

Julia
Quinn

***

Mai Trang dịch

***

Bí mật
của những
Nữ hôn

***

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

BÍ MẬT CỦA NHỮNG NỤ HÔN

Tác giả: **Julia Quinn**

Thể loại: **Truyện dài - Tiểu thuyết, Văn học**

Nhà xuất bản: **NXB Lao Động**

Ebook: **nguyenthao-cuibap**

Nguồn text: **Waka**

LỜI GIỚI THIỆU

Julia Quinn tên thật là Julie Pottinger (tên khai sinh ban đầu năm 1970 là Julie Colter). Bà được vinh danh là một trong những cây bút hàng đầu của dòng văn học lãng mạn Mỹ.

Sách của Julia Quinn được dịch ra hai mươi tám ngôn ngữ trên thế giới và tên tuổi của bà thường xuyên xuất hiện trong danh sách những tác giả ăn khách nhất do tạp chí New York Times bình chọn. Chỉ riêng tại Mỹ đã có đến hơn mười nghìn ấn bản sách được phát hành.

Julia Quinn tốt nghiệp chuyên ngành Lịch sử Nghệ thuật tại Đại học Harvard và sau đó tiếp tục theo học ngành Y tại Đại học Yale.

Trong khoảng thời gian ấy, Julia Quinn - người vốn đam mê văn chương từ nhỏ - bắt đầu viết những cuốn tiểu thuyết lãng mạn về thời nhiếp chính Anh. Sau khi được nhận vào trường Y không lâu, bà khám phá ra một hiện tượng bất thường đối với những tác giả lãng mạn mới vào nghề như mình, đó là hai cuốn tiểu thuyết đầu tay của bà - *Splendid* và *Dancing at Midnight* - đang là mục tiêu cạnh tranh của hai nhà xuất bản. Nhờ động lực đó, bà đã viết thêm hai cuốn tiểu thuyết khác sau khi quyết định tạm hoãn sự nghiệp học hành trong hai năm.

Dần dần, Julia Quinn nhận ra rằng mình thích việc viết lách hơn mổ xẻ, vì thế bà đã quyết định bỏ dở ước mơ trở thành bác sĩ để dành toàn bộ thời gian cho sự nghiệp văn chương.

Julia Quinn luôn phản đối quan niệm hoang đường rằng những người phụ nữ thông minh không đọc (hoặc viết) những điều lãng mạn. Bà tôn trọng chủ nghĩa bình quyền, vì thế các nhân vật của bà luôn là khuôn mẫu điển hình cho quan điểm ấy, cho dù nó không thực sự đúng với thời đại lịch sử được viết trong các tác phẩm của bà.

Văn phong của Julia Quinn rất nhẹ nhàng, tinh tế, với những tình tiết có thể không quá kịch tính, cũng chẳng có các cuộc xung đột cao trào như

nhiều tiểu thuyết lãng mạn khác song vẫn vô cùng cuốn hút bởi sự hài hước, thông minh mà cũng không kém phần sâu cay ẩn trong từng câu chữ. Các nhân vật của Julia Quinn đẹp đẽ mà gần gũi. Tình yêu trong truyện của bà thường đến một cách từ tốn, chậm rãi dựa trên sự thấu hiểu và đồng cảm sâu sắc về tâm hồn, cho dù trước đó họ có bị cuốn hút về mặt thể xác với nhau hay không.

Năm 2007 và 2008, bà nhận giải RITA cho các tác phẩm *On the Way to the Wedding* và *The Secret Diaries of Miss Miranda Cheever*. Khi một lần nữa giành được giải thưởng danh giá này cho cuốn tiểu thuyết *What Happens in London?* vào năm 2010, bà đã trở thành thành viên trẻ nhất trong mười lăm tác giả được vinh danh tại Bảo tàng danh vọng dành cho các nhà văn lãng mạn Mỹ.

Một số tác phẩm tiêu biểu của Julia Quinn:

- Series *The Splendid Trilogy*: Khiêu vũ lúc nửa đêm (*Dancing at midnight* - Đã được BachvietBooks xuất bản năm 2014); *Splendid*; và *Tiểu thư tình ranh* (*Minx* - Đã được BachvietBooks xuất bản năm 2015).

- Series *The Lyndon Sisters*: Hẹn ước dưới vầng trăng (*Everything and the Moon* - Đề cử cho danh mục Best Regency Historical của Tạp chí *Romantic Times* năm 2007); *Rạng rỡ hơn ánh mặt trời* (*Brighter than the Sun*) - Cả hai tác phẩm này đều đã được BachvietBooks xuất bản năm 2014.

- Series *Smythe-Smith Quartet*: Sự cám dỗ của bá tước (*A Night Like This* - Đã được BachvietBooks xuất bản năm 2015); Bí mật của những nụ hôn và *Just Like Heaven* (Đã được BachvietBooks mua bản quyền và sẽ xuất bản trong thời gian tới).

- Series *Agents of the Crown*: Săn lùng quý cô thừa kế (*To Catch an Heiress*) và Bí kíp chinh phục hầu tước (*How to Marry a Marquis*) - Cả hai đã được BachvietBooks xuất bản năm 2015).

BachvietBooks

ĐỀ TẶNG

Quyển sách này dành cho tôi.

Và dành cho Paul. Nhưng chủ yếu vẫn là cho tôi.

MỞ ĐẦU

Luân Đôn

Tối muộn

Mùa xuân năm 1821

Bài pike dành cho những người có trí nhớ tốt”, Bá tước Chatteris nói với cả nhóm.

Ngài Hugh Prentice không nghe thấy lời anh ta vì ở quá xa, tận chiếc bàn bên cửa sổ, và hơn thế nữa, anh đã ngà ngà say. Nhưng nếu Hugh mà nghe được bình luận của Chatteris - và cũng chưa say rượu - anh hẳn sẽ nghĩ:

Đó là lý do tôi chơi bài pike.

Anh sẽ không nói ra lời. Hugh không phải mẫu người lên tiếng chỉ để người khác nghe thấy giọng mình. Nhưng chắc anh sẽ nghĩ thế. Và nét mặt anh hẳn cũng sẽ thay đổi. Một bên khóe môi anh chắc sẽ giãn giãn, và lông mày bên phải chắc sẽ nhướn lên - chỉ một chuyển động hết sức nhỏ thôi, nhưng vẫn đủ để một người có óc quan sát nghĩ anh kiêu ngạo.

Mặc dù sự thật là, xã hội Luân Đôn khá thiếu những người có óc quan sát.

Trừ Hugh.

Hugh Prentice luôn nhận thấy mọi thứ. Và anh cũng ghi nhớ tất thảy. Nếu muốn, anh có thể kể lại từng từ một của cả vở kịch Romeo và Juliet. Cả vở Hamlet nữa. Vở Julius Caesar thì không, nhưng chỉ là vì anh chẳng thêm phí thời gian đọc nó.

Đó là một tài năng hiếm gặp đến mức Hugh đã bị phạt gian lận sáu lần trong hai tháng đầu học ở Eton. Anh sớm nhận ra rằng cuộc đời mình sẽ dễ chịu hơn tỷ lần nếu cố tình nhầm lẫn một hai câu hỏi ở bài kiểm tra. Không phải vì bận tâm đến cáo buộc gian lận - anh biết mình không gian lận, và không mấy quan tâm đến những gì người ta nghĩ về nó - nhưng việc đó quá

phiền phức, anh bị lôi lên trước mặt thầy giáo, bị ép đứng ở đó và thuật đi thuật lại thông tin cho tới khi họ thỏa mãn về sự vô tội của anh.

Dù vậy, trí nhớ của anh thực sự có ích với bài bạc. Là con trai thứ của Hầu tước Ramsgate, Hugh biết rằng anh không được thừa kế gì hết. Con trai thứ phải tòng quân, gia nhập giới tăng lữ, hoặc đội ngũ những kẻ đào mỏ. Vì chẳng có hứng thú theo đuổi những ngành nghề đó, anh sẽ phải tìm cách khác để chu cấp cho cuộc sống. Và bài bạc thật hết sức dễ dàng nếu người ta có khả năng nhớ mọi quân bài đã được chơi và cả thứ tự của nó suốt cả tối.

Điều khó khăn là tìm được một quý ông sẵn lòng chơi bài - kỹ năng bài pike của Hugh đã trở thành huyền thoại - nhưng nếu các chàng trai trẻ tương đối say xỉn, họ sẽ luôn cố gắng thử vận may. Mọi người đều muốn thắng Hugh Prentice.

Rắc rối là tối hôm đó, Hugh cũng “tương đối” say xỉn. Đó không phải chuyện hay xảy ra, anh không bao giờ thấy thoải mái với tình trạng mất kiểm soát xuất hiện sau khi uống một chai rượu vang. Nhưng anh đã đi chơi với bạn bè, và họ tới một quán rượu khá vui vẻ, cốc bia thì lớn, đám đông thì náo nhiệt, phụ nữ thì đầy đủ một cách bất thường.

Đến lúc họ về câu lạc bộ và rút một bộ bài ra, Daniel Smythe-Smith, người mới trở thành Bá tước Winstead, cũng đã say bí tỉ. Anh ta đang mô tả sống động về cô hầu mà anh ta mới ngủ cùng, Charles Dunwoody thề sẽ quay lại quán rượu để cải thiện màn trình diễn của Daniel, và đến cả Marcus Holroyd - Bá tước Chatteris trẻ tuổi, người lúc nào cũng có vẻ nghiêm túc hơn những người khác - cũng cười rũ rượi đến mức gần như ngã khỏi ghế.

Hugh thích cô nàng phục vụ của anh hơn của Daniel - ít mờ hơn, yếu điệu hơn - nhưng anh chỉ cười toét miệng khi bị tra hỏi chi tiết. Tất nhiên, anh nhớ rõ cô ta đến từng phân, nhưng không bao giờ ba hoa về chuyện đó.

“Lần này tôi sẽ thắng anh, Prentice!”, Daniel khoác lác.

Anh ta nhếch nhác dựa vào bàn, nở nụ cười toe toét đặc trưng gần như làm lóa mắt tất cả bọn họ. Anh ta luôn là người chọc cười cho cả nhóm.

“Vì tình yêu với Chúa, Daniel”, Marcus rên rỉ, “đừng như thế nữa.”

“Không, không, tôi có thể làm được”, Daniel lắc một ngón tay trong không trung, cười lớn khi chuyển động đó làm anh ta mất thăng bằng. “Lần này tôi có thể làm được.”

“Anh ấy có thể mà!”, Charles Dunwoody kêu lên. “Tôi biết anh ấy có thể!”

Không ai thêm bình luận. Dường như đến cả lúc tỉnh, Charles Dunwoody cũng biết rất nhiều chuyện chẳng có thật.

“Không, không, tôi có thể”, Daniel khẳng khẳng, “bởi vì anh” - anh ta khua ngón tay về phía Hugh - “đã uống rất nhiều”.

“Không nhiều bằng cậu đâu”, Marcus chỉ ra, nhưng anh ta nắc cụt khi nói vậy.

“Tôi đã đếm mà”, Daniel nói một cách hân hoan. “Anh ta uống nhiều hơn.”

“Tôi uống nhiều nhất”, Dunwoody khoác lác. “Thế thì anh nhất định nên chơi rồi”, Daniel nói.

Một ván bài được chia, rượu vang được phục vụ, mọi người đều vui vẻ cho tới khi...

Daniel thắng.

Hugh chớp mắt, nhìn chăm chăm vào các quân bài trên bàn.

“Tôi đã thắng”, Daniel nói, với vẻ sững sờ không nhỏ chút nào. “Mọi người nhìn thấy chứ?”

Hugh nhắm lại các quân bài, lơ đi sự thật là vài quân bài mờ ảo một cách khác thường.

“Tôi đã thắng”, Daniel nói lại, lần này nói với Marcus, bạn thân lâu năm của anh ta.

“Không”, Hugh nói, chủ yếu là tự nhủ. Không thể có chuyện đó. Đơn giản là không thể. Anh chưa từng thua bài. Mỗi tối, khi anh cố đi vào giấc ngủ, khi cố không lắng nghe tiếng động ở xung quanh, tâm trí anh có thể nhớ lại mọi quân bài mà anh đã chơi ngày hôm đó. Thậm chí là cả tuần đó.

“Tôi cũng không chắc mình làm thế nào nữa”, Daniel nói. “Đầu tiên là quân K, rồi quân Bảy, và tôi...”

“Đó là do quân Át”, Hugh quát lên, không thể nghe thêm về sự ngu ngốc của mình một giây nào nữa.

“Hừm.” Daniel chớp mắt. “Có thể là thế.”

“Chúa ơi”, Hugh kêu lên. “Ai đó làm anh ta câm miệng đi.” Anh cần sự yên tĩnh. Anh cần tập trung và nhớ lại các quân bài. Chỉ cần anh có thể làm vậy thì chuyện này sẽ biến mất. Cũng giống như lần anh về nhà trẻ với Freddie, và cha họ đang chờ sẵn với...

Không không không. Đó là chuyện khác. Đây là bài bạc.

Pike. Anh không bao giờ thua. Đó là thứ duy nhất mà anh có thể dựa vào.

Dunwoody gãi đầu và nhìn các quân bài, đếm thành tiếng. “Tôi nghĩ anh ấy...”

“Winstead, đồ gian lận chết tiệt!”, Hugh hét lên, câu nói không chút kiêng kị tuôn khỏi miệng anh. Anh không biết chúng đến từ đâu, hay điều gì đã thúc đẩy anh nói, nhưng khi đã thoát ra, chúng lấp đầy không trung và cháy xèo xèo dữ dội trên bàn.

Hugh bắt đầu run rẩy.

“Không”, Daniel nói. Chỉ thế. Chỉ một từ không, với một bàn tay run run và vẻ mặt bối rối. Hoang mang, như thế...

Nhưng Hugh sẽ không nghĩ về điều đó. Anh không thể làm thế, nên thay vào đấy anh nhào tới, hất đổ bàn khi bầu vú lấy một điều duy nhất mà anh biết là sự thật, anh không bao giờ thua bài.

“Tôi không gian lận”, Daniel nói, chớp mắt liên tục. Anh ta quay sang nói với Marcus. “Tôi không gian lận.”

Nhưng nhất định là anh ta đã gian lận. Hugh nhắm lại các quân bài một lần nữa, lờ đi sự thật là con J chuồn đang cầm một cái gậy thật sự, còn anh thì theo đuổi quân Mười, tức là uống rượu vang từ một cái cốc rất giống thứ đang vỡ tan tành dưới chân anh đây...

Hugh bắt đầu hét lên. Anh không biết mình đang nói gì nữa, chỉ biết Daniel đã gian lận, con Q cơ đã rơi xuống, và 42 lần 306 luôn là 12852, dù anh cũng chẳng hiểu điều đó có liên quan gì nữa, nhưng giờ rượu đang lênháng khắp sàn, quân bài văng tứ tung, và Daniel chỉ đứng chờ ra đó, lắc đầu, nói, “Anh ta đang nói cái gì vậy?”.

“Không đời nào có chuyện anh có thể có quân Át”, Hugh rít lên. Con át ra sau con J, con J ra sau con Mười...

“Nhưng tôi đã có”, Daniel nhún vai nói. Rồi ợ.

“Anh không thể có được”, Hugh hét lên, lão đảo lấy lại thăng bằng. “Tôi biết rõ mọi quân bài trong bộ bài.”

Daniel nhìn xuống bộ bài. Hugh cũng nhìn xuống, nhìn con Q rô, rượu vang nhỏ giọt từ cổ nữ hoàng như máu.

“Phi thường”, Daniel lầm bầm. Anh ta nhìn thẳng vào Hugh. “Tôi đã thắng. Tuyệt!”

Anh ta đang chế giễu anh sao? Daniel Smythe-Smith, Bá tước Winstead ôi-chao-đến là đáng tôn kính, đang chế giễu anh sao?

“Tôi muốn đòi sự công bằng”, Hugh gầm lên. Đầu Daniel ngẩng phắt dậy ngạc nhiên. “Gì cơ?” “Nêu tên người phụ tá của anh đi.”

“Anh đang thách tôi đấu súng đấy à?” Daniel quay sang nhìn Marcus một cách ngờ vực. “Tôi nghĩ anh ta đang thách tôi đấu súng.”

“Daniel, ngậm miệng lại đi.” Marcus, người đột nhiên trông tỉnh táo hơn tất cả bọn họ, rên lên.

Nhưng Daniel gạt anh ta đi, rồi nói, “Hugh, đừng có khốn nạn thế”.

Hugh không suy nghĩ gì nữa. Anh nhào tới. Daniel nhảy tránh sang một bên, nhưng không đủ nhanh và cả hai ngã xuống. Hông Hugh va vào một chân bàn, nhưng anh hầu như không cảm thấy đau. Anh đấm Daniel - một, hai, ba, bốn - cho tới khi hai đôi bàn tay kéo anh đứng lên, tách họ ra, giữ anh lại khi anh nhổ nước bọt. “Anh là một kẻ gian lận khốn kiếp.”

Bởi vì anh biết đó là sự thật. Và Winstead còn dám chế giễu anh.

“Anh là đồ ngu”, Daniel vừa đáp vừa lau máu trên mặt. “Tôi muốn đòi sự công bằng.” “Còn lâu”, Daniel rít lên. “Tôi mới muốn đòi sự công bằng.” “Patch of Green chứ?”, Hugh nói một cách lạnh lùng. “Lúc bình minh.”

Cả phòng chìm vào im lặng khi mọi người chờ cho một trong hai người đàn ông lấy lại lý trí.

Nhưng không. Tất nhiên là không.

Hugh mỉm cười. Anh không thể tưởng tượng nổi mình có gì để cười, nhưng anh vẫn cảm thấy nụ cười lộ rõ trên nét mặt. Và khi nhìn Daniel Smythe-Smith, anh thấy khuôn mặt của một người đàn ông khác. “Được thôi.”

“Anh không cần phải làm việc này”, Charles Dunwoody nói, mặt mày nhăn nhó khi hoàn tất việc kiểm tra súng của Hugh.

Hugh không thèm đáp lại. Đầu anh đau quá.

“Ý tôi là, tôi tin anh, anh ta đã gian lận. Nhất định là thế bởi vì, ừm, đó là anh, và anh luôn thắng cơ mà. Không biết anh làm được thế bằng cách nào, nhưng lúc nào cũng vậy.”

Hugh hầu như không chuyển động đầu, nhưng mắt anh chậm rãi hướng về phía mặt Dunwoody. Giờ thì Dunwoody đang buộc tội anh gian lận đấy à?

“Tôi nghĩ là nhờ toán học”, Dunwoody tiếp tục, hoàn toàn không nhận thức được vẻ mặt nhạo báng của Hugh. “Lúc nào anh cũng giỏi môn đó đến mức dị hợm...”

Dễ chịu thật. Lúc nào cũng hết sức dễ chịu khi bị gọi là kẻ dị hợm.

“... và tôi biết rằng anh chưa bao giờ gian lận ở môn toán. Chúa biết rõ là bọn tôi đã thách đố anh cả khối lần hồi đi học.” Dunwoody ngẩng lên nhìn với vẻ cau có. “Làm sao anh làm được điều đó vậy?”

Hugh trừng mắt nhìn anh ta. “Sao anh lại hỏi tôi vào lúc này?”

“À. Không. Không. Tất nhiên là không”, Dunwoody hắng giọng và lùi lại một bước. Marcus Holroyd đang hướng về phía họ, hẳn là để cố gắng

ngăn cản cuộc đấu súng. Hugh nhìn đôi bốt của Marcus giẫm lên bãi cỏ ướt đầm. Chân trái của anh ta bước dài hơn chân phải, dù không nhiều lắm. Có lẽ anh ta sẽ phải bước thêm mười lăm bước nữa mới tới được chỗ họ, mười sáu bước nếu anh ta cảm thấy bực mình và muốn xâm phạm không gian riêng của họ.

Nhưng đây là Marcus. Anh ta sẽ dừng lại ở bước thứ mười lăm.

Marcus và Dunwoody đối súng để kiểm tra. Hugh đứng cạnh bác sĩ phẫu thuật, người có vô khối thông tin hữu dụng.

“Ngay ở đây”, bác sĩ vừa nói vừa vỗ vào bắp đùi của mình. “Tôi đã chứng kiến cảnh đó xảy ra. Động mạch đùi. Ngài sẽ mất rất nhiều máu.”

Hugh không nói gì cả. Anh sẽ không bắn Daniel thật. Anh đã có vài tiếng đồng hồ để bình tĩnh lại, và dù vẫn còn cáu tiết, anh thấy không có lý do gì để cố giết anh ta hết.

“Nhưng nếu chỉ muốn cực kỳ đau”, bác sĩ tiếp tục, “thì ngài không thể gây ra chuyện gì nghiêm trọng với tay hoặc chân đâu. Xương rất dễ gãy, và có cả đồng dây thần kinh ở đó. Thêm vào đấy, ngài sẽ không giết chết anh ta. Quá xa những bộ phận quan trọng”.

Hugh rất giỏi lừa người ta đi, nhưng thậm chí đến anh cũng không thể kiềm chế trước câu đó. “Tay không quan trọng sao?”

Bác sĩ rê lười trên răng, rồi phát ra âm thanh mút mát, chắc đang đẩy một mẫu thức ăn ôi đi. Ông ta nhún vai. “Nó không phải tim mà.”

Ông ta nói đúng, thật châm chọc làm sao. Hugh ghét những lúc mà những kẻ khó chịu nói đúng. Tuy vậy, nếu vị bác sĩ này có đầu óc thì ông ta đã ngậm miệng lại rồi.

“Nhớ đừng nhắm vào đầu là được”, bác sĩ nhún vai. “Không ai muốn điều đó hết, và tôi không chỉ nói về anh chàng tội nghiệp phải nhận viên đạn đâu. Não sẽ văng tứ tung, mặt bị toác ra. Không có đám tang nữa luôn.”

“Đây là bác sĩ mà anh chọn đấy hả?”, Marcus hỏi.

Hugh hất đầu về phía Dunwoody. “Anh ta tìm được đấy.”

“Tôi là thợ cắt tóc”, bác sĩ nói một cách phòng thủ. Marcus lắc đầu và quay lại chỗ Daniel.

“Các quý ông, chuẩn bị sẵn sàng thôi!”

Hugh không chắc ai đã ra hiệu. Có lẽ là một người nghe nói về vụ đấu súng và muốn có quyền khoác lác về nó. Chẳng có câu nói nào được thêm muốn ở Luân Đôn hơn câu “Tôi đã tận mắt trông thấy đấy”.

“Ngắm bắn!”

Hugh nhắc cánh tay lên và ngắm. Cách vai phải của Daniel bảy phân. “Một!”

Chúa lòng lành, anh đã quên vụ đếm thời gian. “Hai!”

Ngực anh siết lại. Cái trò đếm số này. Tiếng hét này. Đó là thời điểm duy nhất mà các con số biến thành kẻ thù. Giọng của cha anh gào thét hân hoan, và Hugh, cố không nghe...

“Ba!”

Hugh nao núng. Và anh kéo cò. “AAAaaaaaa!”

Hugh nhìn Daniel ngạc nhiên.

“Chết tiệt, anh bắn tôi!”, Daniel hét lên. Anh ta ôm vai, chiếc áo sơ mi trắng nhẵn nhúm đã thấm máu đỏ.

“Gì cơ?” Hugh nói với chính mình. “Không.” Anh đã nhắm sang bên. Không xa mục tiêu lắm, nhưng anh là một xạ thủ tài ba, xuất sắc.

“Ôi, Chúa ơi”, bác sĩ lầm bầm, và ông ta chạy dọc bãi cỏ. “Anh đã bắn anh ta”, Dunwoody thở dốc. “Vì sao anh lại làm vậy chứ?”

Hugh không có lời nào để nói. Daniel bị thương, thậm chí là đau kinh khủng, và anh đã gây ra điều đó. Chính anh. Không ai ép anh hết. Và kể cả lúc này đây, khi Daniel nâng cánh tay chết tiệt của mình lên - cánh tay đang chảy máu...

Hugh gào lên khi cảm thấy chân mình bị xé vụn.

Vì sao anh lại nghĩ mình nghe thấy tiếng súng bắn trước khi cảm thấy bị bắn chứ? Anh biết quy trình của nó. Nếu ngài Isaac Newton đứng thì âm thanh di chuyển với vận tốc hai trăm chín mươi tám mét một giây. Hugh

đang đứng cách Daniel khoảng mười tám mét, điều đó có nghĩa là viên đạn đã đi trong...

Anh nghĩ. Nghĩ mãi.

Anh không thể nghĩ ra câu trả lời.

“Hugh! Hugh!” Giọng nói hốt hoảng của Dunwoody vang lên. “Hugh, anh ổn chứ?”

Hugh ngẩng lên nhìn khuôn mặt lơ mờ của Dunwoody. Nếu anh phải ngẩng lên thì chắc hẳn anh đang nằm dưới đất. Anh chớp mắt, cố tập trung. Anh vẫn còn say sao? Tối hôm qua anh đã nốc một lượng rượu đáng kể, cả trước và sau khi cãi cọ với Daniel.

Không, anh không say. Ít nhất là không say lắm. Anh đã bị bắn. Hay ít nhất, anh nghĩ mình đã bị bắn. Anh cảm thấy mình đã trúng đạn, nhưng nó không còn quá đau nữa. Tuy vậy, điều đó giải thích vì sao anh lại nằm trên mặt đất.

Anh nuốt nước bọt, cố hít thở. Vì sao hít thở lại khó khăn thế nhỉ? Không phải anh bị bắn vào chân sao? Đây là nếu anh bị bắn. Anh vẫn không chắc điều gì đã xảy ra nữa.

“Ôi, Chúa lòng lành”, một giọng nói mới vang lên. Marcus Holroyd, đang thở nặng nhọc. Mặt anh ta trắng bệch.

“Ép nó đi!”, bác sĩ rống lên. “Và coi chừng xương.” Hugh cố nói gì đó.

“Băng gạc”, ai đó nói. “Chúng ta có nên buộc băng gạc không?”

“Mang túi của tôi lại đây!”, bác sĩ hét lên. Hugh lại cố nói gì đó.

“Đừng phí sức”, Marcus nói, nắm lấy tay anh.

“Nhưng cũng đừng ngủ!”, Dunwoody nói thêm một cách hoảng loạn. “Hãy mở mắt ra.”

“Đùi”, Hugh rên rỉ. “Gì cơ?”

“Bảo với bác sĩ...” Hugh dừng lại, hỗn hển hít thở. “Đùi. Chảy rất nhiều máu.”

“Anh ta đang nói gì vậy?”, Marcus hỏi.

“Tôi - tôi” Dunwoody đang cố nói gì đó, nhưng nó cứ nghẹn lại trong họng anh ta.

“Gì cơ?”, Marcus gắng hỏi.

Hugh nhìn Dunwoody. Anh ta trông như sắp nôn đến nơi.

“Tôi tin rằng anh ấy đang cố nói đùa”, Dunwoody nói. “Chúa ơi”, Marcus khàn giọng chửi thề, quay lại nhìn Hugh với vẻ mặt mà Hugh thấy thật khó lý giải. “Đồ ngu ngốc, ngược đời... Nói đùa sao. Anh đang nói đùa sao.” “Đừng khóc”, Hugh nói, bởi vì trông anh ta như sắp khóc đến nơi.

“Buộc chặt hơn nữa”, ai đó nói, rồi Hugh cảm thấy có thứ gì đó giật chân anh, siết mạnh nó, sau đó Marcus nói, “Tốt nhất là anh phải sống....”.

Và đó là tất cả.

Khi Hugh mở mắt, trời tối om. Và anh đang nằm trên giường. Đã một ngày trôi qua rồi sao? Hay nhiều hơn? Buổi đấu súng diễn ra lúc bình minh. Trời vẫn còn hồng.

“Hugh à?”

Freddie sao? Freddie đang làm gì ở đây? Anh không nhớ nổi lần cuối cùng anh trai anh đặt chân lên thềm nhà cha họ là bao giờ nữa. Hugh muốn gọi tên anh ấy, muốn cho anh trai anh biết anh vui biết bao khi gặp lại anh ấy, nhưng họng anh khô đến mức khó tin.

“Đừng cố nói gì cả”, Freddie nói. Anh ấy cúi người xuống, mái tóc vàng quen thuộc hiện ra dưới ánh nến. Trông họ lúc nào cũng giống nhau nhiều hơn các cặp anh em khác.

Freddie thấp hơn, gầy hơn, và tóc vàng hơn, nhưng họ có cùng đôi mắt màu lục trên khuôn mặt góc cạnh. Và nụ cười cũng giống nhau.

Khi họ cười.

“Để anh rót cho em ít nước”, Freddie nói. Thật cẩn thận, anh ấy đặt một chiếc thìa lên môi Hugh, để nước chảy nhỏ giọt vào miệng anh.

“Nữa”, Hugh khàn giọng nói. Chẳng có gì để nuốt xuống họng. Mọi giọt nước đều ngấm vào cái lưỡi khô rang của anh rồi.

Freddie cho anh thêm vài thìa nước nữa, rồi nói, “Chờ một chút đã. Anh không muốn cho em uống quá nhiều một lúc”.

Hugh gật đầu. Anh không hiểu vì sao lại thế, nhưng cứ gật.

“Có đau không?”

Đau, nhưng Hugh có cảm giác lạ lùng là trước khi Freddie hỏi thì không đau đến thế.

“Nó vẫn ở đó, em biết đấy”, Freddie nói, ra hiệu về phía cuối giường. “Chân em ý.”

Tất nhiên là nó vẫn ở đó. Đau chết đi được. Chứ nó còn ở đâu được nữa?

“Thỉnh thoảng người ta thấy đau kể cả sau khi đã mất một chi”, Freddie lo lắng nói. “Nó được gọi là đau tưởng tượng. Anh đã đọc về nó nhưng không nhớ lúc nào. Cách đây một thời gian.”

Thế thì có lẽ nó là sự thật. Trí nhớ của Freddie cũng tốt gần như của Hugh, và anh luôn có hứng thú với Sinh học. Khi họ còn bé, Freddie gần như sống ngoài trời, đào bùn đất, thu thập mẫu vật. Hugh có bám đuôi anh trai vài lần, nhưng anh thấy chán ngấy.

Hugh đã nhanh chóng phát hiện ra rằng hứng thú người ta dành cho bộ cánh cứng không tăng lên khi số bộ cánh cứng tăng lên. Đối với ếch cũng vậy.

“Cha ở dưới nhà”, Freddie nói.

Hugh nhắm mắt lại. Đó là động tác giống gật đầu nhất mà anh có thể xoay xở được.

“Anh nên đi tìm ông.” Nói không mấy thuyết phục. “Đừng.”

Một phút trôi qua và Freddie nói, “Đây, uống thêm chút nước đi. Em đã mất rất nhiều máu. Có lẽ đó là lý do em cảm thấy yếu ớt đến vậy”.

Hugh uống thêm vài thìa nữa. Nuốt xuống cũng đau đớn.

“Chân em cũng bị gãy. Xương đùi. Bác sĩ đã nói lại, nhưng ông ta nói xương bị vỡ vụn rồi.” Freddie hăng giọng.

“Anh sợ là em sẽ phải ở trên giường một thời gian đấy. Xương đùi là xương lớn nhất trong cơ thể người. Phải mất vài tháng mới lành được.”

Freddie đang nói dối. Hugh có thể nhận ra điều đó trong giọng anh ấy. Tức là phải lâu hơn vài tháng chân anh mới lành được. Hoặc cũng có thể nó sẽ chẳng bao giờ lành. Có lẽ anh què rồi.

Không phải điều đó rất hay ho sao.

“Ngày bao nhiêu rồi?” Hugh khàn giọng hỏi.

“Em đã mê man ba ngày rồi”, Freddie trả lời, giải nghĩa câu hỏi một cách chính xác.

“Ba ngày”, Hugh nhắc lại. Chúa lòng lành.

“Anh đến hôm qua. Corville đã báo cho anh biết.”

Hugh gật đầu. Anh cũng đoán được quản gia là người cho Freddie biết rằng em trai anh ấy sắp chết đến nơi. “Daniel thế nào rồi?”, Hugh hỏi.

“Ngài Winstead à?” Freddie nuốt nước bọt. “Anh ta ra đi rồi.”

Mắt Hugh choàng mở.

“Không, không, không phải chết”, Freddie nói nhanh. Vai anh ta bị thương, nhưng anh ta sẽ ổn thôi. Chỉ là anh ta đã rời khỏi Anh quốc. Cha đã cố tổng giam anh ta, nhưng em chưa chết...”

Chưa. Vui thật.

“... Sau đó, ừm, anh không biết cha đã nói gì với anh ta nữa. Anh ta đã tới gặp em sau hôm xảy ra sự việc. Anh không ở đây, nhưng Corville bảo anh rằng Winstead đã cố gắng xin lỗi. Cha không chịu... ừm, em biết cha đấy.” Freddie nuốt nước bọt và hắng giọng. “Anh nghĩ ngài Winstead đã tới Pháp.”

“Anh ta nên quay lại”, Hugh khàn giọng nói. Đó không phải là lỗi của Daniel. Anh ta không phải là người đòi đầu sủng.

“Phải, ừm, em có thể thảo luận điều đó với cha”, Freddie nói một cách không thoải mái. “Ông nói mãi về việc săn lùng anh ta.”

“Ở Pháp sao?”

“Anh sẽ không cố lý luận với ông đâu.”

“Không, tất nhiên là không.” Bởi vì ai lại nói lý với người điên chứ?

“Họ đã nghĩ em có thể chết”, Freddie giải thích. “Em hiểu rồi.” Và kinh khủng ở chỗ đó. Hugh hiểu. Hầu tước Ramsgate không được phép chọn người thừa kế của mình, chế độ con trai trưởng thừa kế sẽ ép ông trao cho Freddie tước hiệu, đất đai, tài sản, gần như tất cả những gì gắn với tước hiệu. Nhưng nếu ngài Ramsgate có thể chọn thì tất cả bọn họ đều biết ông sẽ chọn Hugh.

Freddie đã hai bảy tuổi mà chưa cưới. Hugh đang nín giữ hy vọng rằng anh ấy sẽ cưới, nhưng cũng biết không người phụ nữ nào trên thế giới này có thể lọt vào mắt Freddie. Anh chấp nhận điều đó ở anh trai mình. Anh không hiểu, nhưng anh chấp nhận. Anh chỉ ước gì Freddie hiểu được rằng anh ấy vẫn có thể kết hôn, hoàn thành trách nhiệm của mình, và gạt bỏ cái áp lực chết tiệt trên vai Hugh đi. Chắc chắn có cả đồng phụ nữ sướng rơn khi không có chồng trên giường vì phòng trẻ em đã đủ số.

Dẫu vậy, cha của Hugh thấy ghê tởm đến mức ông đã bảo Freddie đừng bận tâm đến việc tìm cô dâu. Tước hiệu có thể ở chỗ Freddie vài năm, nhưng như ngài Ramsgate lên kế hoạch thì nó sẽ dừng chân ở chỗ Hugh hoặc con của anh.

Dù rằng ông cũng chưa bao giờ có vẻ quý mến Hugh cho lắm.

Ngài Ramsgate không phải là quý tộc duy nhất thấy không có lý gì phải quan tâm tới các con mình ngang nhau. Hugh sẽ phù hợp với tước hiệu Ramsgate hơn, và do đó Hugh mãi mãi tốt hơn.

Bởi vì tất cả bọn họ đều biết rằng ngài hầu tước yêu tước hiệu Ramsgate, Hugh, và Freddie theo đúng thứ tự đó.

Có lẽ Freddie còn chẳng có mặt luôn ấy chứ.

“Em có muốn cần thuốc phiện không?”, Freddie đột ngột hỏi. “Bác sĩ nói là chúng ta có thể cho em uống một ít nếu em tỉnh dậy.”

Nếu. Thậm chí còn không vui bằng chưa.

Hugh gật đầu và để anh trai giúp mình giữ tư thế gần giống ngồi. “Chúa ơi, hồi quá”, anh nói, đưa trả cốc lại cho Freddie khi đã uống xong.

Freddie ngửi chỗ còn lại. “Cần”, anh xác nhận. “Thuốc giảm đau tan trong cần.”

“Đúng thứ em cần”, Hugh lầm bầm. “Nhiều còn.” “Gì cơ?”

Hugh chỉ lắc đầu.

“Anh mừng vì em đã tỉnh lại”, Freddie nói bằng tông giọng ép Hugh phải chú ý đến việc anh ấy chưa hề ngồi xuống lại sau khi rút cần thuốc phiện. “Anh sẽ bảo Corville báo cho cha. Anh không muốn, em biết đấy, nếu không bắt buộc...”

“Tất nhiên”, Hugh nói. Thế giới tốt đẹp hơn khi Freddie tránh mặt cha họ. Thế giới cũng tốt đẹp hơn khi Hugh tránh mặt ông, nhưng phải có người thỉnh thoảng tương tác với lão khốn đó, và cả hai đều biết đó phải là anh. Việc Freddie tới đây, tới ngôi nhà cũ của họ ở St. James, đã là bằng chứng của tình yêu mà anh ấy dành cho Hugh rồi.

“Anh sẽ gặp lại em ngày mai”, Freddie nói, dừng lại ở cửa. “Anh không cần làm vậy đâu”, Hugh bảo anh ấy. Freddie nuốt nước bọt, và anh ấy nhìn đi chỗ khác. “Thế thì ngày kia vậy.”

Hoặc ngày kia. Hugh sẽ không trách nếu anh ấy không quay lại nữa.

Freddie hẳn đã bảo quản gia chờ trước khi báo cho cha họ biết về tình trạng thay đổi của Hugh, bởi vì gần trọn một ngày sau ngài Ramsgate mới xông vào phòng.

“Mày tỉnh rồi đấy à”, ông rống lên.

Thật phi thường khi câu đó nghe mới giống một lời buộc tội làm sao.

“Đồ ngốc nhà mày”, Ramsgate rít lên. “Suýt nữa làm mình mất mạng. Và vì sao? Vì sao?”

“Con cũng rất vui được gặp cha”, Hugh đáp. Giờ anh đang ngồi dậy, cái chân què đẩy về phía trước như một khúc củi. Anh khá chắc chắn là nghe giọng thì có cảm giác anh khỏe rồi, nhưng với Hầu tước Ramsgate, người ta không bao giờ được phép để lộ sự yếu đuối.

Anh đã học được điều đó từ sớm.

Cha anh nhìn anh một cách ghê tởm nhưng vẫn lờ câu châm biếm đi. “Mày có thể đã chết.”

“Con cũng biết thế.”

“Mày nghĩ chuyện này vui lắm hả?”, hầu tước quát. “Hiển nhiên là”, Hugh đáp lại, “Con không nghĩ vậy”. “Mày biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu mày chết rồi đấy.”

Hugh mỉm cười một cách hòa nhã. “Chắc chắn là con đã cân nhắc điều đó, nhưng liệu có ai thực sự biết được điều gì xảy ra sau khi chúng ta chết rồi không?”

Chúa ơi, thật thích thú khi quan sát mặt cha anh phình lên và đỏ bừng. Miễn là ông không bắt đầu nhổ nước bọt.

“Mày không xem chuyện gì là nghiêm túc sao?” hầu tước hỏi.

“Con xem rất nhiều chuyện là nghiêm túc, nhưng không phải chuyện này.”

Ngài Ramsgate hít mạnh, cả cơ thể run rẩy vì tức giận. “Cả hai ta đều biết là anh mày sẽ không bao giờ cưới.”

“À, hóa ra là vì chuyện đó sao?” Hugh giả bộ ngạc nhiên hết mức có thể.

“Tao sẽ không để tước hiệu Ramsgate tuột khỏi gia đình này!”

Hugh tiếp nối cơn giận đó bằng một khoảng im lặng cực kỳ thích hợp, rồi nói, “Ồ thôi nào, anh họ Robert có tề đến thế đâu. Thậm chí người ta còn để anh ấy trở lại Oxford học. À, vào lần đầu tiên”.

“Hóa ra là thế phải không?”, hầu tước quát. “Mày đang cố tự giết mình chỉ để chọc tức tao.”

“Con nghĩ rằng mình có thể dễ dàng chọc tức cha mà không phí nhiều công sức như thế. Và hậu quả dành cho con cũng dễ chịu hơn nhiều.”

“Nếu mày muốn thoát khỏi tao thì mày biết mình phải làm gì rồi đấy”, ngài Ramsgate nói. “Giết cha à?”

“Đồ chết...”

“Nếu con mà biết nó dễ như thế thì thật sự con đã...” “Chỉ cần cưới một con cóc nào đó và trao cho tao một người thừa kế!”, cha anh rống lên.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra”, Hugh nói với vẻ hết sức bình thản, “con không thích vợ mình là kẻ ngu ngốc đâu”.

Cha anh run lên vì giận dữ, và trợn một phút trôi qua trước khi ông lại có thể cất giọng nói, “Tao cần phải biết rằng tước hiệu Ramsgate sẽ ở lại trong gia đình này”.

“Con chưa bao giờ nói là con sẽ không kết hôn”, Hugh nói, mặc dù vì sao anh cảm thấy cần nói vậy thì anh cũng không biết. “Nhưng con sẽ không tuân thủ theo lịch trình của cha. Bên cạnh đó, con không phải là người thừa kế của cha.”

“Frederick...”

“Vẫn có thể kết hôn”, Hugh cắt lời, từng âm tiết phát ra mạnh mẽ và dứt khoát.

Nhưng cha anh chỉ khịt mũi và ra khỏi cửa.

“À cha này”, Hugh gọi trước khi ông kịp bỏ đi. “Cha có thể gửi lời tới gia đình ngài Winstead là anh ta có thể an toàn trở lại Anh rồi không?”

“Tất nhiên là không. Tao cóc thềm quan tâm cho dù hắn có bị đày xuống địa ngục đi nữa. Hay Pháp.” Hầu tước cười độc ác. “Đối với tao thì hai chỗ đó cũng như nhau thôi.”

“Không có lý do gì mà anh ta không được phép trở lại hết”, Hugh nói, kiên nhẫn hơn anh nghĩ mình có thể. “Như cả hai ta đã nhận thấy, anh ta không giết chết con.”

“Nó đã bắn mày.”

“Con đã bắn anh ta trước.” “Vào vai.”

Hugh nghiêng rằng. Tranh cãi với cha anh lúc nào cũng phí sức, và anh thì mơ màng vì còn thuốc phiện. “Đó là lỗi của con”, anh nói.

“Tao không quan tâm”, hầu tước nói. “Hắn vẫn đứng vững trên hai chân. Mày là một gã què thậm chí còn không thể sinh con nữa.”

Hugh cảm thấy mắt mình mở to hoảng hốt. Anh đã bị bắn vào chân. Chân.

“Không nghĩ đến điều đó phải không?”, cha anh chế nhạo. “Viên đạn đã bắn vào một động mạch. Đúng là phép màu khi mày chưa chảy máu đến chết. Bác sĩ nghĩ rằng chân mày còn đủ máu để không bị cắt, nhưng chỉ có

Chúa mới biết những chỗ khác ra sao.” Ông kéo giật cửa ra và nói nốt câu cuối qua vai. “Winstead đã hủy hoại cuộc đời tao. Tao cũng có thể hủy hoại cuộc đời hân.”

Sau vài tháng nữa thì mức độ thương tật của Hugh mới hiện rõ. Xương đùi của anh đã lành. Chút ít.

Cơ của anh chậm chạp liền lại. Đây là nói những múi cơ còn sót lại.

Tin mừng là, mọi dấu hiệu đều chỉ ra anh vẫn có thể làm cha.

Cũng không phải anh muốn. Hoặc nói đúng hơn, cũng không phải anh có cơ hội.

Nhưng khi cha anh gặng hỏi... hay phải nói là đòi hỏi... thậm chí là giật chần ra dưới sự hiện diện của một bác sĩ người Đức nào đó mà Hugh hân sẽ không muốn đi ngang qua trong một con hẻm tối om...

Hugh lập tức kéo chần lên, giả vờ xấu hổ, và để cha anh nghĩ rằng anh đã bị thương không sao chữa nổi.

Và suốt quãng thời gian trị liệu đau khổ ấy, Hugh bị nhốt trong nhà cha anh, ở trên giường, và bị ép phải chịu sự chăm sóc hàng ngày của một cô y tá có kỹ năng gợi nhớ tới Attila người Hung.

Cô ta trông cũng giống ông ta. Hay ít nhất cô ta có một khuôn mặt mà Hugh nghĩ sẽ hợp với Attila. Sự thật là, so sánh đó không mấy hay ho.

Với Attila.

Nhưng Attila y tá, bất kể có thô lỗ và tàn bạo đến thế nào đi nữa, vẫn còn đáng yêu hơn cha của Hugh, người đều đặn đến mỗi ngày lúc bốn giờ chiều, tay cầm brandy (chỉ một cốc, không có cho Hugh), với tin mới nhất về hành trình săn đuổi Daniel Smythe-Smith.

Và mỗi ngày, lúc bốn giờ một phút chiều, Hugh lại yêu cầu cha anh dừng lại.

Hãy dừng lại.

Nhưng tất nhiên ông không làm theo. Ngài Ramsgate thề sẽ săn đuổi Daniel cho tới khi một trong hai người chết.

Cuối cùng thì Hugh cũng đủ khỏe để rời khỏi dinh thự Ramsgate. Anh không có nhiều tiền - chỉ có số tiền thắng được từ hồi anh còn bài bạc - nhưng đủ để thuê một người hầu riêng và một căn hộ nhỏ ở The Albany, nơi nổi tiếng là tòa nhà dành cho các quý ông có thân phận cao quý nhưng gia tài khiêm tốn ở Luân Đôn.

Anh tự mình tập đi lại. Anh cần gậy chống nếu đi xa, nhưng anh có thể đi hết một phòng khiêu vũ trên đôi chân của mình.

Dù anh cũng không đến phòng khiêu vũ nữa.

Anh học cách sống với đau đớn, cảm giác nhức nhối khi xương được nối lại, cảm giác co giật của múi cơ bị xoắn.

Và anh ép mình phải ghé thăm cha, cố nói lý với ông, bảo ông chấm dứt việc săn đuổi Daniel Smythe-Smith. Nhưng không hề có hiệu quả. Cha anh bầu chặt lấy sự tức giận của mình bằng những ngón tay trắng bệch. Ông giận dữ vì mình sẽ không bao giờ có một đứa cháu trai nữa, và tất cả là lỗi của Bá tước Winstead.

Ông không thềm quan tâm khi Hugh chỉ ra rằng Freddie vẫn khỏe mạnh, có thể sẽ làm họ ngạc nhiên và kết hôn. Rất nhiều người đàn ông không thích cưới vẫn có vợ đấy thôi. Hầu tước chỉ nhổ nước bọt. Ông nhổ thẳng nước bọt xuống sàn và nói rằng dù Freddie có lấy vợ đi nữa thì cũng chẳng bao giờ đủ khả năng sinh con trai. Và nếu có - nếu nhờ phép màu mà anh ấy có con - thì cũng chẳng phải một đứa trẻ xứng đáng với tên tuổi của họ.

Không, đó là lỗi của Winstead. Hugh phải tạo người thừa kế cho tước hiệu Ramsgate, thế mà nhìn anh bây giờ xem. Anh là một gã què vô dụng. Người hăn cũng không thể sinh con trai được.

Ngài Ramsgate sẽ không bao giờ tha thứ cho Daniel Smythe-Smith, Bá tước Winstead bảnh bao và nổi tiếng một thời. Không bao giờ.

Và Hugh, người luôn có khả năng nhìn nhận một vấn đề từ mọi góc độ và tìm ra một giải pháp hợp lý nhất, chẳng biết phải làm gì nữa. Không chỉ một lần anh đã nghĩ tới việc kết hôn, nhưng bất chấp sự thật là dù anh có về chưa mất đi khả năng đàn ông, luôn có khả năng viên đạn thực sự đã hủy

hoại anh. Thêm vào đó, anh nghĩ khi nhìn xuống cái chân tàn phế của mình, người phụ nữ nào lại muốn anh cơ chứ?

Rồi một ngày, có điều gì đó lóe lên trong ký ức của anh - một khoảnh khắc thoáng qua từ cuộc đối thoại với Freddie ngay sau buổi đấu súng.

Freddie đã nói rằng anh không cố nói lý lẽ với hầu tước, và Hugh đáp, “Tất nhiên là không”, lúc ấy anh đã nghĩ rằng, Bởi vì ai lại nói lý với người điên cơ chứ?

Cuối cùng anh cũng biết câu trả lời. Chỉ có một người điên khác.

Chương

1

Fensmore

Gần Chatteris

Cambridgeshire

Mùa thu năm 1824

Tiểu thư Sarah Pleinsworth, người kỳ cựu của ba mùa vũ hội không thành công ở Luân Đôn, nhìn quanh phòng khách của người sắp thành anh họ mình và tuyên bố, “Chị mắc bệnh dịch đám cưới rồi.”

Bạn đồng hành của cô là ba em gái, Harriet, Elizabeth, và Frances, những người mà - ở tuổi mười sáu, mười bốn, và mười một - chưa phải lo về viễn cảnh hôn nhân. Tuy vậy, người ta cứ nghĩ họ sẽ tỏ ra đôi chút thông cảm.

Đây là nghĩ thôi, nếu họ không quen các tiểu thư nhà Pleinsworth.

“Chị kịch quá đấy”, Harriet đáp lại, liếc mắt nhìn Sarah một cái trước khi nhúng bút vào mực và tiếp tục viết.

Sarah chậm rãi quay về hướng cô bé. “Em đang viết một vở kịch về Henry VIII và ngựa một sừng, thế mà em lại bảo chị quá kịch sao?”

“Đó là một câu trào phúng”, Harriet đáp lại.

“Trào phúng là gì ạ?”, Frances xen vào. “Nó có giống thần rừng [1] không?”

Mắt Elizabeth mở to sung sướng. “Có!”, cô bé kêu lên. “Elizabeth!”, Harriet quát.

Frances nheo mắt nhìn Elizabeth. “Không giống đúng không?”

“Giống chứ”, Elizabeth trả miếng, “cân nhắc đến việc em đã bắt chị ấy đưa một con ngựa một sừng chết tiệt [2] vào truyện”.

“Elizabeth!” Sarah không thật sự để ý việc em gái cô vừa chửi thề, nhưng là chị cả trong gia đình, cô biết mình nên để ý mới đúng. Hay ít nhất thì cũng phải giả vờ là có.

“Em có chửi thề đâu”, Elizabeth phản đối. “Chỉ đang suy tư thôi.”

Cả phòng chìm vào sự im lặng bối rối.

“Nếu con ngựa một sừng chảy máu”, Elizabeth giải thích, “thì ít nhất vở kịch cũng có khả năng sẽ trở nên thú vị”.

Frances thở dốc. “Ôi, Harriet! Chị sẽ không làm ngựa một sừng bị thương chứ?”

Harriet lấy tay che vở kịch. “À, không nặng đâu.”

Tiếng thở dốc của Frances biến thành tiếng kêu kinh hãi. “Harriet!”

“Liệu có khả năng bị mắc bệnh dịch đám cưới thật sao?” Harriet hỏi to, quay lại với Sarah. “Và nếu thế thật thì chỉ hai đám cưới có được tính không?”

“Có chứ”, Sarah đáp lại một cách buồn rầu, “nếu chúng chỉ cách nhau có một tuần, và nếu người ta tình cờ lại có họ hàng với cô dâu đám này và chú rể đám khác, và đặc biệt là nếu người ta còn bị ép phải làm phù dâu ở một đám cưới mà...”.

“Chị chỉ phải làm phù dâu có một lần thôi”, Elizabeth cắt ngang.

“Một là quá đủ”, Sarah lầm bầm. Không nên ép buộc một người đi vào lễ đường với một bó hoa trừ phi người đó là cô dâu, đã từng là cô dâu, hoặc quá nhỏ để làm cô dâu. Còn lại thì đúng là tàn nhẫn.

“Em nghĩ việc Honoria nhờ chị làm phù dâu là một điều thật thiêng liêng”, Frances bộc bạch. “Thật là lãng mạn. Harriet, chị có thể viết một cảnh như thế vào trong vở kịch của chị đấy.”

“Đó là một ý hay”, Harriet đáp lại. “Chị có thể giới thiệu một nhân vật mới. Chị sẽ để cô gái đó trông giống Sarah.” Sarah thậm chí còn chẳng thèm quay về phía cô bé.

“Làm ơn đừng.”

“Không, sẽ cực kỳ vui cho xem”, Harriet khẳng định. “Một món ngon đặc biệt cho ba chúng ta.”

“Bốn chúng ta chứ”, Elizabeth nói. “À phải rồi. Xin lỗi, chị nghĩ thật ra mình vừa quên Sarah.” Sarah thấy không đáng phải bình luận về điều đó, nhưng cô vẫn cong môi.

“Điểm chính em muốn nói là”, Harriet tiếp tục, “chúng ta sẽ luôn nhớ rằng chúng ta ở đây cùng với nhau khi nhớ đến nó”.

“Chị có thể để cho cô ta trông giống em”, Frances nói đầy hy vọng.

“Không, không”, Harriet gạt đi. “Bây giờ đã quá muộn để thay đổi rồi. Nó đã đóng đinh trong đầu chị rồi. Nhân vật mới phải trông giống Sarah. Để chị xem nào...” Cô bé bắt đầu ngoáy bút điên cuồng. “Tóc đen dày, hơi xoắn.”

“Đôi mắt đen, sâu không đáy”, Frances nói thêm như hụt hơi. “Chúng nhất định phải sâu không đáy.”

“Phảng phất vẻ điên rồ”, Elizabeth nói. Sarah quay phắt lại đối diện với cô bé.

“Em chỉ góp ý thôi mà”, Elizabeth lầm bầm. “Và chắc chắn là em đang nhìn thấy vẻ điên rồ đó đây.” “Chị cũng nghĩ vậy”, Sarah trả miếng.

“Không quá cao, không quá lùn”, Harriet nói, vẫn viết tiếp. Elizabeth cười toét miệng và ê a. “Không quá gầy, không quá béo.”

“À à à, em cũng có đây!”, Frances kêu lên, gần như nháy dọc ghế sofa. “Không quá hồng, không quá xanh.”

Điều đó làm cuộc trò chuyện ngưng trệ. “Em nói gì thế?”, cuối cùng Sarah gặng gượng hỏi.

“Chị không dễ xấu hổ”, Frances giải thích, “nên chị cực kỳ hiếm khi đỏ mặt. Và em chỉ nhìn thấy chị nôn có một lần, và đó là lúc tất cả chúng ta ăn món cá thiu ở Brighton”.

“Ra màu xanh là như thế”, Harriet nói tán thưởng. “Giỏi lắm, Frances. Cực kỳ thông minh. Đúng là người ta trở nên xanh xao khi buồn nôn. Chị tự hỏi vì sao lại thế nhỉ.”

“Mật”, Elizabeth nói.

“Chúng ta phải nói về chuyện này sao?”, Sarah bắn khoăn.

“Em không biết vì sao chị lại có tâm trạng khó chịu như thế nữa”, Harriet nói.

“Chị có ở trong tâm trạng khó chịu đâu.” “Chị không ở trong tâm trạng dễ chịu đâu.”

Sarah chẳng thềm cãi lại.

“Nếu em mà là chị”, Harriet nói, “thì em sẽ lằng lằng. Chị được đi vào lễ đường đấy”.

“Chị biết.” Sarah ngả phịch vào ghế sofa, tiếng than vãn của cô rõ ràng là quá mạnh mẽ để cô có thể ngồi thẳng.

Frances đứng dậy và đi tới bên cạnh cô, nhìn xuống qua lưng ghế sofa. “Chị không muốn đi vào lễ đường à?” Trông cô bé như con chim sẻ nhỏ đang lo lắng, đầu nghiêng sang bên này rồi bên kia như một chú chim thực thụ.

“Không hẳn”, Sarah đáp lại. Ít nhất, nếu là đám cưới của cô thì không sao. Nhưng khó có thể nói chuyện này với các em gái của cô được, khoảng cách tuổi tác giữa họ quá lớn, và có những chuyện mà người ta chẳng thể chia sẻ với một đứa trẻ mười một tuổi.

Mẹ họ đã mất ba đứa con giữa Sarah và Harriet - hai lần sảy thai và một lần là khi em trai của Sarah, đứa con trai duy nhất của nhà Pleinsworth, chết trong nôi trước khi được ba tháng tuổi. Sarah chắc chắn rằng cha mẹ họ thất vọng vì không có con trai, nhưng họ cũng chẳng bao giờ than vãn. Khi nói chuyện về việc tước hiệu được chuyển cho em họ William của Sarah thì họ cũng chẳng cầu nhàu gì hết. Có vẻ họ chấp nhận sự thật đó. Đã có lần họ nói đến việc Sarah cưới William, để “giữ tất cả trong gia đình” (như mẹ cô đã nói), nhưng William nhỏ hơn Sarah ba tuổi. Ở tuổi mười tám, cậu mới bước chân vào Oxford và chắc chắn sẽ không kết hôn trong vòng năm năm tới.

Và không đời nào có chuyện Sarah sẽ chờ năm năm.

Còn lâu mới có chuyện đó. Còn lâu lâu lâu... “Sarah!”

Cô ngẩng lên. Vừa kịp lúc. Elizabeth có vẻ đang chuẩn bị ném một tập thơ về phía cô.

“Đừng có làm thế”, Sarah cảnh báo.

Elizabeth khẽ nhăn nhó thất vọng và hạ quyển sách xuống. “Em vừa hỏi”, cô bé nhắc lại (rõ ràng là thế), “chị có biết liệu tất cả các vị khách có tới hay không”.

“Chị nghĩ vậy”, Sarah đáp lại, mặc dù nói thực lòng thì cô cũng chẳng rõ nữa. “Chị thật sự không dám chắc về những người ở trong làng.” Chị họ Honoria Smythe-Smith của họ sẽ cưới Bá tước Chatteris vào sáng hôm sau. Buổi lễ được tổ chức ở Fensmore này, dinh thự tổ tiên của dòng họ Chatteris ở phía bắc Cambridgeshire. Nhưng đến cả dinh thự tráng lệ của ngài Chatteris cũng không thể chứa toàn bộ những vị khách đến từ Luân Đôn, vài người đã bị buộc phải thuê phòng ở các nhà trọ địa phương.

Là người trong gia đình, nhà Pleinsworth là những người đầu tiên được xếp phòng ở Fensmore, và họ đã đến trước một tuần để giúp chuẩn bị. Hoặc nói chính xác hơn, mẹ họ giúp chuẩn bị. Sarah được giao nhiệm vụ trông nom các em gái để tránh xa rắc rối.

Một công việc chẳng dễ dàng gì.

Thường thì nữ gia sư của họ đảm nhận việc này, cho phép Sarah làm trọn bốn phận phù dâu của Honoria, nhưng tình cờ thay, nữ gia sư (trước) của họ sẽ kết hôn sau hai tuần nữa.

Với anh trai của Honoria.

Điều đó có nghĩa là khi hôn lễ của Chatteris với Smythe-Smith kết thúc, Sarah (cùng với nửa Luân Đôn) sẽ di chuyển từ Fensmore xuống Whipple Hill, ở Berkshire, để tham dự hôn lễ giữa Daniel Smythe-Smith và cô Anne Wynter. Vì Daniel cũng là một bá tước, đó sẽ là một sự kiện long trọng.

Cũng như đám cưới của Honoria sẽ là một sự kiện long trọng.

Hai sự kiện long trọng. Hai cơ hội huy hoàng cho Sarah khiêu vũ, nô đùa, và nhận thức một cách đau đớn rằng cô không phải là một trong số hai

cô dâu.

Cô chỉ muốn kết hôn mà thôi. Điều đó thảm thương lắm sao?

Không, cô nghĩ thầm, chẳng sống lưng lên (nhưng không đến mức cô phải ngồi hằn dầy). Tìm một người chồng và làm vợ là tất cả những gì cô đã được dạy dỗ, ngoài việc chơi piano trong dàn tứ tấu Smythe-Smith khét tiếng.

Nghĩ kỹ thì đó cũng là một phần lý do cô tuyệt vọng muốn kết hôn đến vậy.

Mỗi năm, như bộ máy đồng hồ, bốn chị em chưa chồng lớn tuổi nhất dòng họ Smythe-Smith sẽ bị buộc phải tập trung tài năng âm nhạc kém cỏi của họ lại và chơi trong một tứ tấu.

Và biểu diễn.

Trước người thực. Những người không bị điếc.

Đó là địa ngục. Sarah không thể nghĩ ra một từ nào miêu tả tốt hơn được nữa. Cô khá chắc chắn là từ thích hợp chưa được tạo ra.

Âm thanh phát ra từ nhạc cụ của chị em nhà Smythe-Smith cũng chỉ có thể được mô tả bằng những từ chưa được tạo ra. Nhưng vì một lý do nào đó, tất cả những bà mẹ của nhà Smythe-Smith (bao gồm cả mẹ của Sarah, người được sinh ra là con gái nhà Smythe-Smith, dù giờ bà mang họ Pleinsworth) ngồi ở hàng ghế đầu tiên với nụ cười hạnh phúc trên mặt, vững tin một cách điên rồ rằng con gái họ có tài năng âm nhạc. Và các khán giả khác...

Đó là một bí ẩn.

Vì sao lại có “những khán giả khác nhĩ”? Sarah chẳng bao giờ có thể hiểu được điều đó. Chắc chắn người ta chỉ cần dự một lần là có thể nhận ra rằng những buổi hòa nhạc của nhà Smythe-Smith sẽ không có gì tốt đẹp hết. Nhưng Sarah đã nghiên cứu các danh sách khách mời, có những người năm nào cũng đến. Họ nghĩ gì vậy nhĩ? Họ phải biết rằng họ sẽ tự đưa mình vào một màn tra tấn thính giác chứ.

Rõ ràng đã có từ tạo ra để mô tả điều đó.

Cách duy nhất mà một cô gái Smythe-Smith được giải phóng khỏi tứ tấu Smythe-Smith là kết hôn. À, cả giả vờ ốm sắp chết nữa, nhưng Sarah đã làm thế một lần rồi, và cô không nghĩ là nó sẽ có tác dụng lần hai.

Hoặc người ta có thể sinh con trai. Họ không cần phải học chơi nhạc cụ và hy sinh lòng kiêu hãnh của họ bằng cách bị bề mặt công khai.

Điều đó thật sự không công bằng.

Nhưng quay lại chuyện hôn nhân. Ba mùa lễ hội của cô ở Luân Đôn không hoàn toàn là thất bại. Mới mùa hè trước, hai quý ông đã cầu hôn cô. Và dù biết trước là khiến mình phải chơi đàn thêm một năm nữa, cô vẫn từ chối cả hai người họ.

Cô không cần đam mê điên rồ, hư hỏng. Cô quá thực tế để tin rằng ai cũng tìm thấy tình yêu thực sự - hay ai cũng có tình yêu thật sự. Nhưng một tiểu thư hai mốt tuổi không nên bị ép cưới một người đàn ông sáu mươi ba.

Lời cầu hôn còn lại... Sarah thở dài. Quý ông đó là một người nhã nhặn hiếm gặp, nhưng mỗi lần anh ta đếm tới hai mươi (và có vẻ như anh ta làm vậy cực kỳ thường xuyên), anh ta lại bỏ qua số mười hai.

Sarah không cần cưới một thiên tài, nhưng hy vọng có một người chồng biết đếm có gì quá đáng sao?

“Kết hôn”, cô tự nhủ với mình.

“Gì thế?”, Frances hỏi, vẫn nhìn cô từ sau lưng ghế. Harriet và Elizabeth còn mê mải làm việc của mình, mừng thay, bởi vì Sarah không cần một khán giả lớn hơn mười một tuổi khi tuyên bố:

“Năm nay chị phải kết hôn. Nếu không thì chị tin rằng mình sẽ chết mất.”

Huge Prentice thoáng dừng lại ở cửa phòng khách, rồi lắc đầu và đi tiếp. Sarah Pleinsworth, nếu tai anh không nghe nhầm, và thường thì chúng rất chuẩn.

Thêm một lý do mà anh không muốn dự đám cưới này. Hugh luôn là một linh hồn cô độc, và có rất ít người anh thích chủ động bầu bạn cùng. Nhưng đồng thời, cũng chẳng có mấy người mà anh tránh mặt.

Cha anh, tất nhiên rồi. Những kẻ sát nhân bị kết án. Và tiểu thư Sarah Pleinsworth.

Dù cho buổi gặp đầu tiên của họ không phải là một thảm họa điên rồ đến mức làm người ta mù mắt, thì họ cũng sẽ chẳng bao giờ là bạn bè được. Sarah Pleinsworth là một trong những cô nàng kịch cỡm thích cường điệu và khoa trương. Hugh không thường xuyên nghiên cứu lối nói của người khác, nhưng khi tiểu thư Sarah lên tiếng thì thật khó mà lờ cô đi cho được.

Cô dùng quá nhiều trạng ngữ. Và câu cảm thán.

Thêm vào đó, cô căm ghét anh. Điều này không phải do anh phỏng đoán. Anh đã nghe cô thốt ra điều đó. Mà nó cũng chẳng khiến anh phiền lòng: anh cũng chẳng quan tâm đến cô. Anh chỉ ước cô học được cách im lặng.

Như lúc này. Cô ta sẽ chết nếu không kết hôn trong năm nay. Đùa chắc.

Hugh khẽ lắc đầu. Ít nhất thì anh sẽ không phải tham dự cái đám cưới đấy.

Anh suýt nữa cũng đã thoát được đám cưới này. Nhưng Daniel Smythe-Smith đã khẳng khái bắt anh dự, và khi Hugh chỉ ra rằng đây thậm chí còn chẳng phải là đám cưới của anh ta, Daniel đã dựa vào ghế và nói rằng đây là đám cưới em gái anh ta, và nếu họ định thuyết phục xã hội thượng lưu tin rằng họ đã bỏ qua hiểu nhầm, thì tốt nhất Hugh nên xuất hiện với một nụ cười trên mặt.

Đó chẳng phải là một lời mời lịch thiệp, nhưng Hugh không để ý. Anh thích người ta cứ nói thẳng những gì họ nghĩ. Nhưng Daniel nói đúng. Trong trường hợp này, sự có mặt của anh rất quan trọng.

Ba năm rưỡi trước một vụ tai tiếng âm ỉ đã nổ ra khi hai người họ đấu súng. Daniel buộc phải trốn khỏi đất nước, và Hugh phải dành trọn một năm để tập đi. Thêm một năm nữa để Hugh cố thuyết phục cha mình để yên cho Daniel, rồi một năm nữa cố tìm được Daniel sau khi Hugh tìm ra cách bắt cha mình gọi những tên do thám cùng sát thủ của ông về và để yên mọi việc.

Do thám và sát thủ. Cuộc sống của anh thật sự đã trở nên kịch cỡm đến mức đó sao? Đến mức anh có thể nghĩ đến từ do thám cùng sát thủ và thấy

chúng có liên hệ với đời mình?

Hugh thở dài. Anh đã chế ngự được cha mình, tìm được Daniel Smythe-Smith, và đưa anh ta trở lại Anh quốc. Giờ Daniel sắp kết hôn và sẽ sống hạnh phúc mãi mãi, tất cả sẽ trở lại như nó nên thế.

Cho tất cả mọi người trừ Hugh.

Anh nhìn xuống chân mình. Cũng công bằng thôi. Anh là người đã khơi mào tất cả. Anh nên là người chịu hậu quả vĩnh viễn.

Nhưng chết tiệt, hôm nay nó quá đau. Anh đã ngồi mười một tiếng đồng hồ trên xe ngựa ngày hôm qua, và anh vẫn còn cảm nhận được di chứng của nó.

Anh thật sự không hiểu vì sao mình cần phải hiện diện ở đám cưới này. Chắc chắn rằng sự có mặt của anh ở lễ cưới của Daniel cuối tháng là đủ để thuyết phục xã hội thượng lưu tin rằng trận chiến giữa Hugh và Daniel đã là quá khứ rồi chứ.

Hugh không mấy tự hào khi thú nhận rằng ít nhất thì trong trường hợp này, anh quan tâm đến những gì xã hội nghĩ. Anh chẳng để ý khi người ta gọi anh là kẻ dị hợm, giỏi chơi bài hơn đối nhân xử thế. Cũng như anh chẳng bận tâm khi nghe thấy một mệnh phụ nói với người khác rằng bà ta thấy anh hết sức kỳ quặc, và bà ta sẽ không cho phép con gái mình xem anh ta là một người theo đuổi thích hợp - đây là nếu con gái bà ta có hứng thú với anh, một điều mà như bà ta nói một cách mạnh mẽ, sẽ không bao giờ xảy ra.

Hugh không để ý đến điều đó, nhưng anh vẫn nhớ. Từng từ một.

Dẫu vậy, điều khiến anh bận lòng là bị xem như kẻ xấu. Người ta nghĩ rằng anh muốn giết Daniel Smythe-Smith, hay anh thấy vui sướng khi anh ta bị ép rời khỏi đất nước... Điều này thì Hugh không sao chịu nổi. Và nếu cách duy nhất để hồi phục danh dự của anh là bảo đảm cả xã hội biết rằng Daniel đã tha thứ cho anh thì Hugh sẽ tham dự đám cưới này, và bất kỳ sự kiện nào khác mà Daniel cho là thích hợp.

“Ôi, ngài Hugh!”

Hugh dừng lại trước một giọng nữ quen thuộc. Là cô dâu, tiểu thư Honoria Smythe-Smith, sẽ sớm trở thành phu nhân Chatteris. Sau hai mươi ba tiếng nữa, nếu buổi lễ bắt đầu đúng giờ, một điều mà Hugh không mấy tin tưởng. Anh ngạc nhiên vì cô có thể đi lại bình thường thế này. Không phải các cô dâu sẽ được vây quanh bởi bạn bè và họ hàng nữ, nặng nề về những sự kiện vào phút cuối cùng sao?

“Tiểu thư Honoria”, anh nói, đổi vị trí năm gậy để có thể cúi chào.

“Tôi rất mừng vì ngài có thể tham dự đám cưới”, cô ta nói. Hugh nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xanh dương nhạt của cô ta một giây lâu hơn cần thiết. Anh khá chắc chắn là cô ta thật lòng.

“Cảm ơn cô”, anh nói. Rồi anh nói dối. “Tôi rất vui khi được ở đây.”

Cô ta cười rạng rỡ làm cả khuôn mặt sáng bừng theo kiểu mà chỉ có thể là niềm hạnh phúc thật sự. Hugh không ảo tưởng rằng anh khiến cô ta thấy vui. Tất cả những gì anh đã làm là nói một câu xã giao và tránh làm bất kỳ việc gì có thể kéo cô ta ra khỏi trạng thái vui sướng mà đám cưới mang lại.

Một phép toán đơn giản.

“Ngài thích bữa sáng chứ?”, cô ta hỏi.

Anh có cảm giác rằng cô ta không giữ anh lại để hỏi về bữa sáng của anh, nhưng vì quá rõ ràng là anh vừa mới ăn sáng, anh đáp lại, “Rất thích. Tôi phải khen ngợi ngài Chatteris vì đầu bếp của ngài ấy.”

“Rất cảm ơn ngài. Đây là sự kiện lớn nhất được tổ chức ở Fensmore nhiều thập kỷ nay, người hầu hơi hoảng loạn vì lo sợ. Và cả sung sướng nữa.” Honoria mím môi lại một cách ngượng ngùng. “Nhưng chủ yếu là lo sợ.”

Vì không có gì để nói thêm nên anh chờ cô ta tiếp tục. Cô ta không làm anh thất vọng. “Tôi đang hy vọng có thể nhờ ngài một việc.”

Hugh không tài nào đoán được là điều gì, nhưng cô ta là cô dâu, và nếu cô ta yêu cầu anh trồng cây chuối thì anh hiểu rằng mình vẫn phải cố gắng làm thôi.

“Anh họ Arthur của tôi bị ốm”, cô ta nói, “và anh ấy sẽ ngồi ở bàn chính ở bữa sáng đám cưới”.

Ôi, không. Không, cô ta sẽ không bắt anh...

“Chúng tôi cần một quý ông khác, và...” Rõ ràng là cô ta sẽ làm vậy rồi.

“... và tôi đang hy vọng đó có thể là ngài. Sẽ rất có ích để khiến mọi thứ...” Cô ta nuốt nước bọt, mắt nhìn lên trần nhà trong giây lát khi cố tìm đúng từ để nói. “Để khiến mọi thứ ổn thỏa. Hay ít nhất thì cũng có vẻ ổn thỏa.”

Anh nhìn cô ta chăm chăm trong giây lát. Tim anh cũng không trùng xuống, nó hay co thắt một cách hoảng loạn hơn, nhưng sự thật là, tim anh chẳng có phản ứng gì. Không có lý do gì để sợ bị ép ngồi ở bàn chính, nhưng có cả đồng lý do để căm ghét điều đó.

“Không phải là nó không ổn”, cô ta hấp tấp nói. “Đối với tôi - và cả mẹ tôi nữa, tôi có thể chắc chắn về điều đó - chúng tôi vô cùng kính trọng ngài. Chúng tôi biết rằng... Tôi muốn nói là, Daniel đã kể cho chúng tôi việc ngài làm.”

Anh nhìn cô ta một cách chăm chú. Chính xác thì Daniel đã nói gì chứ.

“Tôi biết rằng anh ấy sẽ không có mặt ở Anh quốc này nếu ngài không tìm kiếm anh ấy, và tôi vô cùng biết ơn điều đó.”

Cô ta mỉm cười một cách bình thản. “Một người cực kỳ thông thái đã từng bảo với tôi rằng tính cách của chúng ta không bộc lộ qua những sai lầm chúng ta phạm phải mà qua những gì chúng ta làm để sửa chữa chúng.”

“Một người cực kỳ thông thái ư?”, anh lầm bầm.

“Được rồi, đó là mẹ tôi”, cô ta nói với nụ cười bền lên, “Và tôi muốn cho ngài biết rằng bà nói với Daniel điều đó nhiều hơn với tôi, nhưng tôi đã nhận ra rằng - và tôi hy vọng anh Daniel cũng vậy - điều đó là sự thật.”

“Tôi tin rằng ngài ấy đã nhận ra”, Hugh dịu dàng nói. “Được rồi”, Honoria đáp, nhanh chóng thay đổi cả chủ đề lẫn tâm trạng, “ngài nghĩ sao? Ngài sẽ ngồi cùng tôi ở bàn chính chứ? Ngài sẽ giúp tôi rất nhiều đấy”.

“Tôi sẽ rất vinh dự được thế chỗ của anh họ cô”, anh nói và anh nghĩ đó là sự thật. Anh thà bơi trong tuyết còn hơn ngồi trên một cái bục trước mặt toàn thể khách mời, nhưng đó là một vinh dự.

Mặt cô ta lại sáng bừng lên, niềm hạnh phúc hiển hiện rõ ràng. Đám cưới khiến con người ta như vậy sao?

“Cảm ơn ngài rất nhiều”, cô ta nói với vẻ nhẹ nhõm rõ rệt. “Nếu ngài từ chối thì tôi sẽ phải nhờ một anh họ khác của tôi, Rupert, và...”

“Cô còn một anh họ khác sao? Một người mà cô bỏ qua vì tôi?” Hugh có thể chẳng quan tâm đến tỷ tỷ những quy tắc và luật lệ của giới thượng lưu, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không biết chúng là gì.

“Anh ấy kinh khủng lắm”, cô ta thì thầm rõ to. “Nói thật, anh ấy khiếp lắm, và anh ấy ăn quá nhiều hành.”

“À nếu thế thì cũng dễ hiểu”, Hugh lầm bầm.

“Với cả”, Honoria tiếp tục, “anh ấy và Sarah không hợp”. Hugh luôn suy xét câu chữ của mình trước khi nói ra, nhưng đến cả anh cũng không thể ngăn mình không thốt ra phân nửa câu “Tôi cũng không hợp với tiểu thư Sarah” trước khi ngậm chặt miệng lại.

“Xin lỗi?”, Honoria hỏi.

Hugh ép cầm mình thả lỏng. “Tôi không thấy có vấn đề gì cả”, anh nói khó chịu. Chúa lòng lành, anh sẽ phải ngồi với tiểu thư Sarah Pleinsworth. Làm sao Honoria Smythe-Smith có thể không nhận ra đó là một ý kiến tồi tệ đến mức nào được nhỉ?

“Ôi, cảm ơn ngài, ngài Hugh”, Honoria nói một cách nồng nàn. “Tôi rất biết ơn sự linh hoạt của ngài trong vấn đề này. Nếu tôi xếp họ ngồi cạnh nhau - vì sẽ không còn chỗ khác để anh ấy ngồi ở bàn chính nữa, tin tôi đi, tôi đã xem rồi - thì chỉ có trời mới biết họ sẽ cãi nhau vì chuyện gì nữa.”

“Tiểu thư Sarah?”, Hugh lầm bầm. “Cãi nhau à?”

“Tôi hiểu”, Honoria đồng tình, hoàn toàn hiểu nhầm ý của anh. “Khó tưởng tượng lắm đúng không. Chúng tôi chẳng bao giờ cãi nhau. Cô ấy có óc hài hước tuyệt vời.”

Hugh không bình luận gì.

Honoraria cười tươi rói với anh. “Cảm ơn ngài lần nữa. Ngài giúp tôi nhiều lắm.”

“Làm sao tôi có thể từ chối đây?”

Mắt cô nheo lại trong giây lát, nhưng có vẻ như cô không phát hiện ra ý mỉa mai, điều đó cũng dễ hiểu, vì chính Hugh cũng không biết mình có mỉa mai không nữa.

“Ừm”, Honoraria nói, “cảm ơn ngài. Tôi sẽ báo với Sarah”. “Cô ấy đang ở trong phòng khách”, anh nói. Honoraria nhìn anh một cách tò mò, nên anh nói thêm, “tôi đã nghe thấy cô ấy nói chuyện khi đi ngang qua”.

Honoraria tiếp tục cau mày, nên anh nói thêm, “cô ấy có giọng nói rất đặc trưng”.

“Tôi không nhận thấy đấy”, Honoraria lầm bầm.

Hugh quyết định rằng đây là thời điểm tuyệt vời để ngậm miệng và rời đi.

Dẫu vậy, Honoraria lại có kế hoạch khác. “Hừm”, cô tuyên bố, “nếu cô ấy ở ngay đây thì sao ngài không đi cùng tôi và chúng ta sẽ báo tin mừng cho cô ấy nhỉ”.

Đó là điều cuối cùng anh mong muốn, nhưng rồi cô ta mỉm cười với anh và anh nhớ ra, Cô ấy là cô dâu. Và anh đi theo.

Trong những cuốn tiểu thuyết mộng mơ - loại tiểu thuyết mà Sarah đọc hàng tá và không hề hối hận - điềm báo được tô đậm bởi cả xô màu chứ không chỉ vài nét cọ. Nữ chính sẽ đưa tay lên trán và nói một điều gì đó như thế này, “Ôi, giá mà tôi có thể tìm thấy một quý ông bỏ qua dòng dõi con hoang và ngón chân cái thừa của tôi!”.

Được rồi, cô chưa tìm được một tác giả nào sẵn lòng cho thêm một ngón chân thừa vào. Nhưng chắc chắn nó sẽ tạo nên một câu chuyện hay ho. Điều đó thì không thể chối cãi được rồi.

Nhưng quay lại với điềm báo nào. Nữ chính sẽ tha thiết cầu khẩn, và rồi, như thể được triệu đến từ một lá bùa cổ, một quý ông sẽ xuất hiện.

Ôi, giá mà tôi có thể tìm được một quý ông. Và rồi anh ta xuất hiện.

Đó là lý do mà, sau khi Sarah đưa ra tuyên bố (phải thú nhận là rất lố bịch) về việc sẽ chết nếu không kết hôn trong năm nay, cô nhìn ra cửa. Bởi vì nói thật, không phải như thế rất thú vị sao?

Không có gì ngạc nhiên, chẳng ai xuất hiện hết.

“Hừm”, cô hừm. “Đến cả thần văn học cũng hết hy vọng vào chị.”

“Chị vừa nói gì à?”, Harriet hỏi.

“Ôi, giá mà mình có thể tìm được một quý ông”, cô lầm bầm một mình, “người làm tôi khổ sở và chọc tức tôi đến tận cuối đời”.

Và sau đó.

Tất nhiên.

Ngài Hugh Prentice.

Chúa trên cao, chẳng lẽ nỗi khổ sở của cô không có hồi kết sao?

“Sarah!”, giọng nói vui vẻ của Honoria vọng đến khi cô dâu bước đến cạnh anh ta ở cửa. “Chị có tin tốt đây.”

Sarah đứng dậy và nhìn chị họ. Rồi cô nhìn Hugh Prentice, người mà, phải nói thật, cô chưa từng quý mến. Rồi cô lại nhìn chị họ. Honoria, người bạn tốt nhất trần đời của cô. Và cô biết rằng Honoria (người bạn tốt nhất trần đời của cô nhưng đáng ra phải khôn ngoan hơn) không hề có tin tốt nào hết. Ít nhất không phải tin tốt đối với Sarah.

Hoặc Hugh Prentice, nếu nét mặt của anh ta là dấu hiệu. Nhưng Honoria vẫn tỏa sáng như một cái đèn lồng vui vẻ, sắp cưới và cô ấy gần như bay lên trời khi tuyên bố, “Anh Arthur ồm rồi”.

Elizabeth ngay lập tức hóng hớt. “Đó đúng là tin tốt.” “Thôi nào”, Harriet nói. “Anh ấy không tệ bằng một nửa Rupert đâu.”

“À, cái đó thì không phải là tin tốt”, Honoria nói vội, lo lắng nhìn trộm Hugh, sợ rằng anh sẽ nghĩ họ là một nhóm khát máu mất. “Tin tốt là Sarah đáng ra phải ngồi với Rupert vào ngày mai, nhưng giờ thì không cần nữa.”

Frances thở dốc và lao vụt qua phòng. “Điều đó có nghĩa là em có thể ngồi ở đầu bàn ạ? Ôi, làm ơn nói rằng em có thể thế chỗ anh ấy đi! Em sẽ

sướng mê lên được. Đặc biệt là chị sẽ kê cái bàn lên trên bục, phải không? Em sẽ thật sự ở cao hơn tất cả.”

“Ôi, Frances”, Honoria nói, mỉm cười ấm áp nhìn xuống cô bé, “Chị ước gì được như vậy, nhưng em biết là trẻ con không được ngồi ở bàn chính, và đồng thời chúng ta cần một quý ông khác cơ.”

“Là ngài Hugh”, Elizabeth nói.

“Tôi rất vui được phục vụ”, Hugh nói, dù cho Sarah thấy rõ là anh chẳng vui vẻ gì.

“Tôi không thể diễn tả hết sự biết ơn của chúng tôi”, Honoria nói. “Đặc biệt là Sarah.”

Hugh nhìn Sarah.

Sarah nhìn Hugh. Có vẻ anh không thể không nhận ra rằng thực sự thì cô chẳng hề biết ơn tí nào.

Và rồi anh mỉm cười, gã thô lỗ. À, cũng không hẳn là cười. Nó chẳng đáng được gọi là cười nếu ở trên mặt bất kỳ ai khác, nhưng mặt anh ta bình thường sắt đá đến mức một cái giật môi nho nhỏ thôi cũng tương xứng với vẻ hò reo sung sướng ở người khác.

“Tôi chắc chắn sẽ hết sức thích thú khi được ngồi cạnh anh thay vì anh Rupert”, Sarah nói. Nói thích thú thì hơi quá, nhưng Rupert có một hơi thở nặng mùi, nên ít nhất cô cũng tránh được điều đó khi có ngài Hugh ngồi bên cạnh.

“Chắc chắn rồi”, ngài Hugh lặp lại, giọng vừa đều đều lại vừa kéo dài một cách kỳ cục, khiến Sarah cảm thấy đầu mình sắp nổ tung đến nơi. Anh ta đang chế giễu cô đấy à? Hay anh ta chỉ lặp lại từ đó để nhấn mạnh mà thôi? Cô chẳng phân biệt được.

Thêm một dấu hiệu nữa chứng tỏ ngài Hugh Prentice là gã đàn ông đáng ghét nhất Anh quốc. Nếu người ta bị lôi ra chế giễu thì không phải người ta có quyền được biết điều đó sao?

“Ngài không ăn hành sống khi uống trà phải không?”, Sarah lạnh lùng hỏi.

Anh ta mỉm cười. Cũng có thể là không. “Không.” “Vậy thì tôi chắc chắn”, cô nói.

“Sarah?”, Honoria ngập ngừng hỏi.

Sarah quay sang chị họ với một nụ cười rạng rỡ. Cô chưa từng quên được khoảnh khắc điên rồ năm ngoái khi lần đầu tiên gặp ngài Hugh. Anh ta đã chuyển trạng thái từ nóng sang lạnh trong có một cái chớp mắt. Và chết tiệt, nếu anh ta có thể làm được thì cô cũng có thể. “Đám cưới của chị sẽ hoàn hảo”, cô tuyên bố. “Ngài Hugh và em sẽ rất hòa hợp cho mà xem, em chắc chắn đấy.”

Honoria không tin Sarah lấy một giây, dù Sarah cũng chẳng mong đợi cô ấy sẽ tin. Mắt cô ấy nhìn đi nhìn lại giữa Sarah và Hugh khoảng sáu lần trong một giây. “À”, cô ấy lảng tránh, bối rối thấy rõ về sự ngượng ngịu vừa đột ngột xuất hiện. “Ừm.”

Sarah dán chặt nụ cười trên mặt một cách điềm tĩnh. Vì Honoria, cô sẽ cố gắng giữ lịch sự với Hugh Prentice. Vì Honoria, cô thậm chí sẽ mỉm cười với anh ta, cười to trước chuyện đùa của anh ta, giả sử anh ta nói đùa. Tuy vậy, làm sao Honoria có thể không nhận ra Sarah ghét Hugh đến mức nào chứ? À được rồi, cũng không hẳn là ghét. Lòng căm ghét cô sẽ để dành cho ác quỷ thực sự. Ví dụ như Napoleon chẳng hạn. Hay gã bán hoa ở Covent Garden đã cố lừa cô vào tuần trước.

Nhưng Hugh Prentice còn hơn cả khó chịu, còn hơn cả đáng ghét. Anh ta là người duy nhất (ngoài các em cô) làm cô giận dữ đến mức buộc phải ghì chặt tay xuống theo đúng nghĩa đen để không đánh anh ta.

Cô chưa từng giận dữ như buổi tối hôm đó...

HỌ ĐÃ GẶP NHAU NHƯ THẾ NÀO (THEO CÔ NHỚ)

Một phòng vũ hội ở Luân Đôn, chúc mừng lễ đính hôn của Charles Dunwoody và tiểu thư Nerissa Berbrooke.

Mười sáu tháng trước

Chị có nghĩ ngài St. Clair đẹp trai không?”

Sarah không thèm quay về phía Honoria khi hỏi câu đó. Cô còn bận quan sát St. Clair, cố quyết định xem mình nghĩ gì về anh ta. Cô luôn thích đàn ông có mái tóc màu vàng nâu, nhưng cô không dám chắc mình thích đuôi sam mà anh ta thắt sau gáy. Nó khiến anh ta trông giống một hải tặc hay làm anh ta trông như đang gắng sức để giả bộ hải tặc nhỉ?

Có sự khác biệt rất lớn đấy.

“Gareth St. Clair à?”, Honoria hỏi. “Em muốn nói đến cháu trai của phu nhân Danbury sao?”

Điều đó làm Sarah quay phắt sang nhìn Honoria. “Không phải chứ!”, cô thở dốc nói.

“À, phải đấy. Chị khá chắc chắn về điều đó.”

“Thế thì điều đó loại anh ta ra khỏi danh sách của em ngay lập tức”, Sarah nói không chút do dự.

“Em có biết không, chị ngưỡng mộ phu nhân Danbury”, Honoria nói. “Bà ấy nói chính xác những gì mình nghĩ.”

“Điều đó chính là lý do vì sao không một người phụ nữ tỉnh táo nào lại muốn kết hôn với một thành viên trong gia đình bà ấy. Trời đất ơi, Honoria,

thế nếu người ta phải sống cùng bà ấy thì sao?”

“Em cũng có tiếng là thẳng ruột ngựa đấy”, Honoria chỉ ra.

“Thì sao chứ”, Sarah nói, tỏ vẻ cô chẳng đồng ý chút nào. “Em chẳng thể so sánh với phu nhân Danbury được.” Cô lại liếc nhìn St. Claire. Hải tặc hay mê hải tặc? Cô đoán rằng điều đó cũng chẳng còn quan trọng nữa nếu anh ta có họ hàng với phu nhân Danbury.

Honoria vỗ cánh tay cô. “Phải cho bản thân em thời gian chứ.”

Sarah quay sang nhìn chị họ với ánh mắt châm biếm.

“Bao nhiêu thời gian? Bà ấy phải tám mươi tuổi rồi ý chứ.” “Chúng ta đều cần phải thần tượng một ai đó mà”, Honoria phản đối.

Sarah không thể không đảo tròn mắt. “Chẳng lẽ cuộc đời em đã trở nên thảm thương đến mức thần tượng của em được đo đếm bằng mấy thập kỷ chứ không phải mấy năm?”

“Không, tất nhiên là không, nhưng...”

“Nhưng sao?” Sarah hồ nghi hỏi khi Honoria không nói hết câu.

Honoria thở dài. “Năm nay chúng ta sẽ tìm được chồng, em có nghĩ vậy không?”

Sarah không thể đưa ra một câu trả lời. Nét mặt buồn khổ là tất cả những gì cô có thể trưng ra.

Honoria cũng mang vẻ mặt đấy, và họ cùng thở dài. Tiếng thở dài mệt mỏi, kiệt sức, tự hỏi bao giờ chuyện này mới chấm dứt.

“Chúng ta thảm thương thật”, Sarah nói. “Phải”, Honoria tán đồng.

Họ quan sát phòng vũ hội thêm một lát nữa, rồi Sarah nói, “Dù vậy, tối nay em không phiền lòng đâu.”

“Thảm thương cũng không sao à?”

Sarah liếc nhìn chị họ với nụ cười mỉm. “Tối nay em có chị rồi.”

“Có người chung hoạn nạn hả?”

“Đó mới là điều hay ho nhé”, Sarah, cảm thấy lông mày của mình nhúu chặt lại với vẻ bối rối. “Tối nay em chẳng thấy khổ sở tí nào.”

“Vì sao chứ, Sarah Pleinsworth.” Honoria nói với vẻ hài hước chẳng thèm che đậy gì nhiều, “đó có thể là điều tử tế nhất mà em từng nói với chị đấy”.

Sarah cười khẽ nhưng cô vẫn hỏi, “Chúng ta sẽ thành những bà cô già, nhăn nheo lom khom ở buổi hòa nhạc thường niên sao?”.

Honoria rùng mình. “Chị khá chắc chắn rằng đó không phải là điều tử tế nhất mà em từng nói với chị đâu. Chị rất thích buổi hòa nhạc đó, nhưng...”

“Còn lâu!” Sarah cố gắng kiềm chế thôi thúc đưa hai tay lên bịt tai. Không ai có thể thích được buổi hòa nhạc đó.

“Chị nói là mình thích buổi hòa nhạc”, Honoria giải thích, “chứ không phải âm nhạc ở đó”.

“Chúng có gì khác biệt cơ chứ? Em nghĩ mình có thể bỏ mạng...”

“Ôi, Sarah”, Honoria cau có. “Đừng có cường điệu.” “Em ước gì đó chỉ là cường điệu”, Sarah lầm bầm.

“Chị thấy rất vui khi được tập luyện cùng em, Viola, và Marigold. Và năm sau thậm chí còn tuyệt nữa. Chúng ta sẽ có Iris chơi cello cùng chúng ta. Cô Maria đã bảo với chị rằng chỉ mấy tuần nữa là Wedgecombe cầu hôn Marigold thôi.” Honoria cau mày trầm tư. “Mặc dù chị không chắc làm sao bà biết được điều đó nữa.”

“Điều đó không quan trọng”, Sarah nhấn mạnh, “và cho dù có quan trọng đi nữa thì cũng không đáng phải bị bề mặt công khai. Nếu chị muốn dành thời gian với các em họ thì cứ mời bọn em đi picnic. Hoặc chơi trò chơi ở Pall Mall.”

“Không giống nhau.” “Tạ ơn Chúa.” Sarah rùng mình, cố không nhớ lại những thời khắc của buổi hòa nhạc Smythe-Smith đầu tiên của mình.

Cho đến giờ nó vẫn chứng tỏ là một ký ức khó bị che lấp. Mọi giai điệu khủng khiếp, mọi ánh mắt thương hại...

Đó là lý do cô cần coi mọi quý ông là đối tượng tiềm năng. Nếu cô phải biểu diễn với dàn hợp xướng chói tai đó thêm một lần nữa thôi thì cô sẽ bỏ mạng thật.

Và cô không nói quá chút nào đâu.

“Tốt thôi”, Sarah nói ngắn gọn rồi gồng vai lên để nhấn mạnh. Đến lúc quay lại công việc rồi. “St. Clair đã rời khỏi danh sách của em. Còn ai ở đây tối nay nữa?”

“Không ai cả”, Honoria nói một cách ủ rũ.

“Không ai cả sao? Sao có thể? Thế còn Travers? Em tưởng chị và anh ta. À” Sarah thở dốc trước vẻ đau đớn trên mặt Honoria. “Em xin lỗi. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chị không biết. Chị tưởng mọi chuyện đang diễn biến tốt đẹp. Và rồi... không gì cả.”

“Kỳ lạ thật”, Sarah nói. Travis cũng chẳng phải người đầu tiên mà cô sẽ chọn làm chồng, nhưng anh ta có vẻ khá kiên định. Chắc chắn không phải típ bỏ rơi một quý cô mà chẳng có lấy một lời giải thích. “Chị chắc chứ?”

“Ở vũ hội của bà Wemberley tuần trước, chị đã mỉm cười với anh ta và anh ta bỏ chạy khỏi phòng.”

“À, nhưng chắc chắn là chị đã tưởng tượng...” “Anh ta đã va phải một cái bàn trên đường ra.”

“Ồ.” Sarah nhăn nhó. Không thể làm mặt vui vẻ trước điều đó được. “Em rất tiếc”, cô nói một cách nuối tiếc, và cũng thật lòng nghĩ vậy. Dù có thấy dễ chịu thế nào đi nữa khi có Honoria bên cạnh bầu bạn sau thất bại ở buổi ra mắt xã hội thì cô vẫn muốn thấy chị họ hạnh phúc.

“Có lẽ thế là tốt nhất”, Honoria nói, vẫn lạc quan như thường lệ. “Bọn chị có ít sở thích chung lắm. Thật ra anh ta khá có năng khiếu âm nhạc, và chị không biết làm sao anh ta có thể - Ôi!”

“Gì thế?”, Sarah hỏi. Nếu họ mà ở gần các ngọn đèn chùm thì tiếng thở dốc của Honoria chắc có thể thổi tắt một ngọn nến ngay lập tức.

“Vì sao anh ta ở đây?”, Honoria thì thào.

“Ai?” Mắt Sarah quét ngang phòng. “Travers sao?”

“Không. Hugh Prentice.”

Cả cơ thể Sarah căng lên giận dữ. “Làm sao anh ta dám chường mặt ra đây?”, cô rít lên. “Chắc chắn anh ta phải biết chúng ta sẽ tham dự chứ.”

Nhưng Honoria đang lắc đầu. “Anh ấy cũng có quyền ở đây...”

“Không”, Sarah cắt ngang. Thật đúng là Honoria khi tỏ ra tử tế và vị tha với một kẻ không xứng đáng. “Điều Hugh Prentice cần”, Sarah nghiêng rằng, “là bị quật roi công khai”.

“Sarah!”

“Lòng nhân hậu của người Cơ Đốc cũng phải đúng thời điểm và nơi chốn nhất định, còn Hugh Prentice thì không có cả hai điều đó.” Mắt Sarah nheo lại một cách nguy hiểm khi cô quan sát quý ông mà cô nghĩ là Hugh. Họ chưa từng được chính thức giới thiệu, vụ đấu súng đã diễn ra trước khi Sarah ra mắt giới thượng lưu, và tất nhiên không ai dám giới thiệu họ sau vụ đó. Tuy vậy, cô biết anh ta trông ra sao.

Cô đã quyết tâm phải biết anh ta trông ra sao.

Cô chỉ có thể nhìn thấy anh ta từ phía sau, nhưng màu tóc không sai - nâu sáng. Hoặc cũng có thể là màu vàng sậm, tùy xem người ta rộng lượng đến đâu. Cô không thấy rõ anh ta có cầm gậy hay không. Khả năng đi lại của anh ta đỡ hơn rồi sao? Lần cuối cùng cô nhìn trộm anh ta, vài tháng trước, anh ta vẫn còn khập khiễng thấy rõ.

“Anh ta là bạn với Dunwoody”, Honoria nói, giọng vẫn bé xiu và yếu ớt. “Anh ta sẽ muốn chúc mừng bạn mình.” “Em không quan tâm cho dù anh ta có muốn tặng cho cặp đôi hạnh phúc một hòn đảo Ấn Độ đi nữa.” Sarah cau có. “Chị cũng là bạn với Dunwoody. Chị đã biết anh ta nhiều năm rồi. Chắc chắn là Hugh nhận thức rõ điều này.”

“Phải, nhưng...”

“Đừng biện hộ cho anh ta. Em không quan tâm anh ta nghĩ gì về Daniel...”

“Chị thì có. Chị quan tâm đến việc mọi người nghĩ gì về Daniel.”

“Đó không phải là trọng điểm”, Sarah quát. “Chị vô tội, và chị đã bị đối xử bất công. Nếu ngài Hugh biết điều thì anh ta nên tránh xa mọi vũ hội mà

chị có khả năng lộ diện mới phải.”

“Em nói đúng.” Honoria nhắm mắt lại trong giây lát, trông mệt mỏi không sao chịu nổi. “Nhưng bây giờ chị không quan tâm nữa. Chị chỉ muốn về thôi. Chị muốn về nhà.”

Sarah tiếp tục trừng mắt nhìn anh ta, hay phải nói là lưng anh ta. “Anh ta phải biết điều hơn chứ”, cô nói, chủ yếu cho mình nghe. Và rồi cô cảm thấy mình bước tới trước. “Em sẽ...”

“Đừng làm thế”, Honoria cảnh cáo, kéo giật Sarah lại. “Nếu em làm náo loạn...”

“Em sẽ chẳng bao giờ náo loạn.” Nhưng tất nhiên cả hai bọn họ đều biết là cô sẽ làm thế. Đối phó với Hugh Prentice, hay phải nói, vì Hugh Prentice, Sarah sẽ gây ra một vụ náo loạn đi vào huyền thoại.

Hai năm trước, Hugh Prentice đã làm tan nát gia đình cô. Sự vắng mặt của Daniel vẫn là một lỗ hổng lớn ở mỗi buổi họp mặt gia đình. Người ta thậm chí còn không thể nhắc đến tên anh trước mặt mẹ anh, bác Virginia sẽ chỉ giả vờ mình không nghe thấy gì, và rồi (theo lời Honoria), bà sẽ nhốt mình trong phòng và khóc.

Những người khác trong gia đình cũng không phải không bị ảnh hưởng. Tai tiếng theo sau vụ đấu súng đã âm ỉ đến mức cả Honoria và Sarah buộc phải bỏ qua mùa lễ hội đầu tiên của họ ở Luân Đôn. Sarah đã nhận thấy rằng (Honoraria cũng vậy, sau khi Sarah chỉ ra, nhắc đi nhắc lại, giận dữ, rồi năm phịch xuống giường với vẻ tuyệt vọng) năm 1821 là mùa vũ hội thành công một cách bất thường theo xét đoán của những bà mẹ mai mối ở Luân Đôn. Mười bốn quý ông độc thân sáng giá đã đính hôn vào mùa vũ hội đó. Mười bốn! Và đó là không thềm tính đến những người quá già, quá kỳ lạ, hay quá nghiện rượu.

Ai mà biết được chuyện gì có thể xảy ra nếu Sarah và Honoria có mặt trong thị trấn trong mùa vũ hội tuyệt vời đó. Cứ bảo cô nông cạn đi, nhưng theo những gì mà Sarah quan tâm thì Hugh Prentice chịu trách nhiệm trực tiếp cho cảnh bà cô già ế chồng đang đến rất gần của họ.

Sarah chưa từng gặp anh ta, nhưng cô ghét anh ta.

“Chị xin lỗi”, Honoria nói một cách đột ngột. Giọng chị nghẹn ngào và nghe như đang cố kiềm chế không nức nở. “Chị phải đi đây. Ngay bây giờ. Và chúng ta phải tìm mẹ chị thôi. Nếu bà nhìn thấy anh ta...”

Bác Virginia. Tim Sarah chùng xuống. Bà sẽ sụp đổ mất. Mẹ của Honoria chưa thể hồi phục sau tai tiếng của cậu con trai duy nhất. Đối mặt với người đàn ông đã gây ra tất cả mọi chuyện...

Sarah nắm lấy tay chị họ. “Đi với em”, cô giục. “Em sẽ giúp chị tìm mẹ.”

Honoria gật đầu yếu ớt, để Sarah dẫn đường. Họ lủi lủnh trong đám đông, cố đi nhanh mà vẫn kín đáo. Sarah không muốn chị họ bị buộc phải nói chuyện với Hugh Prentice, nhưng cô sẽ chết trước khi cho phép người khác nghĩ rằng họ chạy trốn anh ta.

Điều đó có nghĩa là cô sẽ phải ở lại. Thậm chí có thể phải nói chuyện với anh ta. Sarah sẽ phải cứu vãn thể diện cho cả gia đình.

“Mẹ chị kia rồi”, Honoria nói khi họ đến gần cánh cửa phòng vũ hội khổng lồ. Phu nhân Winstead đang đứng giữa một nhóm các mệnh phụ, hòa nhã trò chuyện với bà Dunwoody, chủ nhà của họ.

“Chắc bà chưa thấy anh ta đâu”, Sarah thì thầm. Không thì bà đã chẳng cười.

“Chị nên giả vờ làm sao bây giờ?”, Honoria hỏi.

“Mệt”, Sarah nói ngay lập tức. Sẽ không một ai nghi ngờ điều đó. Honoria đã trắng bệch ngay khoảnh khắc phát hiện ra Hugh Prentice, khiến cho quầng xám dưới mắt chị đối lập rõ rệt.

Honoria nhanh chóng gật đầu và lao đi, lịch sự kéo mẹ họ sang một bên trước khi thì thầm vài câu vào tai bà. Sarah quan sát hai người họ cáo lỗi, rồi lách ra cửa, đi tới hàng xe đang chờ.

Sarah thở dài nhẹ nhõm, mừng vì bác và chị họ không phải tiếp xúc với Hugh. Nhưng cầu vồng nào cũng có viền đen và u ám, và việc Honoria rời đi buộc Sarah kẹt lại đây ít nhất một tiếng nữa. Chẳng bao lâu nữa các bà tám sẽ nhận ra rằng Hugh Prentice đang ở cùng phòng với một người nhà Smythe-Smith. Đầu tiên mọi người sẽ chăm chú nhìn, rồi xì xào, sau đó tất

cả sẽ quan sát xem họ có chạm mặt không, có nói chuyện không, và cho dù không có gì xảy ra đi nữa thì ai sẽ rời bữa tiệc trước?

Sarah đoán rằng mình cần phải ở lại trong phòng vũ hội Dunwoody ít nhất một tiếng nữa trước khi người ta không thèm quan tâm ai rời đi trước. Nhưng trước hết, cô cần phải tỏ ra đang vui vẻ, điều đó có nghĩa cô không thể đứng ở góc phòng một mình. Cô cần phải tìm một người để trò chuyện, khiêu vũ, và cần nở nụ cười như thể vô lo.

Và cô phải làm tất cả những điều đó trong khi biết rõ Hugh Prentice có tham dự bữa tiệc và cô cũng nhận thức rất rõ về anh ta.

Giả bộ khiến con người ta thật sự mệt mỏi.

May thay, sau vài giây quay lại phòng khiêu vũ, cô phát hiện ra anh họ Arthur. Anh ta khô khan như một khúc gỗ, nhưng đẹp trai rạng ngời và lúc nào cũng có vẻ thu hút sự chú ý. Quan trọng hơn, nếu cô giật ống tay áo anh ta và bảo rằng cô cần anh ta khiêu vũ cùng, ngay lập tức anh ta sẽ làm theo mà không hỏi han gì.

Sau khi hoàn tất điệu nhảy với Arthur, cô bảo anh dẫn cô tới chỗ một người bạn của anh ta, người chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài mời cô nhảy điệu tiếp theo, và trước khi kịp hoàn hồn, Sarah đã khiêu vũ bốn lần, ba người đàn ông trong số đó thuộc mẫu đàn ông khiến cho một tiểu thư trở nên nổi tiếng. Người thứ tư là ngài Felix Farnsworth, một người mà, đáng buồn thay, chưa từng khiến một quý cô nào trở nên nổi tiếng.

Nhưng khi ấy, Sarah đã là một tiểu thư khiến các quý ông nổi tiếng, và cô vui vẻ cho ngài Felix mượn ánh hào quang. Cô luôn quý mến anh ta, bất chấp hứng thú đáng buồn của anh ta với ngành nhồi bông thú.

Cô không nhìn thấy ngài Hugh, nhưng không biết làm sao anh ta lại không nhìn thấy cô. Đến khi uống xong cốc nước chanh với ngài Felix, cô quyết định rằng trình diễn thế là đủ rồi, dù cho chưa đến một tiếng trôi qua từ khi Honoria ra về.

Xem nào, nếu mỗi điệu nhảy kéo dài năm phút, một chút thời gian nghỉ ngơi ở giữa, cộng thêm cuộc trò chuyện nhỏ với Arthur và hai cốc nước chanh...

Chắc chắn đủ để giữ gìn danh tiếng cho một gia đình.

Ít nhất là tối nay.

“Cảm ơn lần nữa vì điệu nhảy tuyệt vời, ngài Felix”, Sarah nói khi đưa chiếc cốc không cho một người hầu. “Tôi chúc ngài may mắn với chú chim kền kền.”

“Cảm ơn, nhời chúng vui lắm”, anh ta đáp lại, gật đầu hăm hở. “Nó đi vào từ mỏ, cô biết đấy.”

“Mỏ”, cô lặp lại. “Phải rồi.”

“Thế cô sẽ ra về à?”, anh hỏi. “Tôi đang hy vọng sẽ kể cho cô về một dự án mới của tôi. Con chuột chù.”

Sarah cảm thấy môi mình cử động để cố gắng nói thành lời. Vậy nhưng khi cô cất tiếng, tất cả những gì thốt ra là “Mẹ tôi”.

“Mẹ cô là chuột chù á?”

“Không! Ý tôi là, bình thường thì không.” Ôi, Chúa ơi, mừng là ngài Felix không thích đưa chuyện, bởi vì nếu chuyện này mà đến tai mẹ cô... “Điều tôi muốn nói là bà ấy không phải là chuột chù. Không bao giờ. Nhưng tôi cần tìm mẹ. Bà đã đặc biệt dặn dò tôi là bà muốn về nhà trước... ừm... à... bây giờ.”

“Gần mười một giờ rồi.” Ngài Felix giúp đỡ. Cô gật đầu thật mạnh. “Chính xác.”

Sarah chào tạm biệt, bỏ lại ngài Felix với anh Arthur, người mà, nếu không có hứng thú với chuột chù thì cũng đang giả bộ rất giỏi. Rồi cô đi tìm mẹ để báo cho bà biết rằng cô muốn ra về sớm hơn dự định. Họ không sống xa gia đình Dunwoody, nếu phu nhân Pleinsworth chưa sẵn sàng ra về thì chẳng có gì khó nếu xe ngựa đưa Sarah về nhà trước rồi quay lại đón mẹ cô.

Dẫu vậy, sau năm phút tìm kiếm mà vẫn không thấy mẹ ở đâu hết, không lâu sau Sarah lầm bầm một mình khi đi vào hành lang dẫn tới nơi mà cô nghĩ là phòng giải trí của gia đình Dunwoody.

“Nếu mẹ chơi bài...” Không phải là phu nhân Pleinsworth không thể trả nổi một hai đồng vào các trò chơi thịnh hành giữa các mệnh phụ đạo này, nhưng có vẻ khá bất công nếu bà đang bài bạc trong khi Sarah cứu cả gia đình khỏi cảnh bẽ mặt.

Do anh họ cô gây ra trong lúc chơi bài.

“À, mĩa mai”, cô lầm bầm. “Tên của người là...” Tên của người là...

Tên của người có thể là...

Cô thật sự dừng hẳn lại khi cau mày. Rõ ràng cô không thể nghĩ ra một cái tên cho sự mĩa mai rồi.

“Mình thảm thương thật”, cô lầm bầm, tiếp tục tìm kiếm. Và cô muốn về nhà. Mẹ cô ở đâu rồi không biết?

Ánh sáng dịu nhẹ phát ra từ một cánh cửa khép hờ chỉ cách đó vài bước chân. Nó khá im ắng đối với một ván bài, nhưng mặt khác, cửa mở cho thấy bất kể Sarah chạm mặt cái gì thì nó cũng không quá thiếu đứng đắn.

“Mẹ ơi”, cô nói rồi vào phòng. Nhưng mẹ cô không có trong đó.

Rõ ràng tên mới của mĩa mai là Hugh Prentice.

Cô đông cứng ở cửa, không thể làm gì ngoài trừng mắt nhìn người đàn ông đang ngồi cạnh cửa sổ. Sau này, khi hồi tưởng lại mọi khoảnh khắc kinh khủng của cuộc chạm trán này, cô nhận ra rằng mình đáng nhẽ có thể bỏ đi. Anh ta không ngồi đối diện với cô và không thể nhìn thấy cô, anh ta sẽ không nhìn thấy trừ phi cô cất tiếng.

Việc mà tất nhiên là cô đã làm.

“Tôi hy vọng anh thấy thỏa mãn”, cô lạnh lùng nói. Ngài Hugh đứng dậy khi nghe thấy giọng cô. Chuyển động của anh ta cứng ngắc và anh ta nặng nề dựa người vào tay vịn của ghế khi đứng dậy. “Xin lỗi?”, anh ta nói một cách lịch sự, đánh giá cô bằng một vẻ mặt hoàn toàn vô cảm.

Anh ta thậm chí còn không biết điều mà tỏ vẻ khó chịu trước sự hiện diện của cô sao? Sarah cảm thấy tay mình nắm chặt lại, run run. “Anh không biết xấu hổ sao?”

Anh ta chớp mắt trước câu hỏi của cô, nhưng hầu như chẳng có phản ứng nào nữa. “Còn phụ thuộc vào tình huống”, cuối cùng anh ta lầm bầm.

Sarah tìm kiếm trong kho từ vựng của mình một câu cảm thán thích hợp để bày tỏ sự phẫn nộ của nữ giới, cuối cùng thì cô đành dùng “Anh chẳng phải là một quý ông”.

Với câu đó, cuối cùng cô cũng nhận được trọn vẹn sự chú ý của anh ta. Đôi mắt xanh như cỏ của anh ta nhìn vào mắt cô, khẽ nhú lại trầm tư, và đó là lúc Sarah nhận ra...

Anh ta không biết cô là ai.

Cô thờ dốt.

“Giờ thì sao?”, anh ta lầm bầm.

Anh ta không biết cô là ai. Anh ta đã hủy hoại cuộc đời cô thế mà không biết cô là ai sao?

Mia mai thay, nhà người sắp bị nguyên rủa rồi đấy.

HỌ ĐÃ GẶP NHAU NHƯ THẾ NÀO (THEO ANH NHỚ)

Nhớ lại thì, Hugh nghĩ, anh nên nhận ra người phụ nữ đang đứng trước mặt mình đã bị mất trí từ lúc cô ta tuyên bố anh không phải là quý ông mới đúng. Không phải vì nó sai sự thật, dù đã cố gắng cư xử lịch thiệp, anh vẫn biết rằng tâm hồn mình đã đen như nhọ nồi lâu rồi.

Nhưng thật sự... “Ngài không phải là một quý ông” theo ngay sau “Tôi hy vọng anh đã thỏa mãn” và “Anh không biết xấu hổ sao?”

Chắc chắn không một người trưởng thành tương đối minh mẫn và thông minh nào lại nói năng cụt lủn như thế. Và còn sáo rỗng nữa. Hoặc người phụ nữ tội nghiệp này đã dành quá nhiều thời gian ở rạp hát, hoặc cô ta tin rằng mình là diễn viên trong một vở kịch cường điệu khủng khiếp mà mọi người hay đọc gần đây.

Anh đã định quay gót bỏ đi, nhưng xét đến ánh mắt hoang dại của cô ta thì có lẽ cô ta sẽ đi theo, và gần đây anh lại chẳng phải là một chú cáo nhanh nhẹn gì. Tốt nhất là giải quyết vấn đề một cách trực diện.

“Cô không khỏe à?”, anh hỏi một cách cẩn thận. “Cô có muốn tôi tìm người không?”

Cô ta lắp bắp và bốc hỏa, má hồng đến mức anh có thể nhìn thấy màu sắc ấy dưới ánh nến mờ mờ. “Anh... Anh...”

Anh kín đáo tránh sang một bước. Anh không nghĩ cô ta sẽ phun nước bọt khi nói, nhưng với cái cách môi cô ta đang mím vào nhau thế kia thì anh thật sự nên cẩn thận.

“Có lẽ cô nên ngồi xuống?”, anh gợi ý. Anh ra hiệu tới một chiếc ghế gần đó, hy vọng cô ta không trông chờ anh giúp cô ta đi tới đó. Khả năng thăng bằng của anh không được như xưa nữa rồi.

“Mười bốn người đàn ông”, cô rít lên. Anh bắt đầu tự hỏi cô ta đang nói gì.

“Anh có biết điều đó không?”, cô ta hỏi, và anh nhận ra cô ta đang run rẩy. “Mười bốn.”

Anh hắng giọng. “Và tôi chỉ có một.”

Một khoảnh khắc im lặng diễn ra. Một khoảnh khắc im lặng thần thánh. Rồi cô ta lên tiếng.

“Anh không biết tôi là ai phải không?”, cô ta hỏi.

Hugh quan sát cô ta kỹ hơn. Cô ta trông khá quen, nhưng theo logic mà nói, điều đó chẳng có ý nghĩa gì hết. Hugh không hay xã giao, nhưng giới thượng lưu cũng chỉ có giới hạn mà thôi. Đến cuối cùng thì mọi khuôn mặt đều trông quen thuộc cả.

Nếu anh ở lại dưới bữa tiệc tối nay thêm vài giây thì có thể anh đã biết được danh tính của cô ta, nhưng anh lại rời khỏi phòng khiêu vũ gần như ngay khi tìm ra nó. Mặt Charles Dunwoody đã trắng bệch khi Hugh gửi lời chúc mừng, khiến Hugh tự hỏi có phải anh đã mất người bạn cuối cùng của mình ở Luân Đôn hay không. Cuối cùng thì Charles kéo anh sang một bên và báo cho anh biết rằng mẹ và em gái của Daniel Smythe-Smith cũng có mặt.

Anh ta không bảo Hugh về nhà nhưng rồi, cả hai đều biết là anh ta không cần làm thế. Hugh đã cúi chào và rút lui ngay lập tức. Anh đã gây ra đủ nỗi đau cho hai người phụ nữ đó rồi. Việc anh ở lại vũ hội sẽ là quá mức ác ý.

Đặc biệt là khi anh còn chẳng thể khiêu vũ.

Nhưng chân anh đau, và anh không thích đi qua cả dãy xe ngựa bên ngoài để tìm một cỗ xe thuê, ít nhất không phải ngay lập tức. Nên anh đã đi tới một căn phòng im ắng, nơi anh hy vọng được ngồi xuống và nghỉ ngơi một mình.

Nhưng không thành công.

Người phụ nữ đã tấn công vào nơi trú ẩn của anh vẫn đang đứng ngay ngưỡng cửa, cơn giận dữ của cô ta quá mãnh liệt đến mức Hugh đã chuẩn bị xem xét lại lòng tin của mình vào khả năng bùng cháy tức thì của con người.

“Anh đã hủy hoại cuộc đời tôi”, cô ta rít lên.

Điều đó thì anh biết là không phải sự thật. Anh đã hủy hoại cuộc đời của Daniel Smythe-Smithe, và do đó có khả năng đã hủy hoại cuộc đời cô em gái chưa kết hôn của anh ta, nhưng người phụ nữ tóc nâu sậm trước mặt anh đây không phải là Honoria Smythe-Smith. Tiểu thư Honoria có mái tóc màu sáng hơn nhiều, và khuôn mặt cô ta cũng không biểu cảm bằng, mặc dù cảm xúc mãnh liệt của người phụ nữ này rất có thể do sự mất trí gây ra. Hoặc, như bây giờ anh mới nghĩ đến, rượu.

Phải, nhiều khả năng là như vậy. Hugh không dám chắc bao nhiêu ly rượu hạnh có thể làm một người phụ nữ khoảng hơn năm mươi cân say, nhưng rõ ràng cô ta đã uống từng đầy ly.

“Tôi rất tiếc vì đã làm cô đau khổ”, anh nói, “nhưng tôi e rằng cô đã nhầm tôi với người khác”. Rồi anh nói thêm - không phải vì muốn mà vì phải làm thế, cô ta đang chặn đường và rõ ràng là cần có người thúc ép cô ta tránh ra - “Nếu tôi có thể giúp đỡ gì...”.

“Anh có thể giúp tôi”, cô ta quát lên, “bằng cách dừng hiện diện ở Luân Đôn nữa”.

Anh cố không rên rỉ. Chuyện này ngày càng chán ngắt.

“Hoặc hãy rời khỏi thế giới này”, cô ta nói một cách độc địa.

“Ôi, vì tình yêu với Chúa”, anh chửi thề. Bất kể người phụ nữ này là ai thì cô ta cũng đã mất quyền lợi được nhận sự đối xử của quý ông từ anh rồi. “Xin cô” - anh cúi người, vừa tao nhã vừa châm biếm - “cho phép tôi được tự sát theo yêu cầu tốt bụng của cô, người phụ nữ vô danh đã bị tôi hủy hoại cuộc đời”.

Miệng cô ta há hốc. Tốt. Cô ta mất tiếng rồi. Cuối cùng cũng thế.

“Tôi sẽ rất vui được hoàn thành yêu cầu của cô”, anh tiếp tục, “khi cô đã tránh ra khỏi ĐƯỜNG của tôi”. Giọng anh rống lên, hay phải nói, rống lên theo kiểu của anh, tức là giống tiếng gầm gừ ác ý hơn. Anh chọc gậy vào khoảng trống ở bên trái cô ta, hy vọng sự hiện diện của nó là đủ để thuyết phục cô ta bước tránh sang một bên.

Cô ta hít mạnh không khí trong phòng và phát ra một tiếng thở dốc xứng đáng được diễn ở nhà hát kịch Hoàng gia Drury Lane. “Anh đang tấn công tôi đấy à?”

“Chưa đâu”, anh lầm bầm.

Cô ta gầm gừ. “Bởi vì tôi sẽ không ngạc nhiên nếu anh định làm thế.”

“Cả tôi”, anh nói, mắt nheo lại, “cũng không”.

Cô ta lại thở dốc, lần này là một hơi thở nhỏ phù hợp với thân phận một quý cô trẻ đang bức mình của cô ta hơn. “Anh không phải là một quý ông.”

“Chúng ta đã đồng ý về điều đó rồi”, anh nói. “Còn bây giờ, tôi đói, mệt, và muốn về nhà. Tuy nhiên cô đang chặn mất lối ra duy nhất của tôi.”

Cô ta khoanh tay lại và mở rộng thế đứng.

Anh nghiêng đầu và cân nhắc tình huống này. “Có vẻ chúng ta có hai lựa chọn”, cuối cùng anh nói. “Cô có thể di chuyển hoặc tôi có thể đẩy cô ra.”

Đầu cô ta nghiêng sang một bên với điệu bộ mà chỉ có thể miêu tả là huênh hoang. “Tôi muốn nhìn anh thử làm vậy đấy.”

“Hãy nhớ, tôi không phải một quý ông.”

Cô ta chế nhạo. “Nhưng tôi có đôi chân lành lặn.”

Anh vỗ cây gậy của mình với vẻ trù ẻo. “Tôi có vũ khí.” “Mà tôi đủ nhanh nhẹn để tránh.”

Anh mỉm cười ôn tồn. “À, nhưng khi cô đã di chuyển thì sẽ chẳng còn vật cản nữa.” Anh vui vẻ phẩy tay giữa không trung. “Sau đó tôi sẽ đi đường tôi, và nếu trên trời có Chúa thì tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy cô nữa.”

Cô ta không tránh hẳn ra nhưng có vẻ hơi nghiêng người sang một bên, nên Hugh nhân cơ hội đó để đâm gậy ra làm rào chắn và đi qua cô ta. Anh

ra ngoài và khi hồi tưởng lại thì đáng ra anh phải rảo đều chân mới đúng, nhưng sau đó cô ta hét lên, “Tôi biết chính xác anh là ai, Hugh Prentice”.

Anh dừng lại. Chậm chạp thở ra. Nhưng anh không quay lại.

“Tôi là tiểu thư Sarah Pleinsworth”, cô tuyên bố, và không phải lần đầu tiên anh ước gì mình biết cách lý giải giọng nói của các tiểu thư. Giọng cô ta chứa đựng một điều gì đó mà anh không hiểu rõ lắm, hơi ghen lại khi mà đáng ra cô ta phải nói xong rồi, chỉ trong một phần triệu giây.

Anh không biết điều đó có nghĩa là gì.

Nhưng anh biết - chắc chắn không cần nhìn mặt cô ta để biết điều đó - rằng cô ta hy vọng anh nhận ra tên cô ta. Và dù rất muốn lờ đi thì anh vẫn biết.

Tiểu thư Sarah Pleinsworth, em họ của Daniel Smythe- Smith. Theo lời Charles Dunwoody, cô ta khá to tiếng khi bày tỏ sự tức giận về kết quả vụ đấu súng. Hơn hẳn mẹ và em gái của Daniel, những người mà, theo ý kiến của Hugh, có quyền tức giận hơn cô ta nhiều.

Hugh quay lại. Tiểu thư Sarah đứng chỉ cách vài bước chân, căng thẳng và giận dữ. Tay cô ta nắm chặt lại ở hai bên sườn, cầm hếch lên trong điệu bộ làm anh nhớ tới một đứa trẻ giận dữ trong một vụ cãi cọ ngớ ngẩn và quyết tâm bảo vệ ý kiến của mình.

“Tiểu thư Sarah”, anh nói với vẻ lịch sự. Cô ta là em họ của Daniel, và bỏ qua những gì đã diễn ra trong vài phút qua, anh quyết tâm đối xử kính trọng với cô. “Chúng ta chưa chính thức gặp mặt.”

“Chúng ta chẳng cần...”

“Tuy vậy”, anh cắt lời trước khi cô ta kịp đưa ra một tuyên bố thống thiết khác. “Tôi biết cô là ai.”

“Rõ ràng là không”, cô ta lầm bầm.

“Cô là em họ của ngài Winstead”, anh tuyên bố. “Tôi biết tên dù không biết mặt cô.”

Cô ta gật đầu - động tác đầu tiên thể hiện đôi chút lịch sự. Giọng cô ta cũng nhẹ nhàng hơn khi lên tiếng. Nhưng chỉ đôi chút mà thôi. “Đáng ra tối

nay anh không nên đến đây.”

Anh dừng lại. Rồi nói, “Tôi đã quen Charles Dunwoody hơn một thập kỷ rồi. Tôi muốn chúc mừng lễ đính hôn của cậu ấy.”

Điều đó có vẻ không tác động tới cô ta. “Sự hiện diện của anh làm cả bác và chị họ tôi phiền lòng.”

“Và tôi xin lỗi vì điều đó.” Anh thật sự thấy có lỗi, và đang làm hết khả năng để sửa chữa. Nhưng anh không thể chia sẻ điều đó với nhà Smythe-Smith cho tới khi anh thành công. Sẽ thật tàn nhẫn khi đẩy lên hy vọng của gia đình Daniel. Và có lẽ đúng hơn là anh không nghĩ họ sẽ đón tiếp anh nếu anh muốn gặp mặt.

“Anh xin lỗi sao?” Tiểu thư Sarah nói một cách khinh miệt. “Tôi thấy điều đó khó tin lắm.”

Một lần nữa, anh dừng lại. Anh không thích đáp lại những câu châm chọc bằng sự phẫn nộ. Anh chưa từng hành động như vậy, điều đó khiến cho cách đối xử của anh với Daniel càng thêm đáng bực mình hơn. Nếu không uống rượu thì anh đã hành xử một cách lý trí, và tất cả những chuyện này đã chẳng xảy ra. Chắc chắn anh sẽ không đứng đây, trong một góc nhà tối om tại dinh thự của cha mẹ Charles Dunwoody, cùng một người phụ nữ rõ ràng đã tìm kiếm anh chỉ để ném những lời xỉ vả vào anh.

“Cô có thể tin những gì cô muốn”, anh đáp lại. Anh chẳng nợ cô ta một lời giải thích nào hết.

Trong khoảnh khắc cả hai đều không nói gì, rồi tiểu thư Sarah lên tiếng, “Họ đã đi rồi, trong trường hợp anh đang phân vân về điều đó.”

Anh nghiêng đầu thắc mắc.

“Bác Virginia và Honoria. Họ đã rời đi ngay khi nhận ra anh ở đây.”

Hugh không biết cô ta định nói gì với phát biểu đó. Anh nên cảm thấy tội lỗi sao? Họ muốn ở lại bữa tiệc à? Hay cô ta đang xúc phạm anh? Có lẽ tiểu thư Sarah đang cố nói với anh rằng anh đáng ghê tởm đến mức chị họ cô không thể chịu nổi sự hiện diện của anh.

Nên anh không nói gì hết. Anh không muốn đáp sai.

Nhưng rồi có điều gì đó khiến đầu óc anh rối bời. Một câu đố. Không gì hơn một câu hỏi chưa có lời giải, nhưng nó lạ lùng đến mức anh phải biết câu trả lời. Vậy nên anh hỏi, “Cô có ý gì khi nói mười bốn người đàn ông?”

Miệng tiểu thư Sarah mím chặt lại thành một đường thẳng dữ tợn. À, còn dữ tợn hơn trước, nếu điều đó khả thi.

“Khi cô mới nhìn thấy tôi”, anh nhắc cô ta, mặc dù anh nghĩ rằng cô ta hiểu chính xác điều anh đang nói, “cô đã nói điều gì đó về mười bốn người đàn ông”.

“Không có gì”, cô ta gạt đi, nhưng mắt hơi nhìn sang phải. Cô ta đang nói dối. Hoặc xấu hổ. Có lẽ là cả hai.

“Mười bốn không phải là không có gì đâu.” Anh đang tỏ ra mô phạm, anh biết, nhưng cô ta đã thử nghiệm lòng kiên nhẫn của anh ở mọi mặt trừ toán học. Mười bốn khác không, nhưng quan trọng hơn, vì sao người ta lại lôi ra những chủ đề mà họ không muốn nói đến chứ? Nếu cô ta không định giải thích về câu nói đó thì nên giữ nó trong lòng mới phải.

Cô ta bước tránh sang bên một bước khá lớn. “Xin anh”, cô ta nói, “hãy đi đi”.

Anh không di chuyển. Cô ta đã kích thích trí tò mò của anh, và chẳng có mấy ai trên thế giới này ngoan cố hơn Hugh Prentice khi gặp phải một câu hỏi không có lời giải.

“Anh vừa mất cả tiếng vừa qua để ra lệnh cho tôi tránh đường đấy”, cô ta nghiêng răng nói.

“Năm phút”, anh sửa lại, “và dù rất khao khát sự thanh bình ở nhà mình, tôi cũng thấy tò mò về mười bốn người đàn ông của cô”.

“Họ không phải là mười bốn người đàn ông của tôi”, cô ta quát lên.

“Tôi hy vọng là không”, anh lầm bầm, rồi nói thêm, “dù tôi cũng chẳng phán xét gì đâu”.

Miệng cô ta há hốc.

“Kể cho tôi về mười bốn người đàn ông đi”, anh hối thúc. “Tôi đã nói với anh rồi”, cô ta khẳng khái, má hồng rục, “không có gì hết”.

“Nhưng tôi tò mò lắm. Mười bốn người đàn ông để ăn tối sao? Uống trà? Quá nhiều người cho một đội cricket, nhưng...”

“Dừng lại!”, cô ta thốt lên.

Anh nghe theo. Thậm chí còn nhướn một bên lông mày. “Nếu anh nhất định phải biết thì được rồi”, cô ta nói, giọng đầy phần nộ, “đó là mười bốn người đàn ông đã đính hôn để kết hôn vào năm 1821”.

Sau đó là một khoảng im lặng rất dài. Hugh không phải là một người đàn ông kém thông minh, nhưng anh không hiểu điều này có liên quan gì. “Mười bốn người đàn ông đó đều kết hôn cả chứ?”, anh hỏi một cách lịch sự.

Cô ta trừng mắt nhìn anh.

“Cô đã nói là mười bốn người đàn ông đính hôn để kết hôn mà.”

“Điều đó không quan trọng.”

“Tôi nghĩ là quan trọng với họ đấy.”

Anh cứ nghĩ là họ đã chấm dứt trò đóng kịch, nhưng tiểu thư Sarah lại kêu lên giận dữ. “Anh chẳng hiểu gì hết!”

“Ôi, vì tình yêu với...”

“Anh có biết mình đã làm gì không?”, cô ta hỏi. “Trong khi anh ngồi yên ấm trong căn nhà dễ chịu ở Luân Đôn...”

“Im lặng đi”, anh nói, chỉ có điều anh không biết mình có nói ra lời hay không. Anh chỉ muốn cô ta ngừng lại. Ngừng nói, ngừng tranh luận, ngừng tất cả lại.

Nhưng thay vào đó cô ta tiến lên trước và với ánh mắt đáng sợ, cô ta hỏi, “Anh có biết mình đã hủy hoại bao nhiêu cuộc đời hay không?”.

Anh hít vào. Không khí, anh cần không khí. Anh không cần phải nghe điều này. Không phải từ cô ta. Anh biết chính xác mình đã hủy hoại bao nhiêu cuộc đời, và cuộc đời của cô ta không phải là một trong số đó.

Nhưng cô ta sẽ không buông tha. “Anh không có lương tâm sao?”, cô ta rít lên.

Và cuối cùng, anh quát lên. Không nghĩ gì đến chân mình, anh bước tới trước cho tới khi họ đủ gần để cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh. Anh ép cô ta vào tường, giam cô ta lại bằng sự giận dữ của mình. “Cô không biết tôi”, anh nói ra. “Cô không biết tôi nghĩ gì, cảm thấy gì, hay địa ngục mà tôi ghé qua mỗi ngày trong đời. Và lần tới khi cô cảm thấy bất công đến vậy - cô, người thậm chí còn chẳng mang cùng họ với ngài Winstead - cô nên nhớ rằng một trong những cuộc đời mà tôi đã hủy hoại là cuộc đời của chính tôi.”

Và rồi anh bước đi. “Chúc buổi tối tốt lành”, anh nói, dễ chịu như một ngày mùa hè.

Trong khoảnh khắc anh nghĩ rằng cuối cùng họ cũng kết thúc, nhưng sau đó cô ta nói một điều có thể bào chữa cho mình.

“Họ là gia đình của tôi.” Anh nhắm mắt lại.

“Họ là gia đình của tôi”, cô ta nói bằng giọng ghen ngào, “và anh đã làm họ tổn thương không sao cứu vãn nổi. Vì điều đó, tôi chẳng bao giờ có thể tha thứ cho anh”.

“Cả tôi”, anh nói, giọng chỉ vừa đủ để mình nghe, “cũng không”.

Chương

4

Quay lại Fensmore

Trong phòng khách cùng với Honoria, Sarah, Harriet, Elizabeth, Frances, và ngài Hugh

Ngay lúc chúng ta vừa rời đi...

Một khoảnh khắc hiếm hoi xuất hiện khi sự im lặng bao trùm các chị em họ nhà Smythe-Smith, nhưng đó chính xác là những gì đã xảy ra sau khi ngài Hugh lịch sự cúi chào và rời khỏi phòng khách.

Năm người họ - bốn chị em gái nhà Pleinsworth và Honoria - duy trì im lặng trong vài giây, liếc nhìn nhau khi họ chờ một khoảng thời gian thích hợp trôi qua.

Người ta gần như có thể nghe thấy họ đang đếm, Sarah nghĩ thầm, và thực vậy, ngay khi cô đếm nhầm tới mười, Elizabeth thông báo, “Này, điều đó không mấy kín đáo đâu”.

Honoria quay lại. “Ý em là gì?”

“Chị đang cố gán ghép Sarah với ngài Hugh phải không?”

“Tất nhiên là không!”, Honoria kêu lên, nhưng tiếng gào chế bai của Sarah to hơn một cách đáng kể.

“Nhưng chị nên làm thế!”, Frances nói và vỗ tay vui vẻ. “Em rất thích ngài Hugh. Đúng là anh ấy có thể hơi lập dị, nhưng cực kỳ thông minh. Và anh ấy bắn giỏi lắm.”

Mọi con mắt đổ dồn về phía Frances. “Anh ấy đã bắn vào vai anh Daniel đấy”, Sarah nhắc cô bé.

“Anh ấy bắn giỏi khi tỉnh táo”, Frances thanh minh. “Anh Daniel nói thế mà.”

“Chị chẳng dám nghĩ đến nội dung của cuộc trò chuyện đã đề cập đến điều đó nữa đâu”, Honoria nói, “mà chị cũng chẳng muốn nghĩ khi đám cưới đã đến gần thế này”. Cô ấy kiên quyết quay lại chỗ Sarah. “Chị muốn nhờ em một việc.”

“Làm ơn hãy nói nó không liên quan tới Hugh Prentice đi.”

“Nó liên quan tới Hugh Prentice”, Honoria xác nhận. “Chị cần sự giúp đỡ của em.”

Sarah thở dài rất kịch. Cô sẽ phải làm bất kỳ việc gì mà Honoria nhờ, cả hai đều biết điều đó. Nhưng dù cho Sarah phải tuân lệnh mà không được phép cãi lộn thì ít nhất cũng phải được phép phàn nàn chứ.

“Chị rất sợ rằng anh ấy sẽ không cảm thấy được chào đón ở Fensmore”, Honoria nói.

Sarah không cảm thấy điều đó có gì đáng phản đối, nếu Hugh Prentice không cảm thấy được chào đón thì đó lại chẳng phải là vấn đề của cô và cũng đáng đời anh ta thôi. Nhưng cô cũng có thể nhượng bộ những lúc cần thiết, nên cô bình luận, “Em nghĩ nhiều khả năng anh ta sẽ tự cô lập bản thân. Anh ta không thân thiện lắm”.

“Chị thấy có nhiều khả năng là do anh ấy ngượng ngùng”, Honoria nói.

Harriet, vẫn đang ngồi ở bàn, thở dốc sung sướng. “Một anh hùng trầm tư. Mẫu người tuyệt vời nhất! Em sẽ viết về anh ta trong vở kịch của mình!”

“Người có con ngựa một sừng sao?”, Frances nói. “Không, người mà chị mới nghĩ ra chiều nay.” Harriet chỉ lông bút về phía Sarah. “Với nữ chính không quá hồng hay xanh.”

“Anh ta đã bắt anh họ em đấy”, Sarah quát lên, quay phắt lại để nhìn em gái. “Không ai nhớ điều đó sao?”

“Chuyện đó diễn ra cách đây lâu lắm rồi”, Harriet nói. “Và em nghĩ anh ấy rất hối hận”, Frances tuyên bố. “Frances, em mới mười một”, Sarah nói một cách gay gắt. “Em chẳng đủ khả năng để phán xét tính cách của một người đàn ông đâu.”

Mắt Frances nheo lại. “Em có thể phán xét tính cách của chị đấy.”

Sarah nhìn các em gái rồi quay lại nhìn Honoria. Không ai nhận ra ngài Hugh là một người kinh khủng đến thế nào sao? Đã quên khoảnh khắc (cứ làm như người ta có thể quên được vậy) mà anh ta suýt nữa đã hủy diệt gia đình họ sao. Anh ta thật ghê tởm. Người ta chỉ cần nói chuyện với anh ta hai phút là...

“Đúng là anh ấy thường xuyên có vẻ không thoải mái ở các buổi tụ hội”, Honoria thú nhận, cắt ngang tràng quát mắng thầm trong lòng của Sarah, “nhưng thế thì chúng ta càng có thêm lý do để khiến anh ấy cảm thấy được chào đón. Chị...”. Honoria ngừng lời, nhìn quanh phòng, quan sát Harriet, Elizabeth, và Frances, tất cả đều đang nhìn lại cô với vẻ hứng thú mãnh liệt không che giấu, và nói, “Xin lỗi”. Cô ấy nắm lấy cánh tay của Sarah và kéo cô ra khỏi phòng khách, đi dọc hành lang vào một phòng khách khác.

“Em phải làm bảo mẫu của Hugh Prentice à?”, Sarah hỏi ngay khi Honoria đã đóng cửa lại.

“Tất nhiên là không. Nhưng chị nhờ em để bảo đảm anh ấy cảm thấy mình là một phần của lễ hội. Có lẽ tối nay, trong phòng khách trước bữa tối”, Honoria gợi ý.

Sarah rên rỉ.

“Có lẽ anh ấy sẽ trốn vào một góc, đứng một mình.”

“Có khi anh ta thích thế.”

“Em rất giỏi trò chuyện với mọi người”, Honoria nói. “Em luôn biết phải nói gì.”

“Với anh ta thì không.”

“Em thậm chí còn không biết anh ấy”, Honoria nói. “Có thể khủng khiếp đến mức nào được cơ chứ?”

“Tất nhiên em đã gặp anh ta. Em không nghĩ còn người nào ở Luân Đôn này mà em chưa gặp đâu.” Sarah cân nhắc điều đó rồi lẩm bầm, “Dù vậy, điều đó có vẻ đáng thương ghê”.

“Chị không nói là em chưa gặp anh ấy, chị nói là em không biết anh ấy”, Honoria sửa lại. “Có sự khác biệt đấy.”

“Được thôi”, Sarah nói, có phần miễn cưỡng. “Nếu chị cứ muốn bới lông tìm vết như thế.”

Honoria chỉ hơi nghiêng đầu, ép Sarah nói tiếp.

“Em không biết anh ta”, Sarah nói, “nhưng những gì nhìn thấy khi gặp anh ta thì em không thích lắm đâu. Em đã cố tỏ ra hòa nhã trong mấy tháng qua”.

Honoria nhìn cô với vẻ cực kỳ hồ nghi.

“Có mà!”, Sarah phản đối. “Em không nói là mình đã cố gắng hết sức, nhưng phải nói với chị thế này nhé, Honoria, anh ta không phải là người có tài nói chuyện.”

Giờ thì Honoria trông như sắp phá ra cười, điều đó chỉ châm thêm lửa giận của Sarah.

“Em đã cố nói chuyện với anh ta”, Sarah nghiêng răng nói, “bởi vì đó là những việc mà mọi người làm ở các buổi gặp mặt xã giao. Nhưng anh ta không bao giờ đáp lời như lẽ ra nên thế”.

“Như lẽ nên thế?”, Honoria hỏi lại.

“Anh ta làm em cảm thấy không thoải mái”, Sarah khịt mũi nói. “Và em khá chắc chắn là anh ta không thích em.”

“Đừng có ngớ ngẩn thế”, Honoria nói. “Ai chẳng thích em.”

“Không”, Sarah nói, khá thẳng thắn, “ai cũng thích chị. Còn em thì thiếu trái tim thuần khiết và tốt bụng của chị”.

“Em đang nói về cái gì vậy?”

“Chỉ là chị luôn nhìn thấy những điều tốt đẹp nhất ở tất cả mọi người, còn em thì nhìn nhận thế giới một cách hoài nghi hơn. Và em...” Cô dừng lại. Nói thế nào nhỉ? “Có những người trên thế giới này thấy em khá phiền nhiễu.”

“Không phải thế đâu”, Honoria nói. Nhưng đó là một câu trả lời tự động. Sarah khá chắc chắn rằng nếu có thêm thời gian để cân nhắc đánh giá này,

Honoraria sẽ nhận ra rằng nó khá đúng.

Mặc dù nếu là cô thì cô cũng đáp lại như vậy. Honoraria tốt bụng thế đấy.

“Đúng vậy”, Sarah nói, “và điều đó không làm em bận tâm đâu. À thì cũng không nhiều. Chắc chắn việc ngài Hugh nghĩ gì không làm em bận tâm, xem xét đến việc em cũng cảm thấy như vậy mà thôi.”

Honoraria mất vài giây để hiểu lời của Sarah rồi đảo mắt. Không đảo nhiều, nhưng Sarah biết chị ấy quá rõ nên không thể bỏ lỡ động tác đó. Đó là hành động chứng tỏ sự bức bối rõ nhất từ người chị họ dịu dàng tốt bụng của cô.

“Chị nghĩ em nên cho anh ấy một cơ hội”, Honoraria nói. “Em thậm chí còn chưa nói chuyện tử tế với anh ấy bao giờ.”

Đúng là cuộc nói chuyện đó chẳng tử tế gì hết, Sarah buồn bã nghĩ. Họ gần như bốc hỏa. Và chắc chắn cô không biết phải nói gì với anh ta. Cô cảm thấy phát bệnh mỗi lần nhớ lại cuộc gặp mặt của họ ở lễ đính hôn của Dunwoody. Cô chẳng làm gì mà chỉ nói ra những câu kịch sáo rỗng. Có khi cô còn giẫm lên chân mình nữa ấy chứ. Có lẽ anh ta nghĩ cô điên loạn lắm, và sự thật là, cô cũng nghĩ mình đã hành xử như vậy.

Dù cô cũng chẳng quan tâm anh ta nghĩ gì về mình. Điều đó cho thấy ý kiến của anh ta hết sức quan trọng. Nhưng trong khoảnh khắc kinh hoàng ở thư viện Dunwoody - và trong vài từ ngắn ngủi mà họ trao đổi kể từ đó - Hugh Prentice đã biến cô thành một người mà cô không hề thích.

Và điều đó thì không thể tha thứ được.

“Chị không có quyền bắt em hòa thuận với ai”, Honoraria tiếp tục nói sau khi đã nhận thấy rõ Sarah sẽ không bình luận gì, “nhưng chị chắc chắn em đủ sức chịu đựng sự bầu bạn của ngài Hugh trong một ngày chứ.”

“Chị nói chuyện châm chọc ghê”, Sarah nói một cách hoài nghi. “Từ khi nào chị trở nên như thế vậy?”

Honoraria mỉm cười. “Chị biết là mình có thể trông cậy vào em mà.”

“Thực vậy”, Sarah lầm bầm.

“Anh ấy không đáng ghét đến thế đâu”, Honoria nói, vỗ lên cánh tay cô. “Thật ra chị nghĩ anh ấy khá điển trai đấy.”

“Chuyện anh ta có đẹp trai hay không chẳng quan trọng.” Honoria bắt lấy câu đó ngay lập tức. “Vậy là em cũng nghĩ anh ấy đẹp trai.”

“Em nghĩ anh ta khá kỳ lạ”, Sarah đáp trả, “và nếu chị đang cố chơi trò mai mối...”.

“Không hề!” Honoria giơ cánh tay lên giả vờ đầu hàng. “Chị thề đấy. Chị chỉ nhận xét thôi mà. Chị nghĩ anh ấy có đôi mắt rất đẹp.”

“Em sẽ thích anh ta hơn nếu anh ta có một ngón chân thừa”, Sarah lầm bầm. Có khi cô nên viết sách.

“Thừa - cái gì cơ?”

“Phải, mắt anh ta trông rất ổn”, Sarah ngoan ngoãn nói. Cô cho rằng đó là sự thật. Anh ta có một đôi mắt rất đẹp, xanh như cỏ, và thông minh sắc sảo. Nhưng một đôi mắt đẹp không biến người ta thành mẫu ông chồng lý tưởng. Và không, cô không nhìn tất cả đàn ông dưới lăng kính người chồng lý tưởng - à, không phải tất cả, và chắc chắn không phải anh ta - nhưng rõ ràng là bất chấp mọi phản đối của cô, Honoria đang dẫn dòng suy nghĩ của cô về hướng đó.

“Em sẽ làm chuyện này giúp chị”, Sarah nói, “bởi vì chị biết là em sẽ làm mọi việc cho chị. Điều đó có nghĩa em sẽ lao mình ra trước một cỗ xe ngựa đang chạy cho dù có phải làm thế”. Cô dừng lại, cho Honoria thời gian nghĩ ngợi về điều đó trước khi tiếp tục với một động tác vung tay thật rộng. “Và nếu em có thể lao mình ra trước một cỗ xe ngựa đang chạy thì cũng hợp lý thôi nếu em chấp thuận một việc không đòi hỏi hy sinh tính mạng.”

Honoria nhìn cô trống rỗng.

“Như là ngồi cạnh ngài Hugh Prentice ở bữa sáng hôm đám cưới.”

Honoria phải mất vài giây để hiểu điều đó. “Thật là... hợp lý.”

“Và tiện thể, em phải chịu đựng sự bầu bạn của anh ta hai ngày chứ không chỉ một ngày đâu.” Cô chun mũi. “Em chỉ muốn nói cho rõ thế thôi.”

Honoraria mỉm cười hòa nhã. “Thế thì em sẽ tiếp đãi ngài Hugh vào tối nay, trước bữa tối à?”

“Tiếp đãi”, Sarah lặp lại một cách mỉa mai. “Em có nên khiêu vũ không? Bởi vì chị biết là em sẽ không chơi piano đâu.”

Honoraria cười to khi đi ra cửa. “Chỉ cần quyến rũ như em bình thường là được”, cô nói, thò mặt vào phòng khách một giây cuối cùng. “Anh ấy sẽ yêu em cho xem.”

“Cầu trời là không.”

“Anh ấy có lỗi suy nghĩ kỳ lạ...” “Cũng chẳng kỳ lạ đến thế.” “Chị cho rằng tiểu thư^[3]...” “Đừng nói ra”, Sarah cắt lời.

Lông mày Honoraria nhướn lên. “Shakespeare chắc chắn biết rõ mình đang nói về cái gì.”

Sarah ném một cái gối về phía cô ấy. Nhưng cô ném trượt. Một ngày xui xẻo.

Sau đó

Chatteris đã tổ chức bắn súng vào chiều hôm đó, và vì đây là một trong những môn thể thao hiếm hoi mà Hugh còn có thể tham dự, anh quyết định ra bãi cỏ phía nam vào giờ đã hẹn. Hay phải nói, ba mươi phút trước giờ hẹn. Chân anh vẫn cứng ngắc một cách đáng bức mình, và anh thấy rằng dù có gậy chống thì anh vẫn đi bộ chậm hơn thường lệ. Có thuốc giảm đau được bác sĩ cấp nhưng có mùi phát gớm. Anh cũng không sao chịu được tình trạng đầu óc đờ đẫn mà còn thuốc phiện gây ra.

Tất cả những gì còn lại là rượu, và đúng là nhấp một hai ngụm rượu có vẻ làm giãn cơ và xoa dịu cơn đau. Nhưng anh hiếm khi cho phép mình quá chén, cứ xem chuyện gì đã xảy ra vào lần cuối cùng anh say rượu đi. Anh cũng đã cố hết sức tránh rượu, sớm nhất là tới khi màn đêm đã buông xuống. Vài lần đầu hàng và nốc rượu, anh đã ghê tởm bản thân nhiều ngày liền.

Anh không có nhiều cách để đo lường sức mạnh của mình. Việc chống chọi với cơn đau chỉ nhờ ý chí đã trở thành một hành động danh dự.

Cầu thang lúc nào cũng là khó đi nhất, và anh dừng lại ở chiều nghỉ để gập và duỗi chân. Có lẽ anh không nên đi nữa. Anh thậm chí còn chưa đi được nửa đường tới bãi cỏ mà đã thấy cơn đau quen thuộc dồn dập ở đùi rồi. Cũng sẽ chẳng có ai chú ý nếu anh quay lại và trở về phòng đầu nhĩ.

Nhưng khi thật, anh muốn bắn súng. Anh muốn cầm một khẩu súng trong tay và nâng cánh tay lên. Anh muốn bóp cò và cảm nhận súng giật qua vai. Hơn tất cả, anh muốn bắn trúng hồng tâm.

Đúng là anh hiếu thắng đấy. Song anh là đàn ông, điều đó dễ hiểu thôi.

Sẽ có nhiều tiếng xì xào bàn tán và những ánh mắt nhìn trộm, anh chắc chắn điều đó. Mọi người sẽ chú ý đến việc Hugh Prentice đang cầm một khẩu súng ở gần Daniel Smythe-Smith. Nhưng Hugh bướng bỉnh muốn bắn súng. Cả Daniel cũng vậy. Anh ta đã nói thế khi họ trò chuyện ở bàn ăn sáng.

“Cá mòi bảg nếu chúng ta có thể làm ai đó ngất xỉu”, Daniel đã tuyên bố như vậy, ngay sau khi anh ta lên giọng nam cao để nhái giọng của các nhà bảo trợ của Almack^[4], đưa một bàn tay lên tim và mô phỏng xuất sắc mọi biểu hiện giận dữ của phái nữ mà đàn ông biết đến.

“Mười bảg hả?”, Hugh lầm bầm, liếc nhìn anh ta qua cốc cà phê. “Cho tôi hay cho cậu?”

“Cho cả hai”, Daniel cười toét miệng nói. “Marcus trả.” Marcus nhìn anh ta và tiếp tục ăn trứng. “Anh ấy ngày càng cổ hủ khi về già”, Daniel nói với Hugh. Tất cả những gì Marcus làm là đảo tròn mắt.

Nhưng Hugh đã mỉm cười. Và anh đã nhận ra rằng mình vui vẻ hơn bất kỳ lúc nào khác. Nếu các quý ông định bắn súng thì anh nhất định sẽ nhập hội với họ.

Dẫu vậy, anh mất ít nhất năm phút để đi xuống tầng trệt, và khi xuống tới đó, anh đã quyết định rằng tốt nhất là đi qua một trong các phòng khách của Fensmore thay vì đi đường vòng ra bãi cỏ phía nam.

Suốt ba năm rưỡi qua, Hugh đã trở nên cực kỳ thành thạo trong việc tìm kiếm mọi lối tắt khả thi.

Cửa thứ ba về bên phải, rồi đi vào, rẽ trái, băng qua phòng, và qua cánh cửa kiểu Pháp. Được cái anh còn có thể nghỉ ngơi vài giây trên ghế sofa. Hầu hết các tiểu thư đã xuống làng, nên ít có khả năng có người còn ở đó. Theo ước tính thì anh có khoảng mười lăm phút trước khi cuộc bắn súng bắt đầu.

Phòng khách không rộng lắm, chỉ có vài chỗ ngồi. Có một chiếc ghế màu xanh đối diện với anh trông khá thoải mái. Anh không thể nhìn qua lưng ghế sofa trước mặt, nhưng có lẽ có một chiếc bàn chắn giữa chúng. Anh có thể gác chân lên trong giây lát và sẽ chẳng ai biết hết.

Anh đi qua, nhưng hẳn đã không chú ý vì gậy của anh va vào mép bàn, còn cẳng chân đập thẳng vào đó, và một tràng chửi rủa sáng tạo nhất thoát ra khỏi miệng anh khi anh quay lại để ngồi xuống.

Đó là lúc anh nhìn thấy Sarah Pleinsworth, ngủ trên ghế sofa.

Ôi, quái quỷ.

Anh đã có một ngày tốt đẹp hơn bình thường, không tính đến cơn đau ở chân. Điều cuối cùng anh cần là một buổi tiếp kiến riêng với tiểu thư Sarah đến là kịch cớm. Có lẽ cô ta sẽ đổ cho anh một tội ghê tởm nào đó, kèm theo tuyên bố căm ghét cũ rích, rồi kết thúc về mười bốn người đàn ông đã dính hôn vào mùa vũ hội năm 1821.

Anh vẫn không biết điều đó có gì liên quan nữa.

Hay vì sao anh lại nhớ đến nó. Anh lúc nào cũng có một trí nhớ tốt, nhưng nói thật, chẳng lẽ đầu óc anh không thể xóa bỏ những thứ thật sự vô dụng sao?

Anh phải băng qua phòng mà không đánh thức cô ta dậy. Khó mà có thể đi nhón chân với gậy, nhưng thề có Chúa, anh sẽ làm thế nếu phải đi qua phòng mà không gây sự chú ý.

À, đi tong hy vọng được nghỉ chân của anh rồi. Hết sức cẩn thận, anh dịch ra sau chiếc bàn gỗ thấp, thận trọng không chạm vào bất kỳ thứ gì trừ thảm và không khí. Nhưng như tất cả những ai từng bước ra ngoài trời đều biết, không khí có thể di chuyển, và rõ ràng anh đang thổi quá mạnh, bởi vì trước khi anh đi qua ghế sofa, tiểu thư Sarah đã tỉnh giấc với một tiếng

thét làm anh giật mình đến mức ngã ngửa qua tay vịn, rồi vụng về hạ cánh xuống một cái ghế khác.

“Gì? Gì? Anh đang làm gì đấy?” Cô ta chớp mắt liên hồi trước khi trừng mắt nhìn anh. “Anh.”

Đó là một lời buộc tội. Tuyệt đối là vậy rồi.

“Ôi, anh làm tôi sợ quá”, cô ta vừa nói vừa dụi mắt.

“Rõ ràng là thế rồi.” Anh thầm chửi thề khi cố đưa chân ra mặt trước của ghế. “Á!”

“Sao thế?”, cô ta nôn nóng hỏi. “Tôi đã phải cái bàn.”

“Vì sao?”

Anh cau có. “Tôi không cố tình làm vậy đâu.”

Có vẻ chỉ đến lúc ấy cô ta mới nhận ra rằng mình đang nằm xoài trên ghế một cách thoải mái và cô ta hấp tấp ngồi thẳng dậy với một tư thế đứng đắn hơn. “Xin thứ lỗi”, cô ta nói, vẫn đỏ mặt. Mái tóc đen của cô ta tuột khỏi búi tóc nhưng anh thấy tốt nhất là đừng chỉ ra điều đó.

“Xin hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi”, anh nói một cách khô khan. “Tôi không định làm cô giật mình.”

“Tôi đang đọc sách. Tôi hẳn đã ngủ quên. Tôi... à...” Cô ta chớp mắt thêm vài lần nữa, rồi có vẻ cuối cùng mắt cô ta mới lấy lại tiêu cự. Nhìn anh. “Anh đang rình trộm tôi đấy à?”

“Không hề”, anh nói, có lẽ vội vã và nóng nảy hơn mức cần thiết. Anh ra hiệu về phía cánh cửa dẫn ra ngoài. “Tôi đang đi qua đây. Ngài Chatteris tổ chức bắn súng.”

“Ồ.” Cô ta trông hồ nghi thêm khoảng một giây nữa, rồi tỏ vẻ xấu hổ. “Tất nhiên. Không có lý do gì để anh rình - Tức là...” Cô ta hắng giọng. “Ừm.”

“Ừm.”

Cô ta chờ thêm giây lát, rồi hỏi một cách gay gắt, “Anh không định tiếp tục ra bãi cỏ sao?”

Anh trừng mắt nhìn cô ta. “Để bắn súng”, cô ta nói rõ.

Anh nhún vai. “Tôi đi sớm mà.”

Có vẻ cô ta không quan tâm đến câu trả lời. “Ngoài trời khá dễ chịu đấy.”

Anh liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. “Đúng thế.” Cô ta đang cố đuổi anh đi, và anh nghĩ cô ta xứng đáng được nhận một sự kính trọng nhất định vì thậm chí còn không thèm cố gắng che giấu điều đó. Mặt khác, giờ khi cô ta đã tỉnh giấc - và anh đang ngồi trong một cái ghế, nghỉ chân - dường như không có lý do gì phải vội vã đi tiếp.

Anh có thể chịu đựng bất kỳ ai trong mười phút, kể cả Sarah Pleinsworth.

“Anh có định bắn súng không?”, cô ta hỏi. “Có.”

“Với một khẩu súng sao?”

“Đó là cách người ta thường làm.”

Mặt cô ta nhăn nhó. “Và anh nghĩ làm thế là khôn ngoan à?”

“Ý cô là vì anh họ của cô sẽ ở đó sao? Tôi bảo đảm với cô, anh ta cũng sẽ cầm súng.” Anh cảm thấy môi mình cong lên trong một nụ cười không cảm xúc. “Nó sẽ gần giống một vụ đấu súng đấy.”

“Vì sao anh lại đùa cợt về chuyện đó chứ?”, cô ta quát lên.

Anh nhìn cô ta bằng ánh mắt tương đối dữ dội. “Tôi thường thích sự hài hước thay vì tuyệt vọng. Cho dù nó có vẻ độc ác.”

Có điều gì đó lóe lên trong mắt cô ta. Vẻ thấu hiểu, có lẽ vậy, nhưng nó tan biến quá nhanh nên anh không dám chắc mình đã nhìn thấy. Và rồi cô ta mím môi, một động thái nghiêm nghị đến mức rõ ràng là anh chỉ tưởng tượng ra khoảnh khắc thương cảm ngăn ngủ kia mà thôi.

“Tôi muốn tỏ rõ là mình không tán thành”, cô ta nói. “Đã nhận thấy.”

“Và” - cô ta hếch cằm lên và hơi quay người đi - “Tôi nghĩ đó là một ý kiến rất tồi”.

“Vì sao nó lại khác không tán thành nhỉ?” Cô ta chỉ cau có.

Anh nghĩ. “Cô có cảm thấy tồi đến mức đủ để ngất xỉu không?”

Cô ta quay phắt lại. “Gì cơ?”

“Nếu cô ngắt xiêu trên bãi cỏ thì Chatteris phải đưa cho Daniel và tôi mỗi người mười bảng.”

Môi cô ta tạo thành hình chữ O rồi đông cứng tại chỗ. Anh cúi người về phía trước và mỉm cười một cách biếng nhác. “Tôi có thể bị thuyết phục để tặng cho cô hai mươi phần trăm đấy.”

Mặt cô động đậy, nhưng cô vẫn im lìm. Chết tiệt, nhưng nhử mồi cô vui thật.

“Đừng bận tâm”, anh nói. “Chúng ta sẽ không bao giờ thỏa thuận được đâu.”

Cuối cùng miệng cô ta cũng khép lại. Rồi lại mở ra. Tất nhiên. Anh nên biết trước trạng thái im lặng của cô ta chỉ là thoáng qua mới phải.

“Anh không thích tôi”, cô ta nói.

“Không hẳn là vậy, không.” Có lẽ anh nên nói dối, nhưng không hiểu sao không nói ra sự thật thậm chí còn có vẻ xúc phạm cô ta hơn.

“Và tôi không thích anh.”

“Không”, anh hờ hững nói, “Tôi không nghĩ vậy”. “Thế thì vì sao anh ở đây?”

“Ở đám cưới à?”

“Trong căn phòng này. Thừa chánh án, ngài thật trì độn.” Câu cuối cùng, cô ta tự nhủ với mình, nhưng tai anh lúc nào cũng khá thính.

Hiếm khi anh lấy vết thương của mình ra làm át chủ bài, nhưng lần này có vẻ hữu dụng. “Chân tôi”, anh cố tình nói thật chậm rãi. “Nó đau lắm.”

Một khoảng im lặng ngọt ngào xuất hiện. Ngọt ngào đối với anh. Còn với cô ta thì anh nghĩ là khủng khiếp.

“Tôi xin lỗi”, cô ta lầm bầm, cúi xuống trước khi anh kịp xác định mức độ đỏ mặt của cô ta. “Tôi thô lỗ quá.”

“Đừng bận tâm. Cô đã từng ghê gớm hơn nhiều.” Mắt cô ta tóe lửa.

Anh chụm đầu ngón tay lại với nhau, tạo thành một hình tam giác rỗng. “Tôi nhớ cuộc gặp mặt trước của chúng ta chẳng có gì dễ chịu cả.”

Cô ta cúi người về phía trước với vẻ tức giận. “Anh đã đuổi chị họ và cô tôi ra khỏi một bữa tiệc.”

“Họ đã bỏ đi. Có sự khác biệt đấy. Và tôi thậm chí còn không biết họ ở đó.”

“À, anh nên biết mới đúng.”

“Tiên tri chưa từng là một trong những tài năng của tôi.”

Anh có thể thấy cô ta đang căng người ra để kiềm chế sự tức giận, và khi lên tiếng, quai hàm cô ta chẳng chuyển động gì nhiều. “Tôi biết anh và anh Daniel đã hòa giải, nhưng xin lỗi, tôi chẳng thể tha thứ cho những gì anh đã làm.”

“Dù cho anh ấy đã tha thứ?”, Hugh nhẹ nhàng hỏi.

Cô ta nhúc nhích người một cách bồn chồn, và miệng cô ta tạo thành vài biểu cảm khác nhau trước khi nói, “Anh ấy có thể tỏ ra cao thượng. Cuộc sống và hạnh phúc của anh ấy đã được phục hồi”.

“Còn cô thì không.” Anh không hỏi mà khẳng định điều đó, dù cũng chẳng hề tỏ ra thương tiếc.

Cô ngậm chặt miệng.

“Nói cho tôi nghe đi”, anh gắng hỏi, bởi vì, khi thật, đến lúc họ đi tới tận cùng vấn đề rồi. “Chính xác thì tôi đã làm gì cô nào? Không phải với anh họ cô, không phải với chị họ cô, mà với cô, tiểu thư Sarah Pleinsworth mà chẳng biết tên đệm là gì.”

Cô ta trừng mắt nhìn anh một cách cău kính, rồi đứng dậy. “Tôi đi đây.”

“Hèn nhát”, anh lầm bầm, nhưng cũng đứng dậy. Cô ta vẫn xứng đáng được nhận sự đối xử kính trọng của một quý ông.

“Tốt thôi”, cô ta nói, má đỏ ửng với cơn giận chẳng thể kiềm chế. “Tôi đáng ra đã ra mắt vào năm 1821.”

“Năm của mười bốn quý ông độc thân sáng giá.” Đúng vậy. Anh chẳng quên gì hết.

Cô ta lờ đi. “Sau khi anh đuổi Daniel ra khỏi đất nước, gia đình tôi phải ẩn dật.”

“Cha tôi đã làm điều đó”, Hugh nói một cách gay gắt.

“Gì cơ?”

“Cha tôi đã đuổi Winstead ra khỏi đất nước. Tôi chẳng liên quan gì hết.”

“Điều đó không quan trọng.”

Mắt anh nheo lại, và anh cố tình nói thật chậm rãi, “Với tôi thì có”.

Cô ta nuốt nước bọt một cách khó chịu, cả cơ thể căng cứng. “Vì vụ đấu súng”, cô ta thay đổi cách nói để có thể đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu anh, “chúng tôi không quay lại Luân Đôn suốt một năm trời”.

Hugh nén cười, cuối cùng cũng hiểu được suy nghĩ thiện cận ngớ ngẩn của cô ta. Cô ta trách anh vì mất một mùa vũ hội ở Luân Đôn. “Và mười bốn quý ông độc thân sáng giá đó giờ hoàn toàn rời xa tầm tay cô.”

“Chẳng có lý do gì phải tỏ ra chế giễu như thế hết.”

“Cô chẳng thể biết chắc chắn sẽ có người cầu hôn”, anh chỉ ra. Anh thích mọi thứ phải logic, mà chuyện này thì... không.

“Chẳng thể biết chắc chắn sẽ không có người cầu hôn”, cô kêu lên. Tay đưa lên ngực và lão đảo lùi lại một bước, như thấy ngạc nhiên trước phản ứng của mình.

Nhưng Hugh không hề thấy thông cảm. Và anh không thể chặn lại tiếng cười xấu xa nở ra trong họng mình. “Cô không ngừng làm tôi kinh ngạc, tiểu thư Sarah ạ. Suốt thời gian qua, cô đã trách tôi vì tình trạng chưa kết hôn của cô. Cô có bao giờ nghĩ tới việc nên tìm hiểu nguồn gốc sâu xa của vấn đề không?”

Cô ta kêu lên một tiếng ghen ngào và đưa tay lên miệng, vừa để che chắn vừa để kìm nén.

“Xin thứ lỗi cho tôi”, anh nói, nhưng cả hai đều biết rằng điều anh vừa nói không thể tha thứ được.

“Tôi cứ nghĩ mình không thích anh vì những gì anh đã gây ra cho gia đình tôi”, cô nói, người cứng ngắc đến mức run rẩy, “nhưng hóa ra không phải thế. Anh là một người khủng khiếp”.

Anh đứng bất động, như đã được dạy từ thừa lợt lòng. Một quý ông phải luôn kiểm soát cơ thể mình. Một quý ông không vung tay, nhổ nước bọt, hay bồn chồn. Anh không còn lại nhiều thứ trong đời, nhưng anh có sự kiêu hãnh, có dòng máu cao quý. “Tôi sẽ cố gắng không để mình lại gần cô”, anh khô khan nói.

“Quá muộn rồi”, cô thốt ra. “Xin lỗi?”

Mắt cô nhìn vào mắt anh. “Chị họ của tôi, nếu anh nhớ, đã yêu cầu chúng ta ngồi cùng nhau ở bữa sáng hôm đám cưới.”

Rõ ràng là anh có thể quên. Chết tiệt. Anh đã hứa với tiểu thư Honoria. Không có cách nào tránh khỏi chuyện đó. “Tôi có thể lịch sự nếu cô cũng có thể”, anh nói.

Lúc ấy cô ta làm anh sốc khi chìa tay ra để đánh dấu thỏa thuận của họ. Anh nắm lấy tay cô ta, và trong khoảnh khắc khi tay cô ta nằm trong tay anh, anh có một thôi thúc kỳ lạ là đưa các ngón tay của cô ta lên môi.

“Thỏa thuận nhé?”, cô ta nói. Anh nhìn lên.

Đó là một sai lầm.

Bởi vì tiểu thư Sarah Pleinsworth đang nhìn anh với vẻ sáng suốt khác thường và (anh khá chắc) trái ngược với tính cách thường thấy. Ánh mắt cô ta, vốn lúc nào cũng khắc nghiệt và giận dữ khi nhìn về phía anh, giờ dịu dàng hơn. Và môi cô ta, giờ anh nhận ra là khi cô ta không xúc phạm anh, thì cực kỳ hoàn hảo, đầy đặn và hồng hào, mang những đường cong thích hợp. Dường như chúng nói cho một người đàn ông biết rằng cô ta biết cười, và nếu anh bộc bạch tâm hồn với cô ta thì cô ta sẽ thả sáng thế giới của anh chỉ với một nụ cười.

Sarah Pleinsworth.

Chúa lòng lành, anh đã mất trí rồi sao.

Chương

5

Điều kỳ lạ là, Sarah nghĩ mình rất giận dữ.

Cô nghĩ mình tức giận với Iris, người đáng nhẽ nên cảm thông với cảm xúc của người khác hơn. Nếu Iris thấy cần phải bảo cô ích kỷ thì ít nhất em ấy cũng có thể nói vậy ở chỗ riêng tư hơn.

Thế mà vừa nói xong lại bỏ rơi cô! Sarah hiểu em ấy cần chặn tiểu thư Edith lại trước khi Daisy tới, tuy nhiên, Iris vẫn nên nói xin lỗi chứ.

Nhưng rồi, khi Sarah đứng một mình trong góc, tự hỏi mình có thể giả vờ không nhận thấy ngài Hugh đã đến trong bao lâu thì cô đột ngột hít vào.

Và kìm nén một tiếng nước nở.

Rõ ràng cô không chỉ giận dữ, cô sắp khóc đến nơi, ngay giữa phòng khách đông đúc của Fensmore này.

Cô xoay phắt người lại, quyết tâm nghiên cứu bức chân dung khổng lồ u ám bên cạnh. Người trong tranh có vẻ là một quý ông cau có đến từ Flanders, thế kỷ XVII, nếu Sarah đoán đúng quần áo trong tranh. Làm sao trông ông ta có thể kiêu hãnh đến thế trong cái cổ áo xếp nếp lỗ bịch kia thì cô sẽ chẳng bao giờ biết được, nhưng ông ta đang nhìn xuống từ cái mũi khoằm với vẻ mặt cho cô biết rõ là không một chị em họ nào của ông ta dám bảo ông ta ích kỷ vào thẳng mặt ông ta, và cho dù họ dám làm thế đi nữa thì ông ta cũng sẽ chẳng khóc lóc ỉn ỉu.

Sarah cong môi lên và trừng mắt nhìn ông ta. Khả năng của người họa sĩ thật đáng ngưỡng mộ vì dường như ông ta cũng trừng mắt nhìn lại cô.

“Quý ông này đã xúc phạm gì đến cô sao?”

Hugh Prentice. Đến giờ Sarah đã khá quen với giọng anh ta. Honoria hẳn đã bảo anh ta tới đây. Chứ không thì cô chẳng tưởng tượng vì sao anh ta lại chủ động bầu bạn với cô nữa.

Họ đã hứa sẽ lịch sự chứ không phải nhiệt tình với nhau. Cô quay lại. Anh ta đang đứng cách cô khoảng nửa mét, ăn vận hoàn hảo cho bữa tối. Trừ cây gậy. Nó xước xước, gỗ xỉn màu vì dùng quá nhiều. Sarah không hiểu vì sao mình lại thấy chuyện đó thú vị nữa. Chắc hẳn ngài Hugh phải đi xa cùng với một người hầu riêng. Đôi bốt của anh được đánh tới mức sáng bóng, và cà vạt lúc nào cũng được thắt một cách chuyên nghiệp. Vì sao cây gậy của anh ta không được đối xử cẩn thận như vậy?

“Ngài Hugh”, cô nói, nhẹ nhõm vì giọng mình nghe khá bình thường khi cô khẽ nhún gối chào.

Anh ta không nói gì ngay mà quay lại nhìn bức chân dung, cảm hếch lên khi quét ánh mắt qua nó. Sarah mừng vì anh ta không quan sát cô như thế, cô không dám chắc là mình có thể chịu được cảnh bị mổ xẻ khuyết điểm thêm lần nữa.

“Cái cổ áo đó trông hết sức khó chịu”, ngài Hugh nói. “Đó cũng là suy nghĩ đầu tiên của tôi”, Sarah đáp lại, trước khi nhớ ra rằng cô không thích anh ta, và quan trọng hơn, anh ta là gánh nặng của cô trong cả tối nay.

“Tôi nghĩ chúng ta nên thấy mừng vì sống ở thời hiện đại.”

Cô không đáp lại, không cần thiết. Ngài Hugh tiếp tục đánh giá bức tranh, thậm chí còn cúi sát vào, có vẻ đang đánh giá nét cọ. Sarah không biết anh ta có nhận ra là cô cần thời gian trấn tĩnh lại hay không. Cô không thể tưởng tượng là anh ta nhận ra, anh ta dường như không phải là loại đàn ông chú ý đến những điều đó. Dẫu sao đi nữa, cô vẫn biết ơn. Đến lúc anh ta quay lại nhìn cô, cảm giác nghẹn ngào trong ngực cô đã giảm bớt, và cô không còn sợ sẽ làm mình xấu hổ trước mặt vài tá khách khứa quan trọng nhất trong đám cưới của chị họ nữa.

“Tôi nghe nói tối nay rượu rất ngon”, cô nói. Cô bắt đầu cuộc trò chuyện thật đột ngột, nhưng lịch sự và vô thưởng vô phạt, quan trọng hơn, đó là điều đầu tiên nảy ra trong đầu cô.

“Cô nghe nói sao?”, ngài Hugh hỏi lại.

“Tôi chưa uống thử”, Sarah giải thích. Sau đó là một khoảng im lặng ngượng ngịu, và rồi: “Thật ra là không có ai nói với tôi hết. Nhưng ngài

Chatteris nổi tiếng vì có hầm rượu vang. Tôi nghĩ rượu vang không thể không ngon được”.

Chúa nhân từ, song đây đúng là một cuộc đối thoại cứng nhắc. Nhưng dù có thế nào đi nữa thì Sarah vẫn sẽ kiên trì. Tối nay cô sẽ không trốn tránh nghĩa vụ của mình. Nếu Honoria nhìn về phía cô, nếu Iris nhìn về phía cô...

Sẽ không ai được phép nói rằng cô không giữ lời hứa hết. “Tôi cố gắng không uống rượu khi ở cùng gia đình Smythe-Smith.” Ngài Hugh nói, khá tự nhiên. “Nó hiếm khi kết thúc tốt đẹp với tôi.” Sarah thở dốc.

“Tôi đùa đấy”, anh nói.

“Tất nhiên”, cô đáp lại nhanh chóng, hốt hoảng vì mình tỏ ra ngây thơ như vậy. Cô nên hiểu câu đùa đó chứ. Hẳn là cô sẽ hiểu nếu không phải còn đang quá bức bối vì Iris.

Chúa lòng lành, cô tự nhủ (Và cho bất kỳ ai khác có thể đang nghe), xin hãy chấm dứt buổi tối hôm nay với một tốc độ chớp nhoáng.

“Tất cả những gì được thiết lập bởi quy ước xã hội”, ngài Hugh chậm rãi hỏi, “không phải rất thú vị sao?”.

Sarah quay sang nhìn anh ta, dù cô biết mình sẽ chẳng bao giờ có thể phân biệt được ý anh ta định nói qua biểu cảm trên mặt. Anh ta hơi nghiêng đầu sang một bên, chuyển động ấy thay đổi cái bóng trên khuôn mặt bất động của anh ta.

Anh ta đẹp lạ. Sarah đột ngột nhận ra điều đó. Không phải chỉ do màu mắt mà là do cái cách anh ta nhìn một người, kiên định và thỉnh thoảng khiến người ta sợ hãi. Nó tạo cho anh ta một phong thái mãnh liệt khó lòng lờ đi được. Và miệng anh ta - anh ta hiếm khi cười, hay ít nhất thì hiếm khi cười với cô, nhưng mới châm biếm làm sao. Cô đoán có vài người có thể thấy điều đó không hấp dẫn, nhưng cô...

Cũng vậy.

Chúa lòng lành, cô cố gắng thêm lần nữa, quên tốc độ chớp nhoáng đi. Phải là một tốc độ siêu nhiên mới đủ.

“Chúng ta ở đây”, anh ta tiếp tục, dùng tay ra hiệu về phía các vị khách còn lại một cách thanh lịch, “bị kẹt trong một căn phòng với, ồ, cô nói xem có bao nhiêu người nữa nhỉ?”.

Cô không biết anh ta định làm gì tiếp, nhưng cô vẫn thử đoán. “Bốn mươi?”

“Thực vậy”, anh đáp lại, mặc dù qua ánh mắt quét nhanh khắp phòng của anh ta, cô có thể thấy anh ta không tán thành con số ước lượng của cô. “Và sự hiện diện của tất cả bọn họ khiến cô” - anh ta khẽ cúi lại gần, dù chỉ gần hơn khoảng một phân - “người mà chúng ta đã thống nhất là cảm thấy tôi thật đáng ghê tởm, đang tỏ ra khá lịch sự.”

“Tôi lịch sự không phải vì có bốn mươi người khác trong phòng”, cô nói, lông mày nhướn lên. “Tôi lịch sự vì chị họ yêu cầu tôi làm vậy.”

Khóe miệng anh ta cử động. Có thể là thấy thích thú. “Cô ấy có nhận ra việc đó có tính thách thức như thế nào không?”

“Không”, Sarah nói một cách khó khăn. Honoria biết Sarah không thích kết bạn với Hugh, nhưng dường như chị không hiểu được mức độ chán ghét của cô.

“Thế thì tôi phải khen ngợi cô”, anh gật đầu nhạo báng, “vì không bộc lộ sự phản đối của mình”.

Một cảm giác đáng yêu và quen thuộc trở lại, và Sarah bắt đầu cảm thấy lại là chính mình. Cằm cô hếch lên khoảng nửa inch một cách kiêu hãnh. “Không hề có chuyện tôi giấu giếm.”

Trước sự ngạc nhiên tốt độ của cô, ngài Hugh phát ra một âm thanh có vẻ như đang nén cười. “Vậy nhưng cô ấy vẫn bắt cô chấp nhận gánh nặng này.”

“Chị ấy lo rằng anh không cảm thấy được chào đón ở Fensmore này”, Sarah nói bằng tông giọng cho thấy cô chẳng có chung nỗi lo ấy.

Lông mày anh nhướn lên, và một lần nữa anh gần như sắp cười đến nơi. “Và cô ấy nghĩ rằng cô là người nên chào đón tôi sao?”

“Tôi chưa từng kể cho chị ấy về buổi gặp lần trước của chúng ta”, Sarah thú nhận.

“À.” Anh ta gật đầu trịch thượng với cô. “Tất cả bắt đầu dễ hiểu rồi đây.”

Sarah nghiêng chặt răng để khỏi khịt mũi nhưng gần như không thành công. Cô mới ghét cái tông giọng đó làm sao. Cái giọng à-thì-tôi-đã-hiểu-cái-đầu-phụ-nữ-hạn-hẹp-xinh-xắn-của-cô- vận-hành-như-thế-nào-rồi. Hugh Prentice chẳng phải là người đàn ông đầu tiên của nước Anh dùng tông giọng đó, nhưng có vẻ như anh ta đã rèn giữa kỹ năng đó đến mức sắc bén như lưỡi dao. Sarah không tưởng tượng nổi có người chịu được cảnh ở cạnh anh ta nhiều hơn vài phút. Phải, anh ta nhìn khá ổn, và phải, anh ta (cô nghe nói) cực kỳ thông minh, nhưng trời ơi, anh ta khó chịu đến kinh hoàng.

Cô cúi người về phía trước. “Tình yêu của tôi dành cho chị họ đã được thử thách khi tôi chưa tìm cách hạ độc vào bột đánh răng của anh đấy.”

Anh cũng cúi người về phía trước. “Rượu có thể là thứ thay thế hiệu quả đấy”, anh ta nói, “nếu tôi uống rượu. Đó là lý do mà cô gợi ý tôi uống rượu, không phải sao?”.

Cô không chịu nhượng bộ. “Anh điên rồi.”

Anh ta khẽ nhún một bên vai và lùi lại như thể khoanh khắc bức bối giữa họ chưa từng xuất hiện. “Tôi không phải là người nhắc đến chất độc trước đâu.”

Miệng cô há hốc. Giọng anh ta chính xác là giọng cô hay dùng khi thảo luận về thời tiết.

“Giận à?”, anh ta hỏi một cách lịch sự.

Bối rối nhiều hơn. “Anh khiến người ta khó mà tử tế với anh được”, cô bảo anh ta.

Anh ta chớp mắt. “Tôi nên đưa cô bột đánh răng của tôi à?” Trời ơi, anh ta bức mình thật đấy. Và tệ hơn hết là, cô thậm chí còn không chắc có phải anh ta đang đùa hay không.

Dẫu sao đi nữa, cô hắng giọng và nói, “Anh nên có một cuộc trò chuyện bình thường”.

“Tôi không chắc hai chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện bình thường cho được.”

“Tôi có thể bảo đảm với anh là tôi làm được.” “Không phải với tôi.” Lần này anh ta mỉm cười. Cô chắc chắn. Sarah thẳng vai lên. Hẳn là quán gia sẽ sớm gọi họ ra ăn tối. Có lẽ cô nên bắt đầu cầu nguyện người quán gia, vì có vẻ Chúa không nghe thấy rồi.

“Ôi, thôi nào, tiểu thư Sarah”, ngài Hugh nói. “Cô phải thừa nhận là buổi gặp gỡ đầu tiên của chúng ta chẳng bình thường tí nào.”

Cô mím môi. Cô không thích thừa nhận anh ta đúng nhưng đó là sự thật.

“Rồi kể từ đó”, anh ta nói thêm, “chúng ta chỉ gặp mặt có vài lần, và lúc nào cũng giữ thái độ lịch thượng với nhau”.

“Sao tôi không nhận thấy nhỉ”, cô nói một cách khó khăn. “Rằng nó lịch thượng sao?”

“Rằng chúng ta đã gặp mặt”, cô nói dối.

“Dẫu thế nào đi nữa”, anh tiếp tục, “đây là lần thứ hai chúng ta trao đổi nhiều hơn hai câu với nhau. Tôi tin rằng trong lần đầu tiên cô đã bảo tôi hãy giúp thế giới thoát khỏi sự hiện diện của tôi”.

Sarah nhăn nhó. Đó không phải là khoảnh khắc tốt đẹp của cô.

“Và rồi tối nay...” Môi anh ta nở một nụ cười quyến rũ. “À, cô có nhắc đến thuốc độc.”

Cô trừng mắt nhìn anh ta. “Anh nên để ý đến bột đánh răng của mình.”

Anh ta cười khê khi nghe câu đó, và toàn bộ mạch máu của cô khê rung lên phấn khích. Có lẽ cô không được anh ta đối xử tử tế nhưng chắc chắn là cô đã thắng một điểm. Nói thực, cô bắt đầu thấy thích thú rồi đấy. Cô vẫn không thích anh ta, một phần là vì nguyên tắc, một phần là vì đạo đức của anh ta, nhưng cô phải thừa nhận rằng cô đang, có lẽ, có phần vui vẻ.

Anh ta là một đối thủ xứng tầm.

Cô thậm chí còn không nhận ra mình muốn một đối thủ xứng tầm cơ đấy.

Điều đó không có nghĩa là - Chúa lòng lành, nếu cô đổ mặt trước suy nghĩ của mình thì cô sẽ lao đầu ra khỏi cửa sổ - rằng cô muốn anh ta. Bất kỳ một đối thủ xứng tầm nào cũng được hết.

Kể cả khi họ không có một đôi mắt đẹp.

“Có gì không ổn sao, tiểu thư Sarah?”, ngài Hugh hỏi. “Không”, cô đáp lại, quá vội.

“Trông cô căng thẳng lắm.” “Không hề.”

“Tất nhiên”, anh lầm bầm.

“Tôi...” Cô khựng lại, rồi nói một cách khó chịu. “À, giờ thì có.”

“Và tôi thậm chí còn chưa làm gì”, anh nói.

Sarah có cả đồng câu trả đũa, nhưng rồi anh ta sẽ trả đũa lại. Có lẽ cô thật sự muốn có một đối thủ kém xuất sắc hơn một chút. Chỉ đủ thông minh để giúp cô thấy thú vị, nhưng không đến mức cô chẳng bao giờ thắng.

Hugh Prentice sẽ chẳng bao giờ là người đó được. Tạ ơn Chúa.

“Chà, đây có vẻ là một cuộc trò chuyện lúng túng!”, một giọng mới vang lên.

Sarah quay đầu lại, không phải cô cần phải nhìn thấy người nói mới nhận dạng được bà ta. Đó là Nữ Bá tước Danbury, con rỗng già đáng sợ nhất trong giới thượng lưu. Bà từng phá hủy cả một cây violin mà chỉ dùng đến gậy (và Sarah tin chắc bà có khéo léo dùng cả tay nữa). Nhưng vũ khí đích thực của bà, như tất cả mọi người đều biết, là óc hài hước đáng sợ.

“Đúng là lúng túng thật”, ngài Hugh nói, cúi mình một cách tôn kính. “Nhưng điều đó sẽ ít dần đi với mỗi giây bà ở lại đây.”

“Tội nghiệp thật”, quý bà lớn tuổi đáp, điều chỉnh lại tay nắm cây gậy. “Ta thấy những cuộc trò chuyện lúng túng đều rất thú vị.”

“Phu nhân Danbury”, Sarah nói, khẽ nhún gối chào, “thật là một bất ngờ đáng yêu khi được gặp bà vào tối nay”.

“Cô đang nói gì vậy?”, Phu nhân Danbury hỏi. “Chuyện này chẳng có gì bất ngờ hết. Chatteris là cháu trai ta. Ta còn ở đâu được nữa chứ?”

“Ồm”, là tất cả những gì Sarah nói được trước khi nữ bá tước tiếp tục hỏi, “Cô có biết vì sao ta lại đặc biệt băng qua cả phòng để đến chỗ hai người không?”.

“Tôi không thể hình dung nổi vì sao”, ngài Hugh nói.

Phu nhân Danbury liếc xéo Sarah, cô vội vã nói thêm, “Cháu cũng không”.

“Ta thấy những người hạnh phúc đều dần dần. Còn hai người, mặt khác, trông như sắp phun ra lửa đến nơi. Theo lẽ tự nhiên ta đi qua đây.” Bà nhìn Hugh rồi nhìn Sarah rồi nói thẳng thừng, “Làm ta vui đi”.

Câu này được đáp lại bằng sự im lặng. Sarah nhìn trộm Hugh và nhẹ nhõm khi thấy rằng vẻ mặt chán chường thường ngày của anh ta đã vỡ nát bởi vẻ ngạc nhiên.

Phu nhân Danbury cúi người về phía trước và thì thầm rõ to, “Ta đã quyết định thích cô, tiểu thư Sarah”.

Sarah không dám chắc điều đó có tốt không nữa. “Vậy ạ?”

“Phải. Vậy nên ta sẽ cho cô vài lời khuyên.” Bà gật đầu về phía Sarah như thể đang đồng ý gặp mặt một nô lệ. “Cô có thể tùy ý chia sẻ nó.”

Mắt Sarah liếc nhìn ngài Hugh, mặc dù vì sao cô lại nghĩ rằng anh ta có thể cứu giúp cô thì cô cũng chẳng biết nữa.

“Tính cả cuộc đối thoại hiện giờ của chúng ta”, phu nhân Danbury tiếp tục nói một cách hống hách, “Ta đã quan sát thấy cô là một tiểu thư trẻ tương đối có trí tuệ”.

Tương đối? Sarah cảm thấy mũi mình nhả lại khi cố gắng hiểu điều đó. “Cảm ơn bà?”

“Đó là một lời khen”, phu nhân Danbury xác nhận.

“Kể cả đoạn tương đối?”

Phu nhân Danbury khịt mũi. “Ta đâu có biết rõ về cô.” “Vậy thì, cảm ơn bà”, Sarah nói, quyết định đây là thời điểm tuyệt vời để tỏ ra lịch thiệp, hay ít nhất thì là trì hoãn. Cô liếc nhìn Hugh, người trông có phần thích thú, và

rồi lại nhìn phu nhân Danbury, người đang nhìn cô như thể bà mong cô sẽ nói thêm điều gì đó.

Sarah hăng giọng. “Ừm, có lý do gì khiến bà muốn cháu biết đến đánh giá của bà không?”

“Gì cơ? À, có.” Phu nhân Danbury gõ cây gậy xuống đất. “Dù tuổi tác ngày một cao, ta vẫn không quên gì hết.” Bà dừng lại. “Thỉnh thoảng mới quên những gì ta vừa nói ra thôi.”

Sarah cố gắng duy trì một nụ cười vô hồn và cố dẫn xuống cảm giác khiếp hãi đang gặm nhấm.

Phu nhân Danbury thở dài rất kịch. “Ta đoán rằng chẳng ai có thể sống đến tuổi bảy mươi mà không hy sinh vài thứ.”

Sarah ngờ rằng bảy mươi ít hơn con số thực tối thiểu một thập kỷ, nhưng không đời nào cô công khai quan điểm đó đâu.

“Điều ta định nói là”, phu nhân Danbury tiếp tục, nói nhỏ giọt, kiểu đang phải chịu đựng vì luôn bị ngắt lời (bất chấp sự thật rằng bà là người duy nhất đang nói chuyện), “khi cô bộc lộ sự ngạc nhiên trước sự hiện diện của ta, điều mà cả hai ta đều biết chỉ là một cố gắng yếu ớt để có cái mà trò chuyện, và khi ta nói ‘Ta còn ở đâu được nữa?’ thì cô nên nói, ‘Rõ ràng là bà không lấy làm vui vẻ với những cuộc trò chuyện lịch sự’ mới phải”.

Môi Sarah hé ra và há hốc miệng kinh ngạc trong đúng hai giây trước khi cô nói, “Cháu sợ rằng mình không theo kịp bà”.

Phu nhân Danbury nhìn cô với ánh mắt có vẻ hơi giận dữ trước khi nói, “Ta đã bảo với cô rằng ta thấy những cuộc trò chuyện lúng túng rất thú vị, vậy mà cô lại nói với ta rằng mình ngạc nhiên khi thấy ta, rồi ta đã bảo cô là đồ ngốc”.

“Tôi không tin bà đã bảo cô ấy ngu ngốc”, ngài Hugh lầm bầm.

“Không phải sao? À thì ta nghĩ thế đấy.” Phu nhân Danbury gõ gậy lên thảm và lại nói với Sarah, “Dẫu sao đi nữa, ta chỉ cố gắng tỏ ra hữu ích thôi. Nói những chuyện nhạt nhẽo chẳng để làm gì hết. Khiến cô trông như một cái cột gỗ vậy, và cô không muốn điều đó, đúng không?”.

“Còn tùy vào vị trí của cột gỗ”, Sarah đáp lại, tự hỏi người ta có thể tìm thấy bao nhiêu cột gỗ ở, xem nào, Bombay nhỉ.

“Giỏi lắm, tiểu thư Sarah”, phu nhân Danbury ca ngợi. “Tiếp tục mài sắc cái lưỡi đó đi. Ta mong cô giữ trí khôn đó của mình trong tối nay.”

“Thường thì cháu muốn giữ trí khôn trong tất cả các buổi tối.”

Phu nhân Danbury gật đầu tán thưởng. “Còn anh...” Bà quay về phía Hugh, trước sự vui sướng của Sarah. “Đừng nghĩ ta đã quên anh.”

“Tôi tin rằng bà đã nói mình không quên cái gì hết”, anh nói.

“Ta cũng vậy”, phu nhân Danbury đáp. “Khá giống cha anh về mặt đó.”

Sarah thở dốc. Nói thế này quá mức cần rở, cho dù là phu nhân Danbury đi nữa.

Nhưng ngài Hugh chứng tỏ mình xứng đáng là đối thủ của bà. Nét mặt anh chẳng thay đổi chút nào khi nói, “À, nhưng không phải thế đâu. Cha tôi lúc nào cũng ghi nhớ một cách chọn lọc”.

“Nhưng rất dai.” “Cũng luôn như vậy.”

“À”, phu nhân Danbury tuyên bố, gõ gậy xuống thảm. “Ta nghĩ đến lúc ngăn ông ta lại rồi.”

“Tôi chẳng có khả năng kiểm soát cha mình đâu, phu nhân Danbury.”

“Không ai có thể không có gì hết.”

Anh khẽ nghiêng đầu. “Tôi đâu có nói là mình như vậy.”

Mắt Sarah đảo qua đảo lại nhanh đến mức cô sắp choáng váng.

“Câu chuyện vợ vãn này đã đủ dài rồi”, phu nhân Danbury thông báo.

“Về điểm đó thì chúng ta đồng thuận đấy”, ngài Hugh đáp lại, nhưng vào tai Sarah thì họ vẫn đang cãi cọ.

“Rất mừng được gặp anh ở đám cưới này”, nữ bá tước lớn tuổi nói. “Ta hy vọng nó báo hiệu rằng thời kỳ hòa bình sắp đến.”

“Vì ngài Chatteris không phải là cháu trai của tôi, tôi chỉ có thể đoán rằng mình được mời vì tình bạn.”

“Hoặc họ mời anh để trông chừng đấy.”

“À”, ngài Hugh nói, một khóe môi nhếch lên châm biếm, “nhưng thế thì lại có tác dụng ngược rồi. Người ta nghĩ rằng hành vi xấu xa duy nhất mà họ cần quản lý tôi liên quan đến ngài Winstead, người mà, như cả hai ta đều biết, cũng đang ở đám cưới này”.

Anh lại đeo vào chiếc mặt nạ bí hiểm thường thấy, và anh nhìn phu nhân Danbury không chớp mắt cho tới khi bà nói, “Ta tin rằng đó gần như là câu nói dài nhất mà ta từng nghe thấy anh thốt ra”.

“Bà đã nghe thấy anh ta nói nhiều lần rồi sao?”, Sarah hỏi. Phu nhân Danbury nhìn sang cô với nét mặt gây sự. “Ta đã quên là cô cũng ở đây đấy.”

“Cháu đã im lặng một cách khác thường mà.”

“Điều đó đưa ta trở lại luận điểm ban đầu của mình”, phu nhân Danbury tuyên bố.

“Ý là chúng tôi lúng túng sao?”, Hugh lầm bầm. “Phải!”

Điều này, như dự đoán, được chào đón bằng một khoảng im lặng lúng túng.

“Anh, Hugh”, phu nhân Danbury tuyên bố, “đã làm lì một cách lập dị kể từ khi anh sinh ra”.

“Bà ở đó sao?”, anh hỏi.

Mặt phu nhân Danbury nhăn nhó, nhưng rõ ràng là bà tán thưởng một câu đối đáp xuất sắc, dù cho nó nhằm vào chính bà. “Làm sao cô chịu được cậu ta vậy?”, bà hỏi Sarah.

“Cháu hiếm khi phải làm vậy”, Sarah nhún vai đáp lại. “Hừm.”

“Cô ấy được giao nhiệm vụ chịu trách nhiệm về tôi”, ngài Hugh đáp lại.

Mặt phu nhân Danbury nheo lại. “Đối với một người trầm lặng mà nói, hôm nay anh khá sâu sắc đấy.”

“Hẳn là do người nói chuyện cùng.”

“Thường thì ta hãy gọi ra những điều tốt đẹp nhất ở mọi người.” Phu nhân Danbury mỉm cười tinh quái và quay phắt lại để nhìn Sarah. “Cô nghĩ sao?”

“Không nghi ngờ gì là bà có thể gợi ra những điều tốt đẹp nhất ở cháu”, Sarah khẳng định. Cô luôn biết cách nói điều mà người ta muốn nghe.

“Tôi phải nói rằng”, ngài Hugh nói bằng giọng khô khan, “Tôi thấy cuộc trò chuyện này rất thú vị”.

“À, nhất định rồi, không phải sao?” phu nhân Danbury châm chọc. “Anh có phải động não để bắt kịp ta đâu.”

Sarah cảm thấy môi mình lại hé ra khi cố hiểu rõ điều đó. Phu nhân Danbury vừa khen anh thông minh sao? Hay bà đang xúc phạm anh khi nói anh không đóng góp được điều gì thú vị cho cuộc trò chuyện này?

Và bà có ý gì khi nói Sarah phải động não để bắt kịp bà? “Trông cô hoang mang quá, tiểu thư Sarah”, phu nhân Danbury nói.

“Cháu tha thiết hy vọng rằng chúng ta sẽ sớm được mời ăn tối”, Sarah thú nhận.

Phu nhân Danbury khịt mũi thích thú.

Được khuyến khích, Sarah nói với ngài Hugh, “Tôi tin rằng mình đã bắt đầu cầu nguyện viên quản gia rồi”.

“Nếu có ai đó đáp lại thì chắc chắn quản gia sẽ là người đầu tiên”, anh nói.

“Khá hơn rồi đấy”, phu nhân Danbury tuyên bố. “Nhìn hai người đi. Hai người đang trêu chọc nhau đấy.”

“Trêu chọc”, ngài Hugh lặp lại, như thể anh không hiểu được từ đó.

“Ta không thấy thú vị bằng một cuộc trò chuyện lúng túng đâu, nhưng ta nghĩ hai người thích thế hơn.” Phu nhân Danbury mím môi lại và liếc nhìn quanh phòng. “Ta nghĩ mình sẽ phải tìm người khác để giúp ta giải trí thôi. Lúng túng mà không ngu ngốc, đúng là một sự cân bằng mỏng manh đấy.” Bà gõ gậy xuống thảm, ngâm nga, và rời đi.

Sarah quay về phía Hugh. “Bà ấy điên rồi.”

“Tôi có thể chỉ ra rằng gần đây cô cũng bảo tôi thế.” Sarah chắc chắn rằng có cả nghìn câu để đáp trả, nhưng chẳng hiểu sao mà cô chẳng nghĩ

nổi câu nào trước khi Iris đột nhiên xuất hiện. Sarah nghiêng chặt răng. Cô vẫn còn cực kỳ bức mình với cô ấy.

“Em đã tìm được cô ấy rồi”, Iris tuyên bố, mặt vẫn còn hăm hăm với quyết tâm đang âm ỉ. “Chúng ta được cứu rồi.”

Sarah chẳng thể tìm được lòng nhân hậu để nói câu gì đó tươi sáng và vui vẻ. Tuy nhiên, cô gật đầu.

Iris nhìn cô nghi ngờ, rồi khẽ nhún vai.

“Ngài Hugh”, Sarah nói, có lẽ nhấn giọng nhiều hơn mức cần thiết, “tôi xin giới thiệu em họ của mình, tiểu thư Smythe-Smith? Gọi trang trọng là tiểu thư Iris Smythe-Smith”, cô nói thêm, chỉ vì còn đang tức giận. “Chị gái của em ấy mới cưới gần đây.”

Iris giật mình, rõ ràng chỉ đến lúc đó mới nhận ra anh ta đang đứng cạnh chị họ của mình. Điều này không làm Sarah ngạc nhiên, khi Iris chú tâm vào một điều gì đó thì cô ấy hiếm khi chú ý đến những gì mà mình coi là không liên quan.

“Ngài Hugh”, Iris nói, nhanh chóng khôi phục lại.

“Tôi hết sức nhẹ nhõm khi nghe nói hai người đã được cứu”, ngài Hugh nói.

Sarah thấy hài lòng trước sự thật là có vẻ Iris không biết phải đáp lại ra sao.

“Khỏi bệnh dịch à?”, ngài Hugh hỏi. “Dịch hạch sao?” Sarah chỉ biết trừng mắt nhìn.

“À tôi biết rồi”, anh nói bằng giọng vui vẻ nhất mà cô từng nghe ở anh. “Châu chấu. Chẳng có gì so sánh được với nạn châu chấu.”

Iris chớp mắt vài lần, rồi nhắc một ngón tay lên như thể cô ấy mới nghĩ ra điều gì đó. “Tôi sẽ để hai người được tự do vậy.”

“Tất nhiên rồi”, Sarah lầm bầm.

Iris khẽ nhếch môi chế giễu gần như không thể nhìn thấy, rồi bỏ đi, khéo léo luồn lách trong đám đông.

“Tôi phải thừa nhận sự tò mò của mình”, ngài Hugh nói khi Iris đã biến mất khỏi tầm mắt.

Sarah chỉ nhìn chăm chăm về phía trước. Anh không phải kiểu người để sự im lặng của cô ngăn cản mình, nên có vẻ cũng chẳng có gì để đáp lại.

“Em họ của cô đã cứu cô thoát khỏi thảm cảnh gì vậy?”

“Rõ ràng không phải thoát khỏi anh”, Sarah lầm bầm trước khi kịp kiềm chế.

Anh cười khẽ, và Sarah quyết định rằng chẳng có lý do gì để không kể sự thật cho anh hết. “Em họ Daisy của tôi - em gái của Iris - đang cố tổ chức một buổi biểu diễn đặc biệt của tứ tấu Smythe-Smith.”

“Vì sao điều đó lại thành vấn đề?”

Sarah từ tốn nghĩ cách sắp xếp câu hỏi. “Thế thì anh chưa tham dự một buổi hòa nhạc nào của chúng tôi đâu nhỉ?”

“Tôi chưa có vinh dự đó.”

“Vinh dự”, Sarah nhắc lại, uốn lưỡi lại khi cô cố gắng nuốt sự khó tin của mình xuống.

“Có gì không ổn à?”, ngài Hugh hỏi.

Cô mở miệng định giải thích, nhưng rồi quản gia đi vào và gọi họ ăn tối.

“Lời cầu nguyện của cô được đáp lại rồi kìa”, Hugh giễu cợt nói.

“Không phải tất cả”, cô lầm bầm.

Anh chìa cánh tay ra. “Phải, cô vẫn còn mắc kẹt với tôi phải không?”

Quả thực là vậy.

Chương

6

Chiều hôm sau

Và thế là Bá tước Chatteris cùng tiểu thư Honoria Smythe-Smith đã kết hôn trước Chúa. Mặt trời rực rỡ, rượu chảy tràn trề, và xét đến những tiếng cười ở bữa sáng đám cưới (nó đã chuyển thành bữa trưa từ lâu), tất cả mọi người đều đang vui vẻ.

Kể cả tiểu thư Sarah Pleinsworth.

Từ nơi Hugh đang ngồi ở bàn chính (một mình, những người khác đã đứng dậy khiêu vũ hết rồi), cô đứng là hiện thân của một phụ nữ Anh vô tư lự. Cô dễ dàng tán dóc với những khách khứa khác, rất hay cười (nhưng không cười to), và khi khiêu vũ, trông cô hạnh phúc đến mức gần như thiêu cháy cả căn phòng.

Hugh cũng từng thích khiêu vũ.

Và khiêu vũ rất giỏi. Âm nhạc không khác toán học là mấy. Tất cả đều có thứ tự và khuôn mẫu. Điểm khác biệt duy nhất là chúng lơ lửng trong không trung thay vì trên giấy.

Khiêu vũ là một phép tính khổng lồ. Một bên là âm thanh, bên còn lại là chuyển động. Việc của vũ công là cân bằng chúng.

Hugh có thể không cảm nhận được âm nhạc như thầy dạy nhạc ở Eton quả quyết, nhưng chắc chắn anh hiểu nó.

“Xin chào, ngài Hugh. Ngài có thích ăn bánh không?” Hugh ngẩng lên nhìn và mỉm cười. Tiểu thư Frances Pleinsworth bé bỏng đang cầm hai đĩa bánh. Một bên có một miếng bánh khổng lồ, miếng còn lại thì đúng là vĩ đại. Cả hai đều được trát đầy kem màu oải hương và hoa violet bằng kẹo nhỏ xíu. Hugh đã được nhìn chiếc bánh ở trạng thái huy hoàng của nó trước khi bị cắt, ngay lập tức tự hỏi không biết chiếc bánh ga tô đó tốn bao nhiêu

trứng. Khi không thể tính ra nổi, anh bắt đầu nghĩ xem phải mất bao lâu để làm bánh. Rồi sau đó anh tính đến...

“Ngài Hugh?”, tiểu thư Frances nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Cô bé nhắc một đĩa bánh lên cao hơn một chút, nhắc cho anh nhớ lý do cô bé tới đây.

“Anh thích bánh”, anh nói.

Cô bé ngồi xuống cạnh anh, đặt đĩa lên bàn. “Trông anh cô đơn quá.”

Hugh lại mỉm cười. Người lớn sẽ chẳng bao giờ nói ra điều đó. Và đó chính xác là lý do anh thà nói chuyện với cô bé còn hơn với bất kỳ ai khác trong phòng. “Anh ở một mình chứ không cô đơn.”

Frances cau mày, cân nhắc điều đó. Hugh vừa định giải thích sự khác biệt thì cô bé nghiêng đầu sang một bên và hỏi, “Anh chắc chứ?”.

“Ở một mình là chỉ hoàn cảnh”, anh giải thích, “còn cô đơn là...”

“Em biết điều đó”, cô bé cắt lời.

Anh đánh giá cô bé. “Thế thì anh e là mình không hiểu câu hỏi của em.”

Cô bé nghiêng đầu. “Em chỉ tự hỏi liệu một người có biết khi nào thì mình cô đơn hay không.”

Cô bé đúng là một nhà triết học đang trưởng thành. “Em bao nhiêu tuổi rồi?”, anh hỏi, quyết định rằng mình sẽ không ngạc nhiên nếu cô bé mở miệng nói mình thật ra đã bốn mươi hai.

“Mười một.” Cô bé chọc đĩa vào bánh, thành thạo khều kem ra khỏi các lớp bánh. “Nhưng em trưởng thành sớm.”

“Rõ ràng là vậy.”

Cô bé không nói gì hết, nhưng anh thấy cô bé mỉm cười khi cắn một miếng bánh.

“Anh thích bánh chứ?”, cô bé hỏi, tao nhã dùng khăn ăn chấm khóe miệng.

“Không phải ai cũng thế sao?”, anh lầm bầm, không chỉ ra rằng anh đã nói là mình thích rồi còn gì.

Cô bé liếc nhìn xuống chiếc đĩa không được đựng tới của anh. “Thế sao anh chưa ăn miếng nào?”

“Anh đang nghĩ”, anh nói, ánh mắt quét qua phòng và hạ xuống người chị gái đang cười của cô bé.

“Anh không thể vừa ăn vừa nghĩ à?”, Frances hỏi.

Đó đúng là một lời thách thức không lẫn đi đâu được, nên anh kéo sự chú ý về với miếng bánh trước mắt, cắn một miếng lớn, nhai, nuốt, và nói, “541 nhân 87 bằng 47067”.

“Anh đừng có bịa”, Frances nói ngay lập tức.

Anh nhún vai. “Cứ tự nhiên kiểm chứng câu trả lời đi.” “Em chẳng thể làm việc đó ở đây.”

“Thế thì em sẽ phải tin lời anh thôi nhỉ?”

“Miễn là anh nhận ra rằng em có thể kiểm tra câu trả lời của anh nếu có đủ dụng cụ”, Frances nói một cách tự tin. Rồi cô bé cau mày. “Anh thực sự tính nhằm được phép nhân đó sao?”

“Đúng vậy”, anh xác nhận. Anh ăn một miếng bánh khác. Nó thật sự khá ngon. Có vẻ kem được trộn với hoa oải hương thật. Anh nhớ Marcus lúc nào cũng thích vị ngọt.

“Tuyệt vời thật, em ước gì mình có thể làm được điều đó.” “Thỉnh thoảng nó cũng tiện.” Anh ăn thêm bánh. “Thỉnh thoảng thì không.”

“Em rất giỏi toán”, Frances nói bằng giọng hiển nhiên, “nhưng em không thể tính nhằm. Em cần phải viết ra mọi thứ”.

“Điều đó chẳng có gì sai hết.”

“Không, tất nhiên là không. Em giỏi hơn chị Elizabeth nhiều.” Frances cười một cách kiêu căng. “Chị ấy ghét thế lắm, nhưng chị ấy biết đó là sự thật.”

“Elizabeth là ai?” Có lẽ Hugh nên nhớ ai là ai, nhưng nhớ được mọi thứ trên giấy tờ không phải lúc nào cũng áp dụng được cho nhớ tên và mặt người.

“Chị gái kể em. Thịnh thoảng chị ấy cũng khó chịu lắm, nhưng phần lớn thời gian chúng em khá hòa thuận.”

“Ai chẳng có lúc khó chịu”, anh bảo cô bé.

Điều đó làm cô bé dừng ngay lại. “Cả anh cũng vậy à?” “À, đặc biệt là anh ấy chứ.”

Cô bé chớp mắt vài lần, rồi hẳn đã quyết định là thích dòng đối thoại trước hơn, bởi vì khi mở miệng ra lần nữa cô bé hỏi, “Anh có anh chị em gì không?”.

“Anh có một anh trai.”

“Tên anh ấy là gì?”

“Frederick. Anh gọi anh ấy là Freddie.” “Anh có quý anh ấy không?”

Hugh mỉm cười. “Cực kỳ. Nhưng anh không hay gặp mặt anh ấy lắm.”

“Vì sao lại không?”

Hugh không muốn nghĩ đến tất cả những lý do ấy, nên anh chọn tạm một cái phù hợp với độ tuổi của cô bé. “Anh ấy không sống ở Luân Đôn như anh.”

“Chán nhỉ.” Frances chọc đĩa vào bánh, lơ đãng phết kem ra đĩa. “Có lẽ anh có thể gặp anh ấy dịp Giáng sinh.”

“Có thể”, Hugh nói dối.

“À, em quên không hỏi”, cô bé nói. “Anh có giỏi số học hơn anh ấy không?”

“Có”, Hugh xác nhận. “Nhưng anh ấy không để bụng đâu.” “Harriet cũng không. Chị ấy lớn hơn em năm tuổi, và em vẫn còn giỏi hơn cả chị ấy.”

Hugh gật đầu, không có gì để đáp.

“Chị ấy thích viết kịch”, Frances tiếp tục. “Chị ấy không bận tâm đến số học.”

“Em ấy nên”, Hugh nói, lại liếc nhìn ra tiệc cưới. Giờ tiểu thư Sarah đang khiêu vũ với một người nhà Bridgerton.

Theo góc nhìn thì Hugh không dám chắc đó là ai. Anh nhớ ba trong số các cậu con trai đã kết hôn, nhưng còn một người thì chưa.

“Chị ấy rất giỏi”, Frances nói.

Đúng vậy, Hugh nghĩ, vẫn ngắm Sarah. Cô khiêu vũ thật xinh đẹp. Người ta gần như có thể quên đi miệng lưỡi châm chọc của cô khi cô khiêu vũ như thế.

“Chị ấy thậm chí còn đưa cả ngựa một sừng vào vở kịch kế tiếp.”

Một con ngựa - “Gì cơ?” Hugh quay về phía Frances, chớp mắt.

“Ngựa một sừng.” Cô bé nhìn thẳng vào anh một cách đáng sợ. “Anh biết về chúng à?”

Chúa lòng lành, cô bé đang đùa anh chắc? Anh sẽ thấy ấn tượng lắm nếu không phải nó quá hiển nhiên. “Tất nhiên.”

“Em phát điên vì ngựa một sừng”, Frances nói với một tiếng thở dài hạnh phúc. “Em nghĩ chúng cực kỳ tuyệt vời.”

“Tuyệt vời nhưng không tồn tại.”

“Đây là chúng ta nghĩ thế thôi”, cô bé đáp với vẻ rất kịch.

“Tiểu thư Frances”, Hugh nói bằng giọng mô phạm nhất của mình, “em phải nhận thức được rằng ngựa một sừng là sinh vật thần thoại”.

“Thần thoại phải bắt nguồn từ đâu đó chứ.”

“Chúng bắt nguồn từ trí tưởng tượng của các thi sĩ.” Cô bé nhún vai và ăn bánh.

Hugh chết điếng. Anh đang tranh cãi về sự tồn tại của ngựa một sừng với một cô bé mười một tuổi thật sao?

Anh cố gắng bỏ lửng vấn đề đó. Và phát hiện ra mình không thể. Hiển nhiên anh đang tranh cãi về sự tồn tại của ngựa một sừng với một cô bé mười một tuổi đấy.

“Chưa từng có trường hợp nhìn thấy ngựa một sừng nào được ghi nhận”, anh nói, và hết sức bức dọc khi nhận ra giọng mình cũng đạo đức và nghiêm nghị như Sarah Pleinsworth khi cô thô lỗ nói đến kế hoạch bắn súng của anh với anh họ cô.

Frances hếch cằm lên. “Em chưa từng nhìn thấy sư tử, nhưng điều đó không có nghĩa chúng không tồn tại.”

“Có thể em chưa từng nhìn thấy sư tử, nhưng đã có hàng trăm người khác nhìn thấy rồi.”

“Anh không thể chứng minh là thứ gì đó không tồn tại được”, cô bé đối đáp.

Hugh dừng lại. Cô bé nói đúng.

“Thực vậy”, cô bé nói một cách tự mãn, nhận ra khoảnh khắc anh bị buộc phải đầu hàng.

“Được thôi”, anh nói, gật đầu tán thưởng. “Anh không thể chứng minh là ngựa một sừng không tồn tại, nhưng em cũng chẳng thể chứng minh chúng tồn tại.”

“Phải”, cô bé nói một cách khoan dung. Miệng bĩu ra.

“Em thích anh, anh Hugh.”

Trong giây lát giọng điệu của cô bé nghe giống hết của phu nhân Danbury. Hugh tự hỏi có phải mình nên thấy lo sợ hay không.

“Anh không nói chuyện với em như thể em là trẻ con”, cô bé nói.

“Em là trẻ con mà”, anh chỉ ra. Cô bé dùng thể giả định, điều đó ám chỉ cô bé không thật sự là trẻ con.

“À, phải, nhưng anh không nói chuyện với em như thể em là đứa ngốc.”

“Em không ngốc”, anh nói. Và lần này cô bé đã dùng đúng thể giả định. Nhưng anh không đề cập đến điều đó với cô bé.

“Em biết mà.” Cô bé bắt đầu có vẻ bức tức.

Anh nhìn cô bé chăm chăm trong giây lát. “Thế em muốn nói gì?”

“Chỉ là... à, xin chào, Sarah.” Frances cười qua vai Hugh, đoán chừng là đang cực kỳ khó chịu với anh.

“Frances”, giọng nói quen thuộc của tiểu thư Sarah Pleinsworth vang lên. “Ngài Hugh.”

Anh đứng dậy, dù cho với chân anh thì việc đó hơi khó khăn.

“À, ngài không cần phải...”, Sarah dợm nói.

“Có chứ”, Hugh ngắt lời một cách gay gắt. Cái ngày mà anh không thể đứng dậy khi có mặt một quý cô là - À, nói thực thì anh không muốn nghĩ nhiều về nó.

Cô khẽ mỉm cười một cách khó khăn, chắc cũng xấu hổ nữa, rồi đi vòng qua anh để ngồi xuống chiếc ghế cạnh Frances. “Hai người vừa nói chuyện gì vậy?”

“Ngựa một sừng”, Frances trả lời ngay lập tức.

Môi Sarah mím lại, có vẻ đang cố gắng giữ mặt bình thản. “Vậy sao?”

“Ừ”, Hugh nói.

Cô hăng giọng. “Hai người đã đưa ra được kết luận nào chưa?”

“Chỉ là chúng tôi đồng ý mình không đồng quan điểm”, anh nói, cười bình thản. “Như người ta vẫn gặp trong cuộc sống.”

Mắt Sarah nheo lại.

“Sarah cũng không tin vào ngựa một sừng”, Frances nói. “Chẳng có chị gái nào của em tin cả.” Cô bé khẽ thở dài buồn bã. “Em chỉ có một mình trong những giấc mơ và hy vọng của mình.”

Hugh nhìn Sarah đảo tròn mắt, rồi nói, “Tiểu thư Frances à, chị có cảm giác rằng điều duy nhất em chỉ có một mình là khi em được tắm trong tình yêu thương đùm bọc của gia đình”.

“À, em không ở đó một mình”, Frances nói một cách phấn khởi, “mặc dù là em út thì em cũng có những lợi ích nhất định.”

Sarah khịt mũi.

“Vậy ra đúng là thế hả?”, Hugh lầm bầm, nhìn về phía cô. “Con bé sẽ khá đáng ghét nếu không phải sinh ra đã rất đáng yêu”, Sarah vừa nói vừa cười với em gái bằng vẻ trêu mếu thấy rõ. “Cha tôi chiều nó lắm.” “Đúng vậy”, Frances vui vẻ nói.

“Cha hai người có ở đây không?”, Hugh tò mò hỏi. Anh không nghĩ mình đã từng gặp ngài Pleinsworth.

“Không”, Sarah trả lời. “Ông ấy thấy đi từ Devon tới đây quá xa. Ông ấy hiếm khi rời khỏi nhà.”

“Ông ấy không thích du lịch”, Frances xen vào. Sarah gật đầu. “Nhưng ông ấy sẽ đến dự đám cưới của Daniel.” “Cha có mang lũ chó theo không?”, Frances hỏi.

“Chị không biết”, Sarah trả lời. “Mẹ sẽ...”

“... giết cha, chị biết, nhưng...”

“Chó à?”, Hugh xen vào. Bởi vì nói thật, phải hỏi chứ.

Hai chị em gái nhà Pleinsworth nhìn anh như thể đã quên anh cũng có mặt ở đó. “Chó sao?”, anh hỏi lại.

“Cha tôi”, Sarah nói, chọn từ ngữ một cách thanh lịch, “tương đối quý lũ chó săn của ông”.

Hugh liếc nhìn Frances, cô bé gật đầu.

“Bao nhiêu con?”, Hugh hỏi. Đó có vẻ là một câu hỏi hợp lý.

Tiểu thư Sarah có vẻ ngập ngừng khi đưa ra một con số, nhưng em gái cô thì không có vẻ do dự đó. “Lần cuối cùng đếm được năm mươi ba con”, Frances nói. “Nhưng có lẽ đến giờ đã nhiều hơn rồi. Chúng toàn sinh chó con mà.”

Hugh chẳng biết đáp lại ra sao cho thích hợp nữa.

“Tất nhiên ông không thể cho tất cả vào một cỗ xe rồi”, Frances nói thêm.

“Không”, Hugh đáp lời. “Anh không nghĩ là có thể đâu.” “Ông hay nói rằng động vật làm bạn tốt hơn là con người”, Sarah nói.

“Tôi không thể nói là mình phản đối”, Hugh nói. Anh thấy Frances định mở miệng nói và nhanh chóng làm cô bé im lặng khi chỉ một ngón tay và nói, “Ngựa một sừng thì không tính”.

“Em định nói là”, cô bé nói với vẻ giả vờ phần nộ, “rằng em ước ông sẽ mang lũ chó theo”.

“Em điên à?”, Sarah quát, ngay lúc Hugh lầm bầm, “Cả năm mươi ba con sao?”

“Chắc ông sẽ không mang hết đâu”, Frances bảo Hugh trước khi quay về phía Sarah. “Và em không điên nhé. Nếu ông mang chó theo thì em sẽ có

bạn chơi cùng. Chẳng có đứa trẻ nào ở đây nữa cả.”

“Em có anh mà”, Hugh thấy mình lên tiếng.

Hai chị em nhà Pleinsworth cùng rơi vào sự im lặng tuyệt đối. Hugh có cảm giác rằng điều này không thường xuyên xảy ra.

“Anh nghĩ em không thể rủ anh chơi trò đuổi bắt được”, anh nhún vai, “nhưng anh rất vui lòng chơi trò gì đó không cần sử dụng chân nhiều”.

“À”, Frances nói. Cô bé chớp mắt vài lần. “Cảm ơn anh.” “Đây là cuộc trò chuyện thú vị nhất mà anh trải nghiệm ở Fensmore đây”, anh bảo cô bé.

“Thật sao?”, Frances hỏi. “Nhưng không phải Sarah được giao vai trò bầu bạn với anh sao?”

Một khoảng im lặng hết sức ngượng nghịu diễn ra. Hugh hắng giọng, nhưng Sarah nói trước. “Cảm ơn em, Frances”, cô nói với vẻ kiêu hãnh. “Chị rất biết ơn việc em đảm nhận vai trò của chị ở bàn chính trong khi chị khiêu vũ.” “Trông anh ấy cô đơn lắm”, Frances nói.

Hugh ho. Không phải vì xấu hổ mà vì... Chết tiệt, anh không biết mình cảm thấy gì vào lúc này nữa. Nói chung là cực kỳ bối rối.

“Không phải vì anh ấy cô đơn”, Frances vội vã nói, nhìn anh với vẻ bí ẩn. “Nhưng anh ấy trông như thế.” Cô nhìn qua nhìn lại chị gái và Hugh, rõ ràng mới nhận ra rằng mình kẹt giữa một khoảnh khắc không mấy thoải mái. “Và anh ấy cần ăn bánh.”

“À, tất cả chúng ta đều cần ăn bánh”, Hugh xen vào. Anh chẳng thèm quan tâm nếu tiểu thư Sarah bị ngớ lơ, nhưng không nên để tiểu thư Frances cảm thấy bối rối.

“Chị cần ăn bánh”, Sarah tuyên bố.

Đúng là điều cần thiết để đổi chủ đề. “Chị chưa ăn miếng nào à?”, Frances hỏi với vẻ ngạc nhiên. “Nhưng chị phải ăn đi. Nó hết sức tuyệt vời. Người hầu còn đưa cho em một miếng có nhiều hoa nữa.”

Hugh mỉm cười. Đúng là có nhiều hoa thật. Món trang trí đó đã khiến lưỡi của tiểu thư Frances chuyển sang màu tím.

“Chị vừa khiêu vũ mà”, Sarah nhắc.

“À, phải, tất nhiên.” Frances làm mặt hề và quay về phía Hugh. “Thêm một nỗi buồn nữa khi là đứa bé duy nhất ở tiệc cưới. Chẳng ai khiêu vũ với em hết.”

“Xin trấn an em rằng anh sẽ khiêu vũ với em”, anh nói hết sức nghiêm túc. “Nhưng trời ơi...” Anh ra hiệu về phía cây gậy của mình.

Frances gật đầu thương cảm. “Thế thì em rất mừng vì mình có thể ngồi với anh. Ngồi một mình trong khi tất cả mọi người đều khiêu vũ thì chẳng vui gì hết.” Cô bé đứng dậy và quay về phía chị gái. “Em đi lấy bánh cho chị nhé?”

“À, điều đó không cần thiết”

“Nhưng chị vừa nói chị muốn ăn mà.”

“Cô ấy nói là cô ấy cần ăn thôi”, Hugh nói. Sarah nhìn anh như thể anh vừa mọc tua. “Tôi có trí nhớ tốt”, anh nói đơn giản.

“Em sẽ lấy bánh cho chị”, Frances quyết định và rời đi. Hugh tự giải trí bằng cách đếm thời gian tiểu thư Sarah cần để cắt đứt sự im lặng và nói chuyện với anh sau khi em gái bỏ đi. Khi đếm được bốn mươi ba giây (xê dịch chút xíu vì anh không có đồng hồ để tính giờ chính xác) thì anh nhận ra rằng trong hai người thì mình phải đóng vai người lớn thôi, vậy nên anh nói, “Cô thích khiêu vũ”.

Sarah giật mình, và khi cô quay về phía anh, từ vẻ mặt của cô anh ngay lập tức nhận ra rằng trong khi anh đếm thời gian im lặng ngượng ngịu trong cuộc trò chuyện, cô chỉ đơn giản ngồi im lặng một cách thoải mái.

Anh thấy kỳ lạ. Thậm chí còn hơi đáng lo.

“Đúng vậy”, cô nói một cách đột ngột khi vẫn còn đang chớp mắt ngạc nhiên. “Âm nhạc thật tuyệt. Nó thật sự khiến cho người ta đứng dậy và... tôi xin lỗi.” Cô đỏ mặt như người bình thường khi họ nói điều gì đó có thể ám chỉ tới cái chân bị thương của anh.

“Hồi trước tôi cũng thích nhảy lắm”, anh nói, chủ yếu là để thể hiện sự đối lập.

“Tôi... à...” Cô hắng giọng. “Ừm.” “Tất nhiên, giờ việc đó khó rồi.”

Mắt cô thoáng xuất hiện vẻ báo động, nên anh mỉm cười hòa nhã và nhấp một ngụm rượu.

“Tôi tưởng anh không uống khi có mặt người nhà Smythe-Smith”, cô nói.

Anh nhấp một ngụm nữa - rượu khá ngon, đúng như cô hứa hẹn tối qua - và quay sang nhìn cô với ý định đáp lại bằng một câu đùa giỡn khô khan, nhưng khi nhìn cô ngồi đó, da vẫn còn hồng hào và sáng lên sau nỗ lực khiêu vũ, có điều gì đó đảo lộn trong anh, cục tức mà anh vẫn cố gắng kìm nén trào lên và chảy máu.

Anh sẽ không bao giờ khiêu vũ nữa.

Anh sẽ không bao giờ cười ngửa, trèo cây, hay sai bước quả quyết trong phòng và dìu một tiểu thư khiêu vũ nữa. Có cả nghìn việc mà anh sẽ chẳng bao giờ làm nữa, và người ta hẳn sẽ nghĩ một người đàn ông khác sẽ nhắc cho anh nhớ đến những điều đó - một người đàn ông khỏe mạnh có thể săn bắn, đâm bốt, và làm tất cả những trò chết tiệt mà một người đàn ông nên làm, nhưng không, chính cô, tiểu thư Sarah Pleinsworth, với đôi mắt tuyệt đẹp, đôi chân nhanh nhẹn, và những nụ cười chết tiệt mà cô trao cho bạn nhảy của mình sáng nay, mới là người gợi nhắc cho anh.

Anh không thích cô. Thật sự không, nhưng thề với Chúa, anh sẽ bán một phần linh hồn mình ngay lúc ấy để khiêu vũ với cô.

“Ngài Hugh?” Giọng cô nhỏ nhẹ, nhưng có vẻ mất kiên nhẫn, vừa đủ để cảnh báo anh rằng anh đã im lặng quá lâu.

Anh nhấp thêm một ngụm rượu nữa - lần này là ngụm lớn - và nói, “Chân tôi đau”. Nó không đau, nhưng câu đấy rất phù hợp. Chân anh có vẻ là lý do cho cả cuộc đời anh, chắc chắn một ly rượu không thể là ngoại lệ.

“À.” Cô nhúc nhích người trên ghế. “Tôi xin lỗi.” “Đừng”, anh nói, cộc cằn hơn dự tính. “Đó không phải là lỗi của cô.”

“Tôi biết điều đó. Nhưng tôi vẫn thấy có lỗi vì nó làm anh đau đớn.”

Anh hẳn đã nhìn cô hồ nghi bởi vì cô thẳng người lên với vẻ tự vệ và nói, “Tôi có phải quái vật đâu”.

Anh nhìn cô thật kỹ, và không hiểu sao mắt anh lại lướt xuống cổ rồi tới xương quai xanh tinh tế của cô. Anh có thể nhìn thấy từng hơi thở, từng chuyển động nhỏ xíu trên da cô. Anh hắng giọng. Cô chắc chắn là con người rồi.

“Xin thứ lỗi”, anh khô khan nói. “Tôi tưởng cô nghĩ tôi xứng đáng phải chịu đựng điều đó.”

Môi cô hé ra và anh gần như có thể nhìn thấy câu nói của mình hiển hiện trong đầu cô. Vẻ không thoải mái của cô hiện rõ, cho tới khi cô nói, “Tôi có thể cảm thấy thế thật, và tôi không thể tưởng tượng nổi có ngày mình sẽ độ lượng với anh, nhưng tôi đang cố tỏ ra bớt...”. Cô dừng lại, và đầu cử động một cách ngượng nghịu khi tìm từ để nói. “Tôi đang cố tỏ ra tử tế hơn”, cuối cùng cô nói. “Tôi không muốn anh bị đau.”

Lông mày anh nhướn lên. Đây không phải là Sarah Pleinsworth mà anh quen.

“Nhưng tôi không thích anh”, đột nhiên cô bật ra.

À. Cô ấy đây rồi. Hugh thậm chí còn thấy dễ chịu với sự thô lỗ của cô. Anh đang cảm thấy mệt mỏi không thể hiểu nổi, và chẳng còn sức để tìm hiểu sâu hơn về một Sarah Pleinsworth đa sắc thái này.

Anh có thể không thích vị tiểu thư quá kịch, luôn đưa ra những tuyên bố ồn ào vĩ đại, nhưng lúc này đây... anh thích cô gái này hơn.

Chương

7

Cô thật sự có thể nhìn thấy toàn bộ căn phòng từ bàn chính, Sarah nghĩ. Nó cho người ta cơ hội nhìn chăm chăm vào cô dâu mà không biết xấu hổ (như người ta vẫn làm ở những sự kiện như thế này). Cô dâu đầy hạnh phúc trong bộ váy lụa màu oải hương nhạt và nở một nụ cười rạng rỡ. Người ta cũng có thể ném ánh mắt cáu kỉnh về phía cô dâu hạnh phúc đó (tất nhiên cô dâu sẽ không nhìn ra được điều đó). Nhưng sau cùng thì, do Honoria mà Sarah bị kẹt ở đây, ngồi cạnh ngài Hugh Prentice, người mà, sau khi rõ ràng đã trò chuyện vui vẻ với em gái cô, giờ lại trở nên khó chịu và cộc cằn.

“Tôi thật sự gợi nên được những đức tính tốt đẹp nhất ở anh nhỉ”, Sarah lầm bầm mà không nhìn anh.

“Cô vừa nói gì à?”, anh hỏi. Anh cũng không nhìn cô. “Không”, cô nói dối.

Anh nhúc nhích người trên ghế, và Sarah nhìn xuống đủ để nhận ra rằng anh ta đang điều chỉnh vị trí của đôi chân. Anh ta có vẻ thoải mái nhất khi duỗi thẳng chân trước mặt, cô đã nhận thấy điều đó vào đêm qua ở bữa tối. Nhưng trong khi cái bàn ăn đó đầy khách, cái bàn này lại khá vắng, chỉ có mỗi hai người họ, và có vô khối chỗ để...

“Nó không đau”, anh nói, thậm chí chẳng quay về phía cô một phân.

“Gì cơ?” cô nói, vì cô dâu có nhìn vào chân anh. Trên thực tế, sau khi nhận ra anh đang duỗi nó khá thẳng, cô đã cố tình nhìn vào ít nhất là sáu món đồ khác.

“Chân của tôi”, Hugh nói. “Ngay bây giờ thì nó không đau.” “À.” Cô đã chực đáp trả là mình không hỏi về chân anh, nhưng đến cô cũng biết khi nào thì cần phải kiềm chế hành vi của bản thân. “Tôi đoán là do rượu nhỉ”, cuối cùng cô nói vậy. Anh không uống nhiều nhưng nếu anh nói rằng nó giúp giảm đau thì cô là ai mà nghi ngờ anh chứ?

“Nó khó gấp lại”, anh nói. Rồi nhìn thẳng vào cô với đôi mắt xanh lục. “Phòng trường hợp cô đang băn khoăn.”

“Tất nhiên là không”, cô đáp vội. “Nói dối”, anh nhẹ nhàng nói.

Sarah thở dốc. Tất nhiên cô nói dối, nhưng đó là một lời nói dối lịch sự. Trong khi việc anh vạch trần cô hiển nhiên chẳng lịch sự gì hết.

“Nếu cô muốn biết về nó”, Hugh nói, cắt một miếng bánh nhỏ bằng mép đĩa, “thì cứ hỏi đi”.

“Được thôi”, Sarah nói một cách gay gắt, “anh có bị mất miếng thịt to nào không?”.

Anh ghen bánh. Điều này làm cô hết sức thỏa mãn. “Có”, anh nói.

“Cỡ nào?”

Anh trông như lại sắp cười, đó không phải dự định của cô. Anh nhìn xuống chân. “Tôi nghĩ là tầm hai cubic¹.”

¹Một đơn vị đo thể tích.

Cô nghiêng rằng. Loại người nào mà lại trả lời bằng đơn vị cubic chứ?

“Cỡ một quả cam rất nhỏ”, anh nói thêm. Đây vẻ hạ cố. “Hay một quả dâu bự.”

“Tôi biết cubic là gì.” “Tất nhiên rồi.”

Và điều kỳ lạ là khi nói thế, nghe anh chẳng có vẻ hạ cố gì hết.

“Anh bị thương ở đâu gối à?”, cô hỏi, chết tiệt, vì bây giờ cô thấy tò mò rồi đấy. “Vì thế mà anh không gấp chân được à?”

“Tôi gấp chân được”, anh đáp lại, “chỉ không nhanh thôi. Và không, không có chấn thương nào ở đầu gối”.

Sarah chờ thêm vài giây nữa, rồi gần như nghiêng rằng nói, “Thế thì vì sao mà anh không gấp được chân?”

“Cơ”, anh nói, nhún một bên vai. “Tôi nghĩ nó không duỗi ra như bình thường được, xét đến việc nó mất hai cubic, à cô gọi là gì nhỉ?” Giọng anh kéo dài một cách khó chịu. “À phải rồi, miếng thịt.”

“Anh bảo tôi có thể hỏi mà”, cô nghiêng rằng nghiêng lợi. “Đúng vậy.”

Sarah cảm thấy miệng mình mím chặt. Anh đang cố gắng khiến cô cảm thấy dễ chịu sao? Nếu có quy tắc xã hội nào dạy một nữ quý tộc cách đối xử với một người đàn ông bị tàn tật thì cô cũng chưa được dạy. Dẫu vậy, cô khá chắc chắn rằng mình nên giả vờ không chú ý đến sự yếu ớt của anh.

Trừ phi anh cần trợ giúp. Trong trường hợp đó thì cô phải chú ý đến cái chân khập khiễng của anh, bởi vì đứng yên một bên và nhìn anh vật lộn là hành động vô tâm không thể tha thứ được. Nhưng dẫu thế nào đi nữa thì cô cũng không nên hỏi han gì.

Ví như vì sao anh không thể gập chân.

Nhưng với tư cách là một quý ông, không phải anh nên có trách nhiệm khiến cô cảm thấy bớt khó chịu khi cô lỡ miệng sao?

Honoria nợ cô một lần vì điều này. Có thể là ba lần rồi ấy chứ.

Ba lần gì nhỉ, cô không chắc lắm, nhưng nó phải to. Rất to.

Họ ngồi đó thêm khoảng một hai phút nữa, rồi Hugh nói, “Tôi không nghĩ em gái cô sẽ mang bánh về đâu”. Anh ra hiệu rất khế bằng đầu. Frances đang khiêu vũ với Daniel. Nét mặt cô bé hết sức hân hoan.

“Anh ấy luôn là anh họ mà con bé quý nhất”, Sarah kể. Cô vẫn không nhìn Hugh, nhưng có cảm giác là anh gật đầu tán thành.

“Cậu ấy biết cách lấy lòng người khác dễ dàng”, Hugh nói. “Đó là một tài năng.”

“Thực vậy.” Anh nhấp một ngụm rượu vang. “Tôi biết cô cũng sở hữu tài năng đó.”

“Không phải với tất cả mọi người.”

Anh cười chế giễu. “Tôi đoán là cô ám chỉ tôi.”

Cô đã chực nói, Tất nhiên là không, nhưng anh quá thông minh. Thay vào đó cô ngồi im như tượng, cảm thấy như đứa ngốc. Một đứa ngốc thô lỗ.

Anh cười khế. “Cô không nên trừng phạt bản thân vì thất bại của mình. Đối với cả những người niềm nở nhất thì tôi cũng là một thách thức.”

Cô quay lại, nhìn thẳng vào mặt anh với vẻ bối rối rõ rệt. Cả khó tin nữa. Loại người nào lại nói ra điều đó chứ? “Anh có vẻ hòa thuận với anh

Daniel”, cuối cùng cô trả lời như vậy.

Một bên lông mày anh nhướn lên, cứ như thách thức.

“Vậy nhưng”, anh nói, khẽ hướng người về phía cô. “Tôi đã bắn cậu ấy.”

“Công bằng mà nói, hai người đã đấu súng.”

Anh suýt nữa đã mỉm cười. “Cô đang biện hộ cho tôi à?” “Không.” Có phải không nhỉ? Không, cô chỉ đang tán gẫu mà thôi. Mà, như anh ta nói, cô rất giỏi. “Nói cho tôi nghe đi”, cô nói, “anh có định bắn trúng anh ấy không?”.

Anh đông cứng và trong giây lát Sarah cứ nghĩ mình đã đi quá xa. Khi lên tiếng, giọng anh đầy vẻ ngạc nhiên. “Cô là người đầu tiên hỏi tôi điều đó đấy.”

“Không thể nào.” Bởi vì nói thật, không phải mọi chuyện đều xoay quanh điều đó sao.

“Tôi nghĩ rằng cho tới giờ phút này mình mới nhận ra điều đó, nhưng không, chưa có ai nghĩ đến việc hỏi tôi có định bắn cậu ấy không cả.”

Sarah kiểm chế trong vài giây. Nhưng chỉ vài giây thôi. “Thế anh có không?”

“Có định bắn cậu ta không à? Không. Tất nhiên là không.”

“Anh nên nói cho anh ấy biết điều đó.” “Cậu ấy biết.”

“Nhưng...”

“Tôi bảo rằng chưa có ai hỏi tôi”, anh cắt lời. “Chứ không nói tôi chưa từng tiết lộ thông tin đó.”

“Tôi nghĩ viên đạn của anh ấy cũng chỉ là vô tình.”

“Cả hai bọn tôi đều không tỉnh táo vào buổi sáng hôm ấy”, anh nói, giọng hoàn toàn không có ngữ điệu.

Cô gật đầu mà cũng chẳng biết vì sao, cô không thật sự tán thành một điều gì hết. Nhưng có cảm giác mình nên phản ứng lại. Cô có cảm giác anh xứng đáng được nhận điều đó.

“Dẫu sao đi nữa”, Hugh nói, nhìn thẳng về phía trước, “Tôi là người đòi đấu súng, và tôi là người đã nổ súng trước”.

Cô nhìn xuống bàn, không biết phải nói gì.

Anh lại lên tiếng, nhỏ nhẹ nhưng đầy vẻ quả quyết. “Tôi chưa từng trách anh họ của cô về vết thương của mình.”

Và khi ấy, trước khi cô kịp nghĩ xem nên đáp lại ra sao, Hugh đứng dậy đột ngột đến mức cái chân bị thương của anh va vào bàn, làm sánh rượu vang từ một cái ly bị bỏ quên ra ngoài. Khi ngẩng lên, Sarah thấy anh nhăn mặt.

“Anh ổn chứ”, cô cẩn thận hỏi.

“Tôi ổn”, anh nói bằng giọng cộc cằn.

“Tất nhiên rồi”, cô lầm bầm. “Đàn ông lúc nào chả ‘ổn’”. “Điều đó có nghĩa là gì?” anh quát.

“Không có gì”, cô nói dối, nhòe dãi. “Anh có cần trợ giúp không?”

Mắt anh lóe lên giận dữ vì cô dám hỏi, nhưng khi anh chuẩn bị nói, “Không”, gậy của anh đập xuống sàn. “Tôi sẽ lấy nó cho anh”, Sarah nói nhanh.

“Tôi có thể...”

“Tôi đã lấy được rồi này”, cô nghiêng rằng. Chúa nhân từ, gã này đang khiến cô trở nên khó mà làm người tử tế cho được.

Anh thở ra, và dù cho rõ ràng là ghét làm vậy, anh vẫn nói, “Cảm ơn”.

Cô đưa anh cây gậy, rồi hỏi hết sức cẩn thận, “Tôi có thể tháp tùng anh tới cửa không?”.

“Không cần”, anh nói một cách cộc cằn. “Có lẽ với anh thôi”, cô bắn trả.

Điều đó có vẻ thô thúc trí tò mò của anh. Một bên lông mày anh nhướn lên dò hỏi, và Sarah nói, “Tôi tin rằng anh cũng biết tôi được giao nhiệm vụ chăm sóc anh rồi”.

“Thật sự là cô đừng nên tán dương tôi nữa, tiểu thư Sarah. Tôi sẽ tin đấy.”

“Tôi sẽ không từ bỏ trách nhiệm của mình.”

Anh nhìn cô thật lâu, rồi liếc sắc lẹm về phía khoảng hai mươi vị khách đang khiêu vũ.

Sarah hít sâu, cố không mắc câu. Đúng là cô không nên bỏ mặc anh ở bàn, nhưng cô đã cảm thấy hết sức vui vẻ, và cô thích khiêu vũ. Chắc chắn Honoria không muốn cô ở lì bên cạnh anh từng giây từng phút trong đám cưới. Bên cạnh đó, lúc cô bỏ đi thì vẫn còn vài người ngồi lại bàn. Và cô đã quay lại khi nhận ra anh chỉ còn một mình với Frances bầu bạn.

Mặc dù nói thật, có vẻ anh thích Frances hơn.

“Cảm giác thật lạ”, anh lầm bầm, “khi trở thành trách nhiệm của một tiểu thư. Tôi không dám nói là mình đã từng có vinh hạnh đó trước đây”.

“Tôi đã hứa với chị họ”, Sarah nói bằng giọng khó khăn. Không muốn nhắc đến Iris và sự phán xét của cô ấy. “Là một quý ông thì ít nhất anh nên để tôi cố gắng hoàn thành lời hứa của mình chứ.”

“Được thôi”, anh nói, giọng không mang vẻ giận dữ, chán ghét, thích thú, hay bất cứ cảm xúc nào mà cô có thể nhận ra. Anh chìa tay ra, như bất kỳ quý ông nào, nhưng cô do dự. Cô có nên khoác tay anh không nhỉ? Nó có làm anh mất thăng bằng không?

“Cô sẽ không làm tôi ngã đâu.” Anh nghiêng đầu về phía cô. “Tất nhiên, trừ phi cô đẩy.” Cô cảm thấy mặt mình nóng bừng.

“Ôi, thôi nào, tiểu thư Sarah”, anh nói, nhìn cô với vẻ hạ cố. “Chắc chắn cô biết đâu là đùa chứ. Đặc biệt là khi tôi tự chế giễu mình.”

Sarah ép mình cười.

Ngài Hugh cười khẽ, và họ hướng ra cửa, đi nhanh hơn cô nghĩ. Bước chân anh khập khiễng thấy rõ, nhưng hiển nhiên anh đã tìm ra cách cải thiện nó một cách tốt nhất. Một cách sừng sốt, cô nhận ra anh hẳn đã phải học đi lại từ đầu. Có lẽ điều đó phải mất đến nhiều tháng, có lẽ là nhiều năm trời.

Và hẳn là đau đớn lắm.

Một cảm giác gần như ngưỡng mộ trào dâng trong cô. Anh vẫn thô lỗ và đáng bực mình, và chắc chắn cô không thích có anh bầu bạn, nhưng lần đầu tiên kể từ vụ đấu súng định mệnh ba năm rưỡi trước, Sarah thấy mình ngưỡng mộ anh. Anh mạnh mẽ. Không, không phải theo cái kiểu hãy-xem-tôi-đưa-một-tiểu-thư-lên-ngựa-dễ-dàng-như-thế-nào, mặc dù theo cô biết

thì anh cũng có cái kiểu đó. Cô đang đặt tay lên cánh tay anh, và chẳng chỗ nào có vẻ mềm mại hết.

Hugh Prentice mạnh mẽ từ sâu trong linh hồn, điều thật sự đáng trân trọng. Anh hẳn phải can đảm lắm mới gượng dậy được sau một chấn thương nặng nề như thế.

Cô nuốt nước bọt, mắt tập trung vào vị trí nào đó bên kia phòng dù đang tiếp tục bước bên cạnh anh. Cô cảm thấy bất bình, như thể sàn nhà vừa đột ngột nghiêng về bên phải, hay không khí đang cạn dần. Mấy năm qua cô vẫn luôn ghét người đàn ông này, và dù bây giờ cơn giận ấy không còn thiêu đốt cô nữa, nó đã định hình cô theo một cách nào đó.

Hugh Prentice đã là cái cớ của cô. Là hằng số của cô. Khi thế giới ngả nghiêng xung quanh cô, anh vẫn là đối tượng chán ghét không bao giờ thay đổi. Anh ta lạnh lùng, tàn nhẫn, vô lương tâm. Anh đã hủy hoại cuộc đời của anh họ cô và chưa bao giờ xin lỗi vì điều đó. Anh khủng khiếp đến mức không điều gì trong cuộc đời này có thể sánh bằng.

Vậy mà giờ cô lại nhận thấy một điều đáng ngưỡng mộ ở anh? Điều đó chẳng giống cô chút nào. Honoria mới là người nhận thấy điểm tốt ở người khác, Sarah thì chỉ thấy oán giận thôi.

Và cô cũng chẳng bao giờ thay đổi suy nghĩ.

Có điều, rõ ràng là trừ những lúc cô thay đổi suy nghĩ. “Cô sẽ khiêu vũ hết mình khi tôi đã đi chứ?”, đột nhiên Hugh hỏi.

Sarah giật mình, chìm đắm trong dòng suy nghĩ hỗn loạn đến mức giọng anh đập vào tai cô quá to. “Thực lòng mà nói, tôi không nghĩ đến điều đó”, cô nói.

“Cô nên”, anh nói nhẹ nhàng. “Cô là một vũ công đáng yêu.” Mối cô hé ra ngạc nhiên.

“Phải, tiểu thư Sarah”, anh nói, “một lời khen đấy”. “Tôi chẳng biết phải làm gì với nó.”

“Tôi sẽ khuyên cô nhận lấy nó một cách duyên dáng.” “Và anh dựa vào kinh nghiệm cá nhân sao?”

“Chắc chắn là không rồi. Tôi hầu như chẳng bao giờ nhận lời khen với vẻ duyên dáng hết.”

Cô ngẩng lên nhìn anh, cứ ngỡ sẽ thấy một ánh mắt láu lỉnh, thậm chí tinh quái, nhưng mặt anh vẫn bất động thanh sắc như thường. Anh còn chẳng nhìn cô.

“Anh thật là một người đàn ông kỳ lạ, ngài Hugh Prentice”, cô nói thật khẽ.

“Tôi biết”, anh nói, và họ đi qua người bác khổng lồ của Sarah (và bà vợ rất cao của ông ta) rồi tới cửa phòng khiêu vũ. Dẫu vậy, trước khi kịp trốn đi, họ đã bị Honoria cản lại, người vẫn đang rạng rỡ và hạnh phúc đến mức Sarah nghĩ chắc chị mới miệng vì cười mất. Frances đang đứng cạnh chị, nắm tay chị và tắm mình trong ánh sáng của cô dâu.

“Hai người sẽ không rời đi sớm thế chứ!”, Honoria cảm thán.

Và đúng lúc ấy, chỉ để chứng minh người ta không thể lặng lẽ rời khỏi một căn phòng đầy người nhà Smythe-Smith, Iris đột ngột hiện ra bên cạnh Honoria, mặt đỏ bừng và thở hổn hển sau điệu vũ Scotland vừa kết thúc.

“Sarah”, Iris nói với nụ cười chuenh choáng. “Cả ngài Hugh nữa. Lại ở cùng nhau.”

“Vẫn ở cùng nhau đấy chứ”, Hugh chữa lời trước vẻ xấu hổ của Sarah. Anh lịch sự cúi chào Iris, rồi quay sang phía Honoria và nói, “Thật là một đám cưới tuyệt vời, phu nhân Chatteris, nhưng tôi phải về phòng để nghỉ ngơi thôi”.

“Và em phải tháp tùng anh ấy”, Sarah tuyên bố.

Iris khịt mũi.

“Không phải về phòng anh ấy”, cô nói với. Chúa ơi. “Chỉ tới cầu thang thôi. Hoặc là...” Anh có cần giúp đi lên cầu thang không nhỉ? Cô có nên đề nghị không? “Ờ, lên cầu thang nếu anh...”

“Cứ đi đến đâu tùy cô muốn”, anh nói, câu nói rộng lượng ấy rõ ràng nhằm trêu chọc cô. Sarah siết cánh tay của anh, hy vọng nó khiến anh thấy đau.

“Nhưng tôi chưa muốn hai người đi vội”, Honoria cảm thán.

“Họ hợp thành một cặp đáng yêu thật”, Iris mỉm cười nói.

“Em tốt bụng ghê, Iris”, Sarah nghiêng răng nói.

“Rất vui được gặp ngài, ngài Hugh”, Iris nói, nhún gối chào hơi nhanh. “Tôi sợ rằng ngài sẽ phải thứ lỗi cho tôi thôi. Tôi đã hứa với Honoria là sẽ tìm anh họ Rupert và khiêu vũ với anh ấy rồi. Ngài biết đấy, chúng ta phải giữ cam kết chứ!” Cô ấy vẫy chào một cách hoạt bát và bỏ đi.

“Cảm ơn Iris”, Honoria nói. “Chị không biết sáng nay Rupert đã ăn gì, nhưng chẳng ai muốn đứng gần anh ấy hết. Thật an ủi khi biết chị có thể dựa vào các em họ.”

Và mũi dao mà Iris vừa đâm xoáy vào tim Sarah thật gọn. Nếu Sarah nghĩ mình có thể rũ bỏ ngài Hugh sớm thì rõ ràng cô đã nhầm.

“Sau này em nên cảm ơn em ấy nhé”, Honoria tiếp tục, hướng về phía Sarah. “Chị biết em và anh Rupert như... à...” Giọng chị lạt đi khi nhớ ra ngài Hugh đang đứng đối diện. Không lịch sự tí nào khi nói về mâu thuẫn trong gia đình ở chỗ công cộng, dù rằng mới hôm qua chị cũng đã nói qua cho anh về điều đó. “À”, chị hăng giọng rồi tuyên bố. “Giờ thì em không phải khiêu vũ với anh ấy rồi.”

“Bởi vì chị Iris làm rồi”, Frances nói thêm, như thể Sarah không hiểu vậy.

“Bọn em nên đi thật rồi”, Sarah nói.

“Không, không, em không thể”, Honoria nói. Chị nắm lấy tay Sarah. “Chị muốn em ở lại đây. Em là em họ yêu quý nhất của chị.”

“Chỉ vì em quá nhỏ thôi”, Frances nói nhỏ với Hugh. “Xin em đấy”, Honoria nói, rồi quay mặt về phía Hugh.

“Cả ngài nữa, ngài Hugh. Điều đó sẽ có ý nghĩa rất lớn đối với tôi.”

Sarah nghiêng răng. Nếu đây mà là người khác thì cô đã vùng tay bỏ đi rồi. Nhưng Honoria không có ý định chơi trò mai mối. Chị ấy không láu cá như thế, và dù có thể đi nữa thì chị ấy cũng chẳng thể hiện công khai như thế này. Thay vào đó, cô dâu hạnh phúc muốn mọi người cũng hạnh phúc

như mình, và chị không sao hình dung rằng mọi người lại có thể hạnh phúc hơn lúc họ đứng trong căn phòng này nữa.

“Tôi xin lỗi, phu nhân Chatteris”, ngài Hugh nói, “nhưng tôi e rằng mình phải để chân nghỉ ngơi”.

“À, thế thì ngài phải đến phòng khách”, Honoria đáp lại ngay tức thì. “Chúng tôi đang phục vụ bánh ngọt cho những vị khách không muốn khiêu vũ.”

“Sarah chưa ăn bánh đâu!”, Frances tuyên bố. “Em đáng ra phải đi lấy bánh cho chị ấy.”

“Không sao cả, Frances”, Sarah trấn an cô bé, “Chị...”. “Ồ, em phải ăn bánh chứ”, Honoria nói. “Bà Wetherby đã làm việc với đầu bếp mấy tuần liền để điều chỉnh công thức đấy.”

Sarah không nghi ngờ về điều đó. Honoria thích đồ ngọt điên cuồng, luôn là vậy.

“Em sẽ đi với chị”, Frances nói. “Điều đó thật tuyệt, nhưng...”

“Và ngài Hugh cũng có thể cùng đến!”

Khi nghe thấy điều đó, Sarah quay sang nhìn Frances hồ nghi. Honoria có thể chỉ đang cố khiến cho cả thế giới trở nên ngây ngất như chị, nhưng động cơ của Frances thì hiếm khi thuần khiết như thế.

“Được thôi”, Sarah ưng thuận trước khi nhận ra ngài Hugh phải là người làm điều đó.

“Marcus và chị sẽ sớm tới phòng khách để tiếp đãi các vị khách ở đó”, Honoria nói.

“Như phu nhân muốn”, Hugh khẽ cúi chào. Giọng anh không hề để lộ vẻ bức bối hay nóng nảy, nhưng Sarah không bị lừa. Thật kỳ lạ khi qua một ngày mà cô đã hiểu anh đến mức nhận ra anh cực kỳ giận dữ. Hay ít nhất cũng hơi bức mình.

Vậy nhưng mặt anh vẫn cứ trơ ra như đá.

“Đi chứ?”, anh lầm bầm. Sarah gật đầu và họ tiếp tục ra cửa. Dầu vậy, khi đã tới hành lang, anh lại dừng bước và nói, “Cô không cần đi cùng tôi

tới phòng khách đâu”.

“À, có đấy”, cô lẩm bẩm, nghĩ về Iris, người cứ xát muối vào tim cô, Honoria tốt bụng, và cả Frances, người muốn cô có mặt ở đó khi cô bé mang bánh tới. “Nhưng nếu anh muốn đi thì tôi sẽ cáo lỗi hộ anh.”

“Tôi đã hứa với cô dâu rồi.” “Tôi cũng vậy.”

Anh nhìn cô lâu đến mức khiến cô bồn chồn, rồi nói, “Tôi không nghĩ cô là người phá vỡ lời hứa đâu nhỉ?”.

Anh may vì cô đã thả tay anh ra. Có lẽ cô sẽ bẻ đôi xương anh ta ra mất. “Không.”

Một lần nữa, anh nhìn cô chăm chăm. Hoặc có thể chỉ là anh có thói quen kỳ lạ là cứ nấn ná nhìn mặt cô trước khi nói. Anh ta cũng làm vậy với những người khác, cô đã nhận thấy điều đó vào tối qua.

“Vậy thì được thôi”, anh nói. “Tôi tin rằng người ta đang chờ chúng ta ở phòng khách.”

Cô liếc nhìn anh, rồi nhìn thẳng về phía trước. “Tôi cũng thích bánh.”

“Vậy ra cô đã định ngược đãi bản thân chỉ để tránh tôi?”, anh hỏi khi họ tiếp tục đi dọc hành lang.

“Không hẳn.”

Anh liếc xéo sang cô. “Không hẳn sao?”

“Tôi sẽ quay lại phòng khiêu vũ khi anh đã đi”, cô thú nhận. “Hoặc bảo người mang đến phòng tôi.” Một giây sau cô nói thêm, “Mà tôi có cố tránh anh đâu”.

“Không phải sao?”

“Không phải, tôi...” Cô mỉm cười. “Không hẳn.” “Không hẳn sao?”, anh nhắc lại.

Cô không giải thích thêm. Cô không thể bởi vì chính cô cũng chẳng dám chắc mình có ý gì. Chỉ là có thể cô không còn ghét cay ghét đắng anh nữa. Hay ít nhất không đủ để khiến mình bỏ ăn bánh.

“Tôi có một câu hỏi”, cô nói.

Anh nghiêng đầu, ra hiệu cô nên nói tiếp.

“Hôm qua, khi chúng ta ở trong phòng khách, khi anh, ờ...” “Đánh thức cô dậy?”, anh ướm lời.

“Phải”, cô nói, tự hỏi sao mình lại thấy xấu hổ thế này. “À, ý tôi là sau đó cơ. Anh đã nói mười bảng gì đó.”

Anh khẽ thốt ra tiếng cười trầm từ sâu trong cổ họng.

“Anh đã muốn tôi giả vờ ngắt xiu”, cô nhắc anh. “Cô có làm được không?”, anh hỏi.

“Vờ ngắt xiu à? Tôi nghĩ là có. Đó là một tài năng mà mọi quý cô nên có.” Cô cười tinh quái với anh, rồi hỏi, “Marcus thật sự đề nghị đưa anh mười bảng nếu tôi ngắt trên cỏ à?”.

“Không”, Hugh thú nhận. “Anh họ Daniel của cô cảm thấy hình ảnh cả hai bọn tôi được trang bị súng ống đủ để làm một quý cô ngắt xiu.”

“Không chỉ riêng tôi”, cô cảm thấy cần phải nói rõ. “Không chỉ cô. Và rồi Daniel tuyên bố rằng ngài Chatteris nên trả mỗi đứa tôi mười bảng nếu chúng tôi làm được điều đó.”

“Marcus đồng ý sao?” Sarah không thể nghĩ ra một hành động nào trái với tính cách của anh ta hơn thế, có lẽ chỉ trừ việc nhảy lên sân khấu và nhảy điệu jig.

“Tất nhiên là không. Cô nghĩ điều đó có thể sao?” Sau đó Hugh mỉm cười, một nụ cười thực sự, làm cả khuôn miệng cong lên. Nó chạm tới cả mắt anh, sáng lấp lánh trong bể nước màu lục bảo sâu thẳm, và trong một khoảnh khắc đáng sợ, kinh hãi, anh trở nên khá đẹp trai. Không, không phải thế. Anh lúc nào cũng đẹp trai. Khi cười, anh trở nên...

Đáng yêu.

“Ôi, Chúa ơi”, cô thốt ra, nhảy lùi lại. Cô chưa từng hôn một người đàn ông, thậm chí cũng chưa từng muốn, vậy mà lại bắt đầu có cảm giác đó với Hugh Prentice sao?

“Có gì không ổn à?”

“Ừm, không. Ý tôi là có. Ý tôi là có một con nhện!” Anh nhìn xuống sàn. “Nhện à?”

“Nó đi đường kia”, cô nói vội, chỉ sang trái, rồi sang phải. Hugh nhúu mày, tựa vào gậy khi cơ thể nghiêng sang một bên để nhìn xuống sàn rõ hơn.

“Tôi sợ chúng lắm”, Sarah nói. Điều đó cũng không đúng lắm, nhưng cũng chẳng xa sự thật. Chắc chắn cô không thích chúng.

“À, bây giờ tôi không thấy nữa rồi.”

“Tôi có nên đi tìm ai đó không?”, cô thốt lên, nghĩ rằng đi xuyên qua nhà, thậm chí là xuống khu người hầu, có thể không phải là một ý kiến quá tệ. Nếu cô không thể thấy Hugh Prentice thì sự điên rồ này sẽ phải chấm dứt thôi, phải không? “Anh biết đấy”, cô vừa đi vừa tiếp tục bịa chuyện, “để tìm nó. Rồi giết nó. Trời ơi, có khi có cả tổ nhện mất”.

“Tôi chắc chắn rằng các cô hầu ở Fensmore sẽ không bao giờ cho phép một thứ như vậy chạy thoát.”

“Dẫu có thể đi nữa”, cô kêu lên, rồi nhăn nhó vì tiếng kêu đó thật khủng khiếp.

“Có khi rung chuông gọi người hầu sẽ dễ hơn?” Anh ra hiệu sang phòng khách chỉ cách đó vài bước.

Cô gật đầu, bởi vì tất nhiên anh nói đúng, và cô cũng bắt đầu cảm thấy mình bình thường trở lại rồi. Nhịp tim của cô đang chậm xuống, và chừng nào còn không nhìn vào miệng anh thì khao khát hôn anh cũng biến mất. Gần hết.

Cô thẳng vai lên. Cô có thể làm được điều này. “Cảm ơn đã hộ tống”, cô nói và bước vào phòng khách.

Nó trống không.

“Chuyện này thật lạ”, cô nói.

Môi Hugh mím chặt lại. “Đúng vậy.”

“Tôi không chắc...”, Sarah dợm nói, nhưng không phải nghĩ xem nên nói gì tiếp vì Hugh đã quay sang nhìn cô với đôi mắt hơi nheo lại.

“Chị họ của cô”, anh bắt đầu. “Cô ấy sẽ không...” “Không!”, Sarah kêu lên. “Ý tôi là, không”, cô nói bằng giọng dễ chịu hơn. “Có thể Iris thì có,

nhưng Hon...” Cô ngừng lại. Điều cuối cùng cô muốn anh nghĩ là bất kỳ ai trong họ Smythe-Smith đang cố gán ghép họ.

“Nhìn này!”, cô nói, giọng phát ra quá ồn ào. Cô vung tay về phía một chiếc bàn ở bên trái. “Các đĩa trống không. Có người đã ở đây. Họ chỉ vừa rời đi.”

Anh không nói gì.

“Chúng ta có nên ngồi xuống không?”, cô hỏi một cách lúng túng.

Anh vẫn không nói gì. Dầu vậy anh quay đầu để nhìn thẳng vào cô.

“Và chờ?”, cô đề nghị. “Vì chúng ta đã nói sẽ làm vậy?” Cô cảm thấy lố bịch. Và bồn chồn một cách khác thường. Nhưng giờ cô cảm thấy như thế mình nên chứng minh cho bản thân thấy rằng cô có thể ở cùng phòng với anh mà vẫn cảm thấy hết sức bình thường.

“Frances sẽ đến đây tìm chúng ta”, cô nói thêm, vì có vẻ Hugh đã bị câm. Cô đoán là anh chỉ đang suy nghĩ mà thôi, nhưng nói thật, anh không thể vừa nghĩ vừa nói dăm ba câu tầm phào sao? Lúc nào cô chẳng làm vậy.

“Mời cô trước, tiểu thư Sarah”, cuối cùng anh cũng nói. Sarah đi ra chiếc ghế sô pha màu xanh và vàng, cô nhận ra đó là chiếc ghế cũ mà cô đã ngủ cái lần bị anh đánh thức. Cô muốn nhìn ra sau lưng khi bước đi để bảo đảm anh không cần giúp đỡ. Điều đó thật lố bịch, bởi vì cô biết rằng anh không cần sự giúp đỡ của cô, ít nhất cũng không phải với một việc đơn giản như thế.

Nhưng cô muốn làm vậy, và khi đến được ghế rồi ngồi xuống, cô nhẹ nhõm khó tả khi có thể ngẩng lên nhìn anh. Anh chỉ đi sau có vài bước, và lát sau anh ngồi xuống chiếc ghế màu xanh dương mà anh đã ngồi hôm nọ.

Cảnh cũ tái hiện, cô nghĩ thầm, chỉ có điều bây giờ mọi thứ đã khác. Tất cả đều thay đổi, chỉ trừ chỗ họ ngồi. Mới có một ngày mà thế giới của cô đã đảo lộn rồi.

Chương

8

Cảnh cũ tái hiện”, tiểu thư Sarah chăm biếm, và Hugh cũng nghĩ hết như vậy, có điều cảm giác chẳng còn như cũ nữa. Cái bàn không còn ở chỗ hôm trước. Anh nghĩ là nó hơi lệch khi ngồi xuống.

“Có gì không ổn à?”, cô hỏi.

Anh có cảm giác rằng mình đang cau mày. “Không, chỉ là...” Anh nhúc nhích bồn chồn trên ghế. Di chuyển cái bàn có khó không nhỉ? Nó vẫn chất đầy những đĩa thức ăn thừa mà người hầu hẵn đã không nhận ra là có thể dọn dẹp được rồi. Nhưng chắc chắn anh có thể gạt chúng sang một bên...

“Ồ!”, tiểu thư Sarah đột ngột nói. “Anh cần đuổi chân. Tất nhiên rồi.”

“Tôi nghĩ cái bàn không còn ở vị trí hôm qua nữa”, anh nói.

Cô nhìn xuống bàn rồi nhìn anh.

“Hôm qua tôi có chỗ đuổi chân”, anh nói rõ.

“Đúng vậy”, cô nói một cách mạnh mẽ. Cô đứng dậy, và anh suýt thì rên lên. Anh đặt tay lên tay ghế, sẵn sàng nâng mình dậy, nhưng tiểu thư Sarah khẽ đặt một tay lên tay anh và nói, “Anh không cần phải đứng dậy đâu”.

Anh nhìn xuống tay cô, nhưng nó cũng biến mất nhanh như khi nó xuất hiện, và cô bắt đầu chuyển đĩa sang một chiếc bàn khác.

“Đừng”, anh nói, không thấy có gì thú vị khi nhìn cô làm công việc của người hầu hộ anh.

Cô lờ tịt anh đi. “Được rồi đấy”, cô nói, chống tay lên hông khi quan sát chiếc bàn đã được dọn dẹp một phần. Cô nhìn lên. “Anh để chân lên bàn hay để dưới sàn thì thoải mái hơn?”

Chúa lòng lành. Anh chẳng dám tin là cô hỏi cả việc đó. “Tôi sẽ không gác chân lên bàn đâu.”

“Anh sẽ làm thế ở nhà sao?” “Tất nhiên, nhưng...”

“Thế thì anh đã trả lời câu hỏi của tôi rồi”, cô nói láu lỉnh, tiếp tục dọn đồng đĩa bẩn.

“Tiểu thư Sarah, dừng lại đi.”

Cô tiếp tục dọn dẹp và không thèm nhìn anh. “Không.” “Xin cô đấy.” Kỳ lạ. Tiểu thư Sarah Pleinsworth đang dọn đĩa bẩn và chuẩn bị di chuyển đồ đạc. Thậm chí còn đáng sợ hơn nữa là cô làm vậy để giúp anh.

“Im lặng và hãy để tôi giúp anh đi”, cô nói khá nghiêm nghị.

Môi anh hé ra ngạc nhiên, và cô hẳn là lấy làm thú vị với vẻ sững sờ của anh, bởi vì cô nở nụ cười mỉm, rồi chuyển thành vẻ tự mãn.

“Tôi không vô dụng đâu”, anh lầm bầm.

“Tôi không hề nghĩ vậy.” Đôi mắt đen của cô lóe lên, và khi cô tiếp tục nhiệm vụ dọn đĩa, một nhận thức ập đến với anh như một cơn gió sa mạc nóng thiêu đốt da thịt.

Mình muốn cô ấy.

Hơi thở của anh nghẹn lại. “Có gì không ổn à?”, cô hỏi.

“Không”, anh khàn giọng nói. Nhưng anh vẫn muốn cô. Cô nhìn lên. “Giọng anh nghe lạ lắm. Như thế... à, tôi cũng chẳng biết là như thế nào nữa.” Cô tiếp tục dọn đĩa, vừa làm vừa nói. “Như thế anh bị đau ý.”

Hugh giữ im lặng, cố không nhìn chăm chăm vào cô khi cô đi lại trong phòng khách. Chứa lòng lạnh, chuyện gì đã xảy ra với anh vậy? Phải, cô hấp dẫn, và phải, chiếc váy nhung của cô vừa vạt đến mức một người đàn ông không thể không nhận thấy chính xác hình dạng bầu ngực hết sức hoàn hảo của cô.

Nhưng đây là Sarah Pleinsworth. Chưa đầy hai tư tiếng trước anh vẫn còn ghét cô. Giờ có lẽ anh cũng vẫn còn hơi ghét cô.

Và anh cũng chẳng biết cảm giác khi cơn gió sa mạc nóng thiêu đốt da thịt là thế quái nào hết. So sánh đó đến từ đâu vậy nhỉ?

Sarah đặt chiếc đĩa cuối cùng xuống và quay lại nhìn anh. “Tôi nghĩ việc chúng ta cần làm là đặt chân của anh lên bàn, rồi kéo cả cái bàn về phía anh để nó đỡ toàn bộ chân anh.”

Trong giây lát anh chẳng hề cử động. Không thể. Anh vẫn đang cố hiểu chuyện quái gì đang diễn ra.

“Hugh”, cô nói một cách trông mong. “Chân của anh?” Anh nhận ra là không thể ngăn cô lại được, nên anh thầm xin lỗi chủ nhà và đặt bàn chân đi bớt lên bàn.

Được duỗi chân ra đúng là thích thật.

“Chờ nhé”, Sarah nói, vòng sang chỗ anh. “Nó không đỡ được đầu gối của anh.” Cô đi tới bên cạnh anh và kéo bàn vào gần, nhưng lại làm lệch bàn. “Ôi, xin lỗi”, cô nói, đi vòng ra sau ghế của anh. “Chờ một tí nhé.”

Cô lách qua khoảng trống giữa ghế sofa và ghế của anh, ép người vào chỗ trống ngay kế bên anh. Họ không chạm vào nhau, nhưng anh có thể cảm nhận được hơi ấm phả ra từ da cô.

“Thứ lỗi cho tôi nhé”, cô nói nhỏ. Anh quay đầu lại.

Anh thật sự không nên làm vậy mới phải.

Tiểu thư Sarah đã cúi xuống, để lộ một ít khe ngực, và bộ váy đó, độ sâu của cổ... quá gần anh...

Anh lại nhúc nhích người trên ghế, và lần này thì chẳng phải là do vết thương đâu.

“Anh có thể nhắc nó lên một chút không?”, Sarah hỏi. “Gì cơ?”

“Chân anh.” Cô không nhìn anh, tạ ơn Chúa, bởi vì anh không thể ngừng nhìn cô. Khoảng tối giữa hai bầu ngực của cô quá gần anh, và mùi hương của cô văng vất xung quanh - mùi chanh, kim ngân, cả một hương thơm gì đó trần tục và gợi cảm hơn nhiều.

Cô đã khiêu vũ cả sáng. Hồn hển và choáng váng vì quá sức. Chỉ nghĩ đến đó thôi cũng khiến anh khao khát cô đến mức anh nghĩ mình có thể sẽ ngừng thở mất.

“Anh có cần giúp không?”, cô hỏi.

Chúa lòng lành, có. Anh đã không ngủ với ai kể từ khi bị thương, và sự thật là anh cũng chẳng muốn lắm. Anh cũng có nhu cầu như bao người đàn

ông khác, nhưng khó mà tưởng tượng nổi lại có người khao khát anh với cái chân bị thương nên anh không cho phép mình khao khát bất kỳ ai.

Cho tới giờ, khi nó cuốn lấy anh như một...

Ôi, khi gió, không phải là một cơn gió sa mạc nóng bỏng chứ. Bất kỳ cái gì cũng được trừ cái đó ra.

“Hugh”, Sarah nói một cách nóng nảy, “anh có nghe tôi nói gì không đấy? Nếu anh nhấc chân lên thì tôi sẽ dễ kéo bàn vào hơn”.

“Xin lỗi”, anh lầm bầm và nhấc chân lên vài phân.

Cô kéo bàn, nhưng nó cọ vào bốt của anh và hơi kẹt lại, làm cô phải bước một bước để giữ thăng bằng.

Giờ cô gần đến mức anh có thể vươn tay ra và chạm vào cô. Các ngón tay của anh túm chặt thành ghế để không đầu hàng khao khát.

Anh muốn chạm vào tay cô, cảm nhận các ngón tay của cô nắm lấy tay anh, rồi muốn đưa nó lên môi. Anh sẽ hôn cổ tay cô, cảm nhận mạch đập dồn dập dưới làn da trắng nõn của cô.

Và rồi... ôi, Chúa lòng lành, đây không phải là lúc để mơ mộng giữa ban ngày, nhưng anh dường như không thể ngăn mình lại - rồi anh sẽ kéo hai tay cô qua đầu, động tác ấy làm lưng cô uốn cong đến mức khi anh ép cơ thể cô vào cơ thể mình, anh sẽ cảm nhận được toàn bộ mọi đường cong của cô. Rồi anh sẽ luồn tay vào dưới váy cô, trượt tay dọc đôi chân cô, lên tới vùng nhạy cảm nơi hông cô.

Anh muốn biết nhiệt độ chính xác của cô, và muốn biết thêm lần nữa khi cô nóng rực với khao khát.

“Đây rồi”, cô nói, đứng thẳng dậy. Thật không thể tin được là cô chẳng biết gì về tình cảnh gian nan của anh, rằng anh sắp mất kiểm soát đến nơi rồi.

Cô mỉm cười khi đã để bàn vào đúng vị trí mong muốn.

“Tốt hơn chưa?”

Anh gật đầu, không dám nói gì.

“Anh ổn chứ? Trông mặt anh hơi đỏ đấy.” Ôi, Chúa lòng lành.

“Tôi có thể lấy gì cho anh không?”

Em.

“Không!”, anh thốt lên, hơi quá to. Làm thế quái nào mà điều đó lại xảy ra cơ chứ? Anh đang nhìn chăm chăm vào Sarah Pleinsworth như một thằng nhóc vị thành niên động dục, và tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là hình dạng và màu sắc của môi cô.

Anh muốn biết cả độ mềm mại của nó nữa.

Cô đặt một tay lên trán anh. “Tôi có thể chứ?”, cô hỏi, nhưng đã chạm vào anh trước cả khi hỏi xong.

Anh gật đầu. Anh còn làm gì được nữa chứ?

“Trông anh thật sự không ổn đâu”, cô lầm bầm. “Có lẽ khi Frances mang bánh đến, chúng ta có thể nhờ em ấy lấy một ít nước chanh cho anh. Anh sẽ thấy khỏe hơn đấy.”

Anh lại gật đầu, ép mình tập trung vào Frances. Người mới mười một tuổi. Và thích ngựa một sừng.

Và cũng là người không nên, dưới bất kỳ hoàn cảnh nào, bước vào phòng trong khi anh đang ở trong tình trạng thế này.

Sarah bỏ tay khỏi trán anh và cau mày. “Anh hơi nóng đấy”, cô nói, “nhưng không đến mức sốt”.

Anh không sao tưởng tượng nổi điều đó nữa. Mới vài giây trước thôi anh còn nghĩ mình sẽ cháy mất.

“Tôi ổn”, anh nói, gần như ngắt lời cô. “Tôi chỉ cần thêm bánh ngọt. Hoặc nước chanh.”

Cô nhìn anh như thể anh mới mọc thêm một cái tai nữa. Hoặc đổi màu da.

“Có gì không ổn à?”, anh hỏi.

“Không”, cô nói, mặc dù có vẻ không phải thế. “Chỉ là anh không giống bình thường lắm.”

Anh cố giữ giọng vui vẻ khi nói, “Tôi không biết là chúng ta hiểu rõ nhau đến mức đưa ra được nhận xét đó đấy”.

“Đúng là lạ thật”, cô đồng ý, ngồi lùì lại. “Tôi nghĩ chỉ là... thôi đừng bận tâm.”

“Không, nói cho tôi nghe đi”, anh giục. Trò chuyện là một ý tưởng tuyệt vời. Nó ngăn tâm trí anh trôi dạt đến những chuyện khác, và quan trọng hơn, nó bảo đảm cô ngồi yên trên ghế của mình chứ không đứng sát gần ghế của anh.

“Anh thường hay ngừng lại trước khi nói”, cô nói. “Điều đó có gì sai sao?”

“Không, tất nhiên là không. Chỉ là... khác.”

“Có lẽ tôi muốn cân nhắc lại lời của mình trước khi nói ra.”

“Không”, cô lầm bầm. “Không phải thế.”

Một tiếng cười khẽ thoát khỏi môi anh. “Cô đang nói là tôi không cân nhắc câu chữ của mình trước khi nói ra sao?”

“Không”, cô nói, cười lại. “Tôi chắc chắn là có. Anh rất thông minh, như anh biết là tôi hiểu điều đó.”

Điều này khiến anh mỉm cười.

“Tôi không thể thực sự giải thích được”, cô tiếp tục. “Nhưng khi anh nhìn một người - Không, không cần phải nói mơ hồ như thế - khi anh nhìn tôi trước khi nói, thường sẽ có một giây im lặng, và tôi không nghĩ đó là vì anh đang lựa lời đâu.”

Anh quan sát cô chăm chú. Giờ đến lượt cô rơi vào im lặng, và cô là người đang cố nghĩ xem nên nói gì. “Mặt anh làm sao đó”, cuối cùng cô nói. “Trông nó không giống như đang cố quyết định xem phải nói gì.” Cô ngẩng lên một cách khá đột ngột, và vẻ suy tư biến mất. “Tôi xin lỗi, điều đó khá là riêng tư nhỉ.”

“Không cần phải xin lỗi”, anh nói nhẹ nhàng. “Thế giới của chúng ta đầy rẫy những cuộc đối thoại vô nghĩa. Thật vinh dự khi được tham dự một cuộc trò chuyện không như thế.”

Má cô khẽ ửng hồng vì tự hào, và cô ngoảnh mặt đi một cách e thẹn. Trong khoảnh khắc ấy, anh cũng nhận ra rằng mình hiểu rõ cô đủ để biết đó

không phải là vẻ mặt thường thấy của cô.

“Chà”, cô nói, đặt tay vào lòng. Cô hắng giọng, rồi lại hắng giọng. “Có lẽ chúng ta nên... Frances!”

Từ cuối cùng được nói một cách tha thiết đến mức anh nghĩ mình còn thấy có cả sự nhẹ nhõm trong đó.

“Em xin lỗi vì đi lâu đến thế”, Frances nói khi đi vào phòng. “Honoraria tung hoa và em không muốn bỏ lỡ điều đó.”

Sarah ngồi thẳng dậy như một viên đạn. “Honoraria tung hoa khi chị không có mặt ở đó sao?”

Frances chớp mắt vài lần. “Có vẻ vậy. Nhưng là em thì em chẳng lo đâu. Chị sẽ chẳng bao giờ chạy nhanh hơn Iris đâu.”

“Iris chạy sao?” Miệng Sarah há hốc, và Hugh chỉ có thể miêu tả nét mặt của cô là vừa kinh hãi vừa hân hoan.

“Chị ấy đã nhảy bật dậy”, Frances xác nhận. “Harriet bị đẩy xuống sàn.”

Hugh che miệng.

“Không cần nhin cười vì tôi đâu”, Sarah nói.

“Em không nhận ra là chị Iris đang để mắt đến ai đó đâu đấy”, Frances nói, nhìn xuống miếng bánh. “Em xin một miếng của chị được không, Sarah?”

Sarah dùng tay ra hiệu đồng ý cho cô bé và trả lời, “Chị không nghĩ thế”.

Frances liếm kem trên đĩa. “Có lẽ chị ấy nghĩ rằng hoa cô dâu sẽ đẩy nhanh hành trình tìm kiếm tình yêu thực sự của chị ấy.”

“Nếu đúng thế thật”, Sarah nói một cách mỉa mai, “thì chị có thể sẽ nhảy lên trước Iris đấy”.

“Cô có biết truyền thống tung hoa xuất hiện như thế nào không?”, Hugh hỏi.

Sarah lắc đầu. “Anh hỏi tôi vì anh biết hay vì muốn biết?” Anh lờ câu châm chọc của cô đi và nói, “Cô dâu được xem là có nhiều may mắn, và nhiều thế kỷ trước một phụ nữ trẻ muốn được chia sẻ may mắn đó đã cố gắng xé một mẫu váy cưới theo đúng nghĩa đen”.

“Thật dã man!”, Frances kêu lên.

Anh mỉm cười trước vẻ phẫn nộ của cô bé. “Tôi rút ra kết luận là một người thông minh nào đó đã nhận ra rằng nếu cô dâu có thể chia sẻ thành công của mình theo cách khác thì sẽ có lợi đủ bề.”

“Em đồng ý”, Frances nói. “Cứ nghĩ đến bao nhiêu cô dâu đã bị giẫm đạp lên xem.”

Sarah cười khê và vươn tay để lấy mẫu bánh còn lại. Frances đã ăn khá khá kem. Hugh đã định bảo cô cứ ăn phần của anh vì anh đã ăn một miếng khi nhìn cô khiêu vũ rồi. Nhưng vì vẫn còn đặt chân lên bàn nên anh không thể cúi người để đẩy đĩa của mình đến trước mặt cô được.

Nên anh chỉ nhìn cô cắn một miếng bánh và nghe Frances kể đủ thứ chuyện trên trời dưới bể. Anh cảm thấy mãn nguyện một cách kỳ lạ, và có thể đã nhắm mắt lại trong giây lát, cho tới khi anh nghe Frances nói.

“Chị bị rơi kem kìa.”

Anh mở mắt ra.

“Ngay kia kìa”, Frances đang nói với Sarah, ra dấu về phía miệng cô.

Không có giấy ăn. Frances đã không nghĩ đến việc mang chúng. Sarah liếm khóe môi.

Lưỡi của cô. Môi của cô. Nguyên nhân sụp đổ của anh.

Hugh kéo giắt chân xuống khỏi bàn và vụng về đứng dậy. “Có gì không ổn à?”, Sarah hỏi.

“Xin hãy chuyển lời xin lỗi của tôi tới phu nhân Chatteris”, anh khô khan nói. “Tôi biết là cô ấy muốn tôi đợi cô ấy, nhưng tôi thật sự cần phải cho chân nghỉ ngơi.”

Sarah chớp mắt bối rối. “Không phải anh vừa mới...” “Không giống nhau”, anh ngắt lời, dù cho thật ra thì cũng chẳng có gì khác.

“Ồ”, cô nói, giọng hết sức mơ hồ. Cô có thể ngạc nhiên, sung sướng, hay thậm chí thất vọng thì anh cũng chẳng nhận ra được sự khác biệt. Và sự thật là, anh không muốn mình nhận ra, bởi vì anh không thể khao khát một phụ nữ như tiểu thư Sarah Pleinsworth.

Không thể.

Chương

9

Sáng hôm sau

Đường dẫn vào nhà Fensmore có cả một hàng xe dài dằng dặc khi các vị khách dự đám cưới chuẩn bị rời khỏi Cambridgeshire và đi xuống Berkshire ở phía tây nam, chính xác là Whipple Hill, quê hương của các Bá tước Winstead. Theo lời Sarah nói thì nó sẽ là Đoàn Lữ Hành Hoàn Tráng Và Đáng Sợ Nhất Của Quý Tộc Anh (Harriet, một tay cầm bút lông, quả quyết rằng cụm từ đó phải được viết hoa).

Vì Luân Đôn cách đó không xa lắm, vài vị khách bị chuyển ra ở nhà trọ đã quyết định quay lại thành phố. Nhưng phần lớn mọi người quyết định biến lễ cưới kếp thành một kỳ nghỉ dài ba tuần.

“Trời đất ơi”, phu nhân Danbury đã cảm thán như vậy khi nhận được thiệp mời tới cả hai đám cưới, “họ thật sự nghĩ rằng ta sẽ mở cửa lại căn nhà ở vùng quê chỉ vì mười ngày giữa hai đám cưới sao?”.

Chẳng ai dám chỉ ra rằng dinh thự vùng quê của phu nhân Danbury nằm ở Surry, tức là chính giữa Fensmore và Whipple, gần hơn cả Luân Đôn.

Nhưng câu nói của phu nhân Danbury cũng không sai. Vào thời điểm này trong năm, giới thượng lưu khá phân tán, phần lớn mọi người ở phía bắc hoặc phía tây, hay nói đúng hơn, đâu đó giữa Cambridgeshire và Berkshire. Chẳng có mấy người thấy việc mở lại căn nhà ở Luân Đôn của họ trong vòng chưa đầy hai tuần là hợp lý khi họ có thể được đón tiếp ở nơi khác.

Mặc dù phải nói là không hẳn ai cũng nghĩ vậy.

“Nhắc lại cho tôi nghe xem”, Hugh nói với Daniel Smythe-Smith khi họ đi xuyên qua lối vào của dinh thự Fensmore, “vì sao tôi lại không về nhà nhỉ?”.

Đi từ Fensmore tới Whipple Hill mất ba ngày đường, hai ngày nếu người ta muốn đi nhanh, mà chẳng có ai muốn hết. Hugh biết tổng thời gian ở trong xe như thế ít hơn so với việc quay lại Luân Đôn rồi một tuần sau lại tới Berkshire, tuy vậy, đó sẽ là một hành trình điên rồ. Ai đó (Hugh không chắc là ai - nhất định không phải là Daniel, cậu ta chẳng bao giờ thích làm những việc như thế) đã lên lộ trình, đánh dấu tất cả những quán trọ (cùng với số phòng ở mỗi nơi) và ước tính nơi mọi người phải ngủ lại.

Hugh hy vọng những người không định dự đám cưới đôi Chatteris-Smythe-Smith-Wynter sẽ không ra đường trong tuần này, bởi vì chẳng còn phòng trọ thừa nữa đâu.

“Anh sẽ không đi về nhà bởi vì nhà anh chán chết đi được”, Daniel bảo và đập mạnh vào lưng anh. “Vả lại anh không có xe ngựa nên nếu quay lại Luân Đôn, anh sẽ phải tìm chỗ ngồi cùng với bạn của mẹ tôi đấy.”

Hugh dợm mở miệng, nhưng Daniel chưa nói xong. “Và đây là chưa nói đến việc đi tới Whipple Hill từ Luân Đôn nhé. Có thể sẽ có chỗ cùng với vú em của mẹ tôi, nhưng nếu không thì anh có thể thử đặt chỗ ở xe khách.”

“Anh nói xong chưa?”, Hugh hỏi.

Daniel giơ một ngón tay lên như thế vẫn còn một điều nữa muốn nói nhưng rồi lại hạ tay xuống. “Rồi”, anh nói.

“Anh thật dã man.”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi”, Daniel đáp lại. “Vả lại sao anh không muốn đến Whipple Hill nhỉ?”

Hugh chỉ nghĩ ra đúng một lý do.

“Lễ hội sẽ bắt đầu ngay khi chúng ta tới nơi”, Daniel tiếp tục. “Nó sẽ rất hoành tráng và kéo dài cho tới tận đám cưới.”

Khó mà tưởng tượng nổi một người đàn ông nào có tâm hồn tươi sáng và vui vẻ hơn Daniel Smythe-Smith được nữa. Hugh biết rằng một phần cũng nhờ đám cưới sắp tới của Daniel với cô Wynter xinh đẹp, nhưng nói thật, Daniel lúc nào cũng là một người đàn ông dễ kết bạn và hay cười.

Biết rằng mình đã hủy hoại cuộc đời của một người đàn ông như vậy khiến Hugh cảm thấy càng thêm khốn khổ khi Daniel bị đuổi tới châu Âu. Hugh vẫn còn sửng sốt khi thấy Daniel quay lại địa vị của mình ở Anh quốc với vẻ phong nhã và hài hước tuyệt vời. Phần lớn đàn ông sẽ khao khát tìm cách trả thù.

Nhưng Daniel lại cảm ơn anh. Cậu ta đã cảm ơn anh vì đi tìm cậu ta ở Ý, rồi cảm ơn anh vì chấm dứt hành trình săn đuổi ma quỷ của cha anh, và cuối cùng, cảm ơn anh vì tình bạn của anh.

Hugh nghĩ rằng sẽ chẳng có gì mà mình không làm vì người đàn ông này.

“Mà anh sẽ làm gì ở Luân Đôn chứ?”, Daniel hỏi, ra hiệu cho Hugh đi theo mình. “Ngồi một chỗ rồi tính nhẩm à?”

Hugh liếc xéo anh ta.

“Tôi chỉ trêu anh thế vì quá ngưỡng mộ mà thôi.” “Thế cơ à.”

“Đó là một kỹ năng xuất sắc”, Daniel quả quyết.

“Dù cho nó làm anh bị bắn và bị đuổi khỏi đất nước sao?”, Hugh nói. Những gì anh nói với tiểu thư Sarah là sự thật - thỉnh thoảng những câu đùa cợt đen đui là lựa chọn duy nhất.

Daniel khựng lại, nét mặt trở nên nghiêm túc.

“Anh cũng nhận ra đúng không”, Hugh nói, “kỹ năng toán học thiên bẩm của tôi chính là lý do tôi luôn giỏi bài bạc”.

Mắt Daniel dường như tối sầm lại, và khi chớp mắt, mặt anh ta mang vẻ thừa nhận thầm lặng. “Nó đã chấm dứt rồi, Prentice”, anh nói. “Nó đã qua rồi, và cuộc đời của chúng ta đã trở lại.”

Cuộc đời của anh thôi, Hugh nghĩ thầm, rồi tự căm ghét chính mình vì nghĩ như vậy.

“Cả hai ta đều ngu ngốc”, Daniel nói nhỏ.

“Có thể cả hai ta đều ngu ngốc”, Hugh đáp lại, “nhưng chỉ một trong số hai ta thách đấu”.

“Tôi đâu có buộc phải chấp nhận.”

“Tất nhiên là có. Anh sẽ chẳng chường mặt đi đâu được nữa nếu không làm vậy.” Đó là một quy tắc danh dự ngu ngốc nhưng hết sức thiêng liêng đối với các quý tộc trẻ ở Luân Đôn. Nếu một người bị buộc tội chơi bạc bịp thì anh ta phải bảo vệ danh dự của mình.

Daniel đặt tay lên vai Hugh. “Tôi đã tha thứ cho anh rồi, và tôi nghĩ rằng anh cũng đã tha thứ cho tôi.”

Thực tế đúng là vậy, nhưng chỉ vì cũng chẳng có gì đáng để tha thứ.

“Điều tôi băn khoăn là”, Daniel nhẹ nhàng nói tiếp, “liệu anh đã tha thứ cho mình hay chưa”.

Hugh không đáp lại, và Daniel không ép anh. Thay vào đó, giọng cậu ta trở lại vẻ vui nhộn trước đó và tuyên bố, “Chúng ta hãy tới Whipple Hill đi. Chúng ta sẽ ăn uống, vài người sẽ rượu chè, và tất cả cùng vui vẻ.”

Hugh khẽ gật đầu. Daniel không còn uống rượu nữa. Cậu ta nói rằng mình đã không chạm vào nó từ cái đêm định mệnh ấy. Thỉnh thoảng Hugh nghĩ rằng mình cũng nên học tập cậu ta, nhưng có những đêm anh cần có thứ gì đó giúp giảm đau.

“Bên cạnh đó”, Daniel nói, “đăng nào thì anh cũng nên đến đó sớm. Tôi đã quyết định là anh phải tham gia tiệc cưới rồi.

Điều đó làm Hugh chết cứng. “Gì cơ?”

“Tất nhiên, Marcus sẽ là phù rể của tôi, nhưng tôi nghĩ mình cần có thêm vài quý ông đứng bên cạnh. Anne có cả một đội tiểu thư cơ đấy.”

Hugh nuốt nước bọt, ước gì mình không quá khó chịu khi chấp nhận một lời mời vinh dự như vậy. Bởi vì đó đúng là một vinh dự, và anh muốn nói rằng mình biết ơn, nó vô cùng có ý nghĩa đối với anh, anh đã quên mất cảm giác vững chãi khi có một người bạn thực sự là như thế nào.

Nhưng tất cả những gì anh làm được là một cái gật đầu giật cục. Hôm qua anh không hề nói dối Sarah. Anh không biết cách đón nhận lời khen một cách duyên dáng. Chắc là muốn vậy thì người ta phải cảm thấy mình xứng đáng được nhận lời khen đó đã.

“Đồng ý rồi nhé”, Daniel nói. “À mà tiện thể, tôi đã tìm được một chỗ cho anh trong chiếc xe yêu thích nhất của tôi rồi đấy.”

“Điều đó có nghĩa gì thế?”, Hugh hỏi một cách hoài nghi. Họ đã rời khỏi nhà và đã đi xuống gần hết các bậc thang dẫn xuống đường.

“Xem nào”, Daniel nói, lời câu hỏi của anh đi. “Ngay... kia.” Cậu ta phẩy tay ra hiệu về phía một cỗ xe tương đối nhỏ xếp thứ năm trong hàng. Không có gia huy nhưng rõ ràng xe được chăm sóc cẩn thận. Có lẽ là xe phụ của một gia đình quý tộc nào đó.

“Xe ai thế?”, Hugh gặng hỏi. “Hãy nói là anh không xếp tôi ngồi cùng phu nhân Danbury đi.”

“Tôi không xếp anh ngồi cùng phu nhân Danbury”, Daniel đáp lại, “mặc dù nói thật, bà ấy có lẽ sẽ là một bạn đồng hành tuyệt vời đấy”.

“Thế thì ai?”

“Cứ lên là thấy mà.”

Hugh đã mất cả buổi chiều và gần như cả đêm để tự thuyết phục mình rằng nỗi khao khát điên rồ anh dành cho Sarah Pleinsworth xuất phát từ sự ngu ngốc tức thời và nó được điều gì đó đưa đến... Có lẽ là một khoảnh khắc điên rồ khác. Bất kể nó đã xảy ra thế nào thì ở trọn một ngày ngay cạnh cô cũng không phải một ý kiến hay.

“Winstead”, anh nói bằng giọng cảnh cáo. “Không phải em họ của anh chứ. Nói cho anh nghe này, tôi đã...”

“Anh biết tôi có bao nhiêu em họ không? Anh thật sự nghĩ rằng mình sẽ tránh được tất cả chắc?”

“Winstead.”

“Đừng lo, tôi đã xếp anh đi cùng với những người tuyệt vời nhất, tôi hứa đấy.”

“Sao tôi lại có cảm giác mình đang bị dẫn tới giá treo cổ thế này?”

“À”, Daniel thừa nhận, “sẽ có vài cô gái đấy”. Hugh quay phắt lại. “Gì cơ?”

“Chúng ta đến nơi rồi!”

Hugh ngẩng lên đúng lúc Daniel kéo cửa ra. “Các quý cô”, Daniel nói một cách đàng hoàng. Một cái đầu thò ra. “Ngài Hugh!”

Đó là tiểu thư Frances. “Ngài Hugh.”

“Ngài Hugh.”

Và rõ ràng là cả các chị của cô bé. Mặc dù đến giờ thì Hugh chưa thấy tiểu thư Sarah đâu. Cuối cùng Hugh cũng dám thò ra.

“Một trong những khoảnh khắc tuyệt vời nhất của tôi là khi ở cùng ba tiểu thư đây”, Daniel nói.

“Tôi tin rằng chuyến hành trình ngày hôm nay sẽ kéo dài chín tiếng”, Hugh nói một cách khô khan.

“Sẽ là chín tiếng đồng hồ tuyệt vời.” Daniel dựa sát lại gần. “Nhưng nếu tôi có thể đưa ra lời khuyên”, cậu ta thì thầm, “thì đừng có cố bắt kịp tất cả những gì họ nói. Anh sẽ bị chóng mặt đấy”.

Hugh dừng lại giữa chừng. “Gì cơ?”

“Vào đi!” Daniel đẩy anh vào. “Chúng tôi sẽ gặp lại anh khi dừng lại ăn trưa.”

Hugh mở miệng định phản đối, nhưng Daniel đã đóng sập cửa lại rồi.

Hugh liếc nhìn trong xe. Harriet và Elizabeth ngồi thuận chiều, một chồng sách và giấy nằm giữa hai người trên ghế. Harriet đang cố giữ thăng bằng cho chiếc bàn trên đầu gối của cô bé và có một cây bút lông ngỗng dặt sau tai.

“Không phải anh Daniel thật tử tế khi xếp anh ngồi cùng bọn em sao?”, Frances nói ngay khi Hugh ngồi xuống ghế cạnh cô bé. Hay phải nói là sớm hơn lúc anh ngồi xuống một chút, anh đã nhận ra cô bé là một đứa trẻ không mấy kiên nhẫn.

“Thực vậy”, Hugh lầm bầm. Thật ra thì anh thấy biết ơn. Thà là tiểu thư Frances còn hơn một quý bà già nua béo ục ịch hay một quý ông cầm xì gà. Và chắc chắn là các chị của cô bé cũng dễ chịu thôi.

“Em đã đặc biệt đề nghị anh ấy đấy”, Frances tiếp tục.

“Hôm qua ở đám cưới em đã có một khoảng thời gian thật tuyệt vời.” Cô bé quay sang nói với chị gái. “Bọn em đã ăn bánh với nhau.”

“Chị đã nhìn thấy rồi”, Elizabeth nói.

“Anh không ngại ngồi ngược chứ?”, Frances hỏi. “Cả chị Harriet và chị Elizabeth đều bị say xe nếu ngồi như vậy.”

“Frances!”, Elizabeth phản đối.

“Đúng còn gì. Giữa việc em bảo ngài Hugh rằng chị bị say xe vì ngồi ngược và cảnh chị thật sự say xe vì ngồi ngược thì điều gì sẽ xấu hổ hơn chứ?”

“Tôi thì chọn cái trước”, Hugh nói.

“Em sẽ luyện thuyền suốt cả đường đấy hả?”, Harriet hỏi. Trong ba người, cô bé trông giống Sarah nhất. Tóc cô bé sáng hơn vài tông, nhưng khuôn mặt và nụ cười thì tương tự. Cô bé nhìn Hugh với đôi chút xấu hổ. “Xin lỗi anh. Em đang nói với em gái em, tất nhiên là vậy. Không phải nói anh.”

“Đừng nghĩ ngợi gì”, anh khẽ cười nói. “Nhưng phải nói thêm là tôi không có ý định buôn chuyện suốt cả đường đâu.”

“Em định sáng tác”, Harriet tiếp tục, chuyển một tờ giấy nhỏ lên trên bàn.

“Chị không thể làm thế”, Elizabeth nói. “Chị sẽ làm văng mực ra khắp nơi.”

“Không đâu. Chị đã sáng tạo một kỹ thuật mới.”

“Để viết trong xe à?”

“Viết mà không cần nhiều mực. Chị hứa đấy. Và có ai nhớ mang theo bánh quy không? Chị luôn thấy đói trước khi chúng ta dừng lại ăn trưa.”

“Frances mang theo một ít đấy. Và chị biết là mẹ sẽ nổi giận nếu chị dính mực lên...”

“Coi chừng khuỷu tay của em kìa, Frances.”

“Vô cùng xin lỗi, ngài Hugh. Em hy vọng rằng anh không bị đau. Và em không mang theo bánh quy. Em cứ nghĩ chị Elizabeth sẽ mang.”

“Chị ngồi lên búp bê của em đấy à?”

“Ôi, bực thật. Chị đã biết là mình nên ăn nhiều hơn trong bữa sáng mà. Đừng có nhìn chị như thế nữa. Chị sẽ không làm dính mực lên đệm...”

“Búp bê của chị ở ngay đây. Làm sao người ta dùng ít mực hơn được vậy?”

Hugh chỉ biết trở mắt ra nhìn. Có vẻ như có đến mười sáu cuộc hội thoại khác nhau đang diễn ra cùng một lúc. Mà chỉ có ba người nói.

“À, chị vừa ghi lại ý chính...”

“Ý chính có ngựa một sừng không?”

Hugh đã hoàn toàn mất dấu người nói cho tới lúc ấy.

“Không phải ngựa một sừng tiếp chứ”, Elizabeth rên rỉ.

Cô bé nhìn về phía Hugh và nói, “Xin hãy thứ lỗi cho em gái em. Cô bé bị ám ảnh với ngựa một sừng.”

Hugh liếc nhìn Frances. Cả người cô bé căng ra vì giận dữ và đang trừng mắt nhìn chị gái. Anh không trách cô bé. Giọng của Elizabeth đúng là giọng kiểu chị gái, hai phần hạ cố và một phần chế nhạo. Và mặc dù anh không hề nghĩ xấu cho cô bé về điều này - chắc chắn là ở tuổi đó anh cũng vậy - anh đột nhiên có thôi thúc trở thành người hùng của cô bé.

Anh không thể nhớ nổi lần cuối cùng mình là người hùng của bất kỳ ai nữa.

“Tôi khá là thích ngựa một sừng”, anh nói. Elizabeth trông sừng sốt. “Vậy sao?”

Anh nhún vai. “Không phải ai cũng thế sao?”

“Phải, nhưng anh không tin chúng có thật”, Elizabeth nói. “Còn Frances thì tin.”

Qua khóe mắt, anh thấy Frances đang nhìn anh một cách bồn chồn.

“Chắc chắn là tôi không thể chứng minh rằng chúng không tồn tại”, anh nói.

Frances thét lên.

Elizabeth trông như thể đã nhìn vào mặt trời quá lâu. “Ngài Hugh”, Frances nói, “Em...”.

“Mẹ!”

Frances khựng lại giữa chừng và tất cả cùng nhìn về phía cửa xe. Đó là giọng của Sarah, ngay bên ngoài xe, và cô có vẻ không vui cho lắm.

“Mọi người có nghĩ là chị ấy sẽ đi cùng chúng ta không?”, Elizabeth thì thào hỏi.

“Thì lúc đi cũng thế còn gì”, Harriet đáp lại.

Tiểu thư Sarah. Ngồi cùng xe. Hugh không dám chắc mình có thể tưởng tượng ra một hình phạt hiểm ác hơn được nữa.

“Ngồi đây với các em con hoặc với Arthur và Rupert”, giọng của phu nhân Pleinsworth vang lên. “Mẹ xin lỗi, nhưng chúng ta không có chỗ trong...”

“Em sẽ không được ngồi với anh rồi”, Frances nói với Hugh một cách hối lỗi. “Cả ba bọn họ không ngồi vừa bên kia đâu.”

Tiểu thư Sarah sẽ ngồi cạnh anh. Rõ ràng đó là một hình phạt hiểm ác hơn.

“Đừng lo”, Harriet trấn an anh, “Sarah không bị say nếu ngồi ngược đầu”.

“Không sao cả”, bọn họ nghe Sarah nói, “Con không ngại ngồi cùng các em, nhưng con đã hy vọng...”.

Cửa bị kéo ra. Sarah đi lên nửa bậc thang, lưng quay lại xe khi tiếp tục nói chuyện với mẹ. “Chỉ là con mệt quá, và...”

“Đến giờ khởi hành rồi”, phu nhân Pleinsworth quả quyết xen ngang. Bà đẩy nhẹ cô con gái. “Mẹ sẽ không làm trì hoãn mọi người đâu.”

Sarah thở dài khi đi lùi vào trong xe, quay lại, và... Nhìn thấy anh.

“Chào buổi sáng”, Hugh nói. Miệng cô há hốc ra vì ngạc nhiên.

“Em sẽ chuyển chỗ”, Frances cầu nhàu. Cô bé đứng dậy và đi sang bên kia, cố giành lấy chỗ ngồi cạnh cửa sổ của Elizabeth trước khi cam chịu ngồi khoanh tay ở giữa.

“Ngài Hugh”, Sarah nói, rõ ràng là không biết nói gì. “Tôi, ừm... Anh đang làm gì ở đây?”

“Đừng có thô lỗ thế”, Frances quở trách.

“Chị đâu có thô lỗ. Chỉ là chị ngạc nhiên mà thôi.” Cô ngồi xuống chỗ Frances đã bỏ lại. “Và tò mò nữa.”

Hugh nhắc nhở mình rằng cô không hề biết chuyện gì đã xảy ra hôm trước. Bởi vì chẳng có gì xảy ra hết. Tất cả chỉ nằm trong tâm trí anh. Và có thể là cả vài bộ phận khác trên cơ thể anh nữa. Nhưng điều quan trọng là cô không biết và sẽ không bao giờ biết bởi vì nó sẽ biến mất.

Sự điên rồ tức thời, theo định nghĩa, chỉ diễn ra trong giây lát.

Tuy vậy anh phải cố gắng lắm mới không chú ý đến việc hông cô chỉ ở cách anh có vài chục phân.

“Nhờ cái gì mà chúng tôi có vinh hạnh được đi cùng anh thế, Hugh?”, Sarah hỏi khi cười mũ.

Rõ ràng cô chẳng biết gì cả. Nếu không thì cô đã chẳng dùng từ vinh hạnh.

“Anh họ của cô đã báo với tôi rằng cậu ấy giữ cho tôi một chỗ trong chiếc xe tuyệt nhất cuộc hành trình này”, anh nói.

“Đoàn lữ hành”, Frances sửa lại.

Anh rời mắt khỏi Sarah để nhìn em út của cô. “Gì cơ?” “Đoàn Lữ Hành Hoàn Tráng Và Đáng Sợ Nhất Của Quý Tộc Anh”, Frances nói một cách tinh quái. “Bọn em gọi như thế đấy.”

Anh thấy mình toét miệng cười, và tiếng thở ra cũng nghe như tiếng cười. “Thật... xuất sắc”, anh nói, cuối cùng cũng tìm ra một từ.

“Sarah nghĩ ra đấy”, Frances nhún vai nói. “Chị ấy rất thông minh, anh biết mà.”

“Frances”, Sarah cảnh cáo.

“Đúng thế mà”, Frances nói bằng tiếng thì thầm to nhất mà Hugh từng nghe.

Mắt Sarah đảo qua đảo lại, thói quen của cô những lúc khó chịu, rồi cuối cùng, cô dựa người để nhìn ra ngoài cửa sổ. “Không phải chúng ta sẽ sớm khởi hành sao?”

“Đoàn Lữ Hành Hoàn Tráng Và Đáng Sợ Nhất”, anh lầm bầm.

Cô quay sang nhìn anh với vẻ hồ nghi nơi đáy mắt. “Tôi thích nó”, anh nói đơn giản.

Môi cô hé ra và mang vẻ mặt như sắp nói ra một câu rất dài, nhưng thay vào đó cô nói, “Cảm ơn anh”.

“Ô, chúng ta khởi hành rồi!”, Frances mừng rỡ nói.

Xe bắt đầu lăn bánh. Hugh dựa ra sau và để chuyển động của cổ xe đưa anh vào trạng thái yên lặng. Trước khi bị thương, anh không hề ngại đi lại. Nó luôn đưa anh vào giấc ngủ. Giờ vẫn vậy, vấn đề duy nhất là hiếm khi có đủ chỗ để anh duỗi chân, và ngày hôm sau thì đau phát điên lên được.

“Anh sẽ ổn chứ?”, tiểu thư Sarah hỏi nhỏ.

Anh nghiêng đầu về phía cô và lầm bầm, “Ổn?”. Mắt cô nhìn xuống chân anh.

“Tôi sẽ ổn thôi.”

“Anh không cần duỗi nó ra à?” “Chúng ta sẽ dừng lại ăn trưa.” “Nhưng...”

“Tôi sẽ ổn thôi, tiểu thư Sarah”, anh cắt ngang, nhưng thấy ngạc nhiên vì giọng mình không hề có vẻ gay gắt. Anh hắng giọng. “Cảm ơn sự quan tâm của cô.”

Mắt cô nheo lại và anh có thể nhận ra cô đang cố quyết định xem có tin anh được không. Anh không muốn cho cô lý do để cảm thấy anh không thoải mái, nên anh lơ đãng liếc nhìn ba cô con gái trẻ hơn của nhà Pleinsworth đang ngồi thành một hàng. Harriet đang gõ đầu bút lông vào trán, Elizabeth thì rút một quyển sách nhỏ ra. Frances thì rướn người để cố nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chúng ta chưa rời khỏi con đường ban đầu đâu”, Elizabeth nói, không rời mắt khỏi quyển sách.

“Em chỉ muốn nhìn thôi mà.” “Làm gì có gì mà nhìn.”

“Có chứ.”

Elizabeth lật trang một cách dứt khoát. “Em sẽ không như thế này suốt cả... Á!”

“Đó chỉ là tai nạn thôi”, Frances quả quyết. “Em ý đá chị”, Harriet nói.

Hugh quan sát cuộc đối thoại một cách thích thú, nhận thức rõ ràng rằng bây giờ thì thú vị nhưng nếu nó tiếp tục trong một tiếng tiếp theo thì sẽ trở nên khổ sở.

“Sao em không cố nhìn ra qua cửa sổ của chị Harriet ý?”, Elizabeth nói.

Frances thở dài nhưng vẫn làm theo lời chị gái gợi ý. Tuy nhiên, một giây sau, họ nghe thấy tiếng giấy sột soạt.

“Frances!”, Harriet kêu lên.

“Em xin lỗi. Em chỉ muốn nhìn ra ngoài cửa sổ thôi.” Harriet nhìn Sarah với vẻ nài nỉ.

“Chị không thể”, Sarah nói. “Nếu em nghĩ bây giờ đã khó chịu lắm rồi thì hãy tưởng tượng xem chị ngồi đó thay Frances còn chật đến đâu.”

“Frances, ngồi im”, Harriet nói một cách gay gắt, và cô bé tiếp tục làm việc với chồng giấy trên bàn.

Hugh cảm thấy Sarah khẽ huých anh bằng khuỷu tay, và khi anh quay lại, cô dùng mắt ra hiệu xuống bàn tay cô.

Một... hai... ba...

Cô đang đếm thầm, mỗi ngón tay duỗi ra theo từng giây. Bốn... năm...

“Frances!” “Xin lỗi!”

Hugh nhìn trộm Sarah, người đang khẽ nở một nụ cười tự mãn.

“Frances, em không thể cứ dựa vào chị như thế”, Elizabeth quát lên.

“Thế thì để em ngồi cạnh cửa sổ đi!”

Tất cả mọi con mắt đổ dồn về phía Elizabeth, cô bé thở dài cau kinh khi chui vào giữa xe để cho Frances ngồi cạnh cửa sổ. Hugh quan sát với vẻ thích thú khi Elizabeth dịch xa hơn mức cần thiết để tìm được một vị trí thoải mái, mở sách ra, và trừng mắt nhìn các dòng chữ.

Anh nhìn Sarah. Cô nhìn lại với vẻ mặt, Anh cứ chờ xem. Frances không làm cô thất vọng.

“Em chán quá!”

Chương

10

Sáng hôm sau

Sarah thở dài, bị giằng xé giữa cảm giác thích thú và xấu hổ vì Hugh sắp chứng kiến một vụ cãi nhau điển hình của nhà Pleinsworth.

“Vì tình yêu với... Frances!” Elizabeth trừng mắt với em gái như thể có thể dùng ánh mắt xé xác cô bé. “Chúng ta mới đổi chỗ chưa đầy năm phút!”

Frances nhún vai bất lực. “Nhưng em chán.”

Sarah liếc trộm Hugh. Anh có vẻ đang cố nín cười. Cô cho rằng đó là điều tốt đẹp nhất mình có thể hy vọng rồi.

“Chúng ta không thể làm gì sao?”, Frances nài nỉ.

“Chị bận rồi”, Elizabeth nghiêng rằng nói, giờ quyển sách lên.

“Chị biết ý em không phải thế mà.” “Ôi, không!”, Harriet kêu lên.

“Em biết chị sẽ làm dây mực mà!”, Elizabeth hét. Rồi cô bé ré lên.

“Đừng làm dây vào người em!” “Đừng có di chuyển nhiều như thế nữa!”

“Em không thể dừng lại được!”, Frances nói đầy phấn khích, tham gia vào cuộc cãi lộn.

Sarah đang chuẩn bị can thiệp thì ngài Hugh vươn tay về phía trước, nắm lấy cổ áo Frances, và kéo cô bé lại, thả cô bé xuống lòng Sarah một cách khá thô lỗ.

Phải nói đó thật sự là điều phi phạm. Frances há hốc miệng.

“Em nên tránh xa chỗ đó”, anh khuyên nhủ.

Sarah, trong lúc đó, đang phải chống lại một cú chọc vào ngực bằng cùi trỏ. “Chị không thờ được”, cô thờ dốc nói.

Frances điều chỉnh lại tư thế của mình. “Tốt hơn chưa?”, cô bé hỏi một cách vui sướng.

Sarah hít mạnh một hơi coi như đáp trả. Bằng cách nào đó, cô đã quay đầu sang một bên nên giờ đang nhìn vào mặt ngài Hugh. “Tôi sẽ khen ngợi ngài vì sự giải thoát siêu đẳng đó nếu không phải dường như tôi đã mất tất cả cảm giác ở chân.”

“À, ít nhất giờ cô cũng đang thở”, anh nói.

Và rồi - Chúa giúp cô - cô phá ra cười. Có gì đó thật lố bịch khi được khen ngợi vì đang thở. Hoặc có thể người ta sẽ buộc phải cười thôi khi mà điều tuyệt nhất về tình huống của họ là họ vẫn còn đang thở.

Vậy nên cô cười, dữ dội đến mức Frances trượt khỏi lòng cô và tuột xuống sàn. Rồi cô tiếp tục cười cho tới khi nước mắt giàn giụa, Elizabeth và Harriet ngừng cãi cọ và trở mắt ra nhìn đầy sững sờ.

“Chị Sarah làm sao thế?”, Elizabeth hỏi.

“Có gì đó liên quan đến việc khó thở”, Frances nói từ dưới sàn.

Sarah cười ré lên rồi ôm ngực, thở dốc, “Không thể thở được. Cười nhiều quá”.

Theo tự nhiên, tiếng cười rất dễ lây lan, và không lâu sau cả xe bắt đầu cười rúc rích, kể cả ngài Hugh, người mà Sarah không bao giờ có thể hình dung là sẽ cười như vậy. À, anh biết cười khẩy, thỉnh thoảng sẽ cười nhỏ, nhưng vào lúc ấy, khi cỗ xe của gia đình Pleinsworth lăn bánh về phía Thrapstone, anh cũng thả lỏng như tất cả bọn họ.

Đó là khoảnh khắc tuyệt vời.

“Ôi trời”, Sarah cuối cùng cũng thốt nên lời.

“Em thậm chí còn không biết chúng ta cười cái gì”, Elizabeth nói, vẫn đang toét miệng.

Sarah ngừng lau nước mắt và cố giải thích, “Chuyện là... Anh ấy nói... ôi, thôi kệ đi, kể lại có bao giờ vui được như lúc đầu đâu”.

“Ít nhất em cũng đã lau sạch mực”, Harriet nói. Cô bé tỏ vẻ bẽn lẽn. “Chỉ trừ tay em.”

Sarah nhìn sang và nhăn mặt. Có vẻ chỉ một ngón tay của Harriet là không dây bẩn.

“Trông chị như bị lây bệnh dịch ấy”, Elizabeth nói. “Không, chị nghĩ bệnh dịch sẽ xuất hiện trên cổ”, Harriet đáp lại, không thấy bức mình chút nào. “Frances, em nên đứng dậy khỏi sàn đi.”

Frances nhìn lên Elizabeth, người đã ngồi lại vị trí bên cửa sổ. Elizabeth thở dài và di chuyển vào giữa.

“Em sẽ lại thấy chán mà thôi”, Frances nói ngay khi cô bé ngồi an ổn.

“Không đâu”, Hugh nói một cách kiên quyết.

Sarah quay sang nhìn anh, thích thú và ấn tượng. Phải dùng cảm lắm mới dám phản đối các cô gái nhà Pleinsworth.

“Chúng ta sẽ tìm ra việc gì đó để làm thôi”, anh tuyên bố. Cô chờ anh nhận ra rằng câu trả lời như thế là chưa đủ. Rõ ràng các em gái của cô cũng thấy vậy, vì ít nhất phải mười giây trôi qua trước khi Elizabeth hỏi anh, “Anh có gợi ý nào không?”.

“Anh ấy siêu giỏi số học”, Frances nói. “Anh ấy có thể nhân nhầm những con số cực lớn. Em đã thấy anh ấy làm thế rồi.”

“Anh không nghĩ em sẽ thấy thú vị khi đổ anh về toán học suốt chín tiếng đâu”, anh nói.

“Không, nhưng trong mười phút tới thì cũng thú vị đấy”, Sarah nói thật. Làm sao có chuyện cô không biết điều này về anh nhỉ? Cô biết anh cực kỳ thông minh. Cả Daniel và Marcus đều nói vậy. Cô cũng biết anh được xem là vô địch bài bạc. Sau tất cả những chuyện đã xảy ra, không thể có chuyện cô không biết điều đó.

“Cực lớn là lớn đến mức nào?”, cô hỏi bởi vì nói thực là cô rất muốn biết.

“Ít nhất bốn chữ số”, Frances nói. “Anh ấy đã làm thế ở bữa sáng đám cưới. Siêu xuất sắc luôn.”

Sarah nhìn sang Hugh. Anh có vẻ đang đỏ mặt. Chỉ hơi đỏ thôi. Hoặc cũng có thể không phải. Có lẽ do cô muốn anh đỏ mặt. Ý niệm đó thật hấp dẫn làm sao.

Nhưng rồi cô nhận ra một điều nữa trong biểu cảm của anh. Cô không biết phải diễn tả như thế nào, chỉ là đột nhiên cô biết...

“Anh có thể tính nhẩm được nhiều hơn bốn chữ số”, cô nói với vẻ ngỡ ngàng.

“Đó là một tài năng”, anh nói, “đem lại cả rắc rối lẫn lợi ích cho tôi”.

“Tôi có thể đố anh không?”, Sarah hỏi, cố giấu bớt vẻ háo hức trong giọng nói.

Anh dựa sát vào cô, cười nhếch mép. “Đây là nếu cô có thể kiểm tra được kết quả thôi.” “Làm hỏng cả trò chơi rồi.”

“Tôi cũng có thể nói như thế về cô.”

“Để sau nhé”, cô nói một cách kiên quyết. “Anh sẽ phải cho tôi xem đấy.” Cô mê mẩn tài năng mới lộ diện này của ngài Hugh. Chắc chắn anh không ngại tính một phép tính nhỏ chứ. Anh đã biểu diễn cho Frances xem mà.

“Chúng ta có thể đọc một vở kịch của em”, Harriet gợi ý. Cô bé bắt đầu lục tìm chồng giấy trong lòng. “Có một vở kịch mà em mới viết tối qua. Mọi người biết đấy, vở kịch với nữ chính không quá hồng hào...”

“Hay quá xanh xao!”, Frances và Elizabeth nói nốt một cách hào hứng.

“Ôi”, Sarah tỏ vẻ cực kỳ hoảng hốt. “Ôi ôi ôi ôi! Không!” Hugh quay về phía cô với vẻ thích thú. “Không quá hồng hào hay xanh xao sao?”, anh hỏi nhỏ.

“Tôi sợ rằng câu đó miêu tả tôi đấy.” “Tôi... thấy rồi.”

Cô nhìn anh. “Cứ cười đi. Anh muốn thế mà.” “Cô ấy cũng không quá béo hay quá gầy”, Frances nói thêm. “Đó không phải chị Sarah thật đâu”, Harriet giải thích.

“Chỉ là một nhân vật mà em dựa theo chị ấy thôi.”

“Khá sát”, Elizabeth nói thêm. Cười toét miệng.

“Đây rồi”, Harriet nói, chìa một chồng giấy nhỏ ra. “Em chỉ có một bản sao thôi nên mọi người sẽ phải chia nhau.”

“Tác phẩm này đã có tên chưa?”, Hugh hỏi.

“Chưa”, Harriet đáp lại. “Em đã phát hiện ra mình thường phải hoàn thành một vở kịch thì mới biết nên đặt tên nó là gì. Nhưng đó sẽ là một cái tên lãng mạn khủng khiếp. Đây là một câu chuyện tình yêu mà.” Cô bé ngừng nói, miệng mím lại suy tư. “Mặc dù em không chắc nó sẽ có một cái kết có hậu.”

“Đây là một vở kịch lãng mạn à?”, ngài Hugh hỏi, nhướn lông mày hồ nghi. “Thế anh sẽ là nam chính hả?”

“Chúng ta không thể để Frances giữ vai đó được”, Harriet nói, không hề có vẻ châm biếm. “Mà em chỉ có một bản sao thôi, nên nếu Sarah là nữ chính thì anh phải là nam chính, vì anh ngồi cạnh chị ấy mà.”

Anh nhìn xuống. “Tên anh là Rudolfo à?” Sarah suýt nữa phì cười.

“Anh là người Tây Ban Nha”, Harriet nói. “Nhưng mẹ anh người Anh, nên anh có thể nói tiếng Anh trôi chảy.”

“Anh có nói giọng địa phương không?” “Tất nhiên.”

“Không hiểu sao anh lại hỏi nữa”, anh lầm bầm. Và rồi nói với Sarah, “Ôi nhìn này. Tên cô là Nữ Chính”.

“Lại dùng tên chung rồi”, Sarah châm biếm.

“Em chưa nghĩ ra được một cái tên thích hợp”, Harriet giải thích, “nhưng em không muốn trì hoãn toàn bộ vở kịch. Em chắc phải mất đến vài tuần mới nghĩ ra tên mất. Đến lúc ấy thì chắc em lại quên toàn bộ ý tưởng mất”.

“Quá trình sáng tạo thật sự là một điều kỳ quái”, ngài Hugh lầm bầm.

Sarah đã đọc trước vài dòng trong khi Harriet đang nói, và cô bắt đầu thấy thật sự lo ngại. “Tôi không chắc đây là một ý hay đâu”, cô nói, kéo tờ giấy thứ hai ra để đọc tiếp.

Không, nhất định đây không phải là một ý hay rồi. “Đọc sách trong một cỗ xe đang di chuyển luôn tiềm ẩn rủi ro”, Sarah nói vội. “Đặc biệt là khi ngồi ngược.”

“Chị có bao giờ bị say đâu”, Elizabeth nhắc nhở. Sarah đọc đến trang thứ ba. “Có thể chứ.”

“Chị không phải đóng kịch thật đâu”, Harriet nói. “Đây không phải một buổi biểu diễn thật sự. Chỉ là đọc thôi.”

“Tôi có nên đọc trước không?”, ngài Hugh hỏi Sarah. Không nói gì, cô đưa anh trang hai.

“Ồ!”

Và trang ba. “Ồi!”

“Harriet, chúng ta không thể đọc vở này được”, Sarah nói một cách kiên quyết.

“Ồi, xin chị đấy”, Harriet nài nỉ. “Nó sẽ rất hữu ích. Đó là vấn đề khi viết kịch đấy. Người ta cần phải nghe đọc thoại.”

“Em biết là chị chưa bao giờ giỏi diễn kịch của em mà”, Sarah nói.

Ngài Hugh nhìn cô bằng ánh mắt trêu chọc. “Thật à?” Có vẻ gì đó trên mặt anh làm cô bồn chồn. “Ý anh là gì?” Anh khẽ nhún vai. “Chỉ là cô rất kịch mà thôi.”

“Rất kịch sao?” Cô không thích từ đó.

“Thôi nào”, anh nói, hóm hỉnh hơn mức cần thiết trong một cỗ xe đóng kín, “chắc chắn cô không tự thấy mình trầm lắng và nhu mì chứ”.

“Không, nhưng tôi không biết mình lại đến mức rất kịch.”

Anh nhìn cô trong giây lát, rồi nói, “Cô rất thích phát biểu”.

“Đúng vậy, chị Sarah”, Harriet xen vào. “Chị thích thế thật.”

Sarah quay phắt đầu lại và nhìn em gái với vẻ ghê gớm đến mức ngạc nhiên vì sao cô bé chưa co rúm lại.

“Tôi sẽ không đọc thứ này đâu”, cô nói rồi ngậm chặt miệng.

“Đó chỉ là một nụ hôn thôi mà”, Harriet cảm thán.

Chỉ là một nụ hôn sao?

Mắt Frances mở to gần bằng miệng. “Chị muốn Sarah hôn ngài Hugh sao?”

Chỉ là một nụ hôn mà thôi. Nó sẽ không bao giờ chỉ là một nụ hôn. Với anh thì không.

“Bọn em sẽ không nói cho ai đâu”, Harriet cố gắng thuyết phục.

“Chuyện này hết sức không đứng đắn”, Sarah nói bằng giọng căng thẳng. Cô quay sang nhìn Hugh, người chưa nói gì một lúc rồi. “Chắc chắn anh đồng ý với tôi.”

“Chắc chắn là vậy”, anh nói, giọng nghèn nghẹn một cách kỳ lạ.

“Đây. Em thấy đấy, bọn chị sẽ không đọc kịch bản này đâu.” Sarah đưa trả Harriet, người nhận lại với vẻ cực kỳ miễn cưỡng.

“Chị sẽ đọc nếu Frances đóng Rudolfo chứ?”, Harriet hỏi bằng giọng nhỏ xiu.

“Em vừa mới nói là...”

“Em biết, nhưng em thật sự muốn nghe nó được đọc lên.”

Sarah khoanh tay. “Chúng ta sẽ không đọc vở kịch này, chấm hết.”

“Nhưng...”

“Chị bảo là không mà”, Sarah bùng nổ, cảm thấy sự kiểm soát mong manh cuối cùng của mình vỡ vụn. “Chị sẽ không hôn ngài Hugh. Không phải ở đây. Không phải bây giờ. Không bao giờ!”

Một khoảng im lặng đáng sợ bao trùm cả cỗ xe.

“Xin lỗi”, Sarah lầm bầm. Cô có thể cảm thấy mình đỏ bừng cả cổ lẫn mặt. Cô chờ ngài Hugh thốt ra một câu châm biếm chua cay nào đó, nhưng anh không nói gì. Cả Harriet cũng không. Elizabeth hay Frances cũng thế.

Cuối cùng Elizabeth phát ra một âm thanh ngượng nghịu và nói, “Thế thì em sẽ chỉ đọc sách của mình vậy”.

Harriet lật qua lật lại các trang giấy.

Đến cả Frances cũng quay ra cửa sổ mà không nói một lời về việc buồn chán.

Còn về Hugh thì Sarah không biết. Cô không thể nhìn anh. Cơn giận của cô thật tồi tệ, sự xúc phạm đó không thể tha thứ được. Tất nhiên họ sẽ không hôn trong xe. Họ sẽ không hôn dù cho họ biểu diễn vở kịch trong một phòng khách. Như Harriet đã nói, họ sẽ mô phỏng một ít, có lẽ sẽ hơi dựa sát vào nhau (nhưng giữ một khoảng cách mười lăm phân đáng kính) và hôn gió.

Nhưng cô đã có quá nhiều cảm giác về anh, nó vừa hỗn loạn lại vừa đáng giận. Chỉ đọc trước rằng nhân vật của họ sẽ hôn...

Đã là quá mức chịu đựng.

Chuyến đi tiếp tục trong im lặng, cuối cùng Frances chìm vào giấc ngủ. Harriet nhìn chăm chăm vào khoảng không. Elizabeth tiếp tục đọc sách, mặc dù thỉnh thoảng cô bé lại ngẩng lên, hết nhìn Sarah lại đến Hugh. Sau một tiếng đồng hồ, Sarah nghĩ rằng có thể Hugh cũng đã ngủ, anh không chuyển động lấy một lần từ khi họ chìm vào im lặng, và cô không nghĩ chân anh có thể thoải mái khi ở nguyên một vị trí quá lâu.

Nhưng khi cô nhìn trộm sang thì anh vẫn tỉnh. Dấu hiệu duy nhất cho thấy anh nhận ra cô đang nhìn là thay đổi rất nhỏ trong mắt anh.

Anh không nói gì hết. Cả cô cũng không.

Cuối cùng cô cảm thấy bánh xe chậm dần lại, và khi nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thấy họ đang đến gần một nhà trọ có một bảng hiệu chào mừng viết, The Rose and Crown, từ năm 1612.

“Frances”, cô nói, mừng vì có lý do hợp lý để nói chuyện. “Frances, đến giờ dậy rồi. Chúng ta đến nơi rồi.”

Frances chớp mắt ngái ngủ và dựa vào Elizabeth, người không than phiền lấy một câu nào.

“Frances, em có đói không?”, Sarah kiên trì hỏi. Cô cúi người về phía trước và duỗi đầu gối. Cổ xe đã dừng hẳn và tất cả những gì Sarah có thể nghĩ đến là làm sao để trốn ra. Cô đã cố gắng hết sức để ngồi im và giữ yên lặng. Cảm giác như thế mấy giờ liền cô không hít thở vậy.

“Ôi”, cuối cùng thì Frances vừa ngáp vừa nói. “Em đã ngủ gật à?”

Sarah gật đầu.

“Em đói”, Frances nói.

“Em nên nhớ mang bánh quy mới đúng”, Harriet nói. Sarah hẳn sẽ mắng cô bé vì câu nói nhỏ nhen đó, có điều thật nhẹ nhõm khi được nghe một cuộc đối thoại hết sức bình thường.

“Em không biết là mình nên mang bánh quy”, Frances nhăn nhó đứng dậy. Cô bé nhỏ hơn so với tuổi và có thể đứng trong xe mà không cần khom người.

Cửa xe bật mở và ngài Hugh cầm gậy, bước ra ngoài mà chẳng nói một lời.

“Em biết chứ”, Elizabeth nói. “Chị đã bảo em rồi mà.” Sarah đi ra cửa.

“Chị giẫm lên áo choàng của em rồi!”, Frances hét lên. Sarah nhìn ra ngoài. Ngài Hugh đang chìa tay ra để giúp cô bước xuống.

“Chị không giẫm lên cái gì hết.”

Sarah đặt tay vào tay anh. Cô không biết mình có thể làm gì nữa.

“Rời khỏi... Ôi!”

Một tiếng hét vang lên, rồi ai đó ngã ập vào người Sarah. Cô chúi về phía trước, một tay chơi với cổ lấy thăng bằng nhưng vô ích. Cô ngã xuống thềm xe, rồi lao xuống đất, kéo Hugh theo.

Cô kêu lên khi cảm giác đau đớn dội thẳng vào mắt cá chân. Bình tĩnh lại nào, cô tự bảo mình, chỉ là do bất ngờ. Cũng giống như bị vấp mà thôi. Nó rất đau trong một giây, và rồi bạn nhận ra chẳng qua là do bất ngờ.

Nên cô nín thở và chờ cơn đau dịu xuống. Không hiệu quả.

Chương

11

Trong khoảnh khắc, Hugh cứ nghĩ mình vẫn còn lành lặn.

Anh không rõ chuyện gì đã xảy ra bên trong xe, nhưng khoảnh khắc sau khi Sarah đặt bàn tay ấm áp của cô vào tay anh, cô đã kêu thét lên và ngã ập về phía anh.

Anh giơ cánh tay ra để đỡ cô. Đó là hành động một cách bản năng, chỉ có điều anh là một người đàn ông què quặt, và người như thế không nên quên điều đó.

Anh đỡ được cô, hay ít nhất anh nghĩ là vậy, nhưng chân anh không thể đỡ được trọng lượng của cả hai người họ khi nó bị gia tăng bởi lực ngã của cô. Anh không có thời gian để cảm thấy đau đớn, các cơ bắp đơn thuần là bị dồn ép, chân khụy xuống.

Nên thật ra việc anh có đỡ được cô hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa. Cả hai cùng ngã xuống đất, và trong khoảnh khắc, Hugh chẳng thể làm gì trừ thở dốc. Chấn động ấy đã rút cạn mọi hơi thở ra khỏi cơ thể anh, còn chân anh...

Anh cắn má trong của mình thật mạnh. Thật kỳ lạ khi cơn đau này có thể giảm bớt sự mãnh liệt của cơn đau khác. Ít nhất thì thường là thế. Lần này lại không có tác dụng gì cả. Anh nếm thấy vị máu trong miệng vậy nhưng chân anh vẫn cảm thấy như bị kim châm.

Thầm chửi thề, anh ép mình bò dậy để có thể tới bên Sarah, người đang nằm sõng soài trên mặt đất bên cạnh. “Cô ổn chứ?”, anh hỏi một cách nôn nóng.

Cô gật đầu, nhưng đó chỉ là một động tác vô thức cho thấy thực ra cô chẳng ổn chút nào.

“Đau chân sao?”

“Cổ chân tôi”, cô thút thít.

Hugh quỳ gối bên cạnh cô, chân anh dường như đang gào thét đau đớn vì bị ép quá mức. Anh cần phải đưa Sarah vào trong quán Rose and Crown, nhưng đầu tiên anh nên kiểm tra xem cô có gãy xương không. “Tôi có thể không?”, anh nói, tay lơ lửng phía trên chân cô.

Cô gật đầu, nhưng trước cả khi anh có thể chạm vào cô, họ đã bị vây quanh. Harriet đã nhảy khỏi xe, rồi phu nhân Pleinsworth từ trong nhà trọ chạy ra, chỉ có Chúa mới biết còn ai nữa đang chen vào và đẩy anh ra. Cuối cùng Hugh chỉ biết đứng dậy và lùi lại, nặng nề dựa vào gậy.

Cơ đùi anh có cảm giác như vừa bị ai đó đâm một con dao nóng rực, nhưng kể cả vậy thì đó vẫn là một cảm giác quen thuộc. Anh cũng chưa làm gì mới với chân hết, có vẻ nó chỉ muốn nói với anh rằng anh lại vừa đẩy nó tới giới hạn.

Hai quý ông tiến đến - anh nghĩ là anh họ của Sarah - rồi Daniel xuất hiện, đẩy họ ra.

Nắm quyền kiểm soát.

Hugh quan sát anh ta kiểm tra cổ chân của cô, rồi cô vòng tay quanh cổ anh ta.

Anh vẫn tiếp tục quan sát khi Daniel lao qua đám đông và bế cô vào trong nhà trọ.

Hugh sẽ chẳng bao giờ có thể làm thế. Hãy quên việc cưỡi ngựa, khiêu vũ, và săn bắn, tất cả những việc mà anh đã tiếc nuối từ khi vùng đùi bị viên đạn làm chấn thương, dường như không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là anh sẽ không bao giờ ôm một người phụ nữ trong vòng tay và bế cô đi được.

Anh chưa bao giờ cảm thấy mình yếu đuối như lúc này.

Nhà trọ The Rose and Crown. Một tiếng sau.

“Bao nhiêu rồi?”

Hugh ngẩng lên đúng lúc Daniel lách vào chiếc ghế đầu bên cạnh trong quầy bar ở nhà trọ.

“Bao nhiêu cốc bia rồi?”, Daniel hỏi rõ.

Hugh hớp một ngụm bia, rồi thêm ngụm nữa, bởi vì phải hai ngụm mới hết cốc. “Chưa đủ.”

“Anh say rồi đấy à?”

“Đáng buồn là chưa.” Hugh ra hiệu cho chủ quán trọ rót thêm.

Chủ quán trọ nhìn qua. “Một cốc cho ngài nữa chứ, Đức ngài?”

Daniel lắc đầu. “Cho ta trà thôi. Vẫn còn sớm.” Hugh nhếch mép.

“Tất cả mọi người đang ở trong phòng ăn”, Daniel bảo anh.

Tất cả hai trăm người, suýt nữa thì Hugh đã nói vậy, nhưng rồi anh nhớ ra là họ đã chia ra để ăn trưa ở các nhà trọ khác nhau. Anh đoán có lẽ mình nên thấy biết ơn vì ân huệ nhỏ nhoi đó. Chỉ có một phần năm đoàn lữ hành chứng kiến nỗi hổ thẹn của anh.

“Anh có muốn nhập hội với bọn tôi không?”, Daniel hỏi. Hugh nhìn cậu ta.

“Tôi đoán là không rồi.”

Chủ nhà trọ đặt một cốc bia trước mặt Hugh. “Trà sẽ sớm được phục vụ thôi, thưa ngài.”

Hugh nâng cốc lên môi và uống một ngụm hết khoảng một phần ba cốc. Chẳng có đủ cồn trong cái thứ này. Còn lâu anh mới có thể khiến đầu óc mình rơi vào tình trạng trống rỗng.

“Cô ấy có bị gãy chân không?”, anh hỏi. Anh không định làm thế, nhưng đó là điều anh nhất định phải biết.

“Không”, Daniel nói, “nhưng bị rạn khá lớn. Nó sưng to và rất đa...”.

Hugh gật đầu. Anh biết rõ điều đó. “Cô ấy có thể đi tiếp chứ?”

“Tôi nghĩ vậy. Chúng tôi sẽ phải để cô ấy ngồi một cỗ xe khác. Cô ấy cần nâng chân lên.”

Hugh lại uống một hớp lớn nữa.

“Tôi không chứng kiến chuyện đã xảy ra”, Daniel nói. Hugh cứng người lại. Thật chậm rãi, anh quay sang nhìn bạn mình. “Anh đang muốn hỏi gì tôi?”

“Chỉ hỏi chuyện gì đã xảy ra mà thôi”, Daniel nói, miệng mím lại khó tin trước phản ứng thái quá của Hugh.

“Cô ấy ngã khỏi xe. Tôi đã không thể đỡ được cô ấy.” Daniel trừng mắt nhìn anh vài giây, rồi nói, “Ồi, vì Chúa, anh không trách mình đấy chứ?”.

Hugh không đáp lại.

Một bàn tay Daniel quơ ra trước làm bộ hỏi, “Làm sao anh có thể đỡ được con bé chứ?”.

Hugh nắm chặt mép quầy bar.

“Chết tiệt”, Daniel lầm bầm. “Chẳng phải chuyện gì cũng là do chân của anh đâu. Có lẽ tôi cũng đỡ trượt ấy chứ.”

“Không”, Hugh quát lên. “Anh sẽ không đỡ trượt đâu.” Daniel im lặng trong giây lát rồi nói, “Các em gái của con bé cũng đang cãi nhau. Rõ ràng là một trong số mấy đứa đã va vào Sarah. Vì thế con bé mới ngã”.

Lý do cô ngã không thật sự quan trọng, Hugh nghĩ thầm và uống thêm một hớp bia nữa.

“Nên thực ra con bé gần như đã bị đẩy đi.”

Hugh rời sự chú ý khỏi cốc bia đủ lâu để quát lên, “Anh muốn nói gì đây?”.

“Con bé hẳn đã ngã khỏi xe khá mạnh”, Daniel nói, và Hugh đoán chừng anh ta đang nói bằng giọng khá kiên nhẫn. Nhưng Hugh không có tâm trạng cộng điểm cho sự kiên nhẫn. Anh muốn uống bia, thấy thương tiếc bản thân, và chật đầu bất kỳ kẻ nào ngu ngốc đến mức dám tới gần anh. Anh uống cạn chỗ bia, đập mạnh cốc xuống, và ra hiệu lấy thêm một cốc nữa. Chủ quán nhanh chóng tuân lệnh.

“Anh chắc là mình muốn uống chứ?”, Daniel hỏi.

“Khá chắc.”

“Có vẻ tôi mới nhớ ra”, Daniel nói bằng giọng bình tĩnh đến mức không thể chịu đựng nổi, “có lần anh đã bảo tôi rằng anh không uống rượu cho tới khi màn đêm buông xuống”.

Daniel nghĩ Hugh đã quên chắc? Anh ta nghĩ rằng Hugh sẽ ngồi đây và nốc hết cốc bia dở tệ này đến cốc khác nếu có cách khác để giảm đau sao? Lần này không chỉ là đau chân nữa. Chết tiệt, làm sao anh có thể làm một người đàn ông nếu cái chân chết tiệt của anh không thể đỡ được anh đây?

Hugh cảm thấy tim mình đập nhanh hơn vì giận dữ, và anh nghe thấy hơi thở của mình biến thành những tiếng phì phò phẫn nộ. Có cả trăm điều khác nhau mà anh có thể nói với Daniel trong khoảnh khắc đó, nhưng chỉ có một điều thật sự bộc lộ được cảm xúc của anh.

“Xéo đi!”

Một khoảng im lặng rất dài xuất hiện, rồi Daniel bước xuống khỏi ghế đầu. “Tình trạng của anh không cho phép anh đi chung xe cả ngày với các cô em họ bé bỏng của tôi.”

Hugh cong môi. “Anh nghĩ tôi đang uống vì cái quái gì chứ?”

“Tôi sẽ giả vờ là anh đã không nói điều đó”, Daniel nói một cách bình thản, “và tôi gợi ý rằng khi tỉnh lại, anh cũng cứ giả vờ như vậy thì hơn”. Anh ta đi ra cửa. “Chúng ta sẽ rời đi sau một tiếng nữa. Tôi sẽ cho người báo cho anh biết anh có thể đi bằng xe nào.”

“Cứ kệ tôi”, Hugh nói. Sao lại không nhỉ? Anh không cần có mặt ở Whipple Hill ngay lập tức. Anh có thể vui mình ở Rose and Crown trong cả tuần tới ấy chứ.

Daniel mỉm cười không chút hài hước. “Cậu sẽ thích điều đó, phải không?”

Hugh nhún vai, cố tỏ ra xác xược. Nhưng nó chỉ khiến anh mất thăng bằng, và suýt nữa ngã khỏi ghế.

“Một tiếng”, Daniel nói và bỏ đi.

Hugh ngồi sụp xuống, nhưng biết rằng sau một tiếng nữa, anh sẽ đứng trước quán Rose and Crown để chuẩn bị cho hành trình kế tiếp. Nếu có bất kỳ ai khác - bất kỳ ai - đứng trước mặt anh và ra lệnh cho anh sẵn sàng trong một tiếng nữa, anh sẽ xông ra khỏi nhà trọ và không bao giờ quay lại.

Nhưng không phải là Daniel Smythe-Smith. Và anh ngờ rằng Daniel cũng biết điều đó.

Whipple Hill

Hay còn gọi là Thatcham

Berkshire

Sáu ngày sau

Hành trình tới Whipple Hill thật kinh khủng, nhưng giờ khi đã ở đây, Sarah chợt nhận ra rằng có lẽ cô thật may mắn khi được dành trọn ba ngày đầu tiên với cổ chân sưng vù trong xe của gia đình Pleinsworth. Đường đi có thể xóc nảy thật đấy, nhưng ít nhất cô cũng có một lý do hợp lý để không cử động chân. Quan trọng hơn, những người khác cũng phải ngồi dính chặt một chỗ.

Không còn như vậy nữa.

Daniel quyết tâm khiến cho tuần lễ trước đám cưới của anh phải trở thành huyền thoại, và anh đã lên kế hoạch cho mọi trò tiêu khiển lẫn giải trí mà mình có thể tưởng tượng. Sẽ có các cuộc dạo chơi, đồ chữ, khiêu vũ, săn bắn, và ít nhất một tá trò tiêu khiển thú vị khác được xem là cần thiết. Sarah nghĩ anh rất có khả năng sẽ dạy trò tung hứng trên bãi cỏ. Một việc cô biết rõ anh có thể làm được. Anh đã tự học từ năm mười hai tuổi khi thấy một đoàn xiếc đi qua thị trấn.

Cả ngày đầu tiên, Sarah bị nhốt trong căn phòng mà cô ở cùng Harriet, chân gác lên gối. Các em gái khác của cô, cũng như Iris và Daisy, có ghé thăm, nhưng Honoria vẫn ở Fensmore, tận hưởng vài ngày riêng tư với chồng mới cưới trước khi xuống đây. Và mặc dù Sarah rất cảm kích việc các chị em ghé qua để giúp cô vui vẻ, cô chẳng mấy mê mẩn những câu chuyện vui vẻ của họ về những sự kiện phi thường tuyệt vời đang diễn ra ngoài cửa phòng ngủ của cô.

Ngày thứ hai của cô ở Whipple Hill trôi qua cũng gần như vậy, chỉ có điều Harriet thấy thương cô và hứa sẽ đọc cho cô toàn bộ năm cảnh của vở kịch Henry VIII và Chú Ngựa Một Sừng Định Mệnh, gần đây mới được đổi thành Cô Gái Chăn Cừu, Ngựa Một Sừng, và Vua Henry VIII. Sarah chẳng

hiếu vì sao lại không có đoạn nào nhắc đến cô gái chần cừ hết. Cô mới chỉ ngủ gật có vài phút. Chắc chắn cô không thể bỏ lỡ một nhân vật có ảnh hưởng lớn đến mức xứng đáng được đặt trong tên vở kịch chứ.

Ngày thứ ba là tệ nhất. Daisy mang cây violin của cô bé đến.

Và Daisy không biết một bản nhạc ngắn nào hết.

Nên khi thức dậy trong ngày thứ tư ở Whipple Hill, Sarah thề với mình rằng sẽ bước xuống chiếc cầu thang lỏng lẻo và gia nhập thế giới loài người hoặc hy sinh trong lúc cố gắng làm vậy.

Thật sự cô đã thề như thế. Và cô hẳn đã thề với vẻ cực kỳ quả quyết bởi vì mặt cô gần như trắng bệch và phải làm dấu chữ thập.

Nhưng sau khi đi xuống, cô phát hiện ra nửa số khách nữ đã đi vào làng. Và nửa còn lại thì sắp đi.

Khách nam thì chuẩn bị đi sẵn.

Cũng khá xấu hổ khi vào ăn sáng cùng với sự tháp tùng của một người hầu nam (cô sẽ không kể lại chi tiết cách cô đi xuống cầu thang đâu), nên ngay khi tất cả các vị khách còn lại đã rời đi, cô nhóm dậy và ngấp ngừng bước thử một bước. Cô có thể đặt một ít trọng lượng lên mắt cá chân nếu cần thận.

Và dựa vào tường.

Có lẽ cô sẽ tới thư viện. Cô có thể tìm một quyển sách và ngồi đọc. Hoàn toàn không cần dùng đến bàn chân. Thư viện lại chẳng xa lắm.

Cô bước thêm một bước nữa.

Cô rên rỉ. Cô đang cố lừa ai đây? Cứ cái tốc độ này thì chắc phải mất nửa ngày cô mới đến được thư viện mất.

Cô cần một cái gậy.

Cô dừng lại. Điều này khiến cô nghĩ tới Hugh. Cô đã không gặp anh gần một tuần rồi. Xem ra cô cũng không nên lấy làm lạ mới phải, họ chỉ là hai trong số hơn một trăm người đi từ Fensmore tới Whipple Hill. Và chẳng cần nói cũng biết là anh sẽ không đến thăm cô khi sức khỏe của cô đã hồi phục trong phòng ngủ rồi.

Tuy vậy cô vẫn nghĩ đến anh. Khi nằm trên giường với bàn chân gác lên gối, cô tự hỏi anh đã phải làm như vậy trong bao lâu. Khi tỉnh giấc giữa đêm và bò tới chỗ cái bô, cô đã bắt đầu tự hỏi... rồi nguyên rủa sự bất công về mặt cơ thể. Một người đàn ông không cần phải bò tới chỗ bô, phải không nào? Anh ta có thể dùng cái thứ chết tiệt đó trên giường.

Cũng không phải cô đang hình dung đến cảnh Hugh nằm trên giường đâu.

Hay là dùng bô.

Tuy nhiên, anh đã làm như thế nào nhỉ? Bây giờ thì sao? Làm sao anh có thể thực hiện các công việc hằng ngày mà không muốn giật tóc hay hét ầm lên chứ? Sarah ghét phải phụ thuộc vào người khác. Chỉ mới sáng nay thôi cô đã phải nhờ một cô hầu đi tìm mẹ cô, người sau đó đã quyết định rằng một anh hầu là người thích hợp để đưa cô xuống ăn sáng.

Tất cả những gì cô muốn là đi đâu đó bằng đôi chân của chính mình mà không cần thông báo cho bất kỳ ai về kế hoạch của mình. Và nếu cô phải chịu cảm giác đau nhói mỗi lần dồn trọng lượng lên chân thì cứ kệ đi. Chỉ cần cô thoát ra khỏi phòng là đủ rồi.

Nhưng quay lại với ngài Hugh thôi. Cô biết bên chân đau làm anh khó chịu sau khi vận động quá nhiều, nhưng anh có thấy đau mỗi lần bước một bước hay không? Sao cô có thể không hỏi anh điều này chứ? Họ đã đi bộ cùng nhau, chắc chắn quãng đường đó cũng chẳng dài lắm, nhưng cô nên biết anh có đau đớn hay không chứ. Cô nên hỏi mới phải.

Cô đi cà nhắc dọc hành lang, rồi cuối cùng bỏ cuộc và ngồi xuống một cái ghế. Cuối cùng sẽ có người đến thôi. Một cô hầu... một anh hầu... Đây là một căn nhà bận rộn mà.

Cô ngồi xuống, dùng tay gõ nhịp lên chân. Mẹ cô sẽ nổi giận nếu thấy cô như thế này. Một quý cô phải ngồi im như tượng. Một quý cô nên nói chuyện nhỏ nhẹ và cười một cách thanh lịch, làm tất cả những việc mà chẳng bao giờ dễ dàng với Sarah. Thật kỳ diệu khi cô yêu mẹ đến thế. Theo lẽ thường thì họ nên muốn giết nhau mới phải.

Sau vài phút, Sarah nghe thấy có người di chuyển qua góc nhà. Cô có nên gọi không nhỉ? Cô cần giúp đỡ, nhưng mà...

“Tiểu thư Sarah à?”

Là anh. Cô không biết vì sao mình lại thấy ngạc nhiên. Hay hài lòng. Nhưng đúng là cô thấy vậy. Cuộc trò chuyện cuối cùng của họ thật khủng khiếp, nhưng khi nhìn thấy ngài Hugh Prentice đi dọc hành lang về phía mình, cô đã hạnh phúc đến mức sửng sốt.

Anh tới bên cô, rồi nhìn dọc hành lang. “Cô đang làm gì ở đây?”

“Nghỉ ngơi, tôi e là vậy.” Cô đá chân ra khoảng chục phân. “Tham vọng vượt quá khả năng của tôi rồi.”

“Cô không nên đứng dậy đi lại mới đúng.”

“Tôi đã mất gần như cả ngày bị trói chặt trên giường rồi.”

Có phải do cô tưởng tượng ra không hay anh đột nhiên trông có vẻ không thoải mái nhỉ?

Cô vẫn tiếp tục nói, “Và ba ngày trước đó thì bị nhốt trong một cỗ xe...”.

“Chúng ta đều thế mà.”

Cô mím chặt môi một cách dằn dỗi. “Phải, nhưng các anh thì còn được đứng dậy và đi lại.”

“Hoặc lê bước”, anh khô khan nói.

Mắt cô đưa lên nhìn gương mặt anh nhưng không thể giải thích được bất kỳ cảm xúc nào mà anh giấu sau đôi mắt ấy.

“Tôi nợ cô một lời xin lỗi”, anh nói khô khan.

Cô chớp mắt. “Vì cái gì?” “Tôi đã để cô ngã.”

Cô nhìn anh trong giây lát, hoàn toàn chết lặng vì anh lại trách tội bản thân bởi một chuyện rõ ràng là một tai nạn như thế.

“Đừng có lỗi bịch thế”, cô trấn an anh. “Tôi chẳng nào chả ngã. Elizabeth giẫm lên vạt áo của Frances, Frances thì giật lại, rồi Elizabeth dịch chân, và...” Cô vẫy tay. “Thôi. Đừng bận tâm. Không hiểu sao Harriet lại là người xô vào tôi. Nếu chỉ có Frances thì tôi dám nói là mình đã có thể lấy lại thăng bằng rồi.”

Anh không nói gì hết, vậy nhưng cô thấy mình không sao lý giải nổi nét mặt anh.

“Anh biết đấy, từ trên bậc thang”, cô thấy mình nói. “Đó là lúc tôi bị thương ở cổ chân. Chứ không phải khi tôi ngã xuống.” Cô không biết vì sao điều này lại làm nên sự khác biệt, nhưng cô chưa từng giỏi kiểm soát lời nói của mình khi bối rối.

“Tôi cũng nợ anh một lời xin lỗi”, cô ngập ngừng nói thêm.

Anh nhìn cô dò hỏi.

Cô nuốt nước bọt. “Tôi đã rất tệ với anh lúc ở trong xe ngựa.”

Anh dờm nói gì đó, có lẽ là, “Đừng ngớ ngẩn thế”, nhưng cô ngắt lời.

“Tôi đã phản ứng thái quá. Thật sự là rất... xấu hổ, vở kịch của Harriet ấy. Và tôi chỉ muốn anh biết rằng tôi chắc chắn sẽ hành xử hết như vậy với bất kỳ ai. Nên nói thực, anh không nên cảm thấy bị xúc phạm. Ít nhất đừng nghĩ nó nhằm vào anh.”

Chúa nhân từ, cô lại huyền thuyên nữa rồi. Cô chẳng bao giờ giỏi nói xin lỗi. Đơn giản là phần lớn thời gian cô từ chối nói điều đó.

“Anh có định cùng đi săn với các quý ông không?”, cô thốt ra.

Khóe miệng anh mím chặt lại và lông mày anh nhướn lên châm biếm khi anh nói, “Tôi không thế”.

“Ồ. Ôi!” Đồ ngu ngốc, cô đã nghĩ gì không biết? “Tôi xin lỗi”, cô nói. “Tôi thật vô tâm hết sức.”

“Cô không cần nói tránh, tiểu thư Sarah. Tôi là một gã què. Đó là sự thật rồi. Và chắc chắn đó không phải lỗi của cô.”

Cô gật đầu. “Tuy vậy tôi vẫn xin lỗi.”

Trong giây lát, trông anh có vẻ ngập ngừng không biết nên làm gì, rồi, anh nói bằng giọng nhẹ nhàng, “Lời xin lỗi được chấp nhận”.

“Dù vậy, tôi không thích từ đó”, cô nói.

Lông mày anh nhướn lên.

“Què.” Cô chun mũi. “Anh có phải ngựa đâu.” “Cô có từ khác thay thế không?”

“Không. Nhưng tôi không có nghĩa vụ phải giải quyết mọi rắc rối của thế giới, tôi chỉ cần nêu chúng ra thôi.”

Anh trừng mắt nhìn cô. “Đùa thôi mà.”

Cuối cùng, anh mỉm cười.

“À”, cô nói, “tôi nghĩ chỉ có một chút là đùa thôi. Tôi không có từ nào hay hơn, và có lẽ tôi cũng không thể giải quyết các vấn đề của thế giới, mặc dù công bằng mà nói thì cũng chẳng có ai cho tôi cơ hội làm vậy cả”. Cô ngẩng lên nhìn với đôi mắt khẽ nheo lại, như thể thách anh bình luận.

Trước sự ngạc nhiên tột độ của cô, anh chỉ cười. “Nói cho tôi nghe đi, tiểu thư Sarah, cô có kế hoạch làm gì vào sáng nay thế? Không hiểu sao tôi không nghĩ cô có ý định ngồi ở hành lang cả ngày đâu.”

“Tôi đã nghĩ mình có thể đọc sách trong thư viện”, cô thừa nhận. “Tôi biết là việc đó thật ngớ ngẩn vì tôi vẫn đọc sách trong phòng mấy ngày vừa qua, nhưng tôi tuyệt vọng muốn rời khỏi cái phòng ngủ đó lắm rồi. Tôi nghĩ mình sẽ đi đọc sách trong phòng thay đồ chỉ để thay đổi không khí đấy.”

“Đó sẽ là một sự thay đổi thú vị”, anh nói.

“Tối om”, cô đồng tình.

“Đầy len.”

Cô mím môi lại để cố nín cười mà thất bại. “Đầy len sao?”, cô hỏi lại.

“Đó là thứ mà cô sẽ tìm thấy trong tủ quần áo của tôi.” “Tôi thấy lo lắng trước viễn cảnh một bày cừu.” Cô dừng lại rồi nháy mắt. “Và những gì Harriet có thể làm với cảnh tượng đó trong một vở kịch của con bé.”

Anh giơ một tay lên. “Chúng ta đổi chủ đề đi.”

Cô nghiêng đầu sang một bên, rồi nhận ra rằng mình đang mỉm cười với vẻ tán tỉnh. Nên cô ngừng cười. Nhưng cô vẫn cảm thấy muốn tán tỉnh một cách không thể giải thích được.

Nên cô lại mỉm cười, bởi cô thích thế, cô thích cảm giác muốn tán tỉnh, và hơn tất cả, vì cô biết rằng anh hiểu cô không thực sự tán tỉnh anh. Sự

thực là thế. Cô chỉ cảm thấy muốn tán tỉnh. Đó là hậu quả của việc bị nhốt trong phòng quá lâu mà không có ai khác ngoài các chị em họ bầu bạn.

“Cô đang trên đường tới thư viện nhỉ”, anh nói. “Đúng vậy.”

“Và cô đã bắt đầu đi từ...” “Phòng ăn sáng...”

“Cô không đi được xa lắm nhỉ.”

“Không”, cô thừa nhận.

“Cô có chợt nhận ra rằng”, anh hỏi bằng giọng hết sức cẩn thận, “mình không nên đi lại với cái chân đó không?”.

“Hiển nhiên là có.”

Anh nhướn một bên lông mày. “Do lòng kiêu hãnh sao?” Cô ừ ừ gật đầu xác nhận. “Quá thừa kiêu hãnh.” “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Cô nhìn xuống cổ chân phán bội của mình. “Tôi nghĩ mình cần tìm ai đó đưa tôi tới thư viện.”

Một khoảng im lặng dài xuất hiện, lâu đến mức cô phải ngẩng lên nhìn. Nhưng anh đã quay đi nên tất cả những gì cô thấy là nét mặt nhìn nghiêng của anh. Cuối cùng, anh hắng giọng và hỏi, “Cô có muốn mượn gậy của tôi không?”.

Môi cô hé ra ngạc nhiên. “Nhưng anh không cần nó sao?” “Trong quãng đường ngắn thì không. Nó hữu dụng”, anh nói, trước khi cô kịp chỉ ra là cô chưa từng thấy anh đi lại mà không có nó, “nhưng không hoàn toàn cần thiết”.

Cô đã sắp sửa chấp nhận gợi ý của anh, thậm chí còn với lấy gậy, nhưng rồi khựng lại, bởi vì anh chính là kiểu đàn ông nhân danh tinh thần hiệp sĩ mà làm những việc ngu ngốc. “Anh có thể đi bộ mà không cần gậy”, cô nói, nhìn thẳng vào mắt anh, “nhưng có phải sau đó chân anh sẽ đau hơn hay không?”.

Anh trở nên im lặng, rồi nói, “Có thể”.

“Cảm ơn vì không nói dối tôi.”

“Tôi đã định làm thế”, anh thừa nhận. Cô khẽ nở nụ cười. “Tôi biết.”

“Nhưng cô biết đấy, giờ cô phải nhận nó thôi.” Anh cầm vào giữa thân gậy và chìa nó ra nên tay cầm nằm trong tầm với của cô. “Sự thành thực của tôi nên được thưởng chứ.”

Sarah biết cô không nên để anh làm việc này. Giờ anh có thể muốn giúp cô nhưng một lát sau chân anh sẽ bị đau. Một cách không cần thiết.

Nhưng không hiểu sao cô biết rằng việc mình từ chối sẽ khiến anh còn đau đớn hơn bất kỳ cơn đau nào mà chân anh có thể gây ra ngày hôm ấy. Cô đã nhận ra rằng anh cần phải giúp cô.

Anh cần giúp cô chứ không hẳn là cô cần giúp đỡ. Trong giây lát cô chẳng thể nói được gì.

“Tiểu thư Sarah?”

Cô ngẩng lên. Anh đang quan sát cô với vẻ tò mò, và mắt anh... làm sao mắt anh lại có thể trở nên đẹp hơn mỗi lần cô gặp anh nhỉ? Anh không cười, sự thực là anh hiếm khi cười. Nhưng cô nhìn thấy nụ cười trong mắt anh. Một tia sáng ấm áp, hạnh phúc.

Nó không có ở đó vào cái ngày đầu tiên ở Fensmore.

Và cô vô cùng sửng sốt khi nhận ra mình không muốn nó biến mất đến nhường nào.

“Cảm ơn anh”, cô nói một cách quả quyết, nhưng thay vì nhận lấy gậy, cô với lấy tay anh. “Giúp tôi đứng lên nhé?”

Cả hai đều không đeo găng, và cảm giác ấm áp đột ngột trên da khiến cô run rẩy. Tay anh đang nắm chặt lấy tay cô, và chỉ khẽ kéo nhẹ một cái là cô đã có thể đứng dậy. Dù chỉ bằng một chân. Cô đang dùng bàn chân lạnh lặn để giữ thăng bằng.

“Cảm ơn anh”, cô nhắc lại, có phần hoảng hốt trước âm thanh hụt hơi của mình.

Không nói một lời, anh chìa gậy ra, và cô nhận lấy, giữ chặt tay nắm trơn tuột. Cô cảm thấy thật thân mật khi cầm món đồ gần như đã trở thành vật bất ly thân của anh.

“Nó hơi cao so với cô”, anh nói.

“Tôi có thể dùng được.” Cô thử bước một bước. “Không, không”, anh nói, “cô cần phải dựa vào thêm chút nữa. Như thế này này”. Anh bước ra phía sau cô và đặt tay lên tay cô trên tay cầm của chiếc gậy.

Sarah ngừng thở. Anh ở gần đến mức cô có thể cảm nhận hơi thở của anh ấm áp và nhồn nhột bên tai.

“Sarah?”, anh thì thầm.

Cô gật đầu, cần vài giây để tìm lại giọng nói. “Tôi... tôi nghĩ giờ mình hiểu rồi.”

Anh tránh ra và trong khoảnh khắc, cô chỉ thấy mất mát khi thiếu vắng anh. Một cảm giác vừa bất ngờ, vừa bối rối, và...

Và lạnh lẽo. “Sarah?”

Cô lắc người rời khỏi mộng tưởng kỳ quặc của mình. “Xin lỗi”, cô lầm bầm. “Có chút lơ đãng.”

Anh toét miệng cười. Cũng có thể là nhếch mép. Một nụ cười thân thiện nhưng tự mãn.

“Gì thế?” Cô chưa bao giờ thấy anh cười như thế. “Chỉ tự hỏi phòng thay đồ ở đâu.”

Cô mất một giây mới hiểu ra - cô chắc chắn mình sẽ nhận ra ngay lập tức nếu không phải vừa mới mê mụ quá mức - rồi cô toét miệng cười lại. Và... “Anh vừa gọi tôi là Sarah đấy.”

Anh dừng lại. “Đúng là vậy. Tôi xin lỗi. Do vô thức.” “Không”, cô nói vội vã, nói liền theo ngay từ cuối cùng của anh. “Không sao cả. Tôi nghĩ mình thích thế.”

“Cô nghĩ sao?”

“Tôi thích lắm”, cô nói một cách quả quyết. “Tôi nghĩ giờ chúng ta đã là bạn bè rồi.”

“Cô nghĩ.” Lần này rõ ràng anh đang cười tự mãn rồi.

Cô liếc nhìn chằm biếm. “Anh không thể kiềm chế được điệu cười đấy phải không?”

“Không”, anh lầm bầm, “tôi nghĩ là không”.

“Nó khủng khiếp đến mức có cảm giác khá hay ho đấy”, cô bảo anh.

“Và đó là một lời xúc phạm mà tôi cảm giác như thể được khen ngợi.”

Cô thấy miệng mình mím lại. Cô đang cố nín cười, đó là trận chiến về tài dí dỏm và không hiểu sao cô biết rằng nếu cười, cô sẽ thua. Nhưng cùng lúc ấy, thua cuộc cũng chẳng phải là một viễn cảnh khủng khiếp gì. Không phải trong chuyện này.

“Đi nào”, anh giả vờ mĩa mai. “Hãy nhìn cô đi bộ tới thư viện nào.”

Cô làm theo. Nó không dễ, và cũng chẳng phải không đau đớn - nói thực, cô không nên đứng dậy đi lại vội - nhưng cô đã làm được.

“Cô giỏi lắm”, anh nói khi họ tới gần đích đến.

“Cảm ơn”, cô nói, hài lòng một cách lộ bịch trước lời khen ngợi của anh. “Cảm giác thật phi thường. Thật độc lập. Thật kinh khủng khi phải dựa vào người khác để đưa tôi đi chỗ này chỗ kia.” Cô nhìn anh qua vai. “Đó có phải là cảm giác của anh không?”

Môi anh cong lên chế giễu. “Không hẳn.”

“Thật sao? Bởi vì...” Họng cô thít chặt lại. “Đừng bận tâm.” Cô mới ngốc làm sao. Tất nhiên anh không có cảm giác giống như vậy rồi. Cô dùng gậy để đi lại vào ngày hôm đó. Còn anh chẳng bao giờ bỏ nó được.

Từ giây phút ấy trở đi, cô không còn tự hỏi vì sao anh lại hiếm khi cười đến thế. Thay vào đó, cô thấy thật kỳ diệu vì anh vẫn có thể nở nụ cười.

Chương

12

Phòng khách xanh

Whipple Hill

Tám giờ tối

Khi có những buổi hội họp, Hugh chẳng biết điều gì là tệ hơn: đến sớm rồi kiệt sức vì phải đứng dậy mỗi lần một vị khách nữ xuất hiện hay là đến muộn rồi trở thành trung tâm của sự chú ý khi khập khiễng vào trong phòng. Tuy vậy, tối nay vết thương đã đưa ra quyết định hộ anh.

Anh không nói dối khi bảo Sarah rằng chân anh hẳn sẽ bị đau vào tối hôm đó. Nhưng anh mừng vì cô đã nhận cây gậy. Đó là hành động gần với việc bế cô lên và mang cô đến chốn an toàn nhất mà anh có thể làm, ngạc nhiên thay, anh không có cảm giác cay đắng chút nào khi nghĩ đến điều đó.

Thảm thương thật, nhưng một người đàn ông phải ăn mừng chiến thắng khi có thể.

Đến khi anh bước vào phòng khách rộng rãi ở Whipple Hill, phần lớn các vị khách khác đã có mặt. Khoảng bảy mươi người, nếu anh đoán đúng. Hơn nửa đoàn diễu hành được xếp vào các nhà trọ xung quanh, ban ngày, họ chơi đùa ở dinh thự nhưng buổi tối thì đi mất.

Anh không thêm giả vờ là mình đang tìm ai khác ngoài Sarah ngay khoảnh khắc khập khiễng đi qua cửa. Hầu như cả ngày hôm đó họ đã bầu bạn trong sự im lặng ở thư viện, thỉnh thoảng lại tán gẫu nhưng phần lớn thời gian dành cho việc đọc sách. Cô đã đòi anh thể hiện khả năng toán học phi phạm (lời của cô chứ không phải của anh), và anh đã thuận theo. Anh lúc nào cũng ghét phải biểu diễn theo yêu cầu, nhưng Sarah đã quan sát và lắng nghe với vẻ thích thú và sững sốt rõ rệt đến mức anh không hề cảm thấy sự khó chịu thường ngày.

Anh nhận ra mình đã đánh giá sai về cô. Phải, cô hay phóng đại và thích ra vẻ nghiêm trọng, nhưng cô chẳng phải là quý cô mới ra mắt nông cạn mà anh từng nghĩ. Anh cũng dần nhận ra rằng ác cảm lúc trước mà cô dành cho anh cũng không phải hoàn toàn vô lý. Anh đã gây hại cho cô - đầu là vô tình đi nữa. Thực tế, cô sẽ ra mắt ở Luân Đôn nếu không phải do vụ đấu súng của anh với Daniel.

Hugh không đi xa đến mức thừa nhận anh đã hủy hoại cuộc đời cô, nhưng giờ khi anh đã hiểu rõ cô hơn thì có khả năng tiểu thư Sarah Pleinsworth sẽ tóm gọn được một trong mười bốn quý ông giờ đã trở thành huyền thoại đó.

Dẫu vậy, anh không thể khiến mình hối hận về điều này được.

Khi anh tìm thấy cô - thật ra là tiếng cười của cô đã thu hút anh - cô đang ngồi trên một chiếc ghế ở giữa phòng, chân gác lên một cái ghế đầu nhỏ. Em họ của cô ngồi cùng, mặt mũi cô nàng trắng bệch. Iris là tên cô ấy. Dường như cô ấy và Sarah có một mối quan hệ kỳ lạ và có phần ganh đua. Hugh sẽ chẳng bao giờ cả gan đến mức nghĩ rằng anh hiểu nhiều hơn ba điều về phụ nữ (có lẽ cũng chẳng nhiều đến mức ấy đâu), nhưng anh nhận thấy rõ rằng suốt cuộc trò chuyện, hai người đó đều nheo mắt và hếch cằm lên.

Nhưng giờ có vẻ họ đang vui, nên anh đi qua và lịch sự cúi chào.

“Tiểu thư Sarah”, anh nói. “Quý cô Smythe-Smith.” Cả hai cô gái trẻ mỉm cười và chào đáp lại.

“Anh sẽ ngồi cùng bọn tôi chứ?”, Sarah nói.

Anh ngồi xuống một cái ghế ở bên trái Sarah, nhân cơ hội đó duỗi chân ra trước mặt. Thường thì anh cố gắng không thu hút sự chú ý về phía mình bằng cách làm như thế ở chỗ công cộng, nhưng cô hiểu rõ anh sẽ thoải mái hơn nếu ngồi thế này, và quan trọng hơn, anh biết cô sẽ không ngại ngần mà bảo anh rằng anh nên ngồi xuống.

“Tối nay mắt cá chân của cô thế nào rồi?”, anh hỏi cô.

“Rất ổn”, cô trả lời, rồi chun mũi. “Không, nói dối đấy. Nó khá khủng khiếp.”

Iris cười khẽ.

“Đúng thế đấy”, Sarah thở dài nói. “Tôi đoán sáng nay mình đã cố quá sức.”

“Em tưởng chị ở trong thư viện cả sáng mà”, Iris nói. “Đúng vậy”, Sarah bảo cô ấy. “Nhưng ngài Hugh đã rất tốt bụng cho chị mượn gậy. Chị tự mình đi bộ về đến phòng đấy.” Cô cau mày nhìn xuống chân. “Mặc dù sau đó thì chị chẳng động đến nó nữa. Chị không rõ vì sao nó lại bị kéo căng như thế này nữa.”

“Vết thương kiểu này cần thời gian để lành lại”, Hugh nói. “Có thể không chỉ là bị rạn đơn thuần đâu.”

Cô nhăn nhó. “Tôi đã thốt ra một tiếng kêu kinh khủng khi bị trật mắt cá chân trên xe. Nghe như tiếng rách ý.”

“Ôi, ghê quá”, Iris rùng mình nói. “Sao lúc ấy chị không nói gì hết?”

Sarah chỉ nhún vai, và Hugh nói, “Tôi e rằng đó không phải là một dấu hiệu tốt đâu. Chắc chắn không phải chấn thương vĩnh viễn, nhưng là dấu hiệu cho thấy vết thương có thể sâu hơn suy đoán ban đầu”.

Sarah thở dài rất kịch. “Tôi đoán rằng mình sẽ phải học cách tiếp khách trong phòng riêng như một nữ hoàng Pháp thôi.”

Iris nhìn Hugh. “Tôi cảnh báo ngài, cô ấy nghiêm túc đấy.”

Anh không nghi ngờ gì.

“Hoặc”, Sarah tiếp tục, mắt lấp lánh một cách nguy hiểm, “Tôi có thể nhờ chuẩn bị một cái kiệu để đưa tôi đi lại”.

Hugh cười trước vẻ màu mè của cô. Đó là lỗi suy nghĩ mà chỉ mới một tuần trước thôi hẳn sẽ khiến anh khó chịu. Nhưng giờ khi đã hiểu rõ cô hơn, anh không thể không thấy thú vị. Cô có phong cách đặc biệt làm người ta thoải mái. Anh thực sự nghĩ như vậy: đó là một tài năng.

“Chúng ta có nên cho chị ăn nho từ cốc làm bằng vàng ròng không?”, Iris trêu.

“Tất nhiên”, Sarah đáp lại, giữ vẻ mặt kiêu căng khoảng hai giây trước khi cười toét miệng.

Sau đó tất cả cùng phá ra cười, có lẽ vì thế mà không ai chú ý đến Daisy Smythe-Smith cho tới khi cô bé đã đến sát bên cạnh.

“Sarah”, cô bé nói một cách khá long trọng, “em có thể nói vài lời với chị không?”.

Hugh đứng dậy. Anh chưa có cơ hội trò chuyện với vị tiểu thư Smythe-Smith này. Cô bé trông non nớt, vẫn còn ở tuổi đến trường, nhưng cũng đủ lớn để xuống ăn tối ở các sự kiện gia đình.

“Daisy”, Sarah chào. “Chào em. Em đã được giới thiệu với ngài Hugh Prentice chưa nhỉ? Ngài Hugh, đây là quý cô Daisy Smythe-Smith. Em ấy là em gái của Iris.”

Tất nhiên. Anh đã nghe nói đến gia đình này. Tứ tấu Smythe-Smith, có người đã từng gọi họ như thế. Anh không thể nhớ nổi tên của tất cả bọn họ. Daisy, Iris, có thể là một cô Rosehip^[5] và Marigold nữa chẳng. Anh chân thành hy vọng không có ai mang tên Crocus^[6].

Daisy nhún gối chào thật nhanh, nhưng rõ ràng không có hứng thú với anh vì cô bé nhanh chóng xoay mái đầu xoắn vàng về phía Sarah. “Vì tối nay chị không thể khiêu vũ”, cô bé nói thẳng, “mẹ em đã quyết định rằng chúng ta nên chơi nhạc”.

Mặt Sarah trắng bệch, và Hugh đột nhiên nhớ lại rằng buổi tối đầu tiên ở Fensmore đó, cô đã định nói gì đấy với anh về buổi hòa nhạc của gia đình mình. Cô đã bị cắt ngang trước khi kịp nói xong. Anh không bao giờ biết được cô định nói điều gì.

“Iris sẽ không thể chơi cùng chúng ta”, Daisy tiếp tục, chẳng nhận thấy phản ứng của Sarah. “Chúng ta không có cello, và tiểu thư Edith không được mời tới dự đám cưới này, cho dù cô ta có được mời đi nữa thì cũng chẳng có gì tốt đẹp hơn”, cô bé khịt mũi chê bai. “Cô ta thật xấu tính khi không cho chúng ta mượn đàn ở Fensmore.”

Hugh quan sát Sarah khi cô liếc nhìn Iris một cách tuyệt vọng. Anh nhận thấy Iris đáp lại bằng vẻ thương cảm. Và kinh hãi.

“Nhưng đàn piano được chỉnh dây hoàn hảo rồi”, Daisy nói, “và tất nhiên em đã mang violin theo, nên chúng ta nên song tấu”.

Iris mang vẻ mặt giống hệt như Sarah. Họ đang trò chuyện trong im lặng, Hugh nghĩ thầm, những thứ mà cánh đàn ông chẳng thể dịch nổi.

Daisy tiếp tục, “Câu hỏi duy nhất là nên chơi gì. Em đề nghị bản tứ tấu số 1 của Mozart vì chúng ta không có thời gian luyện tập”. Cô bé quay sang nói với Hugh. “Đầu năm nay bọn em đã trình diễn bản nhạc đó.”

Sarah phát ra một tiếng kêu nghèn nghẹn. “Nhưng mà...”

Nhưng Daisy không cho phép ai phản đối. “Em nghĩ chị vẫn nhớ phần của mình chứ nhỉ?”

“Không! Chị không. Daisy, chị...”

“Em cũng nhận ra là”, Daisy tiếp tục, “chỉ có hai người chúng ta, nhưng em không nghĩ có gì khác biệt cả”.

“Không sao?” Iris nói, trông như sắp ồm đến nơi.

Daisy thoáng liếc mắt nhìn chị gái. Hugh nhận thấy đó chỉ là một ánh mắt thoáng qua, thế nhưng lại chất chứa cả vẻ trịch thượng lẫn bức bối.

“Chúng ta chỉ cần trình diễn mà không cần cello hoặc violin thứ hai thôi”, cô bé tuyên bố.

“Em chơi violin thứ hai mà”, Sarah nói.

“Nếu chỉ có một nghệ sĩ violin thì không”, Daisy đáp lại.

“Điều đó chẳng hợp lý gì cả”, Iris xen vào.

Daisy thở ra bức bối. “Dù cho em chơi phần hai, như mùa xuân trước thì em vẫn sẽ là nghệ sĩ violin duy nhất.” Cô bé chờ một lời xác nhận, rồi tiếp tục dẫn tới. “Điều đó có nghĩa em là violon thứ nhất.”

Đến cả Hugh cũng biết không thể như thế được.

“Chị không thể có violin thứ hai nếu không có violin thứ nhất được”, Daisy nói một cách nóng nảy. “Về mặt số học là bất khả thi.”

Ồi không, Hugh nghĩ, cô bé sẽ không đưa số học vào chuyện này chứ.

“Chị không thể chơi tối nay được, Daisy”, Sarah nói, hời hợt lắc đầu một cách chậm rãi.

Môi Daisy mím chặt lại. “Mẹ chị bảo chị sẽ chơi mà.” “Mẹ chị...”

“Điều tiểu thư Sarah định nói là”, Hugh xen ngang một cách khéo léo, “cô ấy đã hứa dành buổi tối nay cho tôi rồi”.

Có vẻ như anh bắt đầu thích đóng vai người hùng rồi đấy. Thậm chí là trước những tiểu thư còn chưa đầy mười một tuổi và mê mẩn ngựa một sừng.

Daisy nhìn anh như thể anh nói tiếng nước ngoài. “Em không hiểu.”

Từ vẻ mặt của Sarah thì có vẻ cô cũng không hiểu. Hugh nở nụ cười dịu dàng nhất của mình và nói, “Tôi cũng không thể khiêu vũ. Tiểu thư Sarah đã đề nghị ngồi cùng tôi suốt cả buổi tối”.

“Nhưng...”

“Và tôi hiếm khi có người bầu bạn cùng vào những tối như thế này.”

“Nhưng...”

Chúa nhân từ, cô gái này cứng đầu thật đấy. “Tôi sợ rằng mình không thể cho phép cô ấy phá vỡ lời hứa”, Hugh nói.

“Ồ, tôi không bao giờ có thể làm vậy”, Sarah nói, cuối cùng cũng nhập vai. Cô nhún vai bất lực với Daisy. “Đó là một lời hứa mà.”

Daisy như cầm rễ xuống sàn, mặt nhăn lại khi dần nhận ra rằng cô bé đã bị cản trở hoàn toàn. “Iris...”, cô ta bắt đầu.

“Chị sẽ không chơi piano đâu”, Iris gần như bật khóc. “Làm sao chị biết em định nhờ chị cái gì chứ?”, Daisy hỏi với vẻ hờn dỗi.

“Em đã là em gái chị từ khi lọt lòng đấy”, Iris đáp lại một cách gắt gỏng. “Tất nhiên là chị biết em định nhờ chị làm gì chứ.”

“Chúng ta đều phải học cách chơi mà”, Daisy than vãn.

“Và rồi tất cả chúng ta đều đã ngừng học khi chọn nhạc cụ đây.”

“Điều Iris định nói là”, Sarah nói, khẽ liếc về phía Hugh trước khi quay sang chỗ Daisy, “kỹ năng chơi piano của em ấy không thể sánh bằng kỹ năng violin của em được”.

Iris phát ra một âm thanh nghe như tiếng bị bóp cổ, nhưng khi Hugh nhìn cô bé thì cô bé đang nói, “Đúng vậy, Daisy. Em biết đó là sự thật mà. Chị sẽ chỉ làm mình xấu hổ mà thôi”.

“Tốt thôi.” Cuối cùng Daisy cũng đầu hàng. “Em đành tự biểu diễn một mình vậy.”

“Không!”, cả Sarah lẫn Iris đồng thanh hét lên.

Và đó thực sự là một tiếng hét. Có nhiều người quay ra nhìn họ đến mức Sarah buộc phải dán một nụ cười xấu hổ lên mặt và nói, “Vô cùng xin lỗi”.

“Sao lại không chứ?”, Daisy hỏi. “Em rất vui nếu được trình diễn, và không thiếu bản độc tấu dành cho violin để chọn.”

“Rất khó khiêu vũ theo nhạc của một cây violin duy nhất”, Iris vội vàng nói.

Hugh không biết liệu đây có phải là sự thật không, nhưng chắc chắn anh sẽ không hỏi câu nào.

“Em nghĩ chị nói cũng đúng”, Daisy nói. “Thật là chán quá đi mất. Sau cùng thì đây là một đám cưới của gia đình, và sẽ đặc biệt hơn nhiều khi có người trong gia đình chơi nhạc.”

Không phải vì đó là câu nói không ích kỷ duy nhất mà cô bé đã nói mà còn vì điều đó cực kỳ sâu sắc, và khi Hugh trộm liếc nhìn Sarah và Iris, nét mặt cả hai đều mang vẻ lúng túng.

“Sẽ có cơ hội khác thôi”, Sarah nói mặc dù cô không đi xa đến mức đưa ra bất kỳ đề nghị cụ thể nào.

“Có thể là ngày mai”, Daisy khẽ thờ dài đáp.

Cả Sarah lẫn Iris đều không nói lời nào. Hugh thậm chí còn không chắc liệu họ có thờ không.

Chuông kêu báo hiệu giờ ăn tối, và Daisy rời đi. Khi Hugh đứng dậy, Sarah nói, “Ngài nên đi vào với Iris. Daniel bảo sẽ bế tôi vào. Tôi phải nói là mình rất biết ơn”. Mũi cô chun lại. “Thật kỳ quặc khi để người hầu làm điều đó.”

Hugh định nói họ sẽ chờ tới khi Daniel đến, nhưng chủ nhân bữa tiệc vẫn đúng giờ không chê vào đâu được, và Hugh chỉ mới vừa chìa tay ra cho Iris thì Daniel đã kéo Sarah vào lòng và bế cô vào phòng ăn rồi.

“Nếu họ không phải là họ hàng”, Iris nói bằng giọng khô khan mà Hugh dần nhận ra là đặc trưng của riêng cô ấy, “thì hành động đó sẽ lãng mạn lắm”.

Hugh nhìn cô ấy.

“Tôi nói là nếu họ không phải họ hàng”, cô ấy phản đối.

“Dẫu sao đi nữa, anh ấy yêu say đắm cô Wynter đến mức sẽ chẳng thèm chú ý, cho dù có cả một đám phụ nữ khóa thân rơi xuống từ trần nhà đi chăng nữa.”

“À, anh ấy sẽ chú ý đến chứ”, Hugh nói, vì anh khá chắc chắn là Iris đang cố tỏ ra khiêu khích. “Anh ấy chỉ không làm gì cả thôi.”

Khi Hugh vào phòng ăn với một người phụ nữ mà anh không mong muốn trong vòng tay, anh chợt nhận ra rằng chính anh cũng sẽ không làm gì cả.

Cho dù có cả một đám phụ nữ trần truồng rơi xuống từ trần nhà đi nữa.

Tối hôm đó

Sau bữa tối

“Anh nhận ra chứ”, Sarah nói với Hugh, “anh bị kẹt với tôi suốt cả tối rồi”.

Họ đang ngồi trên bãi cỏ, dưới những ngọn đuốc khiến cho không khí đủ ấm để ngồi ngoài trời miễn là có áo khoác. Và khăn choàng.

Họ không phải những người duy nhất biết tận hưởng một buổi tối đẹp trời. Một tá các loại ghế đã được đặt lên bãi cỏ ngoài phòng khiêu vũ, và bất kỳ lúc nào thì một nửa số đó cũng có người ngồi. Dù vậy Sarah và Hugh là hai người duy nhất ngồi lì tại đó.

“Chỉ cần anh rời khỏi chỗ tôi thôi”, Sarah tiếp tục, “là Daisy sẽ tìm ra tôi và kéo tôi tới chỗ piano ngay”.

“Và điều đó khủng khiếp đến thế sao?”, anh hỏi.

Cô nhìn anh thật nghiêm túc, rồi nói, “Tôi sẽ bảo đảm anh nhận được thiệp mời đến buổi hòa nhạc tới của chúng tôi”.

“Tôi rất mong đợi.”

“Không”, cô nói, “không đâu”.

“Chuyện này thật bí ẩn”, anh nói, ngả người một cách thoải mái vào ghế. “Theo kinh nghiệm của tôi thì phần lớn các tiểu thư háo hức muốn thể hiện khả năng đánh đàn của họ chứ.”

“Chúng tôi”, cô nói, dừng lại để nhấn mạnh, “kinh khủng đến mức khó chịu”.

“Cô không thể chơi dở đến thế được”, anh quả quyết. “Nếu thế thật thì các cô đã chẳng được trình diễn hòa nhạc hằng năm.”

“Đây là nếu người ta có lý trí.” Cô nhăn nhó. “Và gu âm nhạc.” Chẳng có lý do gì để không nói ra sự thật trần trụi đó. Anh sẽ sớm biết thôi, nếu có ngày anh ở Luân Đôn nhằm thời điểm.

Hugh cười khê, và Sarah ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, không muốn lãng phí suy nghĩ vào những buổi hòa nhạc khét tiếng của gia đình mình nữa. Cho tới giờ thì buổi tối quá thú vị để nghĩ đến điều đó. “Nhiều sao quá”, cô lẩm bẩm.

“Cô có thích thiên văn học không?”

“Không thích lắm”, cô thú nhận, “nhưng tôi thích nhìn các vì sao trong một đêm trời quang”.

“Ngay kia là chòm sao Tiên nữ”, anh nói, chỉ về phía một chòm sao mà Sarah thậm chí thấy là trông giống một cái đĩa hơn cái gì hết.

“Thế còn chỗ kia?” cô hỏi, ra dấu về phía một đường cong ngoằn ngoèo trông giống chữ W.

“Chòm Tiên hậu.”

Cô dịch ngón tay sang trái một chút. “Còn chỗ kia?” “Không thuộc những chòm tôi biết”, anh thú nhận. “Anh đã bao giờ đếm tất cả chúng chưa?”, cô hỏi. “Các vì sao ấy à?”

“Anh đếm tất cả mọi thứ mà”, cô trêu.

“Các vì sao trái dài vô tận. Thậm chí cả tôi cũng không đếm được chừng ấy.”

“Tất nhiên anh có thể rồi”, cô nói, cảm thấy đáng yêu và tình quái, tất cả hòa quyện. “Không thể đơn giản hơn. Vô tận trừ một, vô tận, vô tận cộng một.”

Anh nhìn cô với vẻ mặt nói rằng anh biết rõ là chính cô cũng nhận thấy mình thật lỗ bịch. Nhưng anh vẫn nói, “Nó không như thế đâu”.

“Nên thế.”

“Nhưng không phải. Vô tận cộng một thì vẫn là vô tận.” “Chắc, chẳng hợp lý gì cả.” Cô thở dài đầy hạnh phúc, kéo chặt khăn choàng vào người. Cô thích khiêu vũ, nhưng nói thực, cô không tưởng tượng nổi vì sao người ta lại chọn ở trong phòng khiêu vũ khi có thể ở ngoài bãi cỏ, tận hưởng thiên đường.

“Sarah! Và Hugh! Thật là một sự ngạc nhiên tuyệt vời!” Sarah và Hugh liếc mắt trao đổi khi Daniel đi về phía họ, hôn thê của anh cười vui vẻ theo sau. Sarah vẫn chưa quen với sự thay đổi địa vị sắp tới của cô Wynter - từ gia sư của các em gái cô thành Nữ Bá tước Winstead và sẽ sớm là chị dâu của họ. Không phải Sarah hợm hĩnh hay gì cả, ít nhất thì cô cũng không nghĩ mình như vậy. Hy vọng là không. Cô quý Anne. Và cô thích vẻ hạnh phúc của Daniel khi ở cùng cô ấy.

Chỉ là thật kỳ lạ quá.

“Phu nhân Danbury ở đâu khi chúng ta cần bà ấy nhỉ?”, Hugh nói.

Sarah quay sang nở nụ cười tò mò với anh. “Phu nhân Danbury sao?”

“Chắc hẳn chúng ta nên nói gì đó đại loại như là điều này có gì đáng ngạc nhiên đâu.”

“Ồ, tôi cũng không biết”, Sarah cười nói. “Theo những gì tôi biết thì chẳng có ai ở đây là cháu của tôi hết.”

“Hai người đã ở ngoài này cả tối à?”, Daniel hỏi khi anh và Anne đã tới gần.

“Đúng vậy”, Hugh xác nhận.

“Hai người không lạnh sao?”, Anne hỏi.

“Cả hai bọn em đều choàng khăn rồi”, Sarah nói. “Và nói thật, nếu không thể khiêu vũ thì em rất thích được ở chỗ có không khí trong lành.”

“Tối nay hai người là một cặp đẹp đôi đấy”, Daniel nói. “Tôi tin rằng đây là góc của người què”, Hugh khô khan nói xen vào.

“Đừng có nói thế nữa”, Sarah cau có.

“Ôi, xin lỗi.” Hugh nhìn về phía Daniel và Anne. “Tất nhiên, cô ấy sẽ lành, nên cô ấy không được phép ở cùng hạng với bọn tôi.”

Sarah rướn người về phía trước. “Ý tôi không phải thế. À thì cũng phải, nhưng không hoàn toàn.” Rồi, bởi vì Daniel và Anne nhìn họ với vẻ bối rối, cô giải thích, “Đây đã là lần thứ ba - không, lần thứ tư anh ấy nói thế rồi”.

“Góc của người què à?”, Hugh nhắc lại, và thậm chí dưới ánh đuốc, cô cũng có thể thấy anh có vẻ thích thú.

“Nếu anh không ngừng nói thế thì tôi thề là sẽ bỏ đi đấy.”

Hugh nhướn một bên lông mày. “Không phải cô nói là tôi bị kẹt với cô cả tối sao?”

“Anh không nên bảo mình là người què”, Sarah đáp trả. Giọng cô trở nên quá nhiệt huyết, nhưng cô không thể nào hạ nó xuống được. “Đó là một từ kinh khủng.”

Hugh, như dự đoán, nói như đúng rồi. “Nhưng chính xác.”

“Không phải.”

Anh cười khế. “Cô lại so sánh tôi với loài ngựa chắt?” “Chuyện này thú vị hơn nhiều những gì đang diễn ra bên trong”, Daniel nói với Anne.

“Không”, cô ấy nói một cách quả quyết. “Và chắc chắn không phải là việc của chúng ta.” Cô ấy kéo tay Daniel, nhưng anh vẫn tha thiết nhìn về phía Sarah và Hugh.

“Đó có thể là việc của chúng ta lắm chứ”, anh nói.

Anne thở dài và đảo tròn mắt. “Anh thật nhiều chuyện quá đi.” Rồi cô ấy nói gì đó với anh ta mà Sarah không nghe được, và Daniel miễn cưỡng cho phép cô ấy kéo anh ta đi.

Sarah quan sát họ rời đi, có phần bối rối bởi khao khát muốn rời đi quá rõ ràng của Anne - cô ấy nghĩ rằng họ cần không gian riêng tư sao? Thật kỳ lạ. Tuy vậy, cuộc nói chuyện này vẫn chưa kết thúc được đâu, nên cô quay về phía Hugh và nói, “Nếu bắt buộc thì anh có thể bảo mình bị tàn tật”, cô nói, “nhưng tôi cấm anh gọi mình là thằng què”.

Anh lùi ra sau một cách ngạc nhiên. Và có lẽ là có phần hứng thú nữa. “Cô cấm tôi sao?”

“Phải.” Cô nuốt nước bọt, không mấy thoải mái với luồng cảm xúc trào dâng trong cơ thể. Lần đầu tiên trong tối hôm đó, chỉ còn lại hai người họ trên bãi cỏ, và cô biết nếu mình hạ thấp giọng xuống như lời thủ thỉ, anh vẫn có thể nghe thấy. “Tôi vẫn không thích từ tàn tật, nhưng ít nhất đó cũng là một tính từ. Nếu anh bảo mình là thằng què thì dường như anh chỉ có thể mà thôi.”

Anh nhìn cô thật lâu trước khi đứng dậy và băng qua chỗ cô. Anh cúi xuống, và rồi, dịu dàng đến mức cô không chắc là mình nghe đúng, anh nói, “Tiểu thư Sarah Pleinsworth, tôi có thể mời em khiêu vũ không?”.

Hugh bất ngờ khi đón nhận ánh mắt của cô. Cô ngẩng lên, môi hé ra, và trong khoảnh khắc đó, anh dám thề rằng mặt trời đã lộ rạng từ nụ cười của cô.

Anh cúi sát lại gần, đủ cho một lời thì thầm, “Như em nói, nếu tôi không phải là một gã què thì tôi phải có khả năng khiêu vũ chứ”.

“Anh chắc chứ?”, cô thì thầm.

“Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được nếu không thử.”

“Tôi sẽ không duyên dáng lắm đâu”, cô nói một cách rầu rĩ.

“Đó là lý do em là bạn nhảy hoàn hảo đấy.”

Cô đặt tay vào lòng bàn tay anh. “Ngài Hugh Prentice, tôi rất vinh dự được khiêu vũ cùng ngài.”

Cô cẩn thận dịch ra mép ghế, rồi để anh kéo cô đứng dậy. Cũng khá khôi hài, anh thì dựa vào ghế, cô thì dựa vào anh, cả hai đều không ngăn được nụ cười toe toét biến thành tiếng khúc khích.

Khi cả hai đều đứng thẳng và tương đối thẳng bằng, Hugh lắng nghe điệu nhạc đang đi theo ngọn gió đêm. Anh nghe thấy một điệu quadrille.

“Tôi tin rằng mình nghe thấy một điệu valse”, anh nói. Cô ngẩng lên nhìn anh, rõ ràng chuẩn bị sửa lời anh.

Anh đặt một ngón tay lên môi cô. “Nó nhất định là một điệu valse rồi”, anh bảo cô, và nhận thấy cô đã hiểu ra. Họ sẽ chẳng bao giờ nhảy được một điệu vũ quay, minuet, hay quadrille. Thậm chí điệu valse cũng cần một sự cải tiến đáng kể.

Anh vươn tay để rút cây gậy đang dựa vào thành ghế. “Nếu tôi đặt tay ở đây”, anh nói, đặt tay lên tay cầm, “và em đặt tay em lên tay tôi...”.

Cô làm theo hướng dẫn của anh, và anh đặt bàn tay còn lại lên eo cô. Không hề rời mắt khỏi mắt anh, cô đặt tay lên vai anh. “Như thế này à?”, cô thử hỏi.

Anh gật đầu. “Như thế đấy.”

Đó là điệu valse kỳ cục, vụng về nhất có thể tưởng tượng ra. Thay vì hai bàn tay lồng vào nhau rồi duyên dáng vòng qua đầu, cả hai đều dồn trọng lượng vào gậy. Không dồn quá mức vì họ cũng chẳng cần hỗ trợ nhiều khi đã có nhau. Anh ngân nga nhịp ba bốn, và dẫn bạn nhảy bằng cách đặt nhẹ tay lên lưng cô, di chuyển cây gậy mỗi lần cần xoay người.

Anh đã không khiêu vũ gần bốn năm rồi. Anh đã không cảm nhận được âm nhạc tràn qua cơ thể, không được thưởng thức hơi ấm của bàn tay một người phụ nữ. Nhưng tối nay... Thật kỳ diệu, gần như là thiêng liêng, và anh biết rằng không bao giờ anh có thể cảm ơn cô cho đủ vì khoảnh khắc này, vì đã cứu rỗi một phần linh hồn anh.

“Anh rất khéo léo”, cô nói, ngược lên nhìn anh với một nụ cười bí ẩn. Đây là nụ cười mà anh chắc chắn mình đã nhìn thấy khi họ ở Luân Đôn. Khi cô khiêu vũ ở vũ hội, ngược nhìn người đang theo đuổi mình và trao cho anh ta một lời khen, cô sẽ cười như thế này. Nó khiến anh cảm thật mình cũng bình thường như bao người khác.

Anh chưa từng nghĩ rằng mình lại biết ơn một nụ cười đến vậy.

Anh cúi đầu về phía cô và giả vờ đang thổ lộ một bí mật. “Tôi đã luyện tập nhiều năm rồi.”

“Còn bây giờ?”

“Có chứ. Chúng ta có nên thử xoay vòng không?” “Có chứ, thử thôi.”

Họ cùng nhau nhắc cây gậy lên, nhẹ nhàng quay nó sang phải, rồi ấn đầu gậy xuống bãi cỏ.

Anh cúi xuống. “Tôi đã chờ đợi một khoảnh khắc thích hợp để giải phóng tài năng của mình trước cả thế giới.”

Lông mày cô nhướn lên. “Khoảnh khắc thích hợp sao?” “Người bạn nhảy thích hợp”, anh sửa lại.

“Tôi biết có lý do khiến tôi ngã khỏi xe mà.” Cô cười và nhìn lên với ánh mắt tinh quái. “Không phải anh sẽ nói là anh biết có lý do khiến anh không nên đỡ tôi đấy chứ?”

Về chuyện này thì anh không thể ra vẻ lém lỉnh được. “Không”, anh nói bình thản mà mạnh mẽ. “Không bao giờ.”

Cô nhìn xuống nhưng qua đường cong ở gò má cô, anh biết cô hài lòng. Sau khoảnh khắc, cô nói, “Anh cũng giúp tôi đỡ bị ngã mạnh”.

“Có vẻ tôi cũng có phần hữu dụng cho một việc nào đó rồi”, anh đáp lại, vui mừng khi họ tiếp tục trêu chọc nhau. Nói chuyện như thế an toàn hơn.

“À, tôi không biết về điều đó đâu, thưa ngài. Tôi nghĩ ngài hữu dụng cho nhiều việc đấy chứ.”

“Em vừa nói ‘thưa ngài’ với tôi đấy à?”

Lần này, anh đã nghe được tiếng cười từ trong hơi thở của cô ngay trước khi cô nói, “Có vẻ là vậy đấy”.

“Tôi không thể tưởng tượng được mình đã làm gì để có được vinh dự đó nữa.”

“À, không cần hỏi anh đã làm gì để có được vinh dự đó”, cô nói, “mà nên hỏi tôi nghĩ anh đã làm gì để có được vinh dự đó”.

Trong khoảnh khắc, anh ngừng nhảy. “Điều đó có thể giải thích vì sao tôi không hiểu được phụ nữ.”

Cô cười. “Tôi chắc chắn đó chỉ là một trong vô vàn lý do thôi.” “Em làm tôi tổn thương đấy.”

“Ngược lại. Tôi không biết một người đàn ông nào thật sự muốn hiểu phụ nữ hết. Nếu thế thật thì các anh còn biết than phiền về điều gì nữa nào?”

“Napoleon chẳng?” “Ông ta chết rồi.” “Thời tiết thì sao?”

“Các anh vẫn than phiền về nó còn gì, có điều tối nay thì chẳng có gì mà than phiền được hết.”

“Không”, anh đồng ý, nhìn lên các vì sao. “Đây là một buổi tối tuyệt vời hiếm thấy.”

“Phải”, cô dịu dàng nói. “Đúng là thế.”

Anh nên thấy hài lòng với điều đó, nhưng anh trở nên tham lam và không muốn điệu nhảy chấm dứt, nên anh cho phép tay mình ép mạnh vào lưng cô hơn và nói, “Em vẫn chưa nói tôi biết là em nghĩ tôi đã làm gì để có vinh dự được em gọi ‘ngài’”.

Cô liếc nhìn anh với ánh mắt tinh ranh. “À, nếu muốn nói hết sức chân thành thì tôi phải thừa nhận mình buột miệng thôi. Nó tạo cảm giác tán tỉnh cho cuộc trò chuyện.”

“Em làm tôi đau lòng quá.”

“À, nhưng tôi sẽ không nói thật đâu. Thay vào đó, tôi sẽ gợi ý anh nên tò mò vì sao tôi lại cảm thấy muốn tán tỉnh.”

“Tôi sẽ nghe theo lời gợi ý đó vậy.”

Cô ngân nga khe khẽ khi họ xoay người. “Em sẽ bắt tôi hỏi sao?”

“Chỉ nếu anh muốn hỏi thôi.”

Anh nhìn vào mắt cô. “Tôi muốn chứ.”

“Tốt thôi, tôi cảm thấy muốn tán tỉnh bởi vì...”

“Chờ đã”, anh cắt lời, bởi vì cô xứng đáng được nhận điều đó sau khi bắt anh hỏi. “Đến lúc xoay một vòng nữa rồi.”

Họ thực hiện một cách hoàn hảo, cũng tức là không bị ngã.

“Em vừa nói gì nhỉ”, anh giục.

Cô nhìn anh, giả vờ nghiêm trang. “Tôi nên quả quyết rằng mình đã quên mất dòng suy nghĩ rồi.”

“Nhưng em đâu có quên.”

Cô làm vẻ mặt hối lỗi. “Ôi, nhưng tôi nghĩ mình đã quên mất rồi.”

“Sarah.”

“Làm sao anh có thể khiến tên tôi nghe như câu đe dọa vậy nhỉ?”

“Nó nghe thế nào không quan trọng”, anh nói. “Nó chỉ quan trọng nếu em nghĩ nó nghe như câu đe dọa mà thôi.”

Mắt cô mở to, và cô phá ra cười. “Anh thắng rồi”, cô nói, và anh khá chắc chắn cô sẽ giơ hai tay lên đầu hàng nếu không phải họ đang dựa vào nhau để đứng thẳng.

“Tôi nghĩ vậy”, anh lầm bầm.

Đó là điệu valse kỳ lạ, vụng về nhất có thể tưởng tượng ra, và cũng là khoảnh khắc hoàn hảo nhất trong cuộc đời anh.

Chương

13

Vài đêm sau đó, khi trời đã tối muộn

Trong phòng khách mà tiểu thư Sarah và Harriet Pleinsworth ở chung

Chị định đọc sách cả đêm à?”

Ánh mắt đang lướt nhanh qua các trang tiểu thuyết của Sarah đông cứng trước từ cây đầu xuân. “Sao”, cô nói to (và cố tình nghiêm giọng một cách đáng kể), “câu hỏi đó có thể dùng cho hoạt động thể chất của loài người sao? Tất nhiên chị sẽ không đọc sách cả đêm rồi. Đã có người nào từng đọc sách cả đêm chưa?”.

Sarah lập tức thấy hối hận với câu hỏi này, bởi vì Harriet đang nằm cạnh cô, và nếu có bất kỳ ai trên thế giới này trả lời câu hỏi đó bằng cách nói, “Có chứ”, thì đó chính là Harriet.

Và sự thực diễn ra đúng như vậy.

“À, chị thì không”, Sarah lầm bầm, dù cho cô cũng đã nói như vậy rồi. Việc là người chấm dứt cuộc đối thoại rất quan trọng trong một cuộc tranh luận giữa các chị em với nhau, dù cho điều đó có nghĩa là tự nhắc lại lời mình đã nói.

Harriet nằm nghiêng, dè mạnh lên chiếc gối kê dưới đầu. “Chị đang đọc gì đấy?”

Sarah kìm nén một tiếng thở dài và kẹp ngón trỏ vào giữa cuốn sách. Đây không phải là một chuỗi sự kiện lạ lẫm. Khi không ngủ được, Sarah sẽ đọc tiểu thuyết. Khi không ngủ được, Harriet sẽ quấy rầy Sarah.

“Quý cô Butterworth và Nam tước Eden khùng.” “Không phải chị đã đọc quyển đấy rồi sao?”

“Phải, nhưng chị thích dù nó thật ngớ ngẩn.” Cô lại mở quyển sách ra, dán mắt vào từ cây đầu xuân, và chuẩn bị đọc tiếp.

“Tối nay chị có nhìn thấy ngài Hugh ở bữa tối không?” Sarah lại kẹp ngón trỏ vào quyển sách. “Có, tất nhiên rồi. Sao nào?”

“Không có lý do gì đặc biệt cả. Em nghĩ anh ấy trông rất đẹp trai.” Harriet đã ăn tối cùng người lớn, trước sự thất vọng của Elizabeth và Frances.

Đám cưới chỉ còn cách ba ngày nữa, và Whipple Hill náo nhiệt với các hoạt động khác nhau. Marcus và Honoria (Bá tước và phu nhân Chatteris, Sarah tự nhắc nhở mình) đã áo hức và hạnh phúc đến mê đắm. Điều đó hẳn cũng đủ làm cho Sarah buồn nôn, có điều cô cũng đã có một quãng thời gian vui vẻ với ngài Hugh, cười đùa và trêu chọc anh.

Thật kỳ lạ làm sao, nhưng khuôn mặt anh là điều đầu tiên cô nghĩ đến mỗi khi thức dậy vào buổi sáng. Cô kiểm anh ở bàn ăn, và có vẻ lúc nào cũng tìm ra, đĩa của anh vẫn gần đây cho cô biết anh mới chỉ đến trước cô có vài phút.

Sáng nào họ cũng nán lại. Họ bảo rằng đó là vì họ không thể tham dự những trò giải trí được sắp xếp trong ngày (mặc dù nói thực thì cổ chân của Sarah đã khá hơn nhiều, và dù cho việc đi bộ đến làng còn cần xem xét thêm thì chẳng có lý do gì cô lại không thể chơi trò lăn bóng trên cỏ).

Họ nấn ná và cô sẽ giả vờ ngồi uống trà, bởi vì nếu cô thật sự uống nhiều như người ta hay uống trong vài tiếng ngồi ở bàn trà, thì cô sẽ bị ép phải rút ngắn cuộc trò chuyện.

Cô không suy xét lại thực tế rằng một cuộc trò chuyện được tính theo tiếng thì chẳng thể xem là ngắn nữa rồi.

Họ nấn ná và có vẻ phần lớn những người khác cũng không chú ý đến. Các vị khách khác đến rồi đi, lấy thức ăn từ bàn, uống trà và cà phê, rồi biến mất. Thịnh thoảng có người cùng trò chuyện với Sarah và Hugh, thịnh thoảng thì không.

Và cuối cùng, khi quá rõ ràng là đã đến lúc để người hầu dọn dẹp phòng ăn sáng, Sarah sẽ đứng dậy và vô tình đề cập đến nơi mà cô nghĩ mình sẽ đọc sách buổi chiều.

Anh chưa bao giờ nói mình sẽ đến ngồi cùng cô, nhưng anh luôn làm vậy.

Họ đã trở thành bạn bè, và nếu thỉnh thoảng cô nhận ra mình đang nhìn chăm chú vào miệng anh, nghĩ rằng tất cả mọi người đều phải có nụ hôn đầu tiên, và không phải sẽ thật đáng yêu sao nếu nụ hôn đầu của cô dành cho anh... à thì cô chỉ tự nhủ như vậy thôi.

Dù vậy, cô hết truyện để đọc rồi. Thư viện Whipple Hill rất phong phú nhưng đáng buồn thay lại có rất ít loại sách mà Sarah thích đọc. Quý cô Butterworth đã bị nhét bừa vào giữa cuốn Thần khúc và Chinh phục Cô nàng Đan đá.

Cô nhìn xuống. Quý cô Butterworth vẫn chưa gặp được nam tước của nàng, và Sarah háo hức mong đợi cốt truyện có tiến triển.

Hoa đầu xuân... hoa đầu xuân...

“Chị có nghĩ anh ấy trông đẹp trai không?” Sarah rên rỉ bực mình.

“Chị có nghĩ ngài Hugh trông đẹp trai không?”, Harriet gặng hỏi.

“Chị không biết, anh ấy chính là anh ấy thôi.” Đoạn đầu tiên là nói dối, Sarah thấy anh đẹp trai đến mức đốn tim. Đoạn thứ hai là sự thật, và có lẽ chính là lý do khiến cô thấy anh thật đẹp trai.

“Em nghĩ Frances đã yêu anh ấy rồi”, Harriet nói.

“Có thể”, Sarah đồng tình.

“Anh ấy rất tốt với con bé.” “Phải.”

“Chiều nay anh ấy đã dạy con bé chơi bài pique đấy.” Hẳn đó là lúc cô đang giúp Anne thử váy lần cuối cùng, Sarah nghĩ thầm. Cô không tưởng tượng ra anh còn thời gian vào lúc nào khác được nữa.

“Anh ấy đã không để con bé thắng. Em nghĩ con bé đã tưởng anh ấy sẽ nhường, nhưng em cũng nghĩ nó thích việc anh ấy không nhường.”

Sarah thở dài. “Harriet, chuyện này là sao?”

Harriet rụt cằm lại với vẻ ngạc nhiên. “Em không biết. Em chỉ đang tán gẫu thôi mà.”

“Lúc” - Sarah tìm kiếm đồng hồ một cách vô ích - “bây giờ là mấy giờ rồi?”.

Harriet im lặng suốt cả phút. Sarah xoay xở để đọc từ từ hoa đầu xuân sang chim bồ câu trước khi em gái cất tiếng lần nữa. “Em nghĩ anh ấy thích chị đấy.”

“Em đang nói về cái gì vậy?”

“Ngài Hugh”, Harriet nói. “Em nghĩ ngài ấy mến chị.” “Ngài ấy không mến chị”, Sarah đáp lại, và cô không nói dối, chỉ là cô hy vọng mình đang nói dối. Bởi vì cô biết mình đang dần yêu anh, nếu anh không có cùng cảm nhận ấy thì cô không biết làm sao mình có thể chịu đựng được nữa. “Em nghĩ chị nhầm rồi”, Harriet nói.

Sarah kiên quyết quay lại với đàn bồ câu của Quý cô Butterworth.

“Chị có mến anh ấy không?”

Sarah cáu điên. Cô sẽ không đời nào nói chuyện với em gái về việc này đâu. Nó quá mới mẻ, cũng quá riêng tư, và mỗi lần nghĩ về nó, cô lại cảm thấy mình sắp nổ tung đến nơi. “Harriet, chị sẽ không tán gẫu về chuyện đó lúc này.”

Harriet dừng lại để ngẫm nghĩ. “Thế mai nhé?” “Harriet!”

“Ôi thôi được rồi, em sẽ không nói một lời nào nữa.” Harriet làm bộ lật người lại, đồng thời giật mất nửa cái chăn của Sarah.

Sarah hừ thật to vì điều bộ bức bối rõ rệt như thế rõ ràng cần được đáp trả thích đáng, rồi cô kéo giật cái chăn lại và tiếp tục đọc sách.

Chỉ có điều cô không sao tập trung được.

Có vẻ cô đã dán mắt lên trang thứ ba mươi ba vài tiếng đồng hồ rồi. Harriet cuối cùng cũng không ngọ nguậy nữa và nằm im thín thút bên cạnh cô, hơi thở chậm rãi điều hòa thành những nhịp thở nhẹ nhàng, yên bình.

Sarah tự hỏi Hugh đang làm gì, liệu anh có bao giờ thấy khó ngủ hay không.

Cô tự hỏi chân anh sẽ nhức nhối thế nào khi anh về giường. Nếu nó làm anh đau đớn vào buổi tối thì đến sáng nó có còn hành hạ nữa hay không?

Anh có bao giờ tỉnh giấc vì đau hay không?

Cô tự hỏi sao anh lại giỏi toán đến thế. Sau khi cô nài nỉ anh nhân những con số siêu lớn, anh từng giải thích cho cô cách anh tư duy những con số trong đầu, chỉ có điều anh không thật sự nhìn thấy chúng mà chúng cứ tự động sắp xếp cho tới khi anh biết được kết quả. Cô thậm chí cũng chẳng thèm giả vờ hiểu anh nhưng vẫn hỏi này hỏi nọ bởi vì anh thật đáng yêu khi bực bội.

Anh mỉm cười khi ở cùng cô. Cô không nghĩ là trước đó anh hay cười đến vậy.

Liệu người ta có thể yêu một ai đó trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy hay không? Honoria đã quen Marcus rất lâu trước khi yêu anh ấy. Daniel quả quyết mình đã yêu cô Wynter ngay từ cái nhìn đầu tiên. Không hiểu sao điều đó có vẻ còn hợp lý hơn hành trình tình yêu của Sarah.

Cô nghĩ rằng mình cũng có thể nằm lại giường và tự vấn bản thân, nhưng cảm thấy thật bức rứt nên lại rời giường, ra cửa sổ, và kéo rèm. Mặt trăng không tròn đầy, nhưng cũng sắp rồi, và ánh sáng bạc chiếu lấp lánh trên bãi cỏ.

Sương, cô nghĩ thầm và nhận ra mình đã đi dép lê vào rồi. Căn nhà thật yên ắng và cô biết mình không nên ra khỏi phòng, thậm chí cũng chẳng vì mặt trăng vậy gọi...

Mà do gió. Lá cây đã lìa cành từ lâu, nhưng những chiếc lá nhỏ ở đầu các nhánh cây đủ nhẹ để rung rinh theo gió. Một nơi có không khí trong lành là tất cả những gì cô cần. Và gió mơn man qua mái tóc. Đã lâu lắm rồi cô không thả tóc khi ra khỏi phòng ngủ, cô chỉ muốn ra ngoài và...

Và chỉ có thể thôi.

Cùng đêm hôm ấy

Ở một căn phòng khác

Giấc ngủ chưa bao giờ đến dễ dàng với Hugh Prentice. Khi còn bé thì là vì anh mãi lắng nghe. Anh không biết vì sao phòng trẻ ở Ramsgate không ở một góc nhà xa xôi nào đó như mọi căn nhà khác mà anh từng đến, chính vì thế mà lúc này hay lúc khác, toàn những lúc họ không ngờ tới (mà cũng

chẳng phải, lúc nào họ chẳng dự đoán được), Hugh và Freddie sẽ nghe thấy tiếng mẹ họ khóc.

Lần đầu tiên nghe thấy, Hugh đã nhảy khỏi giường, nhưng bị Freddie cản lại.

“Nhưng mẹ...” Freddie lắc đầu.

“Còn cha...” Hugh cũng nghe thấy cả tiếng cha mình. Giọng ông giận dữ. Rồi ông cười phá lên.

Freddie lại lắc đầu, ánh mắt anh ấy đủ để thuyết phục Hugh, người nhỏ hơn anh năm tuổi, bò về giường và bịt tai lại.

Nhưng anh không chớp nổi mắt. Nếu ngày hôm sau bạn hỏi anh, anh hẳn sẽ thề là mình thậm chí còn chẳng chớp mắt. Anh mới sáu tuổi và vẫn còn thề những điều bất khả thi.

Khi anh gặp mẹ tối hôm đó trước bữa tối, trông bà không có vẻ bất ổn. Nghe thì có vẻ bà bị đau, nhưng bà không có vết bầm tím nào, và cũng chẳng có vẻ ốm. Hugh định hỏi bà nhưng Freddie đã giẫm lên chân anh.

Freddie không bao giờ làm vậy mà không có lý do gì nên Hugh đã ngậm chặt miệng.

Vài tháng sau đó, Hugh quan sát cha mẹ mình thật kỹ lưỡng. Chỉ sau đấy anh mới nhận ra rằng anh gần như chẳng bao giờ bắt gặp họ ở cùng nhau trong một căn phòng. Nếu họ ăn tối cùng nhau trong phòng ăn thì anh cũng chẳng biết vì trẻ con ăn ở phòng trẻ.

Khi anh nhìn thấy họ ở cùng nhau thì cũng khó mà xác định được cảm xúc mà họ dành cho nhau, họ chẳng hề nói chuyện. Nhiều tháng liền trôi đi và Hugh gần như đã nghĩ mọi chuyện hoàn toàn ổn thỏa.

Rồi họ lại nghe thấy tiếng khóc. Và anh biết mọi chuyện chẳng ổn tí nào song không thể làm được gì hết.

Khi Hugh lên mười, mẹ anh mất sau khi bị chó cắn (một vết cắn nhỏ nhưng tình hình nhanh chóng trở nên xấu đi).

Hugh thương tiếc bà như anh sẽ thương tiếc bất kỳ ai mà anh gặp hai mươi phút mỗi tối, và cuối cùng anh cũng ngừng lắng nghe mỗi tối khi cổ

chìm vào giấc ngủ.

Nhưng đến khi ấy thì điều đó chẳng còn quan trọng nữa. Hugh không thể ngủ được vì bận suy nghĩ. Anh nằm trên giường, đầu óc hỗn loạn, quay cuồng, và làm đủ mọi trò chỉ trừ bình tĩnh lại. Freddie bảo anh rằng anh cần tưởng tượng đầu óc mình là một tờ giấy trắng, điều đó thực sự đã làm Hugh phá ra cười, bởi vì nếu có điều gì mà tâm trí anh chẳng bao giờ mô phỏng được thì đó chính là một tờ giấy trắng. Hugh nhìn thấy các con số và các họa tiết suốt cả ngày dài, chúng có thể nằm trong những cánh hoa, trong nhịp chân của móng ngựa trên nền đất. Vài họa tiết thu hút sự chú ý của anh ngay lập tức, nhưng có những thứ lại nấn ná mãi trong đầu anh cho tới khi anh nằm lặng lẽ trên giường. Đó là lúc chúng xuất hiện trở lại, đột nhiên những phép cộng trừ không ngừng biến hóa, Freddie thực sự nghĩ rằng anh có thể ngủ vào lúc đó sao?

(Hóa ra là Freddie không nghĩ vậy. Sau khi Hugh nói cho anh ấy biết về những gì xuất hiện trong tâm trí anh khi cố đi ngủ, Freddie chẳng bao giờ đề cập đến tờ giấy trắng nữa.)

Giờ thì có rất nhiều lý do khiến anh không dễ dàng chìm vào giấc ngủ. Thỉnh thoảng là do chân anh bị những cơn co thắt triền miên. Thỉnh thoảng là do bản tính nghi ngờ ép anh phải đề phòng cha mình, người mà anh chẳng bao giờ tin tưởng hoàn toàn, bất chấp việc anh đang nắm thế thượng phong trong trận chiến của họ. Thỉnh thoảng là do nguyên nhân cũ - tâm trí anh ngân nga với những con số và họa tiết, không thể ngừng lại.

Nhưng anh có một giả thiết mới: Anh không thể ngủ được vì đơn giản anh đã quen với cảm giác bức bối này. Thỉnh thoảng anh tập nghĩ rằng mình nên nằm đó như khúc gỗ vài tiếng trước khi đầu hàng và nghỉ ngơi. Anh có vô số đêm mất ngủ chẳng vì lý do gì. Chân anh vẫn bình thường đấy, cha anh cũng chẳng xuất hiện trong tâm trí, thế mà giấc ngủ vẫn lảng tránh anh.

Dẫu vậy, gần đây mọi chuyện đã khác.

Anh vẫn khó ngủ. Có lẽ sẽ mãi mãi là thế. Nhưng lý do thì...

Lại khác.

Trong những năm sau khi bị thương, có vô khối đêm anh thức chong chong và khao khát một người phụ nữ. Anh là một người đàn ông và bất chấp cái đùi trái ngu ngốc, tất cả các bộ phận khác vẫn bình thường. Không có gì bất thường hết nhưng thật vô cùng bất tiện.

Giờ thì người phụ nữ ấy đã có một khuôn mặt, một cái tên, và dù cho cả ngày Hugh cư xử hết sức đứng đắn thì khi nằm trên giường mỗi đêm, hơi thở của anh sẽ trở nên thô ráp và cơ thể anh bốc hỏa. Lần đầu tiên trong đời, anh khao khát những con số và họa tiết chiếm lĩnh tâm trí mình. Thay vào đó, tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là một khoảnh khắc trước đó vài ngày, khi Sarah vấp chân vào tấm thảm trải sàn thư viện và anh đỡ được cô trước khi cô ngã. Trong một khoảnh khắc mê mẩn, các ngón tay anh đã lướt qua ngực cô. Cô mặc đồ nhung và chỉ có Chúa mới biết là có gì bên dưới, nhưng anh đã cảm nhận được đường cong của cô, sự mềm mại, và cảm giác nhức nhối đang lớn dần trong anh bùng lên.

Vậy nên anh chẳng mấy ngạc nhiên khi mình lăn qua lăn lại bồn chồn trên giường, nhặt túi đựng đồng hồ lên và nhận ra đã ba rưỡi sáng. Anh thử đọc sách, vì thỉnh thoảng nó dỗ anh vào giấc ngủ, nhưng vô dụng. Anh đã dành một tiếng đồng hồ tính nhẩm những phép tính nhằm chán, nhưng cũng chẳng ích gì. Cuối cùng, anh đầu hàng và ra cửa sổ. Nếu anh không thể ngủ, ít nhất anh có thể nhìn vào thứ gì đó chứ không phải bên dưới mi mắt của mình.

Và cô ở đó.

Anh sững sờ, nhưng cũng chẳng ngạc nhiên tí nào. Sarah Pleinsworth đã ám ảnh các giấc mơ của anh hơn một tuần nay rồi, tất nhiên cô sẽ ra ngoài bãi cỏ giữa đêm vào lúc anh đứng cạnh cửa sổ. Có một logic điên rồ nào đó trong chuyện ấy.

Rồi anh chớp mắt để thoát khỏi trạng thái ngẩn ngơ của mình, bởi vì cô đang làm cái quái gì không biết? Đã ba rưỡi sáng và nếu anh có thể nhìn thấy cô từ cửa sổ của mình thì có ít nhất hai tá người khác cũng có thể. Anh thốt ra một tràng chửi rủa khi đi về phía tủ áo và rút một chiếc quần ra.

Và phải, anh có thể sai bước những lúc tuyệt đối cần thiết. Nó không phải chuyện hay, sau đó anh sẽ thấy đau, nhưng anh có thể hoàn thành được những gì cần thiết. Vài giây sau, anh đã phần nào ăn mặc chỉnh chu (phần nào là vì anh khoác áo choàng), và anh đi qua hành lang của dinh thự Whipple Hill nhanh hết mức có thể mà không đánh thức cả nhà dậy.

Anh thoáng dừng lại ngay trước cửa hậu. Chân anh đang co thắt dữ dội, anh biết nếu mình không dừng lại và lắc chân, nó sẽ khuy xuống ngay cho mà xem. Sự trì hoãn ấy cho anh thời gian để quét mắt ngang qua bãi cỏ, tìm kiếm cô. Cô mặc một chiếc áo choàng không thể che hết bộ váy ngủ trắng nên cũng dễ tìm thôi...

Anh nhìn thấy cô. Ngồi trên bãi cỏ, im lìm như tượng. Cô co gối, ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm với vẻ bình yên đến mức hẳn sẽ cướp sạch hơi thở của anh nếu không phải anh đang mệt lử vì sợ hãi và giận dữ, và giờ là cả cảm giác nhẹ nhõm.

Hugh chậm rãi đi tới, thả lỏng chân vì tốc độ bây giờ không còn cần thiết nữa. Cô hẳn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ, vì có vẻ cô không nghe thấy tiếng anh đến. Tuy vậy, khi còn cách khoảng tám bước chân nữa, anh nghe thấy cô đột ngột hít mạnh và quay người lại.

“Hugh à?”

Anh không nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía cô.

“Anh đang làm gì ở đây?”, cô hỏi, lồm cồm đứng dậy.

“Tôi có thể hỏi em chính câu đó đấy”, anh quát.

Cô lùi lại vì ngạc nhiên trước biểu hiện giận dữ của anh. “Tôi không ngủ được, và...”

“Vậy nên em nghĩ mình sẽ đi dạo bên ngoài lúc ba rưỡi sáng sao?”

“Tôi biết có vẻ ngớ ngẩn...” “Ngớ ngẩn à?”, anh hỏi. “Ngớ ngẩn à? Em đang đùa tôi chắc?” “Hugh.” Cô đặt tay lên cánh tay anh nhưng anh gạt đi. “Nếu tôi không nhìn thấy em thì sao?”, anh hỏi. “Nếu có ai khác nhìn thấy em thì sao hả?”

“Tôi hẳn đã đi vào trong rồi”, cô nói, mắt nhìn anh với vẻ bối rối khiến anh gần như chùn bước. Cô không thể ngây thơ như thế chứ. Anh đã chạy qua cả ngôi nhà - anh, người mà có khi còn chẳng đi nổi, đã chạy qua căn nhà chết tiệt này, không thể gạt bỏ tiếng khóc của mẹ mình trong ký ức.

“Em nghĩ rằng tất cả mọi người trên thế giới này đều có ý tốt với em sao?”

“Không, nhưng tôi nghĩ tất cả những người ở đây thì như vậy, và...”

“Có những người đàn ông trên thế gian này thích làm tổn thương người khác đấy, Sarah. Có những người đàn ông sẽ làm hại phụ nữ đấy.”

Về mặt cô mệt mỏi và cô không nói gì hết.

Hugh đã cố hết sức để không nhớ lại.

“Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ”, anh nghẹn ngào. “Tôi đã nhìn ra ngoài cửa sổ lúc ba rưỡi sáng chết tiệt, và em ở đó, đi lướt trên bãi cỏ như một bóng ma kêu gọi.”

Mắt cô mở to và chúng hẳn là tràn đầy vẻ báo động, nhưng anh đã đi quá xa để chú ý đến.

“Thế nếu không phải tôi thì sao?” Anh túm lấy cánh tay cô, cả hai tay, ngón tay bầu vào da cô. “Thế nếu một người khác nhìn thấy em, nếu người khác đi xuống đây, với ý định khác...”

Cha anh chưa bao giờ xin phép phụ nữ trong đời. “Hugh”, Sarah thì thạo. Cô đang nhìn chăm chăm vào miệng anh. Chứa lòng lạnh, cô làm thế, và cơ thể anh như bị thiêu đốt.

“Thế nếu... thế nếu...” Lưỡi anh nặng trĩu, hơi thở không còn đều đặn nữa, và anh thậm chí cũng không chắc mình đang nói gì.

Rồi cô cắn môi dưới, và anh gần như có thể cảm nhận động tác dịu dàng đó trên môi mình, và rồi...

Anh lạc lối.

Anh siết chặt cô vào lòng, chiếm lấy miệng cô chẳng chút hòa nhã, tinh tế, chỉ có cảm giác đam mê và khao khát thuần túy. Một bàn tay anh lỏng

vào trong tóc cô, tay còn lại rê dọc lưng cô, tìm kiếm đường cong đầy đặn của hông cô, kéo cô lại gần.

“Sarah”, anh rên rỉ, một phần trong anh nhận ra rằng cô cũng đang chạm vào anh. Bàn tay bé nhỏ của cô đặt sau đầu anh, giữ chặt anh, môi cô đã mềm mại hơn và hé mở, đang phát ra những âm thanh nho nhỏ chạy xuyên qua cơ thể anh như tia chớp.

Không hề ngắt quãng nụ hôn, anh cởi áo ra và để nó rơi xuống đất. Họ quỳ gối, rồi cô nằm xuống, anh đè lên trên trong lúc vẫn hôn cô thật sâu và mạnh mẽ, tựa hồ anh có thể ở lại trong khoảnh khắc đó mãi mãi, miễn là môi anh không hề rời khỏi môi cô. Váy ngủ của cô bằng cotton trắng, được thiết kế để ngủ thoải mái chứ không phải để cảm dỗ, nhưng nó để lộ cả khoảng ngực của cô, và không lâu sau anh đã rê môi dọc làn da lụa là của cô, tự hỏi mình có thể gần đến bầu ngực hoàn hảo ấy đến thế nào mà không cắn lấy mép váy và xé toạc thứ chết tiệt đó khỏi người cô.

Hông cô cử động và anh rên rỉ một lần nữa khi đặt mình giữa hai chân cô. Anh đang căng cứng và không rõ liệu cô có biết ý nghĩa của điều đó hay không, nhưng anh không thể hỏi han thận trọng được nữa rồi. Anh ép vào người cô, biết rõ rằng dù qua đồng quần áo thì cô vẫn có thể cảm nhận được anh.

Cô khẽ thở dốc trước áp lực đó, và tay cô trở nên mạnh bạo hơn, lồng vào tóc anh trước khi trượt xuống lưng anh rồi luồn vào dưới áo.

“Hugh”, cô thì thào, và anh cảm nhận một ngón tay rê dọc xương sống của mình. “Hugh.”

Với sự kiên cường mà chính anh cũng không biết là mình có, anh lùi lại, đủ xa để có thể nhìn vào mắt cô. “Anh sẽ không - anh sẽ không...” Chúa nhân từ, chỉ thốt ra một từ thôi cũng thật khó khăn. Tim anh đang đập thành thịch và ruột gan anh đang rối bời, nửa thời gian anh còn chẳng dám chắc là mình đang thờ nữa.

“Sarah”, anh lại bắt đầu. “Anh sẽ không chiếm lấy em. Không phải bây giờ, anh hứa. Nhưng anh phải biết.” Anh không định hôn cô nữa, nhưng khi cô ngẩng lên nhìn anh rồi rướn cổ, anh như thể bị ma ám. Lưỡi anh tìm

thấy hõm xương quai xanh của cô, và đó là lúc anh nói nên lời. “Anh phải biết”, anh nhắc lại và rời ra để nhìn vào gương mặt cô. “Em có muốn điều này không?”

Cô nhìn anh bối rối. Sự khao khát hiển hiện rõ trên cơ thể cô, nhưng anh cần phải nghe cô nói ra.

“Em có muốn điều này không?”, anh hỏi, giọng trầm xuống thành tiếng van nài khàn khàn. “Em có muốn anh không?”

Môi cô hé ra và cô gật đầu, sau đó thì thầm, “Có”.

Hugh như trút toàn bộ hơi thở. Ý nghĩa quan trọng của món quà ấy làm anh sửng sốt. Cô chào đón anh... và tin tưởng anh. Anh đã bảo cô rằng anh sẽ không tước đoạt sự trong trắng của cô và anh sẽ giữ lời, ít nhất không phải tối nay.

Nhưng anh muốn người phụ nữ này hơn bất kỳ điều gì khác trong đời, và anh không đủ lịch thiệp để cài cúc áo lại cho cô rồi đưa cô về phòng. Anh rê một tay xuống cho tới khi tìm thấy gấu váy của cô. Cô thở dốc khi ngón tay anh luồn xuống bên dưới, nhưng âm thanh ấy gần như chìm ngấm trong tiếng rên rỉ của anh khi anh rê bàn tay dọc làn da ấm áp trên chân cô.

Chưa có ai chạm vào cô ở đó. Chưa một ai rê bàn tay dọc lên cho tới quá đầu gối của cô. Vị trí đó giờ là của anh.

“Em có thích không?”, anh thủ thỉ, khẽ siết nhẹ. Cô gật đầu.

Anh nhích lên cao hơn một chút, vẫn còn xa trung tâm của cô nhưng khẽ rê tay để ngón cái vuốt ve làn da mềm mại ở đùi trong của cô.

“Em có thích không?”

“Có.” Nó chẳng hơn một tiếng thì thầm là bao, vậy nhưng anh vẫn nghe được.

“Còn thế này?” Tay còn lại của anh, bàn tay vừa chơi đùa tóc cô, ôm lấy ngực cô qua lớp áo ngủ.

“Ôi trời... Ôi, Hugh.”

Anh hôn cô thật sâu, thật chậm rãi. “Đó có phải là có không?”

“Có.”

“Anh muốn nhìn thấy em”, anh nói, rê môi lên tai cô.

“Anh muốn nhìn thấy từng phân trên cơ thể em, và anh biết ngay bây giờ thì không được, nhưng anh muốn một phần của em. Em hiểu chứ?”

Cô lắc đầu.

“Em có tin anh không?”

Cô đợi tới khi ánh mắt họ giao nhau. “Bằng cả sinh mạng của em.”

Trong khoảnh khắc, anh thậm chí không thể cử động nổi. Câu nói của cô khắc sâu vào lòng anh, quyen chặt lấy trái tim anh. Và sau đó, áp lực dồn nén xuống dưới. Trước đó anh cứ nghĩ mình đã muốn cô lắm rồi, nhưng nó chẳng là gì khi so sánh với khao khát nguyên thủy vừa quét qua người anh với sáu chữ dịu dàng của cô.

Của mình, anh nghĩ thầm. Cô ấy là của mình.

Với những ngón tay run run, anh cởi chiếc nơ nhỏ giữ cho cổ áo của cô thật kín đáo, và anh tự hỏi kẻ ngớ ngẩn, ngu ngốc nào lại nghĩ một thứ như thế trên váy ngủ không phải để cám dỗ. Đó là một cái nơ và anh phải xé bọc quà ra.

Ngón tay anh khẽ giật nhẹ để mở món quà của mình, váy ngủ của cô tuột xuống, để lộ một bầu ngực trần hoàn hảo. Cổ áo của cô không đủ lỏng để hé lộ cả hai bên, nhưng chỉ một bên hở ra cũng mang lại cảm giác khêu gợi mãnh liệt.

Anh liếm môi và chậm rãi đưa mắt lên nhìn vào mắt cô.

Anh không nói một lời, cũng chẳng rời mắt khỏi mặt cô khi anh nhẹ nhàng chà lòng bàn tay lên nụ hoa của cô.

Anh không hỏi cô có thích hay không. Không cần hỏi. Cô thủ thỉ tên anh và trước khi anh kịp nói gì, cô gật đầu.

Của mình, anh lại nghĩ và đó là điều tuyệt diệu nhất trên đời, bởi vì cho tới gần đây, anh vẫn cho rằng - không, anh vẫn biết rằng - mình sẽ không tìm được một ai, sẽ không bao giờ có một người phụ nữ nào thuộc về anh hết.

Anh dịu dàng hôn lên môi cô. Rồi mũi, lần lượt từng bên mắt của cô. Anh như muốn nổ tung vì yêu cô, nhưng anh không phải là một người đàn ông thích thổ lộ cảm xúc của mình, và từ ngữ cứ mắc lại trong cổ anh. Nên anh hôn cô lần cuối, thật sâu sắc và chân thành, hy vọng cô sẽ nhận ra ý nghĩa của nó, đó là anh đang trao tặng cả tâm hồn cho cô.

Của em, anh nghĩ. Anh là của em.

Chương

14

Sarah nhận thức rõ rằng mình không nên ra ngoài giữa đêm. Cô không được phép bước ra khỏi căn nhà ở Luân Đôn mà không có người tháp tùng, biết rất rõ rằng một cuộc dạo chơi sau nửa đêm ở Berkshire cũng bị ngăn cấm tương tự.

Nhưng cô quá bức bối, quá... ngứa ngáy. Cô cảm thấy trong người rất khó chịu, và khi rời giường rồi chạm chân xuống sàn, căn phòng của cô trở nên thật nhỏ bé. Ngôi nhà cũng trở nên chật hẹp. Cô cần phải di chuyển, cảm nhận không khí buổi đêm trên cơ thể mình.

Cô chưa bao giờ cảm thấy như vậy, và nói thực, cô không có lời giải thích nào cho điều đó hết. Hay phải nói, trước kia thì chưa có.

Giờ thì đã có.

Cô cần anh. Hugh.

Chỉ là cô không biết điều đó mà thôi.

Một lúc nào đó từ hành trình trên xe ngựa, bánh ngọt, và điệu valse điên rồ trên bãi cỏ, Sarah Pleinsworth đã yêu người đàn ông cuối cùng mà cô nên khao khát.

Và khi anh hôn cô...

Tất cả những gì cô muốn là được hôn lần nữa.

“Em đẹp quá”, anh lầm bầm, và lần đầu tiên trong đời, Sarah thật sự tin vào điều đó.

Cô chạm vào má anh. “Anh cũng vậy.”

Hugh mỉm cười nhìn xuống cô, một nụ cười toe toét ngớ ngẩn cho cô biết rằng anh chẳng tin cô lấy một giây.

“Thật đấy”, cô quả quyết. Cô cố làm mặt nghiêm túc, nhưng chẳng gì có thể thay đổi nụ cười của cô. “Anh sẽ phải tin em.”

Nhưng anh chẳng nói gì. Anh nhìn xuống cô như thể cô là một báu vật và anh khiến cô cảm thấy quý giá, trong khoảnh khắc đó, tất cả những gì cô muốn trên thế giới là khiến cho anh cũng cảm thấy như vậy.

Bởi vì anh không có cảm giác đó. Cô biết là không.

Anh đã nói những điều... những điều nhỏ nhặt, bình luận lúc này lúc khác mà anh chắc chắn không mong đợi chúng sẽ được lưu giữ trong ký ức của bất kỳ ai. Nhưng Sarah đã lắng nghe. Và ghi nhớ. Và cô biết... Hugh Prentice không hạnh phúc. Tệ hơn, anh không nghĩ mình xứng đáng được hạnh phúc.

Anh không phải kiểu đàn ông thích những chỗ đông đúc. Anh không muốn là thủ lĩnh của cánh đàn ông. Nhưng Sarah cũng biết Hugh không muốn là kẻ bám đuôi. Bản chất của anh độc lập một cách dữ dội, và anh không ngại ở một mình.

Nhưng suốt những năm qua anh không chỉ cô độc. Anh cô độc khi cảm giác bầu bạn khiến anh thấy tội lỗi. Cô không biết Hugh đã làm gì để thuyết phục cha mình cho phép Daniel quay lại Anh quốc trong hòa bình, và cô chẳng thể tưởng tượng nổi Hugh đã phải khó khăn thế nào mới đến Ý để tìm Daniel và đưa anh ấy quay lại được.

Nhưng anh đã làm tất cả những việc đó. Hugh Prentice đã làm tất cả những gì có thể để khiến mọi thứ tốt đẹp trở lại, vậy nhưng anh vẫn không được bình yên.

Anh là một người đàn ông tốt. Anh bênh vực các cô bé và ngựa một sừng. Anh nhảy valse với gậy. Anh không đáng bị xét đoán bởi một sai lầm duy nhất.

Sarah Pleinsworth chưa từng làm điều gì nửa vời, và cô biết nếu mình yêu người đàn ông này thì có nghĩa là cô sẽ dành cả cuộc đời để khiến anh hiểu một sự thật đơn giản.

Anh vô cùng quý giá. Và anh xứng đáng với mọi hạnh phúc xuất hiện trong cuộc đời.

Cô vươn tay lên để chạm ngón tay vào môi anh. Chúng thật mềm mại, tuyệt diệu, và chỉ cảm nhận hơi thở của anh trên da thịt mình cũng khiến cô

thấy vinh dự. “Thỉnh thoảng khi ăn sáng”, cô thì thầm, “Em không thể ngừng nhìn vào miệng anh”.

Anh run rẩy. Cô thích việc mình có thể làm anh run rẩy. “Và mắt anh...”, cô tiếp tục, được tiếp thêm can đảm nhờ phản ứng của anh. “Phụ nữ muốn có đôi mắt màu đỏ đến chết đi được đấy, anh có biết không?”

Anh lắc đầu và có điều gì đó ở trong biểu cảm của anh - quá bối rối, quá mất tự chủ - khiến cô mỉm cười hạnh phúc. “Em nghĩ anh thật đẹp”, cô thủ thỉ, “và em nghĩ...”. Tim cô nhớ mất một nhịp, và cô cắn môi dưới. “Em hy vọng ý kiến của em là điều duy nhất có ý nghĩa.”

Anh cúi xuống và nhẹ nhàng chạm môi vào môi cô. Anh hôn lên mũi cô, rồi lông mày, và rồi, sau một khoảnh khắc dài đằng đằng nhìn vào mắt cô, anh lại hôn cô lần nữa, lần này không kìm lại điều gì cả.

Sarah rên rỉ, âm thanh khàn khàn ấy bị giữ lại trong miệng anh. Nụ hôn của anh đói khát, cồn cào, và lần đầu tiên trong đời, cô hiểu thế nào là đam mê.

Không, không chỉ là đam mê. Đây là khao khát.

Anh cần cô. Cô có thể cảm nhận được điều đó trong từng cử động của anh. Cô có thể nghe được qua hơi thở thô ráp của anh. Và với mọi ve vuốt của bàn tay, mọi động chạm của lưỡi, anh châm lên khao khát ấy trong cô. Cô không hề biết rằng mình lại có thể thêm muốn một người khác mãnh liệt nhường này.

Các ngón tay cô tìm được vật áo thả ra ngoài của anh, và cô luồn tay xuống dưới, nhẹ nhàng lướt trên da anh. Các cơ bắp của anh thắt lại dưới động chạm của cô và anh hít mạnh, không khí phả qua má cô như một nụ hôn.

“Em không biết đâu”, anh khàn giọng. “Em không biết em khiến anh như thế nào đâu.”

Cô có thể nhìn thấy được đam mê trong mắt anh, nó khiến cô cảm thấy mình thật quyến rũ và mạnh mẽ. “Nói cho em biết đi”, cô thì thầm, và rướn cổ lên để hôn lướt qua môi anh.

Trong khoảnh khắc, cô nghĩ anh sẽ kể. Nhưng anh chỉ lắc đầu và lầm bầm, “Anh sẽ chết mất nếu làm thế”. Rồi anh lại hôn cô, và cô không quan tâm mình khiến anh ra sao miễn là anh tiếp tục như vậy.

“Sarah”, anh nói, rời môi khỏi môi cô đủ lâu để thì thầm tên cô.

“Hugh”, cô thì thầm đáp lại và có thể nhận ra tiếng cười trong giọng mình.

Anh lùi lại. “Em đang cười sao.”

“Em không thể ngừng được”, cô thú nhận.

Anh chạm vào má cô, nhìn cô bằng ánh mắt chứa chan cảm xúc đến mức trong khoảnh khắc, cô quên cả thở. Có phải cô đã nhìn thấy tình yêu trong đó không? Dường như đó là tình yêu, dù cho anh chẳng nói ra lời.

“Chúng ta phải dừng lại thôi”, anh nói và dịu dàng chỉnh lại váy ngủ giúp cô.

Sarah biết anh đúng, nhưng vẫn thì thầm, “Em ước gì chúng ta có thể ở lại”.

Hugh cười khàn khàn, như thể đang đau đớn. “Ôi, em không biết anh muốn như vậy đến thế nào đâu.”

“Còn mấy tiếng nữa mới đến bình minh cơ”, cô dịu dàng nói.

“Anh sẽ không hủy hoại danh tiếng của em đâu”, anh nói, đưa tay cô lên môi. “Không phải thế này.”

Cảm giác vui vẻ trào dâng trong cô. “Điều đó có nghĩa là anh định hủy hoại em theo cách khác à?”

Nụ cười của anh trở nên thật nóng bỏng khi anh đứng lên và kéo cô dậy. “Anh muốn lắm. Nhưng anh không nên gọi là hủy hoại mới đúng. Hủy hoại là điều xảy ra với danh dự chứ không phải giữa một người đàn ông và một người phụ nữ. Hay ít nhất”, anh nói thêm, giọng trầm xuống một cách gợi cảm, “không phải những gì xảy ra giữa chúng ta”.

Sarah rung mình sung sướng. Cơ thể cô căng đầy sức sống, tràn trề năng lượng. Cô không biết làm sao mình có thể quay lại nhà. Chân cô muốn

chạy, và cánh tay cô muốn ôm lấy người đàn ông đứng bên cạnh, giọng cô muốn cười, và sâu bên trong...

Sâu bên trong...

Cô choáng váng. Choáng váng với tình yêu.

Anh đưa cô về đến tận cửa. Không có ai xung quanh, miễn là họ giữ im lặng thì họ chẳng phải sợ gì hết.

“Hẹn gặp lại em ngày mai”, Hugh nói, đặt tay cô lên môi. Cô gật đầu nhưng không nói gì cả. Cô không thể nghĩ nổi một từ nào đủ quan trọng để diễn tả tất cả những gì trái tim mình cảm nhận.

Cô đang yêu. Tiểu thư Sarah Pleinsworth đang yêu. Và đó mới là điều quan trọng.

Sáng hôm sau

“Có gì đó không ổn với chị.”

Sarah chớp mắt để thoát khỏi cơn buồn ngủ và nhìn Harriet, người đang ngồi ở mép giường của họ, quan sát cô với vẻ hồ nghi.

“Em đang nói về chuyện gì vậy?”, Sarah càu nhàu. “Không có gì không ổn với chị hết.”

“Chị đang cười.”

Điều này làm cô choáng váng. “Chị không thể cười sao?” “Không phải khi mới sáng ra.”

Sarah quyết định rằng chẳng thể có lời đáp trả thích hợp cho được và tiếp tục chu trình hằng sáng. Dẫu vậy, Harriet vẫn trong trạng thái hiếu kỳ cao độ và đi theo cô tới bồn rửa mặt, mắt nheo lại, đầu nghiêng sang một bên, phát ra tiếng “hmmm” hồ nghi nho nhỏ lúc lên cao lúc xuống thấp.

“Có gì không thích hợp à?”, Sarah hỏi. “Có sao?”

Chúa lòng lành, thế mà mọi người bảo cô quá kịch cỡ đấy. “Chị đang cố rửa mặt đây”, Sarah nói.

“Cứ làm đi.”

Sarah nhúng tay vào chậu nhưng trước khi cô kịp làm gì đó, Harriet đã dí mặt lại gần, chặn giữa tay và mũi Sarah.

“Harriet, có gì không ổn với em vậy?”

“Có gì không ổn với chị vậy?”, Harriet đáp trả.

Sarah để nước chảy xuống giữa các kẽ tay. “Chị chẳng biết em đang nói gì nữa.”

“Chị đang cười”, Harriet cáo buộc.

“Em nghĩ chị là loại người nào lại không được phép thức dậy với tâm trạng dễ chịu hả?”

“À, chị thì được. Em chỉ không tin là chị có thể thôi.”

Đúng là Sarah không mấy dễ chịu vào buổi sáng. “Và chị đang đỏ mặt”, Harriet nói thêm.

Sarah kiềm chế thôi thúc muốn tát nước vào mặt em gái, thay vào đó vỗ nước lên mặt mình. Cô lau khô bằng một cái khăn trắng nhỏ rồi nói, “Có lẽ bởi vì chị buộc phải cố gắng tranh cãi với em”.

“Không, em không tin là vậy”, Harriet nói, hoàn toàn thờ ơ về mĩa mai của cô.

Sarah đi lướt qua cô bé. Nếu trước đó mặt cô chưa đỏ thì giờ cũng đỏ rồi.

“Có gì đó không ổn với chị”, Harriet hét lên, lao theo sau. Sarah dừng bước nhưng không quay lại. “Em sẽ đi theo chị tới chỗ vệ sinh à?”

Một khoảnh khắc im lặng xuất hiện, thật thỏa mãn làm sao. Theo sau đó là: “Ờ, không”.

Sarah vừa vươn vai vừa bước vào buồng tắm nhỏ và đóng cửa.

Rồi khóa lại. Thật sự, rất có khả năng Harriet sẽ đếm tới mười, quyết định rằng Sarah đã có đủ thời gian để giải quyết xong và xông vào.

Khoảnh khắc cánh cửa được an toàn chặn khỏi kẻ xâm nhập, Sarah quay người, dựa vào cửa và thở dài.

Ôi trời đất ơi.

Ôi trời đất ơi.

Trông cô thật sự khác so với tối qua rõ ràng đến mức em gái cô có thể nhận ra điều đó trên mặt cô sao?

Và nếu trông cô khác biệt đến vậy sau một tối của những nụ hôn vụng trộm thì điều gì sẽ xảy ra sau khi...

À, phải nói là “nếu” thì đúng hơn.

Nhưng trái tim cô mách bảo rằng chuyện đó sẽ xảy ra thôi. Cô sẽ dành cả quãng đời còn lại với ngài Hugh Prentice. Đơn giản là không đời nào cô cho phép bất kỳ chuyện gì khác xảy ra.

Đến lúc Sarah xuống ăn sáng (Harriet bám gót và chất vấn về nụ cười của cô), rõ ràng thời tiết đã thay đổi. Mặt trời mà vốn cả tuần qua vẫn nghỉ ngơi trên bầu trời một cách tử tế giờ đã lùi lại sau những đám mây xám xịt đáng ngại, và gió rít gào báo hiệu một cơn bão sắp đến.

Chuyến thăm quan của các quý ông (một chuyến cưỡi ngựa tới sông Kennet) đã bị hoãn, và Whipple Hill náo nhiệt với những quý tộc buồn chán thừa năng lượng. Sarah đã quen có phần lớn cả căn nhà cho riêng mình vào ban ngày, và cô ngạc nhiên vì mình thấy ghét cái cảm giác như bị xâm chiếm không gian riêng tư này.

Để làm phức tạp hóa vấn đề, rõ ràng Harriet đã quyết định rằng nhiệm vụ của cô bé ngày hôm đó là bám dính - và dò hỏi - mọi động thái của Sarah. Whipple Hill rất rộng, nhưng không đủ rộng khi họ có một cô em gái hiếu kỳ, quyết tâm, và có lẽ quan trọng nhất, hiểu rõ mọi ngóc ngách trong căn nhà.

Hugh đang ở bàn ăn sáng, như thường lệ, nhưng Sarah không thể nói chuyện với anh mà không bị Harriet xen vào. Khi Sarah tới phòng khách nhỏ để đọc tiểu thuyết (như cô đã thoág đề cập đến ở bàn ăn sáng), Harriet đã ngồi ở bàn viết, các trang giấy của tác phẩm hiện thời trải ra trước mặt.

“Sarah”, Harriet nói một cách vui vẻ, “thật vui được gặp chị ở đây”.

“Vui thật”, Sarah nói mà không mềm giọng chút nào. Em gái cô chưa bao giờ giỏi môn lừa bịp.

“Chị sẽ đọc sách à?”, Harriet hỏi.

Sarah liếc xuống quyển tiểu thuyết trong tay.

“Chị đã nói là sẽ đọc sách còn gì”, Harriet nhắc cô. “Ở bữa sáng ấy.”

Sarah ngoái ra cửa, cân nhắc các phương án khác mà cô có thể có cho buổi sáng.

“Frances đang tìm người chơi trò Quả cam và Ngựa một sừng đấy”, Harriet nói.

Câu nói đó giải quyết tất cả. Sarah ngồi xuống sofa và mở quyển Quý cô Butterworth. Cô lật vài trang sách, tìm lại chỗ đang đọc dở, rồi cau mày. “Đó có phải là một trò chơi không thể?”, cô hỏi. “Trò Quả cam và Ngựa một sừng ấy?”

“Con bé nói rằng đó là phiên bản của trò Cam và Chanh”, Harriet nói với cô.

“Làm sao người ta có thể thay chanh bằng ngựa một sừng nhỉ?”

Harriet nhún vai. “Người ta cũng có cần chanh thật để chơi đâu.”

“Nhưng nó vẫn làm hỏng nhịp điệu chứ.” Sarah lắc đầu, nhớ lại bài thơ thuở nhỏ trong ký ức. “Cam và ngựa một sừng rung chuông của nhà thờ...” Cô nhìn sang Harriet để tìm gợi ý.

“Cam sừng?”

“Chị không nghĩ thế đâu.” “Trăng sừng?”

Sarah nghiêng đầu sang một bên. “Khá hơn rồi đấy”, cô đánh giá.

“Gừng sừng.”

Sarah thậm chí cũng không thể tưởng tượng được nó từ đâu ra nữa. Tuy nhiên, cô vẫn thấy mình ngân nga theo khi đọc sách.

Cam và chanh rung chuông nhà thờ Clements.

“Ồ, ồ, ồ, em nghĩ ra rồi! Hugh sừng!”

Sarah đông cứng. Điều này thì cô không thể lơ đi được. Với sự quyết tâm cao độ, cô đặt ngón trỏ vào sách để đánh dấu và ngẩng lên. “Em vừa nói gì đấy?”

“Hugh sừng”, Harriet đáp lại, như thể không có gì bình thường hơn được nữa. Cô bé nhìn Sarah với vẻ ranh mãnh. “Tất nhiên là tên cho ngài Hugh rồi. Ngài ấy có vẻ là chủ đề trò chuyện thường gặp đấy.”

“Với chị thì không”, Sarah nói ngay lập tức. Ngài Hugh Prentice có thể đang chiếm lĩnh mọi suy nghĩ của cô thật đấy, nhưng cô không nhớ mình đã từng gọi lên dù chỉ một cuộc thảo luận về anh với em gái mình.

“Có lẽ điều em muốn nói là”, Harriet dự đoán, “anh ấy là chủ đề trò chuyện thường xuyên của chị”.

“Không phải cũng là một sao?”

“Anh ấy thường xuyên tham dự vào cuộc trò chuyện của chị”, Harriet chữa lại mà không nhớ mất một nhịp nào.

“Chị thích nói chuyện với anh ấy”, Sarah nói, bởi vì chối bỏ điều đó chẳng có lợi lộc gì. Harriet biết thừa rồi.

“Thực vậy”, Harriet nói, mắt nheo lại. “Nó khiến người ta tự hỏi có phải anh ấy là nguồn cơn cho vẻ hạnh phúc khác thường của chị hay không.”

Sarah cúi. “Chị bắt đầu thấy bức mình rồi đấy, Harriet. Từ khi nào thì chị lại có tiếng không hạnh phúc vậy?”

“Mọi buổi sáng của cuộc đời chị.”

“Thật không công bằng”, Sarah nói, vì cô khá chắc chắn rằng chối bỏ điều đó cũng chẳng được ích lợi gì.

Nói chung là chối bỏ những sự thật không thể chối cãi thì chẳng có lợi lộc gì hết. Không phải với Harriet.

“Em nghĩ chị mến ngài Hugh”, Harriet tuyên bố.

Và bởi vì Sarah đang đọc Quý cô Butterworth và Nam tước Diên rồ, trong đó các ngài nam tước (dù có điên hay không) luôn xuất hiện ở ngưỡng cửa mỗi khi có người thốt ra tên họ, cô ngẩng lên nhìn.

Không có gì cả.

“Thật là một thay đổi mới mẻ làm sao”, cô lầm bầm. Harriet liếc cô. “Chị vừa nói gì thế?” “Chị chỉ vừa trầm trồ trước thực tế là ngài Hugh không xuất hiện ở ngưỡng cửa ngay khoảnh khắc em gọi tên anh ấy thôi.”

“Chị chẳng may mắn đến thế đâu”, Harriet tự mãn nói. Sarah đảo tròn mắt.

“Và nói cho chính xác nhé, em tin rằng mình vừa nói là chị mến ngài Hugh.”

Sarah quay ra cửa. Bởi vì nói thật, cô sẽ chẳng bao giờ may mắn đến thế tận hai lần chứ.

Vẫn không thấy Hugh.

Chật. Chuyện này vừa mới mẻ vừa khác biệt.

Cô gõ ngón tay lên sách hồi lâu, rồi nói nhỏ, “Ôi, mình ước gì mình có thể tìm được một quý ông chịu bỏ qua ba cô em gái quý quái và” - có thể không? - “ngón chân thừa của mình”.

Cô nhìn ra cửa. Và anh ở đó.

Cô toét miệng cười. Nhưng cân nhắc lại tất cả thì cô nên ngừng nói về cái ngón chân thừa thì hơn. Đúng là trò cười nếu sau đó cô lại sinh ra đứa bé thừa một ngón chân cho xem.

“Tôi có làm phiền không?”, Hugh hỏi.

“Tất nhiên là không rồi”, Harriet nói cực kỳ nhiệt tình. “Sarah đang đọc sách, còn em đang sáng tác.”

“Hóa ra là tôi đang làm phiền rồi.”

“Không đâu”, Harriet thốt lên. Cô bé ngẩng lên nhìn Sarah nhờ giúp đỡ, nhưng Sarah thấy không có lý do gì để can thiệp hết.

“Em không cần không gian yên tĩnh để sáng tác đâu”, Harriet giải thích.

Lông mày anh nhướn lên dò hỏi. “Không phải em đã bảo các em gái đừng trò chuyện trong xe sao?”

“À chuyện đó thì khác.” Và rồi, trước khi có người hỏi khác thế nào, Harriet quay sang phía Hugh và hỏi, “Anh không ngồi xuống cùng bọn em sao?”.

Anh gật đầu lịch sự và đi vào phòng. Sarah nhìn anh đi vòng qua một cái ghế dựa. Anh dựa vào gậy nhiều hơn thường lệ, cô có thể nhận ra qua bước chân của anh. Cô cau mày, rồi nhớ ra rằng tối qua anh đã chạy vội từ phòng xuống. Mà không có gậy.

Cô chờ tới khi anh ngồi xuống đầu sô pha bên kia rồi lặng lẽ hỏi, “Chân anh đang làm anh khó chịu à?”.

“Một chút thôi.” Anh đặt gậy xuống và lơ đãng xoa bóp chân. Sarah tự hỏi liệu anh có nhận ra là mình đang làm thế hay không nữa.

Harriet đột ngột đứng phắt dậy. “Em vừa nhớ ra một chuyện”, cô bé kêu lên.

“Gì thế?”, Sarah hỏi.

“Đó là... ừm... chuyện về... Frances!” “Frances làm sao?”

“À, không có gì đâu, thật đấy, chỉ là...” Cô bé gom giấy lại và cầm lấy cả tập giấy, làm vài tờ bị gấp lại.

“Cẩn thận kìa”, Hugh nhắc nhở. Harriet nhìn anh ngơ ngác.

“Em đang vò giấy kìa”, anh nói, ra dấu về phía tập giấy. “À! Phải rồi. Thêm lý do để em đi khỏi đây.” Cô bé bước ngang để đi ra cửa. “Nên em sẽ đi...”

Sarah và Hugh cùng nhìn cô bé rời đi, nhưng bất chấp mọi lời tuyên bố, có vẻ cô bé cứ nấn ná lại cửa mãi.

“Em cần tìm Frances à?”, Sarah hỏi.

“Vâng.” Harriet xoay chân lại và nói, “Phải rồi. Tạm biệt nhé”. Và cuối cùng cô bé cũng rời đi.

Sarah và Hugh nhìn nhau vài giây trước khi khe khẽ cười. “Chuyện đó là...”, anh định nói.

“Xin lỗi!”, Harriet hét lên, lao lại vào phòng. “Em quên mất một điều.” Cô bé chạy ra bàn, giả bộ cầm thứ gì đó lên mà Sarah không thể nhìn rõ (mặc dù công bằng mà nói thì Sarah cũng không có thị lực tốt lắm), và vội vã đi ra, đóng cửa lại sau lưng.

Miệng Sarah há hốc. “Cái gì vậy?”

“Con bé tinh quái đó. Nó chỉ giả vờ quên gì đó để có thể đóng cửa lại.”

Hugh nhướn một bên lông mày lên. “Điều đó làm em khó chịu à?”

“Tất nhiên là không. Em chỉ không bao giờ nghĩ con bé có thể tinh ranh đến thế.” Sarah dừng lại để cân nhắc. “Thôi đừng bận tâm, em vừa nói gì

nhỉ? Tất nhiên con bé tinh ranh đến thế rồi.”

“Điều mà anh lấy làm thú vị là”, Hugh nói, “em gái em rất quyết tâm để chúng ta ở riêng với nhau. Cửa phải được đóng lại”, anh nói thêm đầy ý nghĩa.

“Con bé có cáo buộc là em mền anh.” “Ồ, thật sao? Thế em trả lời thế nào?”

“Em tin là mình đã tránh không trả lời.”

“Giỏi lắm, tiểu thư Sarah, nhưng anh không dễ bị khuất phục như thế đâu.”

Sarah nhích lại gần anh một chút. “Thế sao?”

“Ồi không”, anh đáp lại, vươn tay ra để nắm lấy tay cô. “Nếu anh hỏi em có mền anh hay không thì anh bảo đảm với em là em sẽ không thoát đi dễ dàng như thế đâu.”

“Nếu anh hỏi em liệu em có mền anh không”, Sarah nói, cho phép anh kéo cô lại gần. “Em có thể không muốn lãng tránh đâu.”

“Có thể thôi sao?”, anh hỏi lại, giọng khàn khàn thủ thủ. “À thì em có thể cần thuyết phục đôi chút...”

“Chỉ một chút thôi à?”

“Em chỉ cần một chút thôi”, cô nói, khẽ thở dốc khi cơ thể cô tiếp xúc với anh, “nhưng có thể là em muốn rất nhiều”.

Môi anh lướt qua môi cô. “Anh có thể thấy là mình có một công việc thật khó khăn.”

“May cho em, anh có vẻ không phải là loại đàn ông trốn tránh những việc khó.”

Anh mỉm cười ranh mãnh. “Anh có thể bảo đảm với em, tiểu thư Sarah, anh sẽ cố hết sức để em hài lòng.”

Sarah nghĩ rằng điều đó nghe cũng thú vị đấy.

Chương

15

Sarah không rõ họ đã hôn bao lâu. Có thể là năm phút, cũng có thể là mười. Tất cả những gì cô biết là miệng của Hugh thật hư hỏng, và dù cho anh chẳng hề cời hay làm xộc xệch món đồ nào của cô, tay anh vẫn thật láu cá và táo bạo.

Anh khiến cô có những cảm xúc hư hỏng bắt nguồn từ dưới bụng rồi lan khắp cơ thể như lửa cháy. Khi môi anh đặt lên cổ cô, cô muốn ưỡn người như chú mèo, uốn cong cho tới khi mọi cơ bắp trên cơ thể trở nên ấm áp và mềm dẻo. Cô muốn đá văng đôi dép đi và rê ngón chân dọc bắp chân anh. Cô muốn ưỡn lưng và ép hông vào hông anh, khiến chân mình trở nên mềm mại và dẻo dai để anh có thể ở giữa chúng.

Anh khiến cô muốn làm những việc mà không một quý cô nào nói tới, những việc mà thậm chí các quý cô còn không nghĩ đến.

Và cô yêu điều đó. Cô không thuận theo những khao khát ấy, nhưng cô yêu chúng. Cô yêu cảm giác chưa thỏa mãn này, khao khát được kéo anh ngày một lại gần hơn cho tới khi họ hòa vào nhau. Trước đây cô chưa bao giờ muốn hôn một người đàn ông, và giờ tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là cảm giác hoàn hảo khi đôi bàn tay anh đặt lên làn da trần của cô tối qua.

“Ôi, Hugh”, cô thở dài khi ngón tay anh tìm được đường cong nơi đùi cô và siết nhẹ qua lớp váy mềm mại. Anh nhàn nhã xoay tròn ngón cái, mỗi chuyển động lại đưa anh tới gần khu vực riêng tư nhất của cô.

Chúa lòng lành, nếu anh có thể khiến cô cảm thấy như vậy qua váy, điều gì sẽ xảy ra khi anh thật sự chạm vào da cô?

Sarah rùng mình trước suy nghĩ đó, sững sờ trước cảm giác háo hức của mình khi chỉ mới nghĩ về nó.

“Em không hề biết”, Hugh thủ thỉ giữa những nụ hôn, “anh mới ước chúng ta ở bất kỳ đâu trừ nơi này làm sao”.

“Bất kỳ đâu ư?” cô trêu chọc. Cô xoa một tay lên mái tóc màu hung của anh, sung sướng khi thấy nó dễ dàng rối bù lên.

“Một nơi có giường.” Anh hôn má, rồi cổ, rồi làn da mềm mại ở họng cô. “Và cửa có khóa.”

Tim Sarah đập mạnh trước câu nói của anh, nhưng đồng thời, câu nói của anh đánh thức một tia lý trí mỏng manh. Cửa phòng khách nhỏ được đóng lại nhưng không khóa. Sarah không nghĩ là nó có thể khóa lại, và quan trọng hơn, cô biết nó không nên bị khóa lại. Bất kỳ ai thử mở cửa mà thấy nó bị khóa sẽ ngay lập tức muốn biết chuyện gì đang diễn ra bên trong, điều đó có nghĩa là trừ phi một trong hai người họ muốn mạo hiểm nhảy ra khỏi cửa sổ cao ba mét rưỡi, nếu không thì sẽ có một vụ tai tiếng nổ ra nếu có người bước vào qua cánh cửa không khóa kia.

Và dù Sarah có ý định cưới ngài Hugh Prentice (khi anh đã cầu hôn, một việc mà anh sẽ làm và nếu anh không làm thì cô cũng sẽ bắt anh làm), cô chẳng thích có một vụ ép cưới chỉ vài ngày trước đám cưới của anh họ mình đâu.

“Chúng ta phải dừng lại thôi”, cô nói mà không mấy thuyết phục.

“Anh biết.” Nhưng anh không ngừng hôn cô. Anh có chậm lại chút xíu nhưng không hề ngừng lại.

“Hugh...”

“Anh biết”, anh lại nói, nhưng trước khi anh kịp lùi ra, tay nắm cửa đã bị xoay một cách kiên quyết và Daniel nhanh nhẹn bước vào, nói gì đó về việc tìm Anne.

Sarah thở dốc, nhưng không có cách nào để cô thay đổi tình thế kịp thời. Hugh đè hơn nửa người lên người cô, có ít nhất ba cái kẹp tóc dưới sàn, và...

Và đây, Hugh đè hơn nửa người lên người cô.

“Cái quái gì thế này?” Daniel trừng mắt nhìn, chết lặng trước khi đầu óc nhanh nhạy bẩm sinh của anh hoạt động và đá sập cửa lại sau lưng.

Hugh đứng dậy nhanh hơn Sarah nghĩ là có thể trong tình huống này. Không còn bị ép bởi trọng lượng của anh, cô ngồi dậy, theo bản năng lấy cánh tay che ngực dù cho bộ váy của cô chẳng bị cởi một nút nào.

Nhưng cô cảm thấy lộ liễu. Cô vẫn còn có thể cảm nhận hơi ấm của Hugh trên người mình, và giờ Daniel đang nhìn chăm chăm vào cô với vẻ giận dữ xen lẫn thất vọng khiến cô không tài nào nhìn vào mắt anh.

“Tôi đã tin tưởng anh, Prentice”, Daniel nói bằng giọng trầm, hăm dọa.

“Không phải ở mặt này”, Hugh đáp lại, và đến Sarah cũng thấy ngạc nhiên trước giọng hờ hững của anh.

Daniel lao vào anh.

Sarah đứng bật dậy. “Dừng lại! Chuyện không như anh nghĩ đâu!”

Sau rốt thì đó là điều mà người ta toàn nói trong tiểu thuyết còn gì.

“Được rồi”, cô nói, nhìn về ngờ vực trên mặt cả hai người đàn ông, “chuyện đúng như anh nghĩ đấy. Nhưng anh không thể đánh anh ấy”.

Daniel gầm lên. “À, anh không thể sao?”

Sarah đặt tay lên ngực anh. “Không”, cô nói một cách kiên định rồi chỉ tay về phía Hugh. “Anh cũng không.” Hugh nhún vai. “Anh có định làm thế đâu.”

Sarah chớp mắt. Anh trông bình thản một cách đáng sợ, dường như đã cân nhắc tất cả mọi chuyện.

Cô quay về phía Daniel. “Đây không phải chuyện của anh.”

Cơ thể của Daniel căng cứng vì giận dữ, và anh hầu như không kiểm soát nổi giọng mình khi nói, “Về phòng em đi, Sarah”.

“Anh chẳng phải cha em”, cô đáp trả.

“Anh sẽ thay vị trí của cha em cho tới khi ông đến”, Daniel gần như quát lên.

“À, anh mà cũng có tư cách nói thế cơ đấy”, cô giễu cợt. Sau rốt thì hôn thê của Daniel cũng từng sống với gia đình Pleinsworth. Sarah biết thừa hành vi theo đuổi hôn thê đầy lăng mạn của anh cũng chẳng trong sáng gì.

Daniel khoanh tay lại. “Chuyện này không phải về anh đâu nhé.”

“Đúng là không phải cho tới khi anh xộc vào phòng.” “Nếu điều này khiến anh cảm thấy khá hơn thì tôi phải nói”, Hugh lên tiếng, “tôi đã định xin phép Bá tước Pleinsworth cho cưới cô ấy ngay khi ông ấy đến nơi.”

Sarah quay phắt đầu lại. “Đó là lời cầu hôn của em đấy à?”

“Trách anh ta đi”, Hugh đáp lại, hất đầu về phía Daniel. Nhưng rồi Daniel làm một việc không thể ngờ tới. Anh tiến một bước về phía Hugh, trừng mắt nhìn vào mặt anh, và nói, “Anh sẽ không xin ngài Pleinsworth cho cưới cô ấy. Anh sẽ không nói dù chỉ một lời với ông ấy cho tới khi kể sự thật cho cô ấy”.

Sự thật? Sarah nhìn đi nhìn lại giữa Daniel và Hugh. Vài lần. Nhưng họ chẳng chú ý đến cô như thể cô không có mặt. Và lần đầu tiên trong đời, cô ngậm chặt miệng.

“Cái gì”, Hugh nói, cuối cùng thì cũng bốc hỏa, “anh có ý gì?”.

“Anh biết rõ mà”, Daniel rít lên. “Tôi tin rằng anh chưa quên giao dịch của quỹ dữ mà anh đã ký chứ hả.”

“Ý anh là thứ đã cứu mạng anh ấy hả?”, Hugh đáp trả. Sarah lùi lại hoảng hốt. Cô không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng nó làm cô kinh hãi.

“Phải”, Daniel xác nhận bằng giọng mượt như nhung. “Cái đó đấy. Anh không nghĩ cô ấy nên biết điều đó trước khi nhận lời cầu hôn của anh sao?”

“Biết điều gì?”, Sarah hỏi một cách bất an. “Hai người đang nói về chuyện gì vậy?” Nhưng cả hai còn chẳng thèm liếc cô lấy một cái.

“Hôn nhân là cam kết trọn đời”, Daniel nói bằng giọng kinh khủng. “Trọn đời.”

Quai hàm Hugh đánh lại. “Đây không phải thời điểm thích hợp đâu, Winstead.”

“Không phải thời điểm thích hợp à?”, Daniel nhắc lại. “Không phải thời điểm thích hợp à? Thế thời điểm quái nào thì thích hợp hả?”

“Ăn nói cho cẩn thận đấy”, Hugh quát. “Cô ấy là em họ của tôi.”

“Cô ấy là một quý cô có gia giáo.”

“Cô ấy ở ngay đây đây nhé”, Sarah nói một cách yếu ớt, nhắc một tay lên.

Daniel quay phắt về phía cô. “Anh có xúc phạm em không?” “Đã bao giờ chưa á?”, Sarah hỏi, tuyệt vọng muốn phá vỡ sự căng thẳng trong phòng.

Daniel cau mày trước cố gắng tỏ ra hài hước đáng thương của cô và quay lại về phía Hugh. “Anh sẽ nói cho con bé chứ?”, anh hỏi. “Hay để tôi đây?”

Không ai nói một lời nào.

Vài giây trôi qua, rồi Daniel quay phắt về phía Sarah đột ngột đến mức khiến cô choáng váng. “Em có nhớ”, anh nói bằng tông giọng khủng khiếp, “cha của ngài Hugh đã giện dữ thế nào sau vụ đấu súng không?”.

Sarah gật đầu, dù cho cô không dám chắc là anh cần câu trả lời. Lúc diễn ra vụ đấu súng thì cô chưa ra mắt, nhưng cô đã nghe mẹ mình thì thầm về chuyện đó với các cô các bác. Ngài Ramsgate đã phát điên, họ đã nói vậy đấy. Ông ta mất trí rồi.

“Em có bao giờ tự hỏi”, Daniel tiếp tục nói bằng cái giọng khủng khiếp mà giờ cô nhận ra dù cho anh nói với cô nhưng nó là dành cho Hugh, “làm sao ngài Hugh thuyết phục được cha mình để yên cho anh không?”.

“Chưa từng”, Sarah nói một cách chậm chạp, và đó là sự thật. Ít nhất cho tới vài tuần trước. “Em cứ ngỡ... Em không biết nữa. Anh đã trở về và đó là tất cả những gì quan trọng.”

Cô thấy mình như con ngốc vậy. Vì sao cô không tự hỏi xem Hugh đã làm gì để đưa Daniel về chứ? Cô nên tự hỏi mới phải, đúng không?

“Em đã từng gặp ngài Ramsgate chưa?”, Daniel hỏi cô. “Em chắc chắn mình đã gặp một lúc nào đó rồi”, Sarah nói, ánh mắt lo lắng chuyển từ Hugh sang Daniel. “Nhưng em...”

“Ông ta là một lão khốn”, Daniel gầm gừ.

“Daniel!” Sarah chưa từng nghe anh dùng thứ ngôn ngữ đấy. Hay tông giọng ấy. Cô nhìn Hugh, nhưng anh chỉ nhún vai và nói, “Anh không có gì phản đối sự mô tả đó cả”.

“Nhưng...”, Sarah cố tìm từ để nói. Cô không thường gặp cha mình, ông hiếm khi rời khỏi Devon, và Sarah thường thấy mình đi lại vùng đất phía nam Anh quốc với mẹ trong hành trình tìm chồng bất tận. Nhưng ông là cha cô, và cô yêu ông, cô không thể nào tưởng tượng được cái cảnh đứng trở ra đó khi có người chửi bới ông như vậy.

“Không phải tất cả chúng ta đều có những ông bố nuôi năm mươi ba con chó săn tốt bụng và hiền lành”, Hugh nói.

Sarah hy vọng mình đã lý giải nhằm tông giọng khinh khỉnh trong câu nói của anh.

“Điều đó thì có gì liên quan cơ chứ?”, cô ngập ngừng ướm hỏi.

“Điều đó có nghĩa cha anh là một lão khốn. Có nghĩa ông ta là một kẻ khốn nạn thích làm hại người khác. Có nghĩa”

- Hugh bước sát lại, giọng lạnh lẽo vì tức giận - “rằng ông ta bị điên bất kể ông ta trưng ra bộ mặt như thế nào trước xã hội đi nữa, và không, anh nhắc lại, không thể nói lý với ông ta một khi ông ta đã quyết tâm làm điều gì đó.”

“Như giết anh chẳng hạn”, Daniel nói rõ.

“Bất kỳ điều gì”, Hugh quát lên, “nhưng đúng là bao gồm cả anh. Em, mặt khác”, anh nói với Sarah, giọng trở nên bình thản một cách khó chịu, “ông ấy sẽ quý lắm”.

Cô cảm thấy buồn nôn.

“Tước hiệu của gia đình em có từ thời Tudor, và có lẽ em có một khoản hồi môn đáng kể.” Hugh dựa một bên hông vào tay vịn của ghế và duỗi cẳng chân bị thương ra phía trước.

“Nhưng quan trọng hơn, em có sức khỏe tốt và đang ở tuổi sinh nở.”

Sarah chỉ biết trừng mắt nhìn.

“Cha anh sẽ mê mẩn em cho xem”, anh nhún vai nói nốt. “Hugh”, Sarah nói. “Em không...”. Nhưng cô không biết làm sao để nói hết. Cô không nhận ra người đàn ông này.

Anh tàn nhẫn, và cay độc, cái cách anh miêu tả cô khiến cô cảm thấy bất thỉu và cạn kiệt cảm xúc.

“Anh thậm chí còn chẳng phải người thừa kế của ông ấy”, Hugh nói, và Sarah có thể nhận ra điều gì đó đang sôi lên trong giọng anh. Giận dữ, sẵn sàng gây chiến.

“Ông ta thậm chí không nên quan tâm xem liệu cô dâu của anh có thể sinh sản hàng hoàng hay không”, Hugh tiếp tục, chữ sau đây nghiêng hơn chữ trước. “Ông ta có Freddie rồi. Ông ta nên ghim chặt hy vọng vào đó, và anh vẫn nói với ông ta rằng...”

Anh đột ngột quay đi, nhưng trước đó Sarah đã nghe thấy anh chửi thề dưới hơi thở.

“Tôi chưa từng gặp anh trai anh”, Daniel nói, sau khoảng một phút im lặng ngọt ngào trong phòng.

Sarah nhìn anh. Lông mày anh nhíu chặt và cô nhận ra Daniel tò mò nhiều hơn là ngạc nhiên.

Hugh không quay lại. Nhưng anh nói bằng giọng đều đều. “Anh ấy không giao thiệp cùng giới với anh.”

“A... Anh ấy có gì không ổn sao?”, Sarah ngập ngừng hỏi.

“Không!” Hugh nổi giận, quay phắt lại nhanh đến mức mất thăng bằng và gần như ngã xuống sàn. Sarah lao tới để đỡ anh, nhưng Hugh đưa tay ra để gạt cô đi. “Anh ổn”, anh cắn nhả.

Nhưng cô có thể thấy anh chẳng ổn tí nào.

“Anh trai anh chẳng có gì không ổn hết”, Hugh nói, giọng trầm và nghiêm trang, kể cả khi anh đang cố lấy lại hơi thở sau khi suýt bị ngã. “Anh ấy hoàn toàn khỏe mạnh, hoàn toàn đủ khả năng sinh con. Nhưng...”, mắt anh liếc về phía Daniel một cách đầy ý nghĩa - “anh ấy chắc sẽ không cưới”.

Mắt Daniel tối sầm lại và gật đầu thấu hiểu.

Nhưng Sarah thì không. “Điều đó có nghĩa là gì?”, cô thốt lên, bởi vì khi thật, cứ như họ đang nói chuyện bằng một ngôn ngữ khác vậy.

“Nó không hợp để em nghe đâu”, Daniel nói dứt khoát. “Thế hả?”, cô hỏi. “Thế còn ‘lão khốn, kẻ khốn nạn’ thì hợp hả?”

Nếu không phải quá tức giận thì cô hẳn đã thấy hài lòng khi cả hai người đàn ông nao núng.

“Anh ấy thích đàn ông”, Hugh nói cộc lốc.

“Em còn chẳng biết điều đó có nghĩa là gì nữa”, Sarah quát lên.

Daniel chửi thề cay đắng. “Ôi, vì tình yêu với Chúa, Prentice, cô ấy là một quý cô gia giáo. Và cũng là em họ của tôi đấy.”

Sarah không tưởng tượng nổi điều đó thì có gì liên quan nữa, nhưng trước khi cô kịp hỏi, Daniel đã bước một bước về phía Hugh và gầm lên, “Nếu anh nói thêm một lời nữa thôi thì tôi thề sẽ khiến anh bị treo cổ đấy”.

Hugh lờ đi, mắt không hề rời khỏi mắt của Sarah. “Như kiểu anh thích em”, anh nói chậm rãi và kiên quyết, “anh trai anh thích đàn ông”.

Cô trừng mắt nhìn anh, không hiểu nổi, và rồi, “Ồ”. Cô nhìn sang Daniel, mặc dù cũng không hiểu vì sao mình làm vậy. “Điều đó có thể thật sao?”

Anh nhìn đi nơi khác, má đỏ bừng.

“Anh không tự nhận là hiểu Freddie”, Hugh nói, mỗi từ đều được chọn lựa kỹ lưỡng, “hay vì sao anh ấy lại như vậy. Nhưng anh ấy là anh trai anh và anh yêu anh ấy.”

Sarah không dám chắc phải phản ứng thế nào. Cô nhìn Daniel xin lời khuyên nhưng anh quay mặt đi chỗ khác. “Freddie là một người đàn ông tốt”, Hugh tiếp tục, “và anh ấy...” .

Sarah quay về phía anh. Họng anh co thắt dữ dội và cô nghĩ mình chưa bao giờ thấy anh bối rối như thế.

“Anh ấy là lý do duy nhất giúp anh sống sót qua tuổi thơ.” Hugh chớp mắt rồi mỉm cười trầm tư. “Mặc dù anh nghĩ anh ấy cũng sẽ nói vậy về anh thôi.”

Chúa lòng lành, Sarah nghĩ, cha họ là loại người như thế nào vậy?

“Anh ấy... không giống anh”, Hugh nuốt nước bọt, “nhưng anh ấy là một người đàn ông tốt, cũng đáng kính và tốt bụng như ai khác”.

“Được rồi”, Sarah chậm rãi nói, cố tiếp thu tất cả. “Nếu anh nói anh ấy tốt bụng và em nên yêu quý anh ấy như anh trai thì em sẽ làm vậy. Nhưng chuyện này thì có liên quan gì chứ?”

“Là vì cha anh quá quyết tâm trả thù anh họ của em”, Hugh đáp lại, hất đầu về phía Daniel. “Và bây giờ vẫn thế.”

“Nhưng anh đã nói là...”

“Anh có thể kìm chân ông ấy”, Hugh cắt ngang. “Chứ không thể thay đổi được suy nghĩ của ông ấy.” Anh dồn trọng lượng sang một bên chân, và Sarah nghĩ mình thấy vẻ đau đớn thoáng xuất hiện trong mắt anh. Cô nhìn theo mắt anh tới chỗ chiếc gậy đang nằm trên tấm thảm gần sofa. Anh bước một bước về phía nó, nhưng trước khi anh kịp làm bất kỳ điều gì cô đã chạy vội tới để mang nó lại giúp anh.

Vẻ mặt anh khi thấy cô làm thế không phải vẻ biết ơn.

Nhưng bất kể Hugh muốn nói gì thì anh cũng nuốt nó xuống một cách cay đắng, thay vào đó nói với cả hai bọn họ, “Tôi nghe nói rằng trong ngày đấu súng, người ta không rõ liệu tôi có sống sót được hay không”.

Sarah nhìn Daniel. Anh gật đầu buồn bã.

“Cha tôi tin rằng tôi sẽ chết, và...”, Hugh không nói nữa mà thở ra một mội, cam chịu. “Và có thể ông đã đúng”, cuối cùng anh tiếp tục như thế cũng chỉ vừa chấp nhận điều mình sắp nói, “Freddie sẽ không bao giờ kết hôn. Tôi thì luôn nghĩ anh ấy sẽ cưới, dù cho...”. Một lần nữa, anh không nói trọn câu.

“Hugh?”, Sarah dịu dàng nói, sau gần một phút trôi qua.

Anh quay lại và nhìn cô, rồi mặt anh đanh lại. “Anh nghĩ gì không quan trọng”, anh gạt đi. “Điều quan trọng là cha anh nghĩ gì, và ông tin chắc rằng anh phải là người sinh ra người thừa kế cho thế hệ tới. Khi Winstead gần như giết chết anh...” Anh nhún vai, để cho Sarah và Daniel tự đưa ra kết luận.

“Nhưng anh ấy đâu có giết anh”, Sarah nói. “Vậy nên anh vẫn có thể...”

Không ai nói gì.

“Ờ... anh có thể, phải không?”, cuối cùng cô hỏi. Đây không phải là thời điểm để tỏ ra đoan trang, e lệ.

Anh cười một cách dữ tợn. “Không có lý do gì để anh tin là không thể, mặc dù phải thú nhận anh chưa trấn an cha mình về điều đó.”

“À, anh không nghĩ mình nên làm vậy sao?”, cô hỏi. “Ông hẳn sẽ bỏ qua cho Daniel, và...”

“Cha anh”, Hugh cắt ngang một cách gay gắt, “không dễ tha thứ đâu”.

“Đúng vậy”, Daniel nói.

“Em vẫn không hiểu”, Sarah nói. Điều này thì có gì liên quan tới cách Hugh đưa Daniel trở lại từ Ý chứ?

“Nếu em muốn cưới anh ta”, Daniel nói với cô, “thì anh sẽ không phản đối. Anh quý Hugh. Anh luôn quý Hugh, kể cả khi bọn anh chạm trán trên khu đấu súng chết tiệt đó. Nhưng anh sẽ không cho phép em cưới anh ta mà không biết rõ sự thật”.

“Sự thật nào?”, Sarah hỏi. Cô chán ngấy việc họ cứ tránh đi thẳng vào đề khi mà cô thậm chí còn chẳng biết vấn đề là gì rồi.

Daniel nhìn cô chăm chăm hồi lâu rồi quay về phía Hugh. “Kể cho con bé nghe xem làm sao mà anh thuyết phục được cha mình đi”, anh nói bằng giọng rõ ràng.

Cô nhìn Hugh. Anh đang nhìn vào một điểm nào đó trên vai cô. Cứ như cô không có mặt ở đó vậy.

“Nói cho cô ấy đi.”

“Cha anh không yêu thứ gì bằng tước hiệu Ramsgate”, Hugh nói bằng giọng đều đều kỳ cục. “Anh chẳng là gì ngoài một công cụ, nhưng ông tin rằng anh là công cụ duy nhất của ông, do đó anh vô giá.”

“Điều đó có nghĩa là gì?”, cô hỏi.

Anh nhìn cô, chớp mắt như thể bây giờ mới nhìn rõ cô. “Em không hiểu sao?”, anh nhẹ nhàng nói. “Dính tới cha anh thì thứ duy nhất anh có thể dùng để mặc cả là chính bản thân mình.”

Cảm giác khó ở của Sarah bắt đầu tăng dần.

“Anh đã ký một hợp đồng”, Hugh nói với cô, “giải thích chính xác những gì sẽ xảy ra nếu anh họ em gặp nguy hiểm”.

Ánh mắt Sarah nhìn Daniel rồi quay sang Hugh. “Chuyện gì?”, cô nói, sự khiếp hãi trong giọng nói như chực rút cạn hơi thở khỏi cơ thể cô. “Chuyện gì sẽ xảy ra?”

Hugh nhún vai. “Anh sẽ tự tử.”

Chương

16

Không, nói thật đấy”, Sarah nói. Giọng miễn cưỡng, ánh mắt cảnh giác.
“Chuyện gì sẽ xảy ra?”

Hugh kiềm chế thôi thúc muốn xoa ngón cái lên thái dương. Đầu anh bắt đầu đau và anh dám chắc rằng phương thuốc duy nhất là được vui vẻ bóp cổ Daniel Smythe-Smith. Lần này, mọi thứ trong đời Hugh đều tốt lành - hoàn hảo nữa là đằng khác - và Daniel lại phải chồm mũi vào chỗ chẳng ai muốn anh ta. Chẳng cần đến anh ta.

Hugh không định nói về chuyện đó theo cách này. Hoặc có lẽ là anh hoàn toàn không định nói về nó, một giọng nói nhỏ nhỏ bên trong cố gắng lên tiếng. Anh còn chẳng nghĩ đến nó. Anh quá say mê tiểu thư Sarah, hoàn toàn bị mê hoặc bởi cảm giác hạnh phúc vô ngần khi rơi vào lưới tình đến mức còn chẳng nghĩ đến “thỏa thuận” với cha anh.

Nhưng chắc chắn - chắc chắn cô sẽ hiểu rằng anh không còn lựa chọn nào khác.

“Đây là chuyện đùa phải không?”, Sarah hỏi. “Bởi vì nếu thế thì nó không vui chút nào đâu. Thật sự thì anh bảo mình sẽ làm gì cơ?”

“Anh ấy không nói dối đâu”, Daniel nói.

“Không”, Sarah lắc đầu, thất kinh. “Không thể là sự thật được. Thật phi lý. Thật điên rồ, nó là...”

“Là điều duy nhất có thể thuyết phục cha anh để anh ấy yên”, Hugh nói một cách gay gắt.

“Nhưng anh không làm vậy thật chứ”, cô nói, giọng tuyệt vọng. “Bởi vì anh chỉ nói dối ông ấy thôi phải không? Đó chỉ là một lời đe dọa. Một lời đe dọa suông.”

Hugh không trả lời. Anh không biết mình có làm thật hay không nữa. Anh gặp phải một rắc rối - không, anh đã bị thách thức bởi một rắc rối - và cuối cùng anh đã tìm được một cách để giải quyết nó. Thực lòng mà nói, anh cực kỳ hài lòng với chính bản thân mình. Anh đã nghĩ kế hoạch của mình quá xuất sắc.

Cha anh sẽ chẳng bao giờ mạo hiểm đánh mất Hugh trước khi Hugh cho ra đời một thế hệ thừa kế mới cho dòng họ Prentice. Mặc dù một khi điều đó đã xảy ra thì chẳng biết chuyện sẽ ra sao nữa, Hugh trầm ngâm nghĩ. Nếu cha anh có một hai đứa cháu khỏe mạnh rồi thì chắc ông còn chẳng thèm chớp mắt nếu Hugh đi tự tử nữa đâu.

À thì có thể ông sẽ chớp mắt một lần, làm bộ làm tịch cho người ngoài nhìn. Nhưng sau đó, Hugh chỉ là chuyện quá khứ.

Ôi chao, khi anh đưa thỏa thuận đó với cha mình, cảm giác mới hoành tráng làm sao. Có thể anh là đứa con khốn nạn đấy, nhưng cảnh cha anh rưng rờ, tuyệt đối vô vọng, không một lời mắng chửi...

Thật phi thường, tuyệt diệu.

Hugh đã nhận ra rằng được xem như một quả bom sắp phát nổ cũng có những lợi thế nhất định. Cha anh đã mắng nhiếc, xỉ vả, lật khay trà, vậy nhưng suốt lúc đó, Hugh đã quan sát ông với vẻ thích thú hờ hững, gần như lãnh đạm mà lúc nào cũng làm ngài hầu tước tức điên lên.

Và rồi, sau khi ngài Ramsgate tuyên bố rằng Hugh sẽ không bao giờ thực hiện đúng như cái lời đe dọa ngớ ngẩn đó, ông ta mới nhìn vào con trai mình. Ông ta thật sự nhìn vào anh, lần đầu tiên trong trí nhớ của Hugh, và thấy một nụ cười trống rỗng, xác xơ, quai hàm rắn như thép. Ông ta đã trắng bệch đến mức mắt như lồm hằm vào trong.

Ông ta đã ký vào bản thỏa thuận.

Sau đó, Hugh không nghĩ nhiều đến vấn đề này. Thịnh thoảng anh có thể đùa cợt vô lối (lúc nào tính hài hước của anh cũng có phần xấu xa), nhưng theo anh thì anh và cha anh đã rơi vào tình trạng bế tắc.

Nói cách khác, chẳng có gì phải lo hết. Và anh không hiểu vì sao dường như chẳng ai khác nhận ra điều đó nhỉ.

Tất nhiên những người biết thỏa thuận đó chỉ có Daniel và Sarah, nhưng là những người thông minh, họ hiếm khi có những quyết định thiếu lý trí.

“Sao anh không trả lời em?”, Sarah hỏi, cao giọng vì hốt hoảng. “Hugh? Hãy nói với em rằng anh không định làm thật đi.”

Hugh trừng mắt nhìn cô. Anh vẫn mãi nghĩ ngợi, nhớ lại, như thể một phần trong anh đã rời khỏi phòng, tìm kiếm một góc yên tĩnh để cân nhắc về thế giới đáng buồn của mình.

Anh sẽ mất cô. Cô sẽ không hiểu. Giờ Hugh có thể nhận thấy điều đó trong đôi mắt hốt hoảng và bàn tay run rẩy của cô. Vì sao cô không hiểu rằng anh đã đưa ra một quyết định anh hùng chứ? Anh đang hy sinh bản thân - hay ít nhất thì dọa sẽ làm vậy - vì ông anh thân yêu của cô. Không phải điều đó thật ý nghĩa sao?

Anh đã đưa Daniel trở lại Anh quốc, bảo đảm sự an toàn của anh ta, vì thế anh nên bị trừng phạt sao?

“Nói gì đi, Hugh”, Sarah van nài. Cô nhìn sang Daniel rồi lại nhìn Hugh, đầu quay qua quay lại một cách vụng về. “Em không hiểu vì sao anh chẳng nói gì hết.”

“Anh ấy đã ký một thỏa thuận”, Daniel bình tĩnh nói. “Anh có một bản sao.”

“Anh đưa Daniel một bản sao ư?”

Hugh không rõ điều đó có ảnh hưởng gì, nhưng trông Sarah vô cùng sợ hãi. Mặt cô cắt không còn giọt máu, tay cô, vốn đang được cố gắng giữ chặt bên thân, giờ run rẩy dữ dội. “Anh phải xé nó đi”, cô nói với Daniel. “Ngay bây giờ. Anh phải xé nó đi.”

“Nó không...”

“Nó ở Luân Đôn à?”, cô cắt ngang. “Bởi vì nếu thế thì em sẽ đi ngay đây. Em không quan tâm liệu mình có nhớ mất đám cưới của anh hay không, điều đó chẳng quan trọng. Em sẽ quay lại, em sẽ lấy nó và...”

“Sarah!”, Daniel gần như hét lên. Khi đã nhận được sự chú ý của cô, anh nói, “Chẳng có gì khác biệt đâu. Nó chỉ là bản sao mà thôi. Và nếu anh ấy

đúng” - anh ra hiệu về phía Hugh - “thì đó là thứ duy nhất giữ an toàn cho anh đấy”.

“Nhưng nó có thể sẽ giết chết anh ấy”, cô nức nở. Daniel khoanh tay lại. “Điều đó thì hoàn toàn phụ thuộc vào ngài Hugh đây.”

“Thật ra là cha tôi”, Hugh nói. Bởi vì thật sự mà nói thì đó là khởi đầu của chuỗi điên rồ này.

Cơ thể Sarah cứng đờ, nhưng đầu cô vẫn quay cuồng như thể đang cố bắt bộ não của mình tiếp nhận. “Vì sao anh lại làm thế cơ chứ?”, cô hỏi, dù cho Hugh cảm thấy mình đã giải thích quá rõ lý do rồi. “Nó sai trái. Nó... nó bất thường.”

“Nó logic mà”, Hugh nói.

“Logic? Logic á? Anh mất trí rồi à? Đó là việc phi lý, vô trách nhiệm, ích kỷ...”

“Sarah, dừng lại”, Daniel nói, đặt một tay lên vai cô. “Em mất bình tĩnh rồi.”

Nhưng cô gạt anh đi. “Đừng có ra vẻ kẻ cả với em”, cô quát lên. Cô quay về phía Hugh. Anh ước gì anh biết nên nói gì. Anh cứ nghĩ mình đã nói điều nên nói. Nếu anh ở vào vị trí của cô thì đó chính là điều sẽ thuyết phục được anh.

“Anh có nghĩ đến ai khác ngoài bản thân anh không?”, cô gắng hỏi.

“Anh đã nghĩ đến anh họ của em”, Hugh bình tĩnh nói. “Nhưng giờ mọi chuyện đã khác rồi”, cô kêu lên. “Khi anh đưa ra lời đe dọa đó thì chỉ có mình anh thôi. Nhưng giờ thì...”

Hugh chờ, nhưng cô không nói hết câu. Cô không nói, không phải như thế nữa. Cô không nói giờ anh có em.

“Anh cũng chẳng phải làm điều đó thật”, cô tuyên bố như thể vừa mới giải quyết được tất cả rắc rối của họ. “Nếu có chuyện gì xảy ra với Daniel thì anh cũng không cần tự tử thật. Sẽ không có ai bắt anh thực hiện thỏa thuận đó, không một ai hết. Chắc chắn không phải cha của anh, còn Daniel thì đã chết rồi.”

Cả căn phòng chết lặng cho tới khi Sarah hất hùng bịt tay lên miệng. “Em xin lỗi”, cô nói, hốt hoảng nhìn về phía anh họ. “Em xin lỗi. Ôi lạy Chúa, em xin lỗi.”

“Thôi đủ rồi”, Daniel cắt lời, nhìn Hugh với vẻ gần như căm ghét. Anh ôm lấy Sarah và thì thầm điều gì đó vào tai cô. Hugh không nghe được anh ta nói gì, nhưng nó không thể ngăn được dòng nước mắt đang lăn xuống má cô.

“Tôi sẽ thu dọn đồ đạc”, Hugh nói. Không một ai bảo anh đừng làm thế.

Sarah để Daniel dẫn về phòng, chỉ phản đối khi anh đề nghị bế cô lên cầu thang.

“Đừng”, cô nói bằng giọng nghẹn ngào. “Em không muốn mọi người nhận ra em sầu não đến thế nào.”

Sầu não. Thật là một từ nhảm nhí. Cô không sầu não, mà thống khổ.

Vỡ vụn.

“Để anh đưa em về phòng”, anh nói.

Cô gật đầu, rồi lại nói, “Không! Harriet có thể ở đó. Em không muốn con bé dò hỏi, và anh biết tính nó rồi đấy”.

Cuối cùng, Daniel đưa cô về phòng của anh, lý luận rằng đó là một trong những căn phòng duy nhất bảo đảm sự riêng tư cho cô trong nhà. Anh hỏi lại cô lần cuối liệu cô có cần mẹ, Honoria, hay bất kỳ ai hay không, nhưng Sarah lắc đầu và cuộn tròn thành quả bóng trên giường. Daniel tìm được một cái chăn rồi đắp nó cho cô, và khi đã chắc chắn cô thật sự muốn ở một mình, anh rời khỏi phòng, lặng lẽ đóng cửa lại sau lưng.

Mười phút sau, Honoria tới.

“Daniel bảo với chị là em nói muốn ở một mình”, Honoria nói khi Sarah nhìn cô ấy bằng vẻ kiệt sức, “nhưng bọn chị nghĩ em nhầm rồi”.

Đúng nghĩa một gia đình. Những người có quyền quyết định xem khi nào thì bạn sai. Sarah thấy mình cũng hay tự cho là đúng như vậy. Có lẽ còn hơn những người khác.

Honoraria ngồi xuống cạnh Sarah và dịu dàng vuốt lọn tóc ra khỏi mặt cô. “Chị có thể giúp gì cho em nào?”

Sarah không thềm ngẩng đầu khỏi gối. Cô cũng chẳng quay lại nhìn chị họ. “Chị không thể đâu.”

“Chúng ta phải làm gì đó chứ”, Honoraria nói. “Chị không tin rằng chúng ta đã vô vọng.”

Sarah hơi nhồm dậy và nhìn Honoraria với vẻ khó tin. “Daniel không kể gì cho chị à?”

“Anh ấy kể một ít”, Honoraria đáp lại, không phản ứng gì trước giọng nói thiếu hòa nhã của Sarah.

“Thế thì sao chị có thể nói là chúng ta chưa vô vọng? Em cứ nghĩ mình yêu anh ấy. Em tưởng anh ấy cũng yêu em. Và giờ thì em phát hiện ra...” Sarah cảm thấy mặt mình rúm ró vì giận dữ, Honoraria không đáng phải chịu đựng điều đó nhưng cô không tài nào kiểm soát nổi bản thân mình. “Đừng có bảo em rằng chúng ta chưa vô vọng nữa!”

Honoraria cắn môi dưới. “Có khi em nên nói chuyện với anh ấy.”

“Em đã nói rồi! Thế chị nghĩ vì sao em lại trở nên thế này chứ?” Sarah vẫy tay trước mặt như muốn nói...

Như muốn nói, Em giận dữ, đau khổ, và không biết phải làm gì.

Như muốn nói, Em chẳng biết làm gì ngoài vẫy cánh tay ngơ ngẩn này.

Như muốn nói, Hãy giúp em vì em không biết phải nói thế nào hết.

“Chị không chắc mình đã hiểu toàn bộ câu chuyện”, Honoraria cẩn trọng nói. “Daniel rất buồn bực, anh ấy nói em đang khóc, rồi chị lao vội đi...”

“Anh ấy đã nói gì với chị?”, Sarah hỏi bằng giọng đều đều. “Anh ấy giải thích rằng ngài Hugh...” Honoraria nhăn mặt như thể không dám tin điều mình đang nói. “À, anh ấy kể với chị cách ngài Hugh thuyết phục cha mình tha cho anh ấy. Đó là...” Một lần nữa, khuôn mặt Honoraria xuất hiện ba biểu cảm hoài nghi khác nhau trước khi có thể tiếp tục. “Thật ra thì chị nghĩ anh ấy khá thông minh, mặc dù chắc chắn là có phần...”

“Điên rồ?”

“À, không”, Honoria chậm rãi nói. “Nó chỉ được xem là điên rồ nếu không có lý lẽ gì ẩn sau hành động đó, và chị không nghĩ ngài Hugh làm bất kỳ việc gì mà không suy nghĩ cẩn thận đâu.”

“Anh ấy nói sẽ tự tử đấy, Honoria. Em xin lỗi, em không thể - Chúa lòng lành, thế mà mọi người cứ bảo em hay phản ứng thái quá!”

Honoria cố nín cười. “Nó đúng là... có phần... mỉa mai.” Sarah nhìn chị.

“Không phải chị thấy có gì hay ho đâu”, Honoria nói vội.

“Em cứ nghĩ mình yêu anh ấy”, Sarah thì thầm bằng tông giọng rất nhỏ.

“Cứ nghĩ à?”

“Em không biết mình còn như thế hay không nữa”, Sarah quay đi, lại gục đầu xuống giường. Nhìn chị họ khiến cô đau đớn. Honoria vô cùng hạnh phúc, và cô ấy xứng đáng được hạnh phúc, nhưng trái tim Sarah không lương thiện đến mức không cảm thấy ghét cô ấy chút nào. Chỉ hơi ghét lúc này thôi.

Honoria im lặng trong giây lát, rồi hỏi nhỏ, “Em có thể hết yêu nhanh thế à?”.

“Em yêu cũng nhanh mà.” Sarah nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Có thể đó không phải là tình yêu thật. Có khi em chỉ muốn yêu mà thôi. Bao nhiêu là đám cưới, chị và Marcus, anh Daniel và Anne, mọi người trông thật hạnh phúc, và em mới muốn được như vậy làm sao. Có lẽ chỉ vì thế mà thôi.”

“Em thật sự nghĩ vậy à?”

“Làm sao em có thể yêu một người có thể đưa ra một lời đe dọa như vậy cơ chứ?”, Sarah hỏi bằng giọng tan nát.

“Anh ấy làm vậy để bảo đảm hạnh phúc cho một người khác.” Honoria nhắc cô. “Cho anh trai của chị.”

“Em biết”, Sarah trả lời, “và em có thể ngưỡng mộ anh ấy vì điều đó, thật lòng thì em có thể, nhưng khi em hỏi anh ấy liệu có phải là lời đe dọa suông không thì anh ấy không xác nhận.” Cô nuốt nước bọt liên tục, cố làm dịu hơi thở của mình. “Anh ấy không nói với em rằng nếu... nếu cần thiết” -

cô ghen ghét - “anh ấy sẽ không làm thế. Em đã hỏi thẳng trước mặt anh ấy, vậy mà anh ấy không trả lời.”

“Sarah”, Honoria nói, “em cần phải...”.

“Chị có hiểu cuộc trò chuyện đó kinh khủng đến mức nào hay không?”, Sarah nức nở. “Bọn em đã thảo luận về vấn đề nếu anh trai chị bị ám sát. Như thế... như thế sau đó... bất kỳ việc gì Hugh làm có thể tệ hơn được nữa chứ?”

Honoria dịu dàng đặt tay lên vai Sarah.

“Em biết”, Sarah nức nở, như thể cử chỉ của Honoria là một câu hỏi. “Chị sẽ bảo em rằng em cần hỏi lại anh ấy. Nhưng nếu em hỏi lại, Hugh nói anh ấy sẽ thực sự làm vậy thì sao, nếu cha anh ấy đổi ý và làm gì đó với Daniel, anh ấy sẽ cầm một khẩu súng và nhét vào miệng mình thì sao?”

Một khoảnh khắc im lặng khủng khiếp xuất hiện, rồi Sarah bịt tay lên miệng, cố kìm lại một tiếng nức nở.

“Hít sâu nào”, Honoria xoa dịu, nhưng mắt cô ấy mở to kinh hãi.

“Sao em có thể nói về điều đó cơ chứ?”, Sarah bật khóc. “Cảm giác của em về Hugh thật tệ và em đã nổi giận với anh ấy khi rõ ràng nó có nghĩa là Daniel phải chết, không phải đó mới là điều nên làm em đau đớn hay sao - Chúa nhân từ, Honoria, nó đối lập với bản chất con người. Em không thể... em không thể...”

Cô ngã sụp trong vòng tay của chị họ, nức nở qua hàng nước mắt. “Không công bằng”, cô vùi mặt vào vai Honoria nức nở khóc. “Thật là không công bằng.”

“Không.”

“Em yêu anh ấy.”

Honoria không hề ngừng xoa lưng cô. “Chị biết.”

“Và em cảm thấy mình như một con quái vật khi buồn rầu về việc anh ấy nói...”, Sarah hỗn hển, cố hít thở. “Khi anh ấy nói sẽ tự tử, em đã van vì anh ấy hãy nói mình sẽ không làm thế, không phải em nên thấy buồn vì điều đó có nghĩa sẽ có chuyện xảy ra với Daniel sao?”

“Nhưng em có thể hiểu vì sao ngài Hugh lại đưa ra thỏa thuận đó”, Honoria nói. “Đúng chứ?”

Sarah gật đầu. Phổi và khắp cơ thể cô đều đau đớn. “Nhưng giờ mọi chuyện phải khác rồi”, cô thì thầm. “Giờ anh ấy nên cảm thấy khác biệt. Em phải có ý nghĩa gì đó chứ.”

“Có chứ”, Honoria trấn an. “Chị biết mà. Chị đã thấy cái cách hai người nhìn nhau khi cho rằng xung quanh không có ai rồi.”

Sarah lùi lại vừa đủ xa để nhìn vào mặt chị họ. Honoria đang nhìn cô với nụ cười dịu dàng, và ánh mắt cô ấy - đôi mắt màu xanh oải hương tuyệt vời mà Sarah luôn ghen tị - trong veo và bình thản.

Sarah tự hỏi có phải đó là sự khác biệt giữa họ hay không? Honoria đón chào ngày mới như thế thế giới là những đại dương xanh trong và những cơn gió mơn man. Thế giới của Sarah thì toàn là những cơn bão. Cô chưa thấy một ngày trời quang mây tạnh nào trong đời cả.

“Chị đã nhìn thấy cái cách anh ý nhìn em”, Honoria nói. “Anh ấy yêu em.”

“Anh ấy không nói ra điều đó.” “Em đã nói chưa?”

Sarah im lặng thay câu trả lời.

Honoria vươn tay ra nắm lấy tay cô. “Em có thể là người dũng cảm và nói ra điều đó trước mà.”

“Chị nói thì dễ rồi”, Sarah nói, nghĩ đến Marcus, người lúc nào cũng trọng danh dự và kín đáo. “Chị yêu người đàn ông dễ chịu, đáng yêu, dễ hiểu nhất nước Anh.”

Honoria nhún vai thương cảm. “Chúng ta không thể chọn người mình yêu. Và em biết đấy, em cũng chẳng phải là người phụ nữ dễ chịu, dễ hiểu nhất nước Anh đâu.”

Sarah liếc xéo cô. “Chị bỏ qua từ đáng yêu rồi đấy.”

“À, em có thể là người đáng yêu nhất chứ.” Honoria cười tinh quái rồi huých Sarah. “Chị dám nói ngài Hugh nghĩ em là người đáng yêu nhất đấy.”

Sarah chôn mắt vào hai tay. “Em phải làm gì đây?” “Chị nghĩ em sẽ phải nói chuyện với anh ấy.”

Sarah biết Honoria nói đúng, nhưng cô không thể ngăn tâm trí mình hỗn loạn với các kết quả mà cuộc trò chuyện đó có thể mang lại. “Thế nếu anh ấy nói sẽ giữ thỏa thuận thì sao?”, cuối cùng cô hỏi, giọng nhỏ và đầy sợ hãi.

Honoria đáp sau vài giây, “VẬY thì ít nhất em cũng biết. Nhưng nếu em không hỏi anh ấy thì em sẽ chẳng bao giờ biết anh ấy có thể nói gì đâu. Hãy nghĩ xem nếu Romeo và Juliet nói chuyện thẳng thắn với nhau thì chuyện đã thế nào”.

Sarah ngẩng lên, sửng sốt trong giây lát. “Thật là một so sánh khủng khiếp.”

“Xin lỗi, phải, em nói đúng.” Honoria trông bối rối, rồi đổi ý và chỉ một ngón tay về phía Sarah. “Nhưng nó làm em ngừng khóc còn gì.”

“Chỉ để trách chị mà thôi.”

“Em cứ trách chị tùy thích nếu điều đó mang nụ cười của em trở lại. Nhưng em phải hứa với chị là sẽ nói chuyện với anh ấy. Em không muốn một hiểu nhầm tai hại làm hỏng cơ hội có được hạnh phúc của mình đâu.”

“Ý chị nói là nếu cuộc đời em bị hủy hoại thì chính em là người tự gây ra điều đó à?”, Sarah hỏi bằng giọng khô khan. “Chị không nói thế nhé, nhưng đúng là vậy.”

Sarah im lặng hồi lâu rồi hỏi, gần như lơ đãng, “Chị có biết anh ấy có thể tính nhằm phép nhân những con số rất lớn không?”.

Honoria mỉm cười khoan dung. “Không, nhưng nó cũng chẳng làm chị ngạc nhiên.”

“Anh ấy chỉ mất có một giây thôi đấy. Anh ấy từng cố giải thích cho em một lần những gì diễn ra trong đầu anh ấy khi tính nhằm, nhưng em chẳng thể theo nổi.”

“Số học kỳ bí lắm.”

Sarah đảo tròn mắt. “Ngược lại với tình yêu nhỉ?”

“Tình yêu hoàn toàn không thể hiểu nổi.” Honoria nói. “Số học thì chỉ là một bí ẩn mà thôi.” Cô ấy nhún vai, đứng dậy, chìa một tay ra cho Sarah. “Hoặc có lẽ ngược lại. Chúng ta có nên đi tìm hiểu hay không đây?”

“Chị sẽ đi với em à?”

“Chỉ để giúp em tìm ra chỗ anh ta thôi.” Honoria khẽ nhún một bên vai. “Căn nhà này rất rộng mà.”

Sarah nhướn lông mày hồ nghi. “Chị sợ em sẽ mất can đảm chứ gì.”

“Không nghi ngờ gì”, Honoria xác nhận.

“Không đâu”, Sarah nói, bất chấp cảm giác nôn nao và sợ hãi, cô biết đó là sự thật. Cô không phải là người lùi bước trước sợ hãi. Và cô sẽ chẳng bao giờ có thể sống với chính mình nếu không làm tất cả những việc trong khả năng để đảm bảo hạnh phúc của bản thân.

Và của Hugh. Bởi vì nếu có bất kỳ ai trên thế giới này xứng đáng có một cái kết hạnh phúc thì chính là anh.

“Nhưng không phải ngay lập tức”, Sarah nói. “Em cần chỉnh trang gọn gàng. Em không muốn tới chỗ anh ấy với bộ dạng vừa khóc xong.”

“Anh ấy nên biết chính mình đã làm em khóc.”

“Trời ơi, Honoria Smythe-Smith, đó có thể là điều lạnh lùng nhất mà em từng nghe chị nói đấy.”

“Giờ là Honoria Holroyd rồi”, Honoria tinh nghịch nói, “và đó là sự thật. Điều duy nhất tệ hơn việc một người đàn ông làm một người phụ nữ khóc là người đàn ông đó làm vậy mà không thấy tội lỗi gì hết”.

Sarah nhìn cô ấy với vẻ kính trọng mới lạ. “Cuộc sống hôn nhân hợp với chị đấy.”

Nụ cười của Honoria có phần tự mãn. “Thật vậy nhỉ?” Sarah dịch ra mép giường và trượt xuống. Chân cô cứng đờ, và cô lần lượt gập lại rồi duỗi thẳng đầu gối từng bên một.

“Anh ấy đã biết là mình làm em khóc rồi.” “Tốt.”

Sarah dựa vào thành giường và nhìn xuống tay mình.

Các ngón tay cô sừng húp. Làm sao chuyện đó xảy ra được nhỉ? Ai lại bị biến thành xúc xích vì khóc cơ chứ?

“Có gì không ổn à?”, Honoria hỏi.

Sarah nhìn cô ủ rũ. “Em tin rằng mình muốn ngài Hugh nghĩ em là kiểu phụ nữ trông thật lộng lẫy khi khóc, kiểu như mắt sáng lấp lánh ấy.”

“Đối lập với viền mắt đỏ quạch và sừng húp à?”

“Đó là cách chị muốn nói trông em thật lôi thôi sao?” “Em cần chải lại tóc đấy”, Honoria nói, vẫn khéo xử sự như thường lệ.

Sarah gật đầu. “Chị có biết Harriet ở đâu không? Bọn em dùng chung một phòng và em không muốn con bé trông thấy em như thế này.”

“Con bé sẽ không phán xét gì em đâu”, Honoria trấn an cô.

“Em biết. Nhưng em không chịu được tràng chất vấn của nó đâu. Và chị biết nó sẽ không ngừng dò hỏi mà.” Honoria nín cười. Cô ấy hiểu Harriet chứ. “Chị bảo này”, Honoria nói, “chị sẽ làm Harriet phân tâm, em có thể về phòng để...” Cô ấy vẫy tay quanh mặt, dấu hiệu phổ biến để cho biết một người cần chỉnh trang lại ngoại hình.

Sarah gật đầu. “Cảm ơn chị. Và Honoria...” Sarah chờ tới khi chị họ quay lại nhìn cô. “Em yêu chị.”

Honoria run run nở nụ cười. “Chị cũng yêu em, Sarah.”

Cô ấy gạt một giọt nước mắt vô hình khỏi mắt, rồi hỏi, “Em có muốn chị chuyển lời cho ngài Hugh, bảo anh ấy gặp em sau ba mươi phút nữa không?”.

“Một tiếng thì sao?” Sarah dừng cảm thật đấy, nhưng đến mức ấy thì chưa. Cô cần thêm thời gian để nâng cao tự tin.

“Ở nhà kính nhé?”, Honoria gợi ý trong lúc bước ra cửa. “Em sẽ có không gian riêng tư. Chị nghĩ cả tuần nay chẳng ai dùng đến căn phòng đó đâu. Dường như tất cả đều sợ gặp phải cảnh chúng ta tập nhạc.”

Sarah mỉm cười. “Không sai. Ở nhà kính sau một tiếng nữa. Em sẽ...”

Cô bị cắt ngang bởi một tiếng gõ cửa mạnh mẽ.

“Kỳ lạ thật”, Honoria nói. “Daniel biết là chúng ta...” Cô nhún vai, không thềm nói hết. “Vào đi!”

Cửa mở ra, và một người hầu nam bước vào. “Thưa phu nhân”, anh ta nói với Honoria, mắt chớp chớp ngạc nhiên. “Tôi đang tìm bá tước.”

“Anh ấy đã tốt bụng cho phép chúng tôi dùng phòng của mình”, Honoria nói. “Có vấn đề gì sao?”

“Không, nhưng tôi có tin nhắn từ chuồng ngựa.”

“Từ chuồng ngựa à?”, Honoria hỏi lại. “Kỳ lạ thật.” Cô ấy nhìn sang Sarah, người đang kiên nhẫn nghe cuộc trao đổi.

“Điều gì lại có thể quan trọng đến mức người ta bảo George đến tìm Daniel ở phòng của anh ấy nhỉ?”

Sarah nhún vai, đoán George là người hầu nam kia. Honoria đã trưởng thành ở Whipple Hill, tất nhiên cô ấy biết tên anh ta.

“Được rồi”, Honoria nói, quay về phía anh ta. Cô ấy chìa tay ra. “Nếu anh chuyển lời nhắn cho tôi thì tôi bảo đảm rằng Bá tước Winstead sẽ nhận được nó.”

“Xin lỗi phu nhân. Nó không được viết lại. Tôi được nhờ chuyển lời cho ngài ấy thôi.”

“Tôi sẽ chuyển lời vậy”, Honoria nói.

Anh ta trông do dự trong giây lát. “Cảm ơn phu nhân. Tôi được nhờ bảo đức ngài rằng ngài Hugh đã lấy một chiếc xe ngựa để tới Thatcham.”

Sarah chú ý ngay lập tức. “Ngài Hugh sao?”

“Ờ... vâng”, George xác nhận. “Ngài ấy là quý ngài đi lại khắp khiêng phải không?”

“Sao anh ấy lại đi tới Thatcham chứ?”

“Sarah”, Honoria nói, “chị chắc chắn rằng George không biết...”.

“Có”, George cắt ngang. “Tôi xin lỗi, phu nhân. Tôi không định cắt lời.”

“Xin cứ nói đi”, Sarah nôn nóng nói.

“Tôi nghe nói ngài ấy đi tới White Hart để gặp cha.”

“Cha anh ấy sao?”

George gần như chùn bước.

“Sao anh ấy lại đi gặp cha chứ?”, Sarah gặng hỏi.

“T... tôi không biết, thưa tiểu thư.” Anh ta hướng ánh mắt khá tuyệt vọng về phía Honoria.

“Em không thích điều này chút nào”, Sarah nói. Trông George thật khổ sở.

“Anh có thể đi rồi, George”, Honoria nói. Anh ta nhanh nhẹn cúi chào rồi bỏ chạy.

“Vì sao cha anh ấy lại ở Thatcham nhỉ?”, Sarah hỏi ngay khi họ chỉ còn lại một mình.

“Chị không biết”, Honoria đáp lại, trông cũng bối rối như Sarah. “Chắc hẳn ông ta không được mời tới dự đám cưới rồi.”

“Chuyện này chẳng có gì tốt lành cả.” Sarah quay ra nhìn cửa sổ. Mưa vẫn trút xuống xối xả. “Em cần vào làng.”

“Em không thể đi trong thời tiết này được.” “Hugh đi được còn gì.”

“Chuyện đó hoàn toàn khác. Anh ấy tới chỗ cha mình.” “Người muốn giết Daniel!”

“Ôi, Chúa ơi”, Honoria, lắc đầu. “Thật điên rồ.”

Sarah lờ cô ấy đi, thay vào đó lao ra hành lang và réo tên George, người tựa ớn trời chưa kịp xuống gác. “Tôi cần một cỗ xe”, cô nói. “Ngay lập tức.”

Ngay khi anh ta đi mất, cô quay lại chỗ Honoria, người đang đứng ở cửa. “Gặp em ở đường vào nhà”, Honoria nói. “Chị sẽ đi với em.”

“Không được”, Sarah nói ngay lập tức. “Marcus sẽ không bao giờ tha thứ cho em mất.”

“Vậy thì chúng ta sẽ đưa cả anh ấy theo. Cả Daniel nữa.” “Không!” Sarah tóm lấy tay Honoria và kéo cô ấy lại dù cô ấy mới kịp bước có một bước. “Dưới bất kỳ hoàn cảnh nào Daniel cũng không được đi gặp ngài Ramsgate.”

“Em không thể gạt anh ấy ra khỏi chuyện này”, Honoria quả quyết. “Anh ấy cũng lún sâu như...”

“Được rồi”, Sarah nói chỉ để ngắt lời cô ấy. “Đi tìm Daniel đi. Em không quan tâm.”

Nhưng cô có quan tâm. Ngay khi Honoria chạy đi tìm hai quý ông kia, Sarah đã trùm áo choàng và chạy tới chuồng ngựa. Cô có thể phi tới làng nhanh hơn bất kỳ cỗ xe nào, kể cả khi - đặc biệt là khi trời mưa.

Daniel, Marcus, và Honoria sẽ đuổi theo cô tới White Hart, Sarah biết là vậy. Nhưng nếu cô chạy trước họ đủ xa, cô có thể - À, thực lòng mà nói, cô không chắc mình có thể làm gì, chỉ có điều cô phải làm gì đó. Cô sẽ tìm cách để xoa dịu ngài Ramsgate trước khi Daniel xuất hiện, giận dữ và ngựa ngáy muốn đánh nhau.

Cô có thể không đủ sức sắp đặt một cái kết hạnh phúc cho tất cả mọi người, trên thực tế, cô khá chắc chắn mình không thể làm vậy. Hơn ba năm oán hận chẳng thể bị quét sạch trong vòng một ngày. Nhưng nếu bằng cách nào đó Sarah có thể ngăn cản cơn giận trào dâng, ngăn chặn ầu đả từ trước khi bắt đầu, và - trời cao chứng giám - ngăn có người bị giết...

Thì đó chưa phải là một cái kết viên mãn, nhưng cũng đủ hạnh phúc rồi.

Chương

17

Một tiếng trước

Whipple Hill

Một căn phòng khác

Nếu có ngày Hugh trở thành Hầu tước Ramsgate thì việc đầu tiên anh làm là thay đổi phương châm của gia đình. Anh có thể chứ? Bởi vì Kiêu Hãnh Đến Cùng Lòng Dũng Cảm đã không còn hợp lý trong các thể hệ hiện thời của dòng họ Prentice rồi. Không, nếu Hugh có tiếng nói trong vấn đề này thì anh sẽ thay đổi tất cả thành Mọi Thứ Lúc Nào Cũng Có Thể Tội Tệ Hơn.

Trường hợp thực tế: Bức thư ngắn gửi đến phòng anh ở Whipple Hill trong khi anh đang ở phòng khách nhỏ, làm tan nát trái tim Sarah, khiến cô khóc, và rõ ràng là trở thành một gã tồi tệ.

Bức thư đến từ cha anh.

Cha anh.

Phải nhìn chữ viết tay sắc nét quen thuộc của ông cũng đã tẻ lắm rồi. Sau đó anh phải đọc thư và nhận ra rằng ngài Ramsgate cũng đang ở đây. Ở Berkshire, gần như cuối đường tới Whipple Hill, trong White Hart, nhà trọ thanh lịch nhất.

Làm sao ngài hầu tước có thể kiếm được một phòng trong khi tất cả các nhà trọ đã chật kín khách thì Hugh không tưởng tượng nổi. Nhưng cha anh luôn hành xử một cách thô lỗ. Nếu muốn có phòng thì nhất định ông sẽ kiếm được, và Hugh chỉ biết tội nghiệp cho đoàn khách khứa bị lần lượt luân chuyển tới những căn phòng chất lượng kém hơn cho tới khi một gã tội nghiệp nào đó bị đẩy xuống kho thóc.

Có điều trong lời nhắn, ông không đề cập tới việc vì sao mình lại tới Berkshire. Hugh không mấy ngạc nhiên trước sơ sót này, cha anh không bao giờ giải thích cho hành động của mình. Ông ở White Hart, và muốn nói chuyện với Hugh ngay lập tức.

Đó là tất cả những gì ông viết.

Thường thì Hugh cố hết sức để tránh tiếp xúc với cha mình, nhưng anh không ngu ngốc đến mức lờ tịt một lời triệu tập trực tiếp như vậy. Anh bảo người hầu thu dọn đồ đạc và chờ lệnh, rồi vào làng. Anh không chắc Daniel có tốt bụng dàn xếp cho anh mượn một cỗ xe của nhà Winstead hay không, nhưng khi mưa vẫn còn trút xuống xối xả, và phải chống gậy... Anh thấy mình thật sự không có nhiều lựa chọn trong vấn đề này.

Chưa kể đến việc người mà anh buộc phải gặp là cha anh. Bất kể Daniel có giận dữ với Hugh thế nào đi nữa - mà Hugh nghi ngờ là cậu ta giận dữ đến mức không thể xoa dịu được - thì cậu ta cũng sẽ hiểu tầm quan trọng của việc gặp ngài hầu tước.

“Chúa ơi, mình ghét điều này quá”, Hugh tự nhủ khi vụng về trèo vào trong xe. Và rồi anh tự hỏi có phải mình đã bị nhiễm xu hướng phản ứng thái quá của Sarah hay không, bởi vì tất cả những gì anh có thể nghĩ là...

Mình đang phải đương đầu với định mệnh hắc ám.

Nhà trọ White Hart

Thatcham

Berkshire

“Ông đang làm gì ở đây?”, Hugh hỏi, câu nói thốt ra khỏi miệng trước khi anh bước hẳn vào một trong những căn phòng của White Hart.

“Không chào hỏi gì à?”, cha anh hỏi, chẳng thềm đứng dậy khỏi ghế. “Không có ‘Cha, điều gì đưa cha tới Berkshire trong một ngày đẹp trời thế này’ à?”

“Trời đang mưa đấy.”

“Và mặt đất được tưới tắm”, ngài Ramsgate nói bằng giọng vui vẻ.

Hugh lạnh lùng trừng mắt nhìn ông. Anh ghét những lúc cha anh tỏ vẻ một người cha tốt.

Cha anh ra hiệu về phía chiếc ghế bên kia bàn. “Ngồi đi.” Hugh thích đứng hơn, dù chỉ để làm trái lệnh ông, nhưng chân anh đau nhức, và ước muốn đó không đủ lớn để anh hy sinh sự thoải mái của bản thân. Anh ngồi xuống. “Rượu vang nhé?”, cha anh hỏi.

“Không.” “Nó cũng chẳng ngon lắm”, cha anh nói, nốc cạn cốc rượu của mình. “Thật sự tao nên mang theo rượu khi đi du lịch.”

Hugh ngồi im như tượng đá, chờ cha anh đi vào chủ đề chính.

“Phô mai chấp nhận được”, hầu tước nói. Ông với một miếng bánh mỳ trên bàn. “Bánh mỳ nhé? Người ta chẳng thể làm một bánh mỳ ăn quá dở được...”

“Chuyện quái quỷ này là sao?” Cuối cùng Hugh bùng nổ.

Rõ ràng cha anh đang đợi khoảnh khắc này. Ông nở một nụ cười tự mãn và dựa vào lưng ghế. “Mày không đoán được à?”

“Tôi chẳng dám.”

“Tao ở đây để chúc mừng mày.”

Hugh trừng mắt nhìn ông với vẻ hồ nghi không che giấu. “Về việc gì?”

Cha anh vẫy một ngón tay về phía anh. “Đừng xấu hổ nữa. Tao nghe nói mày sắp đính hôn.”

“Từ ai?” Hugh mới chỉ hôn Sarah lần đầu tiên vào tối qua. Làm thế nào mà cha anh biết được là anh định cầu hôn cô chứ?

Ngài Ramsgate phẩy tay. “Tao có gián điệp ở khắp mọi nơi.”

Điều này thì Hugh không nghi ngờ gì. Tuy nhiên... Mắt anh nheo lại. “Ông theo dõi ai?”, anh hỏi. “Winstead hay tôi?”

Cha anh nhún vai. “Điều đó quan trọng sao? “Cực kỳ quan trọng.”

“Tao đoán là cả hai. Thật dễ để khiến một mũi tên trúng hai con chim.”

“Đừng có dùng phép ẩn dụ kiểu đó với tôi”, Hugh nhướn lông mày lên nói.

“Lúc nào cũng hiểu theo nghĩa đen”, ngài Ramsgate tặc lưỡi. “Mày chẳng bao giờ biết nói đùa nhĩ.”

Hugh há hốc miệng nhìn ông. Cha anh bảo anh không biết nói đùa sao? Sừng sốt làm sao.

“Tôi không đánh hôn”, Hugh nói, mỗi từ đều tựa một phi tiêu nhọn hoắt, chính xác. “Và sẽ không trong tương lai gần. Nên ông có thể thu dọn đồ đạc và quay lại bất kỳ chỗ chết tiệt nào ở địa ngục mà ông đã bò ra được rồi đấy.”

Cha anh cười khẽ trước câu sỉ nhục đó, khiến Hugh thấy lo lắng. Ngài Ramsgate không bao giờ bỏ qua những lời xúc phạm. Ông sẽ đáp trả gấp nhiều lần.

Và bật cười.

“Chúng ta xong chưa?”, Hugh lạnh lùng hỏi. “Sao phải vội thế nhĩ?”

Hugh cười khó chịu. “Vì tôi ghét ông.”

Một lần nữa cha anh lại cười. “Ôi, Hugh, bao giờ thì mày mới khôn ra đây?”

Hugh không nói gì.

“Việc mày ghét tao không quan trọng. Nó sẽ chẳng bao giờ quan trọng. Tao là cha mày.” Ông ta cúi người về phía trước với một nụ cười ngọt xớt. “Mày không thể thoát khỏi tao được.”

“Không”, Hugh nói. Anh trừng mắt nhìn sang bên kia. “Nhưng ông có thể thoát khỏi tôi đấy.”

Quai hàm của hầu tước Ramsgate giòn giã. “Tao đoán mày đang ám chỉ tới cái văn bản trời đánh mà mày bắt tao ký.”

“Chẳng ai ép ông hết.” Hugh nhún vai xác xược.

“Mày thật sự tin điều đó à?”

“Tôi đã nhét bút vào tay ông à?”, Hugh vặn lại. “Thỏa thuận đó hợp quy cách. Ông thừa biết điều đó.”

“Tao chẳng biết...”

“Tôi đã nói với ông chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông làm hại Bá tước Winstead”, Hugh nói một cách vô cùng bình thản, “và điều đó vẫn xảy ra bất kể nó có được viết ra hay không”.

Đó là sự thật, Hugh đã viết hợp đồng và đặt trước mặt cha anh lần lượt sự của ông bởi vì anh muốn họ biết anh nghiêm túc. Anh muốn cha anh ký tên - cả họ lẫn tên cùng tước hiệu vô cùng có ý nghĩa với ông - nhận thức rõ ràng ông sẽ mất tất cả nếu không từ bỏ hận thù với Daniel.

“Tao vẫn giữ đúng thỏa thuận”, ngài Ramsgate quát. “Đúng là thế, về việc ngài Winstead vẫn còn sống.” “Tao...”

“Tôi phải nói”, Hugh xen ngang, vui sướng vì cắt lời ông ngay nhân xưng đầu tiên, “rằng mình cũng chẳng đòi hỏi nhiều ở ông. Phần lớn người bình thường sẽ vui vẻ sống mà không cần giết người”.

“Hắn đã biến mây thành thẳng què”, cha anh rít lên. “Không”, Hugh nhẹ nhàng nói, nhớ lại buổi tối kỳ diệu trên bãi cỏ ở Whipple Hill. Anh đã khiêu vũ. Lần đầu tiên từ khi viên đạn của Daniel xé toạc đùi anh, Hugh đã ôm một người phụ nữ trong tay, và anh đã khiêu vũ.

Sarah không cho phép anh bảo mình là thẳng què. Có phải đó là khoảnh khắc anh yêu cô không? Hay chỉ là một trong hàng trăm khoảnh khắc khác?

“Tôi thích gọi mình là tàn tật hơn”, Hugh nói nhỏ. Và cười. “Có cái quái gì khác biệt chứ?”

“Nếu tôi là thẳng què, thì đó là tất cả...” Hugh ngẩng lên. Mặt cha anh đỏ bừng, khuôn mặt vẫn vằn lốm đốm do quá tức giận và uống quá nhiều rượu.

“Đừng bận tâm”, Hugh nói. “Ông sẽ không bao giờ hiểu được đâu.” Nhưng trước kia Hugh cũng vậy. Nhờ có tiểu thư Sarah Pleinsworth, anh mới nhận ra sự khác biệt đó.

Sarah. Giờ đối với anh cô là như thế. Không phải tiểu thư Sarah Pleinsworth, hay thậm chí là tiểu thư Sarah. Chỉ là Sarah mà thôi. Cô từng là của anh, và anh đã mất cô. Vậy nhưng anh vẫn chưa hiểu rõ là vì sao.

“Mày đánh giá thấp bản thân rồi, con trai”, ngài Ramsgate nói.

“Ông vừa bảo tôi là thằng què”, Hugh nói, “vậy mà ông bảo tôi đánh giá thấp bản thân sao?”.

“Tao không ám chỉ khả năng vận động của mày”, cha anh nói, “mặc dù đúng là các tiểu thư thích một người chồng có thể cưỡi ngựa, đấu kiếm, và săn bắn”.

“Bởi vì ông giỏi những trò đó”, Hugh nói, nhìn xuống cái bụng phệ của cha mình.

“Hồi xưa”, cha anh đáp lại, rõ ràng không thấy phật ý, “và tao đã chọn được thứ tốt nhất trong đồng rác khi quyết định kết hôn”.

Trong đồng rác. Đó thật sự là cách cha anh đánh giá phụ nữ sao?

Tất nhiên rồi.

“Hai cô con gái công tước, ba cô con gái hầu tước, và một của bá tước. Tao có thể có tất cả.”

“Mẹ tôi may thật”, Hugh nói đều đều.

“Đúng vậy”, ngài Ramsgate nói, hoàn toàn không nhận thấy sự mỉa mai trong đó. “Cha của mẹ mày có thể là Công tước Farringdon thật đấy, nhưng bà ấy là một trong sáu cô con gái, của hồi môn cũng không lớn lắm.”

“Nhưng tôi cho là lớn hơn con gái của các công tước khác?”, Hugh dài giọng nói.

“Không. Nhưng nhà Farringdon xuất thân từ dòng họ Bá tước Veuveclos, những người đầu tiên, như mày biết...” À phải, anh biết. Chúa nhân từ, anh biết.

“... chiến đấu cùng với William Đại đế.”

Hugh đã bị ép ghi nhớ gia phả từ năm sáu tuổi. May mắn thay, anh có tài trong việc đó. Freddie thì chẳng may mắn được như thế. Tay anh đã bị sưng vù suốt mấy tuần liền vì bị đánh.

“Vị công tước khác”, ngài hầu tước nói với vẻ khinh bỉ, “tương đối mới”.

Hugh chỉ biết lắc đầu. “Ngài thật sự đưa sự hợm hĩnh lên một cấp độ mới đấy.”

Cha anh lừa anh đi. “Như đã nói, tao tin rằng mày đã đánh giá thấp bản thân. Mày què nhưng cũng có sức hấp dẫn riêng.”

Hugh suýt thì sặc. “Sức hấp dẫn sao?” “Nói cách khác là họ của mày.”

“Tất nhiên.” Sao có thể khác được nhỉ?

“Mày có thể không phải người thừa kế đầu tiên thật, và dù tao phát tởm lên được, nhưng phải thừa nhận là bất kỳ ai muốn tọc mạch đôi chút đều sẽ nhận ra là dù cho mày chẳng bao giờ trở thành Hầu tước Ramsgate đi nữa thì con trai mày cũng sẽ làm được.”

“Freddie kín đáo hơn ông nghĩ đấy”, Hugh cảm thấy phải chỉ ra điều đó.

Ngài Ramsgate khịt mũi. “Tao đã phát hiện ra mày đang theo đuổi con gái nhà Pleinsworth. Mày nghĩ rằng cha cô ta sẽ không khám phá ra sự thật về Freddie chắc?”

Vì ngài Pleinsworth bận rộn ở Devon với năm mươi ba con chó săn, Hugh nghĩ là không, nhưng anh cũng có thể hiểu ý của cha mình.

“Tao không dám nói là mày có thể có bất kỳ người phụ nữ nào mà mày muốn”, ngài Ramsgate tiếp tục, “nhưng tao thấy không có lý do gì khiến mày không thể chớp lấy cô con gái nhà Pleinsworth. Đặc biệt là sau khi đã dành cả tuần thơ thẩn với nhau vào bữa sáng”.

Hugh cắn má trong để không trả miếng. “Tao nhận ra là mày không cãi lại đấy nhỉ.”

“Gián điệp của ông, như thường lệ, thật xuất sắc”, Hugh nói.

Cha anh ngồi dựa lưng vào ghế và gõ các đầu ngón tay. “Tiểu thư Sarah Pleinsworth”, ông nói với giọng ngưỡng mộ. “Tao phải chúc mừng mày đấy.”

“Đừng.”

“Ôi, con trai. Chúng ta lại phải e thẹn sao?”

Hugh tóm chặt mép bàn. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh nhảy bổ qua bàn và bóp cổ cha mình nhỉ? Chắc chắn sẽ chẳng có ai thương tiếc ông đâu.

“Mày biết đấy, tao đã gặp cô ta”, cha anh tiếp tục. “Không nhiều, tất nhiên, chỉ được giới thiệu ở một vũ hội cách đây vài năm. Nhưng cha cô ta

là một bá tước. Chúng ta không gặp nhau lúc này thì lúc khác.”

“Đừng nói về cô ấy”, Hugh cảnh cáo.

“Cô ta xinh đẹp một cách lạ lùng. Mái tóc xoắn, khuôn miệng rộng đáng yêu...” Ngài Ramsgate ngẩng lên và ngo nguậy hai hàng lông mày. “Một người đàn ông có thể quen có khuôn mặt đó bên gối đấy.”

Hugh cảm thấy máu mình nóng rực lên. “Ngậm miệng lại ngay.”

Cha anh giả vờ lùi bước. “Xem ra mày không muốn thảo luận chuyện tình cảm riêng tư rồi.”

“Tôi đang cố nhớ lại xem chuyện đó đã bao giờ khiến ông dừng bước hay chưa.”

“À, nhưng nếu mày sắp cưới thì sự lựa chọn của mày cũng là việc của tao đấy.”

Hugh đứng bật dậy. “Đồ khốn...”

“Dừng lại đi”, cha anh nói, cười phá lên. “Tao không nói về chuyện đó, mặc dù giờ nghĩ đến thì đó cũng là một cách giải quyết vấn đề của Freddie đấy.”

Ôi, Chúa ơi. Hugh cảm thấy buồn nôn. Anh hoàn toàn tin rằng cha anh có thể ép Freddie kết hôn rồi cưỡng hiếp vợ anh ấy.

Dưới danh nghĩa duy trì nòi giống.

Không thể. Freddie, dù có kín đáo thế nào đi nữa, sẽ không bao giờ để mình bị ép cưới dưới danh nghĩa đó. Và dù cho bằng cách nào đó...

À, Hugh luôn có thể ngăn lại. Tất cả những gì anh phải làm là kết hôn. Cho cha anh một lý do để chờ đợi người thừa kế Ramsgate sắp chào đời.

Việc mà cuối cùng anh cũng thấy vui vẻ muốn làm.

Với người phụ nữ không chấp nhận anh. Vì cha anh.

Sự mỉa mai đó đang giết chết anh.

“Của hồi môn của cô ta cũng được”, ngài hầu tước nói, tiếp tục như thể Hugh không hề đứng bật dậy, mắt đăm đăm sát khí. “Ngồi xuống đi. Khó mà có thể thảo luận phải trái khi mày đứng nghiêng sang một bên như thế.”

Hugh hít sâu, cố giữ bình tĩnh. Anh thậm chí còn không nhận ra mình đang dồn trọng lượng sang một bên chân. Hết sức chậm rãi, anh ngồi xuống.

“Như vừa nói”, cha anh tiếp tục, “tao đã bảo luật sư xem xét, và trường hợp đó cũng khá giống với mẹ mày. Của hồi môn của nhà Pleinsworth không lớn, nhưng chấp nhận được khi xem xét đến dòng máu và tầm ảnh hưởng của tiểu thư Sarah”.

“Sarah không phải một con ngựa.”

Cha anh nhếch mép. “Không phải sao?” “Tôi sẽ giết ông”, Hugh gầm lên.

“Không đâu.” Ngài Ramsgate lấy một miếng bánh mì. “Và mày thật sự nên ăn gì đó đi. Có rất nhiều...”

“Ông ngừng ngay việc nói đến thức ăn đi có được không?”, Hugh rống lên.

“Hôm nay tâm trạng mày tệ thật đấy.”

Hugh ép giọng mình trở lại bình thường. “Trò chuyện với cha tôi thường khiến tôi như vậy đấy.”

“Xem ra tao đang rơi vào trường hợp đó rồi.”

Một lần nữa, Hugh trừng mắt nhìn cha với vẻ choáng váng. Ông đang thừa nhận Hugh có thể kiểm soát cảm xúc của ông sao? Ông chưa bao giờ làm vậy, kể cả khi muốn đánh trống lảng đi nữa.

“Từ những bình luận của mày”, ngài Ramsgate tiếp tục, “tao chỉ có thể kết luận rằng mày chưa cầu hôn tiểu thư Sarah”.

Hugh không nói gì.

“Các gián điệp của tao - như cách chúng ta thích gọi - trấn an tao rằng cô ta có vẻ sẽ thuận theo viễn cảnh đó.”

Hugh vẫn không nói gì.

“Câu hỏi là” - ngài Ramsgate nhích người về phía trước, chống khuỷu tay lên bàn - “Tao có thể làm gì để trợ giúp mày trong quá trình theo đuổi đó đây?”

“Tránh xa cuộc đời tôi ra.” “À, nhưng tao không thể.”

Hugh thở dài mệt mỏi. Anh ghét bộc lộ điểm yếu trước mặt cha mình, nhưng anh mệt quá rồi. “Vì sao ông không để tôi yên nhỉ?”

“Mày mà lại phải hỏi tao điều đó sao?”, cha anh mĩa mai, dù cho rõ ràng là Hugh đang tự nói cho mình nghe.

Hugh đặt một tay lên trán và xoa thái dương. “Freddie vẫn có thể kết hôn chứ”, anh nói, nhưng giờ chủ yếu là vì thói quen.

“Thôi dừng lại ngay”, cha anh nói. “Nó sẽ chẳng biết làm gì với một người phụ nữ cho dù cô ta rút của quý của nó ra và...”

“Dừng lại!”, Hugh gầm lên, gần như lật đổ cái bàn khi anh đứng phắt dậy. “Im đi! Hãy ngậm cái miệng chết tiệt của ông lại!”

Cha anh cũng có vẻ bối rối trước cơn tức giận đó. “Đó là sự thật. Sự thật đã được kiểm chứng, tao phải nói thêm là vậy. Mày có biết tao đã đưa bao nhiêu ả điểm...”

“Có”, Hugh quát lên. “Tôi biết chính xác ông đã nhốt bao nhiêu ả điểm vào phòng anh ấy. Nhờ bộ não chết tiệt của tôi. Tôi không thể ngừng đếm được, nhớ chứ?”

Cha anh phá ra cười. Hugh trừng mắt nhìn ông, tự hỏi có cái quái gì mà buồn cười đến thế.

“Tao cũng đếm”, ngài Ramsgate thờ dõc, gần như cười gập cả người.

“Tôi biết”, Hugh nói vô cảm. Phòng anh luôn ở cạnh phòng Freddie. Anh đã nghe thấy tất cả. Khi ngài Ramsgate đưa gái điểm tới chỗ Freddie, ông ta ở lại để quan sát.

“Chẳng hữu dụng gì hết”, ngài Ramsgate tiếp tục. “Tao cứ tưởng nó sẽ có ích. Mày biết đấy, tạo nhịp.”

“Ôi, Chúa ơi”, Hugh gần như rên lên. “Dừng lại đi.” Anh vẫn có thể nghe thấy chúng. Chủ yếu thì chỉ có cha anh thôi, nhưng thỉnh thoảng một cô nàng nào đó sẽ hứng lên và đếm cùng.

Ngài Ramsgate vẫn còn cười khi đứng dậy. “Một”, ông ta nói, vẻ mặt trở nên phóng dăng. “Hai...”

Hugh co rúm người lại. Một ký ức lóe lên trong đầu anh.

“Ba...”

Vụ đầu súng. Tiếng đếm. Anh đã cố không nhớ lại. Anh đã cố hết sức để chặn lại giọng cha mình đến mức anh chùn bước.

Và kéo cò súng.

Anh chưa bao giờ có ý định bắn Daniel. Anh đã nhắm lệch sang bên. Nhưng rồi ai đó bắt đầu đếm, và đột nhiên Hugh lại là một đứa trẻ, co rúm trên giường khi nghe Freddie van nài cha để yên cho anh.

Freddie, người đã dạy Hugh đừng can thiệp.

Tiếng đếm không chỉ dành cho các ả điếm. Ngài Ramsgate rất quý chiếc gậy bằng gỗ dái ngựa bóng loáng xinh đẹp của mình. Và ông thấy chẳng có lý do gì để bỏ qua nó khi các con trai làm mình không hài lòng.

Freddie luôn làm ông không hài lòng. Ngài Ramsgate thích đếm số gậy giáng xuống.

Hugh trừng mắt nhìn cha. “Tôi ghét ông.” Cha anh nhìn lại. “Tao biết.”

“Tôi đi đây.”

Cha anh lắc đầu. “Không được.” Hugh cứng người lại. “Cái gì...”

“Tao không muốn phải làm việc này”, cha anh nói, giọng có vẻ xin lỗi.

Có vẻ thôi.

Rồi ông ta giẫm mạnh lên cái chân què của Hugh.

Hugh rống lên đau đớn khi gục xuống. Anh cảm thấy cơ thể mình cuộn tròn lại, cố chấp nhận cơn đau. “Chết tiệt”, anh thở dốc. “Vì sao ông lại làm thế chứ?”

Ngài Ramsgate quỳ xuống bên cạnh anh. “Tao cần mày ở lại đây.”

“Tôi sẽ giết ông”, Hugh nghiến răng nói, vẫn đang hỗn hển vì đau. “Tôi sẽ...”

“Không”, cha anh nói, ấn một miếng vải ướt có mùi ngòn ngọt vào mặt anh, “không có chuyện đó đâu”.

Chương

18

Phòng công tước xứ York

Nhà trọ White Hart

Khi Hugh mở mắt thì đã thấy mình nằm trên giường rồi. Và chân anh đau phát điên lên được. “Cái quái gì vậy?”, anh rên rỉ, vươn tay để xoa bóp các cơ bắp đang gào thét. Chỉ có điều...

Chết tiệt! Lão khốn đó đã trói anh lại.

“À, mày tỉnh rồi.” Giọng cha anh. Nhặt nhéo và có phần hơi... chán nản?

“Tôi sẽ giết ông”, Hugh gầm lên. Anh vùng vẫy muốn gỡ sợi dây trói cho tới khi thấy cha anh ngồi trên một cái ghế trong góc phòng, nhìn qua mép một tờ báo.

“Có thể”, ngài Ramsgate nói, “nhưng không phải hôm nay”.

Hugh lại giật mạnh. Hết lần này đến lần khác, nhưng tất cả những gì anh nhận được là cổ tay xây xát và cảm giác hoa mày chóng mặt. Anh nhắm mắt lại trong giây lát, cố lấy lại thăng bằng. “Chuyện này là thế quái nào?”

Ngài Ramsgate giả vờ cân nhắc. “Tao quan tâm”, cuối cùng ông ta nói.

“Đến cái gì?”, Hugh nghiêng răng nói.

“Tao sợ rằng mày cứ dây dưa quá lâu với tiểu thư Sarah đáng yêu. Ai mà biết được khi nào thì chúng ta tìm được người phụ nữ tiếp theo sẵn lòng chấp nhận” - mặt ngài hầu tước nhăn nhó với vẻ khinh bỉ - “mày chứ”.

Sự xúc phạm đó không làm anh khó chịu. Hugh đã quá quen với những câu nói châm chọc đó và đến một lúc nào đấy còn bắt đầu thấy tự hào về chúng. Nhưng bình luận của cha anh về “dây dưa” khiến anh hết sức bất an. “Tôi mới quen tiểu thư Sarah” - ít nhất là trong kiếp này, anh thầm thêm vào - “có hai tuần chứ mấy”.

“Có thể thôi sao? Tao cứ ngỡ lâu lắm rồi đấy. Tao đoán là do mình quá quan tâm đấy mà.”

Hugh sụp xuống. Rõ ràng thế giới đã đảo lộn. Cha anh, người thường gào thét và quát tháo trong khi duy trì vẻ hờ hững xa cách, đang quan sát anh mà chỉ có hai hàng lông mày nhướn lên.

Hugh, mặt khác, sắp thét ra lửa đến nơi.

“Tao cứ hy vọng đến giờ mày đã đi xa hơn rồi cơ”, ngài Ramsgate nói, dừng lại để lật báo sang một trang mới. “Tất cả bắt đầu khi nào nhỉ? À phải rồi, buổi tối hôm đó ở Fensmore. Với phu nhân Danbury. Chúa ơi, bà ta đúng là một con dơi già.”

Hugh cảm thấy khó ở. “Làm sao ông biết được chuyện này.”

Ngài Ramsgate giơ tay lên và xoa các ngón tay vào nhau. “Tao có thuê người.”

“Ai?”

Ngài Ramsgate nghiêng đầu sang một bên như đang tranh đấu xem có nên tiết lộ thông tin đó hay không. Rồi ông nhún vai và nói, “Người hầu riêng của mày. Nói với mày cũng được thôi. Đằng nào mày chả đoán ra”.

Hugh trừng mắt nhìn trần nhà trong cơn sốc. “Anh ta đã làm cho tôi hai năm rồi.”

“Bất cứ ai cũng có thể bị mua chuộc.” Ngài hầu tước hạ tờ báo xuống và nhìn về chỗ anh. “Tao không dạy gì cho mày cả sao?”

Hugh hít sâu và cố giữ bình tĩnh. “Ông phải cởi trói cho tôi ngay.”

“Chưa đâu.” Ngài Ramsgate lại nhặt tờ báo lên. “Ôi, chết tiệt, tờ báo này chưa được là [lì](#).” Ông ta đặt tờ báo xuống và cúi kính xem xét hai bàn tay giờ đang dính đầy mực đen.

“Tao ghét phải đi lại.”

“Tôi phải trở lại Whipple Hill”, Hugh nói bằng giọng dễ chịu hết mức có thể.

“Thật à?” Ngài hầu tước cười hòa nhã. “Bởi vì tao nghe nói mày sắp rời khỏi đây cơ mà.”

Các ngón tay của Hugh nắm lại. Cha anh biết quá rõ. “Tao đã nhận được một tin nhắn từ người hầu riêng của mày trong khi mày bị đau”, ngài Ramsgate tiếp tục. “Hắn ta viết rằng mày đã dọn hẳn dọn đồ. Phải nói là điều đó làm tao lo lắng.”

Hugh lại giật dây trói, nhưng nó chẳng nói lòng dù chỉ một phân. Rõ ràng cha anh biết rõ cách thắt nút.

“Tao hy vọng không cần đợi lâu nữa.” Ngài Ramsgate đứng dậy, đi ra chỗ bồn rửa mặt nhỏ và nhúng tay xuống. Ông cầm một mảnh vải trắng nhỏ lên, rồi ngoái qua vai nhìn Hugh để nói, “Chúng ta đang đợi tiểu thư Sarah đáng yêu đến”.

Hugh há hốc miệng. “Ông vừa nói gì cơ?”

Cha anh lau khô tay một cách tỉ mỉ, rồi rút đồng hồ bỏ túi ra và bật mở nó. “Tao nghĩ là sớm thôi.” Ông nhìn Hugh với nét mặt hòa nhã khiến người ta lo lắng. “Đến giờ thì người hầu của mày đã thông báo cho cô ấy biết về nơi mày ở rồi.”

“Sao ông lại dám chắc cô ấy sẽ tới đây đến thế chứ?”, Hugh gầm gừ. Nhưng giọng anh hết sức tuyệt vọng. Anh có thể nhận ra điều đó trong giọng mình, và nó làm anh kinh hãi.

“Tao không dám chắc”, cha anh đáp lại. “Nhưng hy vọng là thế.” Ông ta liếc Hugh. “Mày cũng nên hy vọng đi. Chỉ có Chúa mới biết mày sẽ bị trói trên cái giường đó bao lâu nếu cô ta không đến.”

Hugh nhắm mắt lại và rên rỉ. Làm sao anh lại để cha mình kiểm soát thế này chứ? “Miếng vải tẩm gì vậy?”, anh hỏi. Anh vẫn còn cảm thấy choáng váng. Và mệt mỏi, như thể anh vừa chạy hết tốc lực cả một dặm vậy. Không, không phải. Anh không hụt hơi, chỉ là...

Phối anh như bị rút cạn không khí. Xẹp xuống. Anh chẳng biết phải miêu tả ra sao nữa.

Hugh nhắc lại câu hỏi, cao giọng đầy nóng nảy. “Có thứ gì trên miếng vải đó vậy?”

“Ờ? À, cái đó hả. Dầu của axit sunfat ngọt^[8]. Một thứ thật lợi hại nhỉ?”

Hugh chớp mắt khi các chấm đen vẫn lớn vồn vồn trước mắt anh. Lợi hại không phải là từ anh sẽ chọn đâu.

“Cô ấy sẽ không tới White Hart đâu”, Hugh nói, cố giữ giọng khinh miệt. Chế nhạo. Bất kỳ điều gì khiến cha anh hoài nghi tính hiệu quả của kế hoạch.

“Tất nhiên cô ta sẽ đến rồi”, ngài Ramsgate nói. “Cô ta yêu mày, mặc dù chỉ có Chúa mới biết vì sao.”

“Tình cha bao dung của ông chẳng bao giờ hết làm tôi ngạc nhiên.” Hugh khẽ giật dây trói thêm lần nữa để minh họa.

“Mày sẽ không đuổi theo cô ta nếu cô ta chạy tới một nhà trọ sao?”

“Chuyện đó hoàn toàn khác”, Hugh quát lên. Ngài Ramsgate chỉ mỉm cười.

“Ông cũng nhận ra là có vô số lý do khiến cho kế hoạch này không khả thi chứ”, Hugh nói, cố dùng lý lẽ.

Cha anh liếc nhìn anh.

“Thứ nhất là trời đang mưa như trút nước”, Hugh ứng biến, cố dùng đầu ra hiệu về phía cửa sổ. “Cô ấy họa có điên thì mới đi ra ngoài trong thời tiết này.”

“Mày cũng đã làm thế còn gì.”

“Ông có cho tôi nhiều lựa chọn đâu”, Hugh nói bằng giọng khó chịu. “Hơn nữa, tiểu thư Sarah không có lý do gì để lo lắng khi tôi tới đây gặp ông cả.”

“Ôi, thôi nào”, cha anh chế nhạo. “Việc chúng ta căm ghét nhau chẳng có gì bí mật hết. Tao dám nói là đến giờ tất cả mọi người đều biết rồi.”

“Việc chúng ta căm ghét nhau, phải”, Hugh nói, nhận thức rằng từ ngữ cứ trào ra khỏi miệng mình. “Nhưng cô ấy không biết sự thù địch của chúng ta sâu sắc đến mức nào.”

“Mày không kể cho tiểu thư Sarah về”, ngài Ramsgate châm chọc, “hợp đồng của chúng ta à?”.

“Tất nhiên là không rồi”, Hugh nói dối. “Ông nghĩ cô ấy sẽ chấp nhận sự theo đuổi của tôi nếu biết chắc?”

Cha anh cân nhắc điều đó trong giây lát rồi nói, “Thêm lý do để tiến hành kế hoạch của tao”.

“Tức là?”

“Tất nhiên là bảo đảm cho cuộc hôn nhân của mày rồi.” “Bằng cách trói tôi vào một chiếc giường sao?”

Cha anh cười tự mãn. “Và khiến cô ta trở thành người giải cứu mày.”

“Ông điên rồi”, Hugh thì thào, nhưng anh thấy kinh hoàng tột độ khi cảm giác thứ gì đó nóng lên dưới hạ bộ của mình. Ý nghĩ Sarah cúi người trên người anh, bò lên để chạm tới nút thắt quanh cột giường...

Anh nhắm chặt mắt lại, cố nghĩ đến con rùa, mắt cá, vị mực sư béo tốt trong ngôi làng nơi anh lớn lên. Gì cũng được trừ Sarah. Gì cũng được.

“Tao cứ nghĩ mày sẽ thấy biết ơn cơ đấy”, ngài Ramsgate nói. “Không phải mày muốn cô ta sao?”

“Không phải thế này”, Hugh nghiêng răng nói.

“Tao sẽ khóa chặt hai đứa ở trong này ít nhất một tiếng đồng hồ”, cha anh tiếp tục. “Cô ta sẽ hoàn toàn bị hủy hoại dù mày có làm việc đó hay không.” Ngài Ramsgate rướn người tới và liếc mắt đều cáng. “Tất cả sẽ ổn thôi. Mày sẽ có thứ mày muốn, và tao sẽ có thứ tao muốn.”

“Thế còn thứ cô ấy muốn thì sao?”

Ngài Ramsgate nhướn một bên lông mày, nghiêng đầu sang một bên, rồi nhún vai. Rõ ràng đó là tất cả những suy nghĩ mà ông dành cho những ước mơ và hy vọng của Sarah. “Cô ta sẽ biết ơn thôi”, ông ta quyết định là vậy. Ông ta muốn nói thêm gì đó, nhưng rồi dừng lại, nghiêng đầu để hướng tai ra cửa. “Tao tin rằng cô ta đến rồi kìa”, ông lầm bầm.

Hugh chẳng nghe thấy gì hết, nhưng không sai, một giây sau, một tiếng gõ cửa kiên quyết vang lên.

Hugh giật dử kéo mạnh dây trói. Anh muốn Sarah Pleinsworth, Chúa nhân từ, anh muốn cô với tất cả những gì anh có. Anh muốn đứng cùng cô

trước sự chứng kiến của Chúa và những người khác, lồng nhẫn vào ngón tay cô, thề nguyện tình yêu vĩnh cửu. Anh muốn đưa cô về giường, và dùng cơ thể mình để cho cô thấy tất cả cảm xúc trong trái tim anh, và anh muốn nâng niu cô khi cô trở nên nặng nề vì mang trong mình đứa con của họ.

Nhưng anh sẽ không đánh cắp những thứ đó của cô. Cô cũng phải muốn có chúng mới được.

“Thật thú vị”, ngài Ramsgate nói, giọng chế giễu được nói ra một cách hoàn hảo để khiến các dây thần kinh của Hugh căng thẳng. “Trời ơi, tao cảm thấy như một thiếu nữ vậy.”

“Đừng có chạm vào cô ấy”, Hugh quát. “Thề có Chúa, nếu ông chạm một ngón tay vào cô ấy...”

“Nào, nào”, cha anh nói. “Tiểu thư Sarah sẽ là mẹ của các cháu trai của tao. Tao sẽ không bao giờ nghĩ đến việc làm tổn thương cô ta.”

“Đừng làm thế này”, Hugh nói, giọng nghen lại trước khi anh kịp nói thêm, xin cha. Anh không muốn van vãn. Anh không nghĩ mình có thể chấp nhận nổi việc đó, nhưng trong chuyện này, vì Sarah, anh sẽ làm thế. Cô không muốn cưới anh, chuyện đó đã quá rõ ràng sau tất cả những gì được tiết lộ với Daniel sáng hôm đó. Nếu cô bước vào phòng, ngài Ramsgate sẽ nhốt cô lại và xác định số phận của cô. Hugh sẽ có được người phụ nữ mà anh muốn, nhưng cái giá là gì?

“Cha”, Hugh nói, và mắt họ nhìn nhau trong cơn sốc. Cả hai đều không thể nhớ nổi lần cuối cùng Hugh gọi ông ta là bất kỳ danh xưng nào khác ngoài ông này ông kia. “Con cầu xin cha, đừng làm thế này.”

Nhưng ngài Ramsgate chỉ xoa tay vào nhau sung sướng và đi ra cửa. “Ai đó?”, ông ta gọi vọng ra.

Giọng Sarah vang lên qua cánh cửa.

Hugh nhắm mắt lại đầy thống khổ. Chuyện này sẽ xảy ra. Anh không thể ngăn nó lại.

“Tiểu thư Sarah”, ngài Ramsgate vừa nói vừa mở cửa. “Chúng tôi đang mong cô đến đây.”

Hugh quay đầu và ép mình nhìn ra cửa, nhưng cha anh vẫn chắn mất tầm nhìn của anh.

“Tôi đến đây để gặp ngài Hugh”, Sarah nói bằng giọng lạnh lùng nhất mà anh từng nghe. “Con trai ngài.”

“Đừng vào, Sarah!”, Hugh hét lên. “Hugh?” Giọng cô run lên đầy hốt hoảng.

Hugh vùng vẫy trong đồng dây trói. Anh biết mình sẽ không thoát ra được, nhưng cũng không thể nằm chờ ra đó như một đồng thịt chết tiệt được.

“Ôi, Chúa ơi, ông đã làm gì anh ấy vậy?”, Sarah thét lên và lao qua ngài Ramsgate mạnh đến mức làm ông ta ngã vào cửa. Cô ướm như chuột lột, tóc dính bết, gấu váy đầy bùn đất và rách tả tơi.

“Chỉ chuẩn bị sẵn sàng cho cô thôi mà, cô gái thân mến”, ngài Ramsgate vừa cười vừa nói. Và rồi, trước khi Sarah kịp thốt ra một lời, ông ta đã bước khỏi phòng và đóng sập cửa lại sau lưng.

“Hugh, chuyện gì đã xảy ra thế?”, Sarah hỏi, vội lao tới bên cạnh anh. “Chúa ơi, ông ta đã trói anh vào giường. Vì sao ông ta lại làm thế chứ?”

“Cửa”, Hugh gần như đã rống lên, hất đầu sang một bên. “Kiểm tra cửa đi.”

“Cửa à? Nhưng...”

“Làm đi!”

Mắt cô mở to nhưng vẫn làm theo lời anh. “Nó bị khóa rồi”, cô nói, quay phắt lại nhìn anh.

Hugh chửi thề một cách cay độc.

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?” Cô vội vã quay về giường, ngay lập tức cố cởi dây trói ở cổ chân của anh. “Vì sao ông ta lại trói anh vào giường? Vì sao anh lại tới đây gặp ông ta?”

“Khi cha anh triệu anh về”, Hugh nói khó khăn, “thì anh không thể lờ đi”.

“Nhưng anh...”

“Đặc biệt trước ngày cưới của anh họ em.” Mắt cô lóe lên thấu hiểu. “Tất nhiên.”

“Còn về dây trói”, Hugh nói bằng giọng căm ghét, “chúng dành cho em đây”.

“Gì cơ?”, cô hỏi, miệng há hốc. “Ôi, khi gió, đau quá!” Cô đưa ngón trỏ vào miệng. “Làm gãy móng của em rồi”, cô càu nhàu. “Mấy cái nút thắt này chắc kinh khủng. Làm sao ông ấy thắt chặt thế được nhỉ?”

“Anh không thể vùng vẫy được”, Hugh nói, không thể ngăn sự căm ghét bản thân tràn vào trong giọng nói.

Cô nhìn vào gương mặt anh.

Nhưng anh quay đi, không thể nhìn cô khi nói, “Ông ta làm việc đó trong khi anh bất tỉnh”.

Môi cô thì thầm gì đó, nhưng đó là một câu đầy đủ hay chỉ là âm thanh lơ đãng thì anh không biết.

“Dầu của axit sunfat ngọt”, anh nói bằng giọng đều đều. Cô lắc đầu. “Em không biết...”

“Ngâm miếng vải vào và ép vào mặt, nó có thể khiến một người bất tỉnh”, Hugh giải thích. “Anh đã đọc về nó, nhưng đây là lần đầu tiên anh có vinh hạnh nhìn thấy.”

Cô lắc đầu, anh không nghĩ cô biết mình đang làm vậy nữa. “Nhưng vì sao ông ấy lại làm một việc như thế chứ?”

Đó sẽ là một câu hỏi lý trí nếu họ nói về bất kỳ ai ngoài cha của Hugh. Hugh nhắm mắt lại trong giây lát, xấu hổ vì những gì anh buộc phải nói ra, “Cha anh tin rằng nếu chúng ta bị nhốt trong phòng cùng nhau thì em sẽ bị hủy hoại”.

Cô không nói một lời.

“Và do đó buộc phải cưới anh”, Hugh nói thêm, dù không phải vì anh nghĩ nó chưa đủ rõ ràng.

Cô đông cứng, mắt không hề rời khỏi nút trói mà cô vẫn cần cù cố tháo ra. Hugh cảm thấy trái tim mình thật nặng nề và u ám.

“Em không hiểu vì sao”, cuối cùng cô nói. Giọng chậm rãi và hết sức cẩn thận, như thể cô sợ rằng nói sai một từ thôi cũng đủ gây ra một chuỗi những sự việc đáng ghét sau này.

Hugh không biết phải trả lời ra sao. Cả hai đều hiểu rõ những luật lệ của xã hội thượng lưu. Họ bị bắt gặp ở cùng nhau, trong một căn phòng có giường, và Sarah sẽ có hai lựa chọn, kết hôn hoặc bị hủy hoại. Bất chấp tất cả những gì cô đã biết về anh sáng hôm ấy, Hugh vẫn nghĩ rằng trong hai điều đó thì cưới anh vẫn là lựa chọn tốt hơn.

“Anh làm sao có thể hủy hoại em trong khi bị trói vào giường được”, cô nói, vẫn không nhìn anh.

Hugh nuốt nước bọt. Anh không có sở thích về mặt đó, nhưng giờ thì không thể không nghĩ tới tất cả những cách mà người ta có thể bị hủy hoại khi bị trói vào một chiếc giường được.

Cô cắn môi dưới. “Có khi em nên bỏ mặc anh thế này”, cô nói.

“Bỏ mặc anh... thế này sao?”, anh hỏi.

“À, phải.” Cô cau mày, lấy một tay che miệng đầy lo lắng. “Như thế thì nếu có người đến, và chắc chắn sẽ có - Daniel không đi sau em quá xa đâu - anh ấy sẽ thấy rằng chẳng thể có chuyện gì xảy ra hết.”

“Anh họ của em biết em ở đây à?”

Cô gật đầu. “Honorina kiên quyết đòi kể cho anh ấy. Nhưng em đã nghĩ - cha anh - em không muốn...” Cô gạt mái tóc ướt đầm ra khỏi mắt. “Em cứ nghĩ nếu tới đây trước thì em có thể - em không biết nữa, xoa dịu mọi chuyện.”

Hugh rên rỉ.

“Em biết”, cô nói, ánh mắt cô cũng hợp với tiếng rên đau khổ của anh. “Em không nghĩ...”

“... đến chuyện này?”, anh nói nốt câu hộ cô và anh hẳn đã vẩy tay về phía mình một cách mỉa mai... nếu không phải tay anh còn bị trói chặt vào cái giường chết tiệt.

“Khi Daniel đến đây thì tất cả sẽ tồi tệ lắm cho xem”, Sarah thì thào.

Hugh chẳng thềm xác nhận nữa. Cô biết đó là sự thật. “Em biết anh đã nói là cha anh sẽ không làm hại anh ấy, nhưng...” Cô đột ngột quay lại, mắt sáng rực. “Liệu có ích gì không nếu em đập cửa? Em có thể hét lên nhờ giúp đỡ. Nếu có người đến trước Daniel...”

Anh lắc đầu. “Nó sẽ cho cha anh đúng thứ ông ta muốn. Nhân chứng cho sự hủy hoại không có thực của em.”

“Nhưng anh bị trói vào giường mà!”

“Anh không nghĩ là em đã nhận ra người ta có thể nghĩ chính em trói anh đâu nhỉ.”

Cô thở dốc. “Chính xác.”

Cô nhảy khỏi giường như bị bỏng. “Nhưng mà... nó...” Lần này anh quyết định không nói hết câu hộ cô.

“Ôi, Chúa ơi.”

Hugh cố không để ý đến vẻ hãi hùng của cô. Chết tiệt, nếu cô chưa hoàn toàn chán ghét anh sao những tiết lộ ban sáng thì chắc chắn bây giờ cô sẽ như vậy. Anh thở khó nhọc.

“Anh sẽ tìm cách”, anh nói, dù cho cũng chẳng biết làm sao để thực hiện được lời hứa đó nữa. “Em không cần phải... anh sẽ tìm ra cách.”

Sarah nhìn lên. Ánh mắt cô đang đóng đinh trên tường, và anh có thể nhìn thấy ba phần tư khuôn mặt đông cứng và không thoải mái của cô. “Nếu chúng ta giải thích chuyện này cho Daniel...” Cô nuốt nước bọt, và Hugh dõi theo chuyển động đó xuống cần cổ mềm mại của cô. Anh từng hôn cô ở đó một lần. Không chỉ một lần. Cô có vị chanh, muối, và mùi hương của phụ nữ, anh đã cứng ngắc vì khao khát cô đến mức đã nghĩ sẽ anh tự làm mình xấu hổ mất thôi.

Giờ thì, giấc mơ của anh được trao tận tay, và tất cả những gì Hugh có thể nghĩ đến là anh cần tìm cách để ngăn nó xảy ra. Anh không thể không thấy có lỗi với lương tâm nếu cô bị ép cưới, dù cho đó là khao khát tuyệt vọng nhất của anh.

“Em nghĩ anh ấy sẽ hiểu thôi”, Sarah ngập ngừng nói. “Và anh ấy sẽ không ép buộc đâu. Em không muốn...” Cô quay mặt đi và anh không thể nhìn thấy nó được nữa. “Em không muốn bất kỳ ai cảm thấy bị ép buộc...”

Cô không nói hết. Hugh gật đầu, quyết định làm sao để giải nghĩa câu nói của cô một cách hợp lý nhất. Anh đã định cầu hôn cô, cô biết điều đó rồi. Có phải đây là cách cô ám chỉ anh không nên cầu hôn không? Sau tất cả chuyện này mà cô vẫn muốn tránh làm anh bẽ mặt.

“Tất nhiên là không”, cuối cùng anh nói. Những từ vô nghĩa chỉ để lấp đầy sự im lặng. Anh không biết mình nghĩ gì nữa rồi.

Cô lại cắn môi, và anh chỉ biết nhìn chăm chăm khi lưỡi cô dụ dàng thấm ướt môi. Và chỉ có thế mà cơ thể anh đã bốc hỏa. Đó là phản ứng không đúng đắn nhất trên đời, nhưng anh không thể ngừng nghĩ đến việc rê lưỡi dọc môi cô, đi qua vị trí cô vừa cắn trên khóe môi. Rồi anh sẽ xuống thấp hơn, tới đường cong ở cổ cô, và...

“Xin hãy cởi trói cho anh”, anh gần như rên lên. “Nhưng...”

“Tay anh tê cứng rồi”, anh nói, chớp lấy cái có đầu tiên mà anh có thể nghĩ ra. Nó không hoàn toàn đúng, nhưng cả cơ thể anh đang nóng hừng hực, và nếu không sớm được giải thoát thì anh không thể che giấu dục vọng của mình được.

Sarah do dự, nhưng chỉ trong giây lát. Cô đi về phía đầu giường và bắt đầu cởi dây trói ở cổ tay phải của anh. “Anh có nghĩ ông ấy ở ngay ngoài cửa không?”, cô thì thầm hỏi.

“Không nghi ngờ gì.”

Mặt cô nhăn nhó lại vì ghê tởm. “Thật...”

“Bệnh hoạn?”, anh nói nốt hộ cô. “Chào mừng đến với tuổi thơ của anh.”

Anh hối hận ngay khoảnh khắc nói ra từ đó. Mặt cô đầy vẻ thương tiếc, và anh cảm thấy vị đắng ngắt trào lên cổ họng.

Anh không muốn được cô thương hại, không phải vì cái chân của anh, vì tuổi thơ của anh, hay bất kỳ điều gì khiến anh không dám hy vọng mình có thể bảo vệ cô. Anh chỉ muốn là một người đàn ông, anh muốn cô biết và

cảm nhận được điều đó. Anh muốn đề lên người cô, không có gì giữa họ ngoài hơi nóng, và anh muốn cô biết là cô đã bị đóng dấu, là của anh, không người đàn ông nào khác được biết về làn da lụa là ấm áp của cô nữa.

Nhưng anh là thằng ngốc. Cô xứng đáng ở bên một người có thể bảo vệ cô chứ không phải là một gã què dễ dàng bị đánh bại như thế này. Bị đá, đánh thuốc, trói vào giường - làm sao cô còn có thể tôn trọng anh sau chuyện này chứ?

“Em nghĩ em tháo được rồi”, cô nói, kéo mạnh sợi dây. “Chờ nhé, chờ nhé... được rồi!”

“Một phần tư quãng đường”, anh nói, cố giữ giọng vui vẻ nhưng thất bại thảm hại.

“Hugh”, cô nói, và anh không biết đó là mào đầu cho một bình luận hay một câu hỏi nữa.

Và anh chẳng bao giờ biết được. Có tiếng động khủng khiếp trong hành lang, theo sau là một tiếng gầm gừ đau đớn và một tràng chửi rủa tục tĩu.

“Daniel”, Sarah nói, hơi nhăn mặt.

Và mình vẫn ở đây, Hugh nghĩ một cách khốn khổ, vẫn bị trói vào cái giường chết tiệt này.

Chương

19

Sarah còn chẳng có thời gian để ngẩng lên nhìn trước khi cửa bật ra và không khí bị xé rách với tiếng gõ kêu rảng rắc quanh ổ khóa vô dụng. “Daniel!”, cô kêu lên, và chẳng hiểu sao cô lại ngạc nhiên nữa.

“Cái quái gì...”

Nhưng tiếng hét của Daniel bị cắt ngang bởi Hầu tước Ramsgate, người chạy vào từ trong hành lang, xông qua cửa và đập vào lưng Daniel.

“Rời khỏi người tôi mau, đồ khốn...”

Sarah cố xen vào giữa cuộc ẩu đả, nhưng Hugh kéo giật cô lại bằng bàn tay mà chính cô mới giải phóng. Cô gạt anh đi và chạy về phía anh họ, nhưng rồi bị hất ngã bởi bả vai của ngài Ramsgate khi Daniel quăng ông ta, cố đẩy ông ta xuống khỏi lưng anh ấy.

“Sarah!”, Hugh kêu lên. Anh đang kéo mạnh đồng dây trói còn lại đến mức cái giường bắt đầu trượt đi trên sàn nhà.

Sarah lồm cồm bò dậy, nhưng Hugh vung cánh tay ra thật mạnh và bắt được váy của cô.

“Thả em ra”, cô nghiến răng nói, lại ngã xuống giường. Anh ôm lấy cô, các ngón tay vẫn túm chặt lấy váy cô.

“Không đời nào.”

Trong lúc đó Daniel vẫn không thể rũ ngài Ramsgate xuống khỏi lưng mình và giờ đang nện ông ta vào tường. “Đồ điên nhà ông”, anh gầm gừ. “Rời khỏi người tôi mau.”

Sarah túm lấy váy và bắt đầu kéo giật ra. “Anh ấy sẽ giết chết cha anh mất.”

Mắt Hugh nhìn cô với vẻ khinh bỉ lạnh lùng. “Cứ kệ anh ấy.”

“À, anh thích thế lắm phải không? Anh ấy sẽ bị treo cổ mất!” “Không đâu, nếu chỉ có chúng ta làm nhân chứng”, Hugh đáp trả.

Sarah thở dốc và lại giật vấy thêm lần nữa, nhưng Hugh nắm chặt đến mức đáng ngạc nhiên. Cô cố giằng ra khỏi tay anh, và đó là lúc cô thấy mặt Daniel xanh xao một cách đáng sợ. “Ông ta đang bóp cổ anh ấy!”, cô hét lên, và Hugh hẳn đã ngẩng lên nhìn, bởi vì anh thả vấy của cô ra đột ngột đến mức Sarah trượt đi trên sàn nhà, gần như không thể giữ nổi thăng bằng.

“Rời khỏi anh ấy mau!”, cô hét lên, túm lấy áo của ngài Ramsgate. Cô nhìn xung quanh để tìm một món gì đó - bất kỳ thứ gì - để đập vào đầu ông ta. Cái ghế duy nhất quá nặng nên không thể nhấc nổi, vì thế cô cầu nguyện thật nhanh, rồi nắm chặt tay lại và đâm thật mạnh.

“Ôi!” Cô rống lên đau đớn và vẩy vẩy bàn tay. Chẳng có ai cho cô biết là đâm vào mặt người khác lại đau thế này hết.

“Trời ạ, Sarah!”, Daniel hỗn hển hít thở và ôm lấy mắt. Cô đã đâm nhầm người rồi.

“Ôi, em xin lỗi!”, cô kêu lên. Nhưng ít nhất thì cô cũng làm cho cái “tháp người” đó mất cân bằng. Ngài Ramsgate buộc phải thả cổ Daniel ra và cả hai ngã phịch xuống sàn.

“Tao sẽ giết mày”, ngài Ramsgate gầm lên, lồm cồm bò về phía Daniel, người không có khả năng phòng vệ.

“Dừng lại ngay”, Sarah quát lên, giẫm mạnh lên tay ngài Ramsgate. “Nếu ông giết anh ấy thì ông cũng giết Hugh đấy.” Ngài Ramsgate ngẩng lên nhìn cô, và cô không rõ ông ta bối rối hay giận dữ nữa.

“Tôi đã nói dối”, giọng Hugh vang lên từ phía chiếc giường. “Tôi đã kể cho cô ấy về thỏa thuận của chúng ta rồi.”

“Ông có dừng lại để nghĩ về điều đó không?”, Sarah gặng hỏi. Bởi vì cô chán ngấy mấy người này rồi. “Có không?”, cô gần như hét lên.

Ngài Ramsgate giơ tay lên - bàn tay không bị cô nghiền dưới chân - xin hàng. Hết sức chậm rãi, Sarah nhắc chân lên, không hề rời mắt khỏi ông ta cho tới khi ông ta đã tránh xa Daniel.

“Anh ổn chứ?”, cô hỏi Daniel một cách qua loa. Làn da dưới mắt anh bắt đầu tím bầm. Anh không thể trông đẹp trai trong đám cưới rồi.

Anh gầm gừ đáp lại.

“Tốt”, cô nói, quyết định rằng tiếng gầm gừ của anh nghe khá khỏe mạnh rồi. Và rồi cô nhớ ra. “Marcus và Honoria đâu?”

“Trong một cỗ xe đầu đó phía sau anh”, anh giận dữ nói. “Anh đã cười ngựa.”

“Tất nhiên”, Sarah nói. Cô không biết vì sao mình không nhận ra rằng anh ấy sẽ kiên quyết đòi cưới ngựa đuổi theo cô sau khi đã phát hiện ra cô đi mà không có họ chứ.

“Ta nghĩ cô đã làm gãy tay ta rồi”, ngài Ramsgate rên rỉ. “Nó chưa gãy đâu”, Sarah ngập ngừng nói. “Tôi phải nghe tiếng gãy xương chứ.”

Từ trên giường, Hugh cố nín cười. Sarah cau có nhìn anh. Chuyện này không vui tí nào hết. Không hề vui. Và nếu anh không nhận ra điều đó thì anh không phải là người đàn ông mà cô biết. Những câu chuyện đùa đen đui chỉ buồn cười khi người ta không đen đui thật mà thôi.

Cô nhanh nhẹn quay về phía anh họ. “Anh có dao không?”

Mắt Daniel mở to.

“Để tháo dây trói của anh ấy.”

“Ồ.” Daniel thò tay vào trong bột và rút một con dao găm nhỏ ra. Cô cầm lấy nó mà khá ngạc nhiên, không thật sự nghĩ mình sẽ nhận được một con dao thật.

“Anh có thói quen mang theo vũ khí từ khi ở Ý”, Daniel nói bằng giọng đều đều.

Sarah gật đầu. Tất nhiên là vậy. Đó là khi ngài Ramsgate huấn luyện sát thủ để săn đuổi anh. “Đừng di chuyển”, cô quát ngài hầu tước, và đi về phía Hugh.

“Em sẽ khuyên anh cũng đừng di chuyển”, cô nói và đi vòng sang đầu giường để giải quyết dây thừng cố định bàn tay trái của anh. Cô cắt được

một nửa thì thấy ngài Ramsgate bắt đầu nhòe dậy. “Ờ ờ ờ!”, cô rút lên, chỉ con dao về phía ông ta. “Quay lại sàn đi.”

Ông ta thuận theo.

“Em đang làm anh sợ đấy”, Hugh lầm bầm. Nhưng nghe như lời khen vậy.

“Anh có thể bị giết đấy”, cô rút lên.

“Không”, anh bảo cô, ánh mắt nghiêm túc. “Anh là người duy nhất ông ấy sẽ không bao giờ động tới, nhớ chứ?”

Môi cô hé ra, nhưng bất kể cô định nói gì thì nó cũng đã bốc hơi khi tâm trí cô bắt đầu chuyển động.

“Sarah?” Hugh có vẻ lo lắng.

Anh ấy không phải là người duy nhất, cô nhận ra. Anh ấy không phải là người duy nhất.

Mẫu dây thừng cuối cùng bị chặt đứt và Hugh vừa rên rỉ vừa đưa tay xoa bóp bả vai bị kéo căng của mình.

“Anh có thể tự cắt dây trói ở chân”, Sarah nói, vẫn nhớ phải quay cán dao lại khi đưa anh con dao. Cô xông về phía ngài Ramsgate. “Đứng dậy đi”, cô ra lệnh.

“Cô vừa bảo ta ngồi xuống còn gì”, ông ta dài giọng nói. Giọng cô gầm lên một cách hăm dọa. “Ông không muốn tranh luận với tôi ngay lúc này đâu.”

“Sarah”, Hugh đánh bạo nói.

“Im lặng”, cô quát, chẳng thèm quay lại. Ngài Ramsgate đứng dậy, và Sarah tiến về phía trước cho tới khi ông ta ép lưng vào tường. “Tôi muốn ông nghe cho kỹ lời tôi đây, ngài Ramsgate, bởi vì tôi chỉ nói một lần thôi đấy. Tôi sẽ cưới con trai ông, và đáp lại, ông hãy thề sẽ để yên cho anh họ của tôi.”

Ngài Ramsgate mở miệng định nói, nhưng Sarah chưa xong. “Hơn nữa”, cô nói trước khi ông ta kịp thốt ra một âm thanh nào, “ông sẽ không thử

liên lạc với tôi hay bất kỳ thành viên nào của gia đình tôi, bao gồm cả Hugh và bất kỳ đứa con nào mà chúng tôi có”.

“Nào xem này...”

“Ông có muốn tôi cưới anh ấy không?”, Sarah âm ỉ ngắt lời.

Mặt ngài Ramsgate đỏ bừng vì phẫn nộ. “Cô nghĩ mình là...”

“Hugh?”, cô nói, đưa tay ra sau lưng. “Con dao?”

Anh hẳn đã cưỡi trời chân, bởi vì khi nói, giọng anh ở gần hơn nhiều. Cô quay lại nhìn và anh đang đứng sau lưng cô khoảng trăm mét. Anh nói, “Anh không chắc đó là một ý kiến hay đâu, Sarah”.

Có lẽ là anh đúng, chết tiệt thật. Cô không biết mình bị ám phải cái gì, nhưng giờ cô giận dữ đến mức có phần muốn dùng tay không bóp cổ ngài Ramsgate.

“Ông muốn một người thừa kế chứ gì?”, Sarah hét lên với ngài hầu tước. “Tốt thôi. Tôi sẽ cố gắng hết sức để trao cho ông một đứa.”

Hugh hăng giọng, có lẽ là đang cố nhắc cô rằng cái ngày hỗn loạn này đã khởi đầu với giả thiết về cái chết đã được cảnh báo của anh.

“Anh cũng đừng có nói gì cả”, cô giận dữ nói, quay phắt lại, chỉ ngón tay một cách giận dữ. Anh đứng cách cô có vài bước, khễ năm hờ cây gậy. “Em phát ngấy với việc anh và anh ấy” - cô hất đầu về phía Daniel, người vẫn đang ngồi dựa lưng vào tường, ôm chặt con mắt đang nhanh chóng trở nên thâm tím của mình - “cố giải quyết vấn đề rồi. Hai người các anh thật vô dụng. Hơn ba năm rồi, thế mà cách duy nhất anh nghĩ ra được để duy trì hòa bình là dọa sẽ tự tử”. Cô quay phắt sang nhìn Hugh, mắt nheo lại một cách nguy hiểm. “Anh không được phép làm thế đâu đấy.”

Hugh nhìn cô chăm chăm cho tới khi nhận ra là mình phải nói gì đó. “Không đâu”, anh nói.

“Tiểu thư Sarah”, ngài Ramsgate nói. “Ta phải nói cho cô biết...”

“Trật tự đi”, cô quát. “Ngài Ramsgate, tôi nghe nói ông khao khát một người thừa kế. Hay tôi nên nói là một người thừa kế ngoài hai người mà ông vốn có.”

Ngài hầu tước gật đầu gọn lỏn.

“Và, trên thực tế, ông khao khát một người thừa kế đến mức Hugh có thể dùng tính mạng của anh ấy để thỏa thuận về sự an toàn của anh họ tôi.”

“Đó là một thỏa thuận bán bỏ thân thánh”, ngài Ramsgate quát.

“Về mặt đó thì chúng ta nhất trí”, Sarah nói, “nhưng tôi tin rằng ông đã quên mất một chi tiết quan trọng. Nếu thật sự tất cả những gì ông quan tâm là việc duy trì nòi giống thì tính mạng của Hugh cũng vô giá trị thôi nếu không có tôi”.

“À, giờ thì cô lại định bảo ta là cô cũng sẽ dọa tự tử đi.” “Không phải thế”, Sarah hừ mũi khinh miệt. “Nhưng nghĩ mà xem, ngài Ramsgate. Cách duy nhất để ông có được đứa cháu quý báu là con trai ông và tôi khỏe mạnh và hạnh phúc. Và nói cho ông biết nhé, nếu ông làm tôi không vui dưới bất kỳ hình thức nào thì tôi cũng sẽ cấm anh ấy vào giường mình đấy.”

Một khoảng im lặng hết sức thỏa mãn bao phủ.

Ngài Ramsgate chế giễu. “Nó sẽ là chúa tể của cô. Cô không thể cấm nó đi bất kỳ đâu hết.”

Hugh hăng giọng. “Tôi chẳng dám mơ đến việc làm trái ước muốn của cô ấy đâu”, anh lầm bầm.

“Đồ vô dụng...”

“Ông đang khiến tôi không vui đấy, Ramsgate”, Sarah cảnh báo.

Ngài Ramsgate thở ra giận dữ, và Sarah biết mình đã thắng ông ta. “Nếu có bất kỳ thương tật vĩnh viễn nào xảy ra với anh họ của tôi”, cô cảnh báo, “thì tôi thề sẽ săn đuổi ông và dùng tay không xé xác ông ra”.

“Tôi sẽ tin lời cô ấy đấy”, Daniel nói, vẫn đang nhẹ nhàng xoa vùng da quanh mắt.

Sarah khoanh tay lại. “Chúng ta thống nhất những điều khoản đó được chưa?”

“Anh thì rồi”, Daniel lầm bầm.

Sarah lờ anh đi, thay vào đó bước lại gần ngài Ramsgate. “Tôi chắc chắn rằng ông sẽ thấy được đó là giải pháp có lợi nhất cho tất cả các bên liên

quan. Ông sẽ có được thứ mình muốn - một người thừa kế cho tước hiệu Ramsgate - và tôi sẽ có thứ tôi muốn: sự yên bình cho gia đình tôi. Còn Hugh...” Câu nói của cô đột ngột dừng lại khi cô nuốt xuống cảm giác đắng ngắt đang chực trào trong họng. “Hugh không phải tự tử nữa.”

Ngài Ramsgate đứng bất động một cách khác thường. Cuối cùng ông ta nói, “Nếu cô đồng ý kết hôn với con trai ta và không cấm nó lên giường - ta hy vọng cô sẽ tin ta có gián điệp trong nhà cô và ta sẽ biết liệu cô có giữ đúng cam kết của mình hay không - thì ta sẽ để yên cho anh họ của cô”.

“Mãi mãi”, Sarah nói thêm.

Ngài Ramsgate gật đầu cay đắng.

“Và ông sẽ không cố gắng liên lạc với các con của tôi.” “Ta không thể đồng ý với điều đó.”

“Tốt thôi”, cô ưng thuận, vì cũng chẳng mong sẽ đạt được điều đó, “tôi sẽ cho phép ông gặp chúng, nhưng chỉ khi có sự hiện diện của tôi hoặc cha tôi, thời gian và địa điểm do tôi chọn”.

Ngài Ramsgate run lên vì giận dữ, nhưng vẫn nói, “Đồng ý”.

Sarah quay lại và nhìn Hugh chờ xác nhận.

“Về mặt này thì em có thể tin tưởng ông ấy”, Hugh bình thản nói. “Dù độc ác nhưng ông ấy không phá vỡ lời hứa.”

Rồi Daniel nói, “Anh chưa thấy ông ta nói dối bao giờ”.

Sarah há hốc miệng nhìn anh.

“Ông ta đã nói là sẽ cố gắng giết chết anh và ông ta đã làm như thế”, Daniel nói. “Tức là cố gắng ý.”

Miệng Sarah há hốc. “Anh đang chứng thực hộ ông ta đấy hả?”

Daniel nhún vai. “Rồi khi ông ta nói sẽ không cố gắng giết chết anh nữa thì theo những gì anh biết, ông ta cũng giữ lời.”

“Em đã đánh anh ấy mạnh đến thế nào vậy?”, Hugh hỏi. Sarah nhìn xuống tay. Các đốt ngón tay của cô tím bầm.

Chúa nhân từ, đám cưới của anh ấy chỉ còn cách có hai ngày nữa thôi. Anne sẽ không bao giờ tha thứ cho cô mất.

“Cũng đáng mà”, Daniel nói, một tay đang vẽ sóng gần mặt. Đầu anh ấy nghiêng sang một bên khi anh ấy nhướn một bên lông mày về phía Hugh. “Cô ấy đã làm được”, anh nói. “Việc mà cả tôi lẫn anh chẳng bao giờ có thể.”

“Và tất cả những gì cô ta phải làm là hy sinh bản thân”, ngài Ramsgate nói với một nụ cười đều giả.

“Tôi sẽ giết ông”, Hugh gầm lên, Sarah phải bước lên trước anh và gắng sức giữ anh lại.

“Quay lại Luân Đôn đi”, Sarah ra lệnh cho ngài hầu tước. “Tôi sẽ gặp ông ở lễ rửa tội cho đứa con đầu tiên của chúng tôi, một giây trước đó cũng không.”

Ngài Ramsgate chỉ cười khẽ.

“Chúng ta hiểu rõ nhau chưa?”, cô hỏi.

“Rõ như ban ngày, thưa tiểu thư.” Ngài Ramsgate ra cửa, rồi quay lại. “Nếu cô được sinh ra sớm hơn”, ông ta nhìn cô một cách mãnh liệt. “Ta hẳn sẽ cưới cô đấy.”

“Đồ khốn!”

Sarah bị gạt sang một bên khi Hugh lao về phía cha mình. Một cú đấm được tung ra với tiếng rắc kinh hoàng. “Ông không được phép gọi tên cô ấy”, Hugh rít lên, đứng sừng sững nhìn xuống cha mình với vẻ hăm dọa, ông ta bị ngã xuống sàn, mũi chảy máu và gần như chắc chắn là đã gãy.

“VẬY mà mày còn là đứa con tử tế hơn trong hai đứa”, ngài Ramsgate nói, run rẩy khiếp sợ. “Chúa ơi, tao không biết mình đã làm gì mà đáng phải chịu những đứa con như thế này nữa.”

“Cả tôi cũng không”, Hugh nói.

“Hugh”, Sarah nói, đặt tay lên bắp tay anh. “Thôi đi. Ông ta không xứng đáng đâu.”

Nhưng Hugh không còn là chính mình nữa. Anh không giật tay ra nhưng cũng chẳng tỏ dấu hiệu là đã nghe thấy lời cô. Anh cúi xuống và nhặt gậy

lên, nó đã rơi xuống sàn trong cuộc ẩu đả, không một lần rời mắt khỏi mặt cha mình.

“Nếu ông chạm vào cô ấy”, Hugh nói, giọng rõ ràng và đều đều một cách đáng sợ. “Tôi sẽ giết ông. Nếu ông nói một lời khiếm nhã, tôi sẽ giết ông. Chỉ cần ông thở nhầm hướng thôi thì tôi cũng sẽ...”

“Sẽ giết tao”, cha anh cau có nói. Ông ta hất đầu về phía cái chân thương tật của Hugh. “Mày cứ nghĩ là mình có khả năng cơ đấy, đồ què...”

Hugh di chuyển nhanh như chớp, gậy của anh uốn cong như một thanh gươm. Anh thật đẹp khi chuyển động như vậy, Sarah nghĩ. Có phải anh đã như thế... trước kia không?

“Ông có thể nhắc lại điều đó không?”, Hugh nói, ấn đầu gậy vào cổ cha mình.

Sarah ngừng thở.

“Xin ông đấy”, Hugh nói, bằng một giọng bình thản mà hết sức nguy hiểm. “Nói nữa đi.” Anh rê gậy dọc khí quản của ngài Ramsgate, giảm bớt áp lực mà không hề ngừng tiếp xúc. “Còn gì nữa không?”, anh thì thầm hỏi.

Sarah liếm môi, quan sát anh một cách thận trọng. Cô không biết liệu anh đang bình tĩnh hay sắp phát điên đến nơi. Cô nhìn ngực anh phập phồng theo từng nhịp thở, và bị mê mẩn. Trong khoảnh khắc ấy, Hugh Prentice không chỉ là một người đàn ông nữa, mà là một thể lực của tự nhiên không thể ngăn cản.

“Để ông ta đi đi”, Daniel nói bằng giọng mệt mỏi, cuối cùng đã đứng dậy. “Ông ta không đáng để khiến anh phải tới giá treo cổ đâu.”

Sarah nhìn chăm chăm vào đầu gậy vẫn đang dí chặt vào họng của ngài Ramsgate. Có vẻ nó bị nhấn về phía trước, và cô nghĩ, Không thể nào... và rồi, nhanh như chớp, cái gậy bật ra, rời khỏi bàn tay của Hugh một phần nghìn giây trước khi anh tóm được nó và bước tránh ra. Anh đang dồn trọng lượng vào bên chân bị thương, nhưng có vẻ gì đó thật bảnh bao và thanh nhã trong dáng đi khập khiễng của anh.

Anh vẫn tuyệt đẹp khi di chuyển. Người ta chỉ cần nhìn thôi.

Sarah thấy mình thở phào. Cô không dám chắc lần cuối cùng mình hít vào là lúc nào nữa. Cô im lặng nhìn ngài Ramsgate đứng dậy và rời khỏi phòng. Rồi cô trừng mắt nhìn ra cửa, có phần chờ đợi ông ta quay trở lại.

“Sarah?”

Đờ đẫn, cô nghe thấy giọng Hugh. Nhưng cô không thể rời mắt khỏi cửa, và cô cũng đang run rẩy... tay run rẩy, cả cơ thể cũng run rẩy.

“Sarah, em ổn chứ?” Không hề.

“Để anh giúp em nào.”

Cô cảm nhận cánh tay của Hugh đặt lên vai mình, và đột nhiên cơn run rẩy dữ dội hắt lên, và chân của cô... Chuyện gì đang xảy ra với chân của cô vậy? Một âm thanh kinh khủng vang lên, và khi hỗn hển hít vào, cô nhận ra nó phát ra từ chính mình, rồi đột nhiên, cô đã nằm trong vòng tay anh và anh đang bế cô về giường.

“Ổn rồi”, anh nói. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Nhưng Sarah không ngốc. Và cô cảm thấy chẳng ổn chút nào.

Chương

20

Whipple Hill

Tối hôm đó

Tay Hugh lơ lửng trên không trung hồi lâu trước khi mạnh mẽ gõ cửa. Anh không biết các vị khách bị hoán đổi như thế nào, nhưng Sarah đã được chuyển tới một phòng dành riêng cho cô khi họ quay lại Whipple Hill. Honoria, người đã đến White Hart với Marcus không lâu sau khi ngài Ramsgate bỏ đi, cho hay Sarah bị tái chấn thương cổ chân và cần nghỉ ngơi. Nếu có người tò mò vì sao cô không thể nghỉ ngơi trong căn phòng mà cô đã ở cùng Harriet thì họ cũng không nói gì. Có lẽ thậm chí là chẳng có ai chú ý.

Hugh không biết Daniel giải thích về con mắt thâm đen của anh ra sao nữa.

“Vào đi!” Giọng Honoria vang lên. Không phải chuyện gì ngạc nhiên, cô ấy đã không hề rời khỏi Sarah từ khi họ quay lại.

“Tôi có làm phiền không?”, Hugh hỏi, chỉ bước vào phòng hai bước.

“Không”, Honoria nói, nhưng anh không thấy cô ấy quay ra nhìn mình. Anh chỉ có thể nhìn chăm chăm vào Sarah, người đang ngồi trên giường với một chồng gối dựa sau lưng. Cô vẫn mặc cái váy ngủ trắng như - Chúa lòng lành, có thật là mới đêm hôm qua thôi không?

“Anh không nên đến đây”, Honoria nói.

“Tôi biết.” Nhưng anh không có động thái muốn bỏ đi. Sarah liếm môi. “Giờ bọn em đã đính hôn rồi, Honoria.” Lông mày Honoria nhướn lên. “Chị biết rõ như bất kỳ ai khác là điều đó không có nghĩa là anh ấy nên vào phòng ngủ của em.”

Hugh nhìn vào mắt Sarah. Điều này sẽ do cô quyết định. Anh sẽ không ép buộc.

“Hôm nay một ngày hết sức hỗn loạn”, Sarah lặng lẽ nói. “Đây cũng chẳng thể là khoảnh khắc tai tiếng nhất được đâu.”

Cô có vẻ kiệt sức. Hugh đã ôm cô suốt quãng đường về nhà, cho tới khi tiếng nước nở của cô nhường chỗ cho sự im lặng quặn thắt ruột gan. Khi anh nhìn vào mắt cô, chúng vô hồn.

Sốc. Anh biết rõ lắm.

Nhưng giờ trông cô đã bình tĩnh hơn. Nếu chưa ổn hẳn thì ít nhất cũng đã khá hơn.

“Xin em”, anh nói với chị họ của cô.

Honorina do dự trong giây lát, rồi đứng dậy. “Được rồi”, cô ưng thuận, “nhưng tôi sẽ quay lại sau mười phút”.

“Một tiếng”, Sarah nói. “Nhưng...”

“Chuyện tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì chứ?”, Sarah hỏi với vẻ hoài nghi. “Bọn em có thể bị ép cưới à? Chuyện đó đã xảy ra rồi còn gì.”

“Trọng điểm không phải là thế.” “Thế là gì?”

Miệng Honorina mở ra rồi khép lại khi nhìn qua nhìn lại giữa Sarah và Hugh. “Chị phải là người đi kèm của em chứ.

“Em không tin rằng từ đó được thoát khỏi môi mẹ em khi bà ở đây lúc trước đâu.”

“Mẹ em ở đâu?”, Hugh hỏi. Không phải anh có ý định làm bất kỳ việc gì khiếm nhã đâu, nhưng miễn là anh được ở riêng với Sarah trong một tiếng tới thì anh biết đó là chuyện nên làm.

“Ăn tối”, Sarah đáp lại.

Hugh day sòng mũi. “Trời, muộn thế rồi sao?”

“Daniel bảo với bọn em rằng anh cũng ngủ một giấc”, Honorina cười dịu dàng nói.

Hugh khẽ gật đầu. Cũng có thể là lắc đầu. Hoặc đảo tròn mắt. Anh bối rối đến mức chẳng rõ nữa. Anh đã muốn ở lại với Sarah khi họ trở về

Whipple Hill, nhưng cũng biết rằng sự tùy tiện đó sẽ không được anh chị họ của cô khoan dung. Và quan trọng hơn, chính anh cũng mệt rã rời đến mức tất cả những gì anh có thể làm là trèo lên cầu thang và bò vào giường.

“Họ không chờ anh đâu”, Honoria nói thêm. “Daniel nói... ờ, em không biết anh ấy nói gì, nhưng anh ấy lúc nào cũng giải bày ra những cái có hợp lý cho những dịp thế này.”

“Còn về mắt anh ấy?”, Hugh hỏi.

“Anh ấy đã nói rằng khi gặp Anne, anh ấy bị bầm tím một con mắt, nên việc anh ấy bị thế khi cưới chị ấy cũng hợp tình hợp lý.”

Hugh chớp mắt. “Và Anne cho qua à?”

“Em có thể thành thật mà nói rằng em không biết”, Honoria nói bằng giọng nghiêm nghị.

Sarah khịt mũi và đảo tròn mắt.

“Nhưng”, Honoria tiếp tục, lại nở nụ cười khi đứng dậy, “Em có thể thành thật mà nói rằng em rất mừng vì không có mặt lúc chị ấy nhìn thấy anh Daniel.”

Hugh dịch sang một bên khi Honoria đi ra cửa. “Một tiếng”, chị nói. Chị dừng lại trước khi bước ra hành lang. “Hai người nên khóa cửa lại.”

Hugh giật mình ngạc nhiên. “Gì cơ?”

Honoria nuốt nước bọt một cách không thoải mái, và má cô ửng hồng. “Người ta sẽ cho rằng Sarah đang nghỉ ngơi và không muốn bị quấy rầy.”

Hugh chỉ biết nhìn cô ấy chăm chăm vì sốc. Cô ấy đang cho phép anh chiếm đoạt em họ mình đấy à?

Honoria chỉ mất có một giây để nhận ra hướng suy nghĩ của anh. “Em không có ý... Ôi, vì Chúa. Hai người cũng có đủ sức để làm bất kỳ cái gì đâu cơ chứ.”

Hugh liếc Sarah. Miệng cô đang há hốc.

“Hai người không muốn có người xông vào khi đang ở riêng với nhau chứ”, Honoria nói, da ửng hồng như trái dâu. Cô ấy nheo mắt nhìn Hugh. “Tuy vậy anh vẫn phải ngồi trên ghế đấy.”

Hugh hăng giọng. “Được rồi.”

“Nó sẽ cực kỳ thiếu đứng đắn”, cô ấy nói, sau đó là “Em đi đây” và vội vã rời khỏi phòng.

Hugh quay lại nhìn Sarah. “Ngượng thật.”

“Tốt nhất anh nên khóa cửa”, Sarah nói. “Sau tất cả những chuyện đó.”

Anh đuổi tay ra vặn khóa. “Đúng vậy.”

Dẫu vậy, Honoria đi mất có nghĩa là họ không có ai giúp cân bằng lại, và Hugh đứng ở cửa như một bức tượng trong tư thế xấu xí, không thể quyết định xem nên đi tới chỗ nào.

“Ý anh là gì”, Sarah bật ra, “khi nói ‘có những người đàn ông làm hại phụ nữ’?”.

Anh cảm thấy lông mày của mình chau lại. “Anh xin lỗi. Anh không biết...”

“Tối qua”, cô ngắt lời, “khi anh tìm ra em, anh đã rất buồn bực, và nói gì đó về việc những người đàn ông làm hại người khác, làm hại phụ nữ”.

Anh hé môi và hòng anh thít lại, chặn lại bất kỳ từ nào có thể được thốt ra. Làm sao cô có thể không hiểu ý anh chứ? Chắc chắn cô không ngây thơ đến thế. Cô được che chở kỹ càng, nhưng cũng phải biết chuyện gì xảy ra giữa nam và nữ chứ.

“Thỉnh thoảng”, - anh bắt đầu một cách chậm rãi, vì đây không phải là một cuộc trò chuyện mà anh có thể tưởng tượng đến - “một người đàn ông có thể...”.

“Xin anh”, cô cắt ngang. “Em biết rằng đàn ông làm hại phụ nữ, ngày nào chẳng có chuyện đó.”

Hugh muốn lùi bước. Anh ước gì phát biểu của cô có phần gây sốc, nhưng không. Nó chỉ đơn giản là trần thuật sự thật.

“Anh không nói chung chung”, cô nói. “Anh có thể nghĩ vậy, nhưng không phải. Anh đã nói về ai thế?”

Hugh cứng đờ, và khi lên tiếng, anh không nhìn Sarah. “Đó là mẹ anh”, anh nói nhỏ. “Chắc chắn em đã nhận ra rằng cha anh không phải một người

tử tế.”

“Em rất tiếc”, cô nói.

“Ông ấy làm bà tổn thương”, Hugh nói, và đột nhiên anh không cảm thấy ổn cho lắm. Cổ anh bị vẹo, và anh xoay sang một bên, cố gạt đi ký ức nặng nề. “Ông không bao giờ làm đau bà khi họ ở ngoài giường. Chỉ ở trên giường mà thôi.” Anh nuốt nước bọt. Hít sâu. “Anh có thể nghe thấy tiếng bà khóc vào buổi tối.”

Sarah không nói gì. Anh biết ơn điều đó.

“Anh chẳng bao giờ nhìn thấy cái gì hết”, Hugh nói. “Nếu ông ta gây thương tích cho bà thì cũng luôn cẩn thận làm thế ở những chỗ không lộ liễu. Bà không bao giờ đi khắp khiêng hay thâm tím. Nhưng” - anh ngẩng lên nhìn Sarah, cuối cùng cũng dám nhìn Sarah - “Anh có thể thấy điều đó trong mắt bà”.

“Em rất tiếc”, Sarah lặp lại, nhưng biểu cảm của cô có phần cảnh giác, và một giây sau cô quay mặt đi.

Hugh nhìn cô thu cầm lại, bóng tối phủ lên cổ cô khi cô nuốt nước bọt. Anh chưa từng thấy cô khó chịu, không thoải mái đến vậy.

“Sarah”, anh nói, rồi tự mắng mình là thằng ngốc bởi vì cô ngẩng lên nhìn, chờ anh nói thêm, vậy nhưng anh chẳng biết nên nói gì. Anh không thốt nên lời, và cô lại nhìn vào lòng, nơi tay cô đang nghịch ga giường với vẻ bồn chồn.

“Sarah, anh sẽ...”, anh thốt lên. Và gì nữa? Gì nữa? Vì sao anh không thể nói hết một câu cơ chứ?

Cô ngẩng lên, một lần nữa chờ anh tiếp tục.

“Anh sẽ không bao giờ... làm điều đó.” Câu nói ấy nghẹn lại nơi cổ họng, nhưng anh phải nói ra. Anh phải bảo đảm cô hiểu. Anh không phải là cha anh. Anh sẽ không bao giờ trở nên như thế.

Cô lắc đầu thật khê đến mức anh suýt nữa đã không nhận thấy.

“Làm tổn thương em”, anh nói. “Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em. Anh có thể không bao giờ...”

“Em biết”, cô nói, cắt ngang lời tuyên bố vụng về của anh. “Anh sẽ không bao giờ... thậm chí anh cũng chẳng cần nói ra điều đó đâu.”

Anh gật đầu, quay ngoắt đi khi nghe thấy chính mình hít vào một hơi ngắn đầy thống khổ. Đó là âm thanh trước khi người ta hoàn toàn mất trí, và anh không thể - sau tất cả những gì đã xảy ra trong ngày...

Anh không thể đi tới đó. Không phải bây giờ. Nên anh nhún vai, như thể cử chỉ vô tâm đó có thể gạt bỏ tất cả. Nhưng dường như nó chỉ làm nặng nề thêm. Và Hugh lại ở vào trạng thái khi cô hỏi về mẹ anh, đông cứng cạnh cửa, không biết phải làm gì.

“Anh đã ngủ à?”, Cuối cùng Sarah hỏi.

Anh gật đầu và tìm được động lực để đi tới chỗ cái ghế mà Honoria đã bỏ trống và ngồi xuống. Anh móc gậy vào tay vịn và quay sang nhìn cô. “Còn em?”

“Có. Em quá hỗn loạn. Không, em quá mệt mỏi.” Cô cố mỉm cười và anh có thể thấy cô đang xấu hổ. “Không sao hết”, anh định an ủi.

“Không”, cô bật thốt, “thật sự thì không sao cả. Ý em là, sẽ sao, nhưng...”. Cô chớp mắt như một con thỏ bị dồn vào góc tường, rồi nói, “Em đã rất mệt mỏi. Em không nghĩ mình đã từng mệt mỏi như vậy”.

“Điều đó cũng dễ hiểu thôi.”

Cô nhìn anh hồi lâu rồi nói, “Em không biết mình bị ma xui quỷ khiến thế nào nữa”.

“Anh cũng không biết”, anh thừa nhận, “nhưng anh mừng về điều đó”.

Cô không nói gì trong giây lát. “Giờ thì anh phải cưới em rồi.”

“Anh cũng đã định cầu hôn rồi mà”, anh nhắc cô.

“Em biết” - cô cầm lấy mép chăn - “nhưng chẳng ai thích bị ép buộc cả.”

Anh nắm lấy tay cô. “Anh biết.” “Em...”

“Em đã bị ép buộc”, anh nói một cách kịch liệt. “Điều đó không công bằng, và nếu em muốn rút khỏi...”

“Không!” Cô lùi ra sau, trông ngạc nhiên trước sự bộc phát của chính mình. “Em muốn nói là, không, em không muốn. Thật sự thì em cũng

không thể mà.”

“Em không thể”, anh nhắc lại, giọng trầm trầm.

“Đúng là không còn gì”, cô nói, mắt sáng rực vì mất kiên nhẫn. “Hôm nay anh có nghe gì không đấy?”

“Điều anh nghe thấy”, anh nói với vẻ kiên nhẫn thích hợp, hy vọng là thế, “là một người phụ nữ biết hy sinh bản thân mình”.

“Và đó không phải cũng là việc mà anh đã làm sao?”, cô đáp trả. “Khi anh tới chỗ cha anh và dọa tự tử?”

“Em không thể so sánh hai điều đó. Chính anh đã gây ra vụ lộn xộn này. Anh có bốn phận phải cứu vãn nó.”

“Anh giận vì bị chiếm quyền à?”

“Không! Vì tình yêu với...” Anh cào tay qua tóc. “Đừng có nói thay anh.”

“Em chẳng dám đâu. Tự anh cũng đã làm đủ rồi mà.” “Em không nên tới White Hart”, anh nói bằng giọng rất trầm.

“Em sẽ chẳng thèm đáp lại đâu.”

“Em không biết nguy hiểm gì đang chờ đợi mình.” Cô khịt mũi. “Rõ ràng cả anh cũng không!”

“Chúa ơi, sao phụ nữ các em lại phải cứng đầu thế nhỉ? Em không hiểu à? Anh không thể bảo vệ em!”

“Em có bắt anh làm thế đâu.”

“Anh sẽ là chồng em”, anh nói, từng từ một giăng xé cổ họng anh trước khi thốt ra khỏi môi. “Đó là nghĩa vụ của anh.”

Rằng cô nghiêng chặt đến mức cằm run rẩy. “Anh có biết”, cô nghiêng rằng nói, “rằng từ chiều nay, không một ai - kể cả anh, cha anh, hay anh họ em - nói cảm ơn em không?”.

Hugh ngẩng phắt lên nhìn cô.

“Thôi, giờ thì không cần”, cô quát. “Anh nghĩ em có thể tin anh được chắc? Em đã tới nhà trọ bởi vì quá sợ hãi, vì anh và Daniel đã vẽ ra một

người đàn ông mất trí, và tất cả những gì em có thể nghĩ là ông ta sẽ hại anh mất thôi...”

“Nhưng...”

“Đừng nói rằng ông ấy sẽ không bao giờ hại anh. Người đàn ông đó vô cùng điên rồ. Ông ta có thể chặt cả cánh tay anh miễn là tin chắc anh vẫn còn có thể sinh con.”

Hugh trắng bệch đi. Anh biết đó là sự thật, nhưng anh ghét việc đến cô cũng phải nghĩ về điều đó. “Sarah. Anh...”

“Không.” Cô chỉ ngón trỏ về phía anh. “Đến lượt em. Em đang nói. Anh yên lặng đi.”

“Xin lỗi”, anh nói, dịu dàng đến mức nó chỉ như một tiếng thì thầm trên môi anh.

“Không”, cô nói, lắc đầu như thể vừa mới nhìn thấy một hồn ma. “Giờ anh không được phép tỏ ra tử tế. Anh không thể cầu xin sự tha thứ của em và mong em...” Giọng cô nức nở.

“Anh có hiểu mình đã khiến em trải qua những gì không? Chỉ trong có một ngày?”

Nước mắt chảy giàn giụa xuống má cô, và Hugh phải cố hết sức mới không rướn người tới mà hôn sạch nó đi. Anh muốn van xin cô đừng khóc, muốn xin lỗi cả cho lúc này lẫn cho tương lai, bởi vì anh biết nó sẽ tái diễn. Anh sẽ dành cả đời để khiến cô cười, nhưng rồi sẽ có lúc anh không làm được, và lại làm cô khóc, và điều đó sẽ khiến anh tan nát.

Anh nắm tay cô và ấn nó vào môi mình. “Xin đừng khóc”, anh van xin.

“Em có khóc đâu”, cô thở dốc, dùng tay áo quệt nước mắt. “Sarah...”

“Em không khóc!”, cô nức nở nói.

Anh không tranh luận. Thay vào đó, anh ngồi cạnh cô trên giường, ôm cô, vuốt ve tóc cô, thủ thỉ những âm thanh vô nghĩa cho tới khi cô dựa vào anh, mệt lử.

“Em không biết bây giờ anh sẽ nghĩ gì về em nữa”, cuối cùng cô thì thào nói.

“Anh nghĩ”, anh nói bằng cả linh hồn, “rằng em thật phi thường”.

Và anh không xứng đáng với cô.

Cô đã giải cứu ngày hôm nay, đã thực hiện việc mà cả anh lẫn Daniel đều không làm được trong gần bốn năm trời, trong khi đó Hugh còn bị trói vào giường. Nếu anh được tự do thì chỉ bởi vì cô là người đã giải cứu anh, dù không phải vào đúng khoảnh khắc chiến thắng của cô.

Cô đã cứu anh. Và dù cũng hiểu rằng tình huống này rất đặc biệt, anh vẫn thấy cay đắng vì không bao giờ có thể bảo vệ cô như một người chồng nên bảo vệ vợ mình.

Bất kỳ người đàn ông tử tế nào cũng sẽ tránh đường và để cô cưới một người khác, một người tốt hơn.

Một người trọn vẹn.

Chỉ có điều không phải người đàn ông tử tế nào cũng rơi vào tình huống đó. Hugh đã gây ra thảm họa này. Anh là kẻ đã say xỉn rồi thách đấu với một người đàn ông vô tội. Anh là kẻ có một người cha mất trí bắt anh phải dọa tự tử mới chịu bỏ qua cho Daniel. Nhưng Sarah là người phải trả giá. Và Hugh - dù cho anh có là một người đàn ông tử tế đi nữa - cũng không thể tránh đường được. Bởi vì làm vậy sẽ khiến Daniel lâm nguy. Và Sarah sẽ bị xúc phạm.

Và Hugh quá đỗi yêu cô nên không bao giờ có thể thả cô đi được.

Mình là một thằng khốn nạn ích kỷ.

“Gì cơ?”, Sarah lầm bầm, không rời khỏi ngực anh. Anh đã nói to điều đó sao?

“Hugh?” Cô đổi tư thế, cầm nâng lên để có thể nhìn vào mặt anh.

“Anh không thể thả em đi được”, anh thủ thỉ.

“Anh đang nói về chuyện gì vậy?” Cô lại dịch người, chỉ tách ra vừa đủ để có nhìn vào mặt anh.

Cô đang cau mày. Anh không muốn làm cô cau mày. “Anh không thể thả em đi được”, anh nhắc lại, chậm rãi lắc đầu.

“Chúng ta sẽ kết hôn”, cô nói một cách cẩn trọng, như thể cô không dám chắc vì sao mình lại nói thế. “Anh không phải thả em đi.”

“Anh nên làm thế. Anh không thể trở thành người đàn ông mà em cần.”

Cô chạm vào má anh. “Không phải em là người nên quyết định điều đó sao?”

Anh run rẩy hít sâu, nhắm mắt lại trước cái ký ức khủng khiếp ấy. “Anh ghét việc hôm nay em phải gặp cha anh.”

“Em cũng ghét, nhưng nó đã qua rồi.”

Anh đắm đắm nhìn cô một cách sững sờ. Từ lúc nào cô lại trở nên bình tĩnh đến thế? Mới chưa đầy năm phút trước, cô còn nức nở, anh còn dỗ dành cô, giờ thì mắt cô trong veo, quan sát anh với vẻ bình yên và thông thái khiến anh gần như có thể tin rằng tương lai của họ cũng tươi sáng và đơn giản như vậy.

“Cảm ơn em”, anh nói.

Cô nghiêng đầu sang một bên.

“Vì ngày hôm nay. Không chỉ vì hôm nay, nhưng bây giờ thì cứ cảm ơn cho hôm nay đã.”

“Em...” Miệng cô há hốc, rồi cô nói, “Nói Không có gì thì có vẻ kỳ lạ nhỉ”.

Anh quan sát gương mặt cô, mặc dù anh cũng không rõ là mình tìm kiếm điều gì nữa. Có lẽ anh chỉ muốn nhìn cô, nhìn vào đôi mắt ấm áp màu sô cô la và cái miệng rộng gợi cảm rất biết cách cười của cô. Anh nhìn cô sững sốt, ngỡ ngàng khi nhớ lại chiến binh hung hãn chiều hôm ấy. Nếu cô có thể bảo vệ anh giỏi đến mức ấy thì anh không tưởng tượng được cô sẽ thế nào khi làm mẹ, bảo vệ máu mủ của chính mình.

“Anh yêu em”, anh nói, câu nói ấy bật ra khỏi miệng anh. Anh không chắc là mình có định nói thế hay không, nhưng giờ thì không thể dừng lại. “Anh không xứng đáng với em, nhưng anh yêu em và anh biết em không hề nghĩ sẽ cưới chồng trong hoàn cảnh này, nhưng anh thề sẽ dành cả đời để làm em hạnh phúc.”

Anh đưa tay cô lên môi và hôn chúng một cách nồng nhiệt, gần như bùng nổ với cảm xúc của bản thân. “Sarah Pleinsworth”, anh nói, “em sẽ cưới anh chứ?”.

Nước mắt sáng lấp lánh trên mi mắt của cô, và môi cô run run khi cô nói, “Chúng ta đã...”.

“Nhưng anh chưa cầu hôn em”, anh cắt ngang. “Em xứng đáng được cầu hôn. Anh không có nhẫn, nhưng anh có thể tìm sau, và...”

“Em không cần nhẫn”, cô thốt lên. “Em chỉ cần anh.” Anh chạm vào má cô, tay dịu dàng vuốt ve da cô, và rồi... Anh hôn cô. Nó đến mà không suy nghĩ - cảm giác thôi thúc, đói khát. Tay anh lồng vào trong tóc cô khi môi anh nghiêng ngấu môi cô.

“Chờ đã!”, cô thở dốc.

Anh lùi lại, nhưng chỉ một xíu thôi.

“Em cũng yêu anh”, cô thì thào. “Anh chưa cho em cơ hội nói ra điều đó.”

Nếu anh có hy vọng kiểm soát được dục vọng của mình thì nó cũng đã biến mất trong khoảnh khắc đó. Anh hôn miệng, tai, và cổ cô, và khi cô nằm ngả xuống còn anh đè lên người cô, anh cắn nút thắt tinh tế trên váy cô và kéo dây ra.

Cô bật cười, âm thanh khàn khàn tuyệt vời khiến anh giật mình trong một khoảnh khắc hết sức nóng bỏng.

“Nó dễ tháo ra quá”, cô cười bất lực. “Em không thể ngừng so sánh nó với nút thắt của cha anh sáng nay. Và chúng ta cũng ở trên giường nữa chứ!”

Anh không thể không mỉm cười, dù cho giường là nơi cuối cùng anh muốn nghĩ về cha mình.

“Em xin lỗi”, cô cười khúc khích. “Em không nhịn được.”

“Nếu em có thể thì anh đã chẳng yêu em đến thế”, anh trêu. “Điều đó có nghĩa là gì?”

“Chỉ là em có một tài năng tuyệt vời đó là tìm thấy niềm vui ở những nơi khó ngờ tới nhất.”

Cô chạm vào mũi anh. “Em cũng thấy niềm vui ở anh đó.” “Chính xác.”

Môi cô mím lại trong một nụ cười tương đối thỏa mãn. “Em nghĩ là... Ôi!”

Rõ ràng là cô vừa nhận ra tay anh đã trượt lên chân cô. “Em vừa nói gì thế?”, anh thì thầm.

Cô phát ra một âm thanh sung sướng nho nhỏ khi anh tìm ra làn da mềm mại ở đùi cô, rồi hỗn hển nói, “Em vừa định nói là em nghĩ chúng ta không nên kéo dài thời gian đính hôn làm gì”.

Tay anh lướt lên cao hơn. “Thật à?” “Vì... Daniel... tất nhiên, và... Hugh!”

“Rõ ràng là vì anh rồi”, anh nói, nhẹ nhàng cắn tai cô. Nhưng anh thích nghĩ rằng tiếng kêu của cô dành cho hơi nóng mềm mại mà anh vừa khám phá ra giữa hai chân cô hơn.

“Cần phải đảm bảo rằng chúng ta có ý định giữ thỏa thuận”, cô nói, câu nói ngắt quãng giữa những tiếng kêu và rên rỉ mềm mại.

“... hừm.” Anh dịu dàng rê môi dọc cổ cô khi cân nhắc ý nghĩ trượt một ngón tay vào trong cô. Anh còn đủ lý trí để ước tính rằng họ còn khoảng ba mươi phút trước khi chị họ của cô quay lại, chắc chắn không đủ thời gian để làm tình một cách đầy đủ với cô rồi.

Nhưng thừa thời gian để trao cho cô khoái lạc. “Sarah?”, anh thủ thỉ.

“Vâng?”

Anh chạm ngón tay vào trung tâm của cô. “Hugh!”

Anh muốn cô cảm thấy sung sướng từ sự động chạm của anh, biết rằng anh tôn thờ cô. “Thả lỏng đi”, anh thì thầm.

“Không thể.”

Anh cười khẽ. Anh không biết làm sao kiểm soát được thôi thúc của chính mình nữa. Anh cứng như đá nhưng vẫn giữ lý trí. Có lẽ vì anh biết đây không phải là thời gian hay địa điểm thích hợp.

Nhưng anh nghĩ... Không, anh biết rằng đó là vì anh chỉ muốn làm cô thỏa mãn.

Sarah.

Sarah của anh.

Anh muốn quan sát gương mặt cô khi cô tìm được khoái lạc. Anh muốn ôm cô khi cô rung mình rơi xuống từ thiên đường. Bất kỳ dự vọng nào của anh cũng có thể đợi sau. Lần này dành cho cô.

Nhưng khi nó đến, và anh quan sát cô, ôm cô trong khi cơ thể cô ngân nga sung sướng, anh nhận ra rằng nó cũng dành cho cả anh nữa.

“Chị họ của em sẽ sớm quay lại thôi”, anh nói khi hơi thở của cô đã trở lại bình thường.

“Nhưng anh đã khóa cửa rồi còn gì”, cô nói, chẳng thèm mở mắt ra.

Anh mỉm cười với cô. Cô thật dễ thương khi ngái ngủ. “Em biết là anh phải đi mà.”

“Em biết.” Cô mở một mắt ra. “Nhưng em không cần thích điều đó chứ.”

“Anh sẽ bị tổn thương nghiêm trọng nếu em thích anh đi đấy.” Anh trượt xuống giường, mừng vì mình vẫn mặc chỉnh tề, và cầm gậy. “Anh sẽ gặp em ngày mai”, anh nói, cúi xuống để đặt nụ hôn cuối lên má cô. Rồi, trước khi kịp rơi vào cảm dỗ lần nữa, anh đi ra cửa.

“À, Hugh này?”

Anh quay sang và thấy cô mỉm cười. “Gì thế tình yêu của anh?”

“Em đã nói là mình không cần nhần nhĩ.” Anh nhướn một bên lông mày.

“Em cần đấy.” Cô vẫy các ngón tay. “Cần nhần ý. Nói cho anh biết thế.”

Anh ngửa đầu ra sau và cười phá lên.

Cũng tối hôm đó nhưng muộn hơn Gần như đã rạng sáng hôm sau Nhưng chỉ gần như thôi ăn nhà hết sức im ắng khi Sarah nhón chân đi trong hành lang tối om. Cô không lớn lên ở Whipple Hill, nhưng nếu cộng tất cả các chuyến thăm của cô lại thì chắc chắn phải nhiều hơn một năm.

Chẳng có là gì là nói quá khi bảo cô biết rõ ngôi nhà như lòng bàn tay vậy.

Bạn sẽ chẳng bao giờ có thể biết rõ một ngôi nhà nào bằng những ngôi nhà mà bạn nô đùa hồi nhỏ. Trò trốn tìm giúp cô biết mọi cửa nôi và cầu thang hậu của ngôi nhà. Nhưng quan trọng nhất, điều đó có nghĩa là khi vài ngày trước có người nhắc với cô rằng ngài Hugh Prentice được sắp xếp nghỉ tại căn phòng xanh lục phía bắc, cô biết chính xác điều đó có nghĩa là gì.

Cũng như cách tốt nhất để đi tới đó.

Khi Hugh rời khỏi phòng cô tối hôm đó, chỉ năm phút trước khi Honoria trở lại, Sarah cứ nghĩ mình sẽ chìm vào một giấc ngủ biếng nhác, xa hoa. Cô không chắc mình hiểu chính xác những gì anh đã tác động tới cơ thể cô, nhưng cô cảm thấy còn chẳng thể nhắc nổi một ngón tay trong một thời gian dài sau khi anh đi. Cô cảm thấy thật... thỏa mãn.

Nhưng bất chấp cảm giác mãn nguyện tuyệt đối về thể xác, cô không ngủ được. Có lẽ là do giấc ngủ ngắn lúc trước, cũng có thể là hậu quả của một tâm trí quá hăng hái (sau rốt thì cô cũng có cả khối chuyện phải nghĩ đến), nhưng đến khi đồng hồ trên lò sưởi của cô báo một giờ sáng thì cô buộc phải chấp nhận rằng tối hôm đó cô sẽ không thể chợp mắt.

Điều này nên làm cô bực bội mới phải - cô không phải là người dễ chịu gì nếu quá mệt - và cô không muốn cúi kính ở bữa sáng. Nhưng thay vào

đó, tất cả những gì cô có thể nghĩ là thời gian tĩnh táo có thêm này là một món quà, hay ít nhất thì cô cũng nên xem là vậy.

Và món quà thì không nên bị lãng phí chút nào hết.

Đó là lý do mà, lúc một giờ chín phút sáng, cô nằm lấy tay nắm cửa của phòng ngủ màu xanh lục phía bắc, cẩn thận vặn nhẹ cho tới khi cảm thấy ổ khóa đã xoay rồi để cửa khẽ mở ra từ bản lề im phăng phắc, tạ ơn trời.

Với những chuyển động hết sức cẩn thận, cô đóng cửa, khóa lại, và nhón chân đi về phía giường. Một vệt sáng mờ từ ánh trăng vắt ngang trên thảm, mang lại vừa đủ ánh sáng để cô nhận ra dáng ngủ của Hugh.

Cô mỉm cười. Nó không phải là một cái giường lớn, nhưng thế là đủ rồi.

Anh nằm nghiêng về phía bên phải giường, nên cô rón rén đi sang trái, hít sâu để lấy can đảm rồi trèo vào. Chậm rãi, cẩn thận, cô nhích về phía anh cho tới khi ở đủ gần để cảm nhận được hơi ấm thoát ra từ cơ thể anh. Cô nhích lại càng gần hơn, nhẹ nhàng đặt tay lên lưng anh, sung sướng khám phá ra rằng nó không có gì che chắn...

Anh giật mình tỉnh giấc, phát ra một âm thanh khụt khịt hài hước đến mức cô không thể không cười khúc khích.

“Sarah à?”

Cô mỉm cười lả lơi, dù có lẽ anh cũng chẳng thể nhìn rõ cô trong bóng tối đâu. “Chúc buổi tối tốt lành.”

“Em đang làm gì ở đây?”, anh hỏi bằng giọng ngái ngủ. “Anh đang than phiền đấy à?”

Một giây im lặng trôi qua. Và rồi, bằng giọng trầm khàn mà cô đã nghe trước đó, anh nói, “Không”.

“Em nhớ anh”, cô thủ thỉ. “Rõ ràng là thế rồi.”

Cô chọc vào ngực anh dù cho đã nghe thấy giọng cười của anh. “Anh phải nói cũng nhớ em chứ.”

Tay anh ôm lấy cô, và trước khi cô kịp nói lời nào, anh kéo cô lại gần, tay nhẹ nhàng ôm lấy hông cô qua lớp áo ngủ. “Anh cũng nhớ em”, anh nói.

Cô dịu dàng hôn lên môi anh. “Em sẽ cưới anh”, cô cười ngơ ngẩn.

Anh cũng mang vể mặt ấy, rồi lăn người lại để cả hai cùng nằm nghiêng trên giường, đối mặt với nhau.

“Em sẽ cưới anh”, cô nhắc lại. “Em thật sự thích nói điều đó, anh biết không.”

“Anh có thể nghe cả ngày không chán.”

“Nhưng vấn đề là...” Cô ngả đầu lên tay mình và chậm rãi duỗi bàn chân ra, để các ngón chân rê nhẹ dọc chân anh, phấn khích nhận ra nó cũng không có gì che chắn. “Em dường như không biết đường mà hành xử đúng đắn như một người phụ nữ ở địa vị của em phải làm.”

“Một lựa chọn từ ngữ thú vị đấy, cân nhắc đến việc em đang ở trên giường anh.”

“Như đã nói, em sẽ cưới anh.”

Tay anh tìm được đường cong ở hông cô, và gấu váy ngủ của cô bắt đầu được kéo lên dọc chân cô khi các ngón tay của anh chậm rãi túm lấy lớp vải.

“Thời gian đính hôn sẽ ngắn lắm.”

“Rất ngắn”, anh tán đồng.

“Trên thực tế, ngắn đến mức mà...” Cô thở dốc, anh đã tìm cách vén váy ngủ của cô lên tận eo, và giờ tay anh đang siết nhẹ hông cô trong một động tác thật mê mẩn siết bao.

“Em vừa nói gì nhỉ?”, anh thì thầm, một ngón tay hư hỏng dịch về nơi mà nó vừa mới thỏa mãn hồi tối.

“Chỉ là... có thể...” Cô cố hít thở, nhưng với tất cả những gì anh đang làm, cô không chắc mình nhớ phải thở thế nào nữa. “Cũng chẳng hư hỏng lắm nếu chúng ta đi xa hơn việc thề nguyện đâu.”

Anh kéo cô lại sát hơn. “Ôi, hư hỏng. Cực kỳ hư hỏng.” Cô mỉm cười. “Anh thật kinh khủng.”

“Anh có thể nhắc cho em nhớ rằng em là người đã lên vào giường anh không?”

“Em có thể nhắc anh nhớ rằng em là con quái vật do anh tạo ra không?”

“Quái vật hả?”

“Một cách nói thôi.” Cô nhẹ nhàng hôn anh ở khóe miệng. “Em không biết làm sao mình có thể cảm thấy như thế này nữa.”

“Cả anh cũng không”, anh thừa nhận.

Cô cứng đờ. Chắc chắn không phải anh đang nói mình chưa bao giờ làm chuyện đó đâu nhỉ. “Hugh? Đây không phải... Đây là lần đầu tiên của anh à?”

Anh mỉm cười khi kéo cô vào vòng tay và ngửa cô ra. “Không”, anh nói nhỏ, “nhưng cũng có thể xem là vậy. Với em thì tất cả đều mới mẻ hết”. Và rồi, trong khi cô vẫn đang quay cuồng trong lời phát biểu ngọt ngào đó, anh hôn cô thật sâu.

“Anh yêu em”, anh nói, câu nói gần như lạc đi trong miệng cô. “Anh yêu em rất nhiều.”

Cô muốn đáp trả tình cảm đó, muốn thủ thỉ tình yêu của mình trên da anh, nhưng dường như váy ngủ của cô đã biến mất, và khoảnh khắc cơ thể anh chạm vào cô, da thịt tiếp xúc da thịt, cô đã trở nên đờ đẫn.

“Em có thể cảm thấy anh muốn em đến mức nào không?”, anh nói, môi rê dọc từ má lên thái dương của cô. Anh đẩy hông ép vào cô, chiều dài cứng nhắc của anh không ngừng nghỉ ép vào bụng cô. “Hằng đêm”, anh rên lên. “Hằng đêm anh đều mơ về em, và hằng đêm anh đều như thế này, không được giải thoát. Nhưng tối nay” - miệng anh chậm rãi, tinh quái rê dọc cổ cô - “thì sẽ khác”.

“Phải”, cô thờ dài, uốn cong người bên dưới anh. Anh đang ôm lấy ngực cô, giữ chúng trong tay. Rồi anh liếm môi...

Cô gần như nhảy bật khỏi giường khi anh ngậm nụ hoa của cô vào miệng. “Ôi trời, ôi trời, ôi trời”, cô thờ dốc, túm chặt ga giường bên dưới. Trước đây cô chẳng mấy khi nghĩ đến bộ phận này. Trông chúng cũng đẹp khi mặc váy, và cô đã được cảnh báo là đàn ông thích nhìn chúng, nhưng trời cao chứng giám, chưa một ai bảo cô rằng nơi này cũng có thể khiến cô cảm thấy thỏa mãn nhường này.

“Anh có cảm giác là em sẽ thích mà”, anh cười thỏa mãn. “Vì sao em lại có cảm giác... ở khắp mọi nơi?”

“Khắp mọi nơi sao?”, anh lầm bầm. Các ngón tay di chuyển giữa hai chân cô. “Hay ở đây?”

“Khắp mọi nơi”, cô hồn hển nói, “nhưng nơi đó là nhiều nhất”.

“Thật sự thì anh không dám chắc đâu”, anh trêu chọc. “Chúng ta sẽ phải điều tra về vấn đề đó, em không nghĩ thế sao?”

“Chờ đã”, cô nói, đặt một tay lên cánh tay anh. Anh nhìn xuống, lông mày nhướn lên dò hỏi. “Em muốn chạm vào anh”, cô e thẹn nói.

Cô nhìn thấy khoảnh khắc anh hiểu ra lời cô nói. “Sarah”, anh khàn giọng, “đó có thể không phải là một ý hay đâu”.

“Xin anh đấy.”

Anh thở ra thô ráp khi cầm lấy tay cô và chậm rãi rê nó dọc xuống cơ thể mình. Cô quan sát gương mặt anh khi tay cô lướt qua xương sườn, bụng... Trông anh cứ như đang bị đau vậy. Mắt anh nhắm nghiền, và khi các ngón tay cô chạm tới làn da mềm mại ở nơi riêng tư của anh, anh rên thành tiếng, hơi thở ngắn hơn và nóng rực.

“Em có làm anh đau không?”, cô thì thầm hỏi. Đó không phải là điều mà cô mong đợi. Cô biết chuyện gì xảy ra giữa đàn ông và phụ nữ, cô có nhiều anh chị họ đến mức không đếm nổi, vài người không kín đáo cho lắm. Nhưng cô không nghĩ anh lại... cứng rắn đến thế. Da anh mềm mại và mượt như nhung, nhưng bên dưới...

Cô nắm lấy anh, mãi mê thám hiểm đến mức thậm chí còn không nhận ra việc anh vừa hít mạnh một hơi và run rẩy.

“Quá sức chịu đựng rồi”, anh hồn hển nói. “Anh không thể kiềm chế...”

“Vậy đừng kiềm chế”, cô thủ thỉ.

Anh rùng mình khi môi anh hòa vào môi cô, gặm cắn và trêu chọc. Các chuyển động của anh, từ tổn và đầy dục vọng, trở nên nóng bỏng đói khát, và cô thở dốc khi tay anh đặt trên đùi cô và tách chúng ra.

“Anh không thể chờ thêm được nữa”, anh gầm lên, và cô cảm nhận được anh ở lối vào của mình. “Xin hãy nói với anh là em đã sẵn sàng đi.”

“Em... em nghĩ vậy”, cô thì thầm.

“Anh sẽ cố dịu dàng”, anh hứa hẹn, rồi chậm rãi đẩy về phía trước.

Hơi thở của Sarah nghẹn lại, rồi cô căng cứng khi ma sát tăng dần lên. Đau thật. Không quá đau nhưng đủ để dập tắt ngọn lửa đã cháy rực lên bên trong cô.

“Em ổn chứ?”, anh lo lắng hỏi. Cô gật đầu.

“Đừng nói dối.”

“Em khá ổn.” Cô mỉm cười yếu ớt với anh. “Thật đấy.” “Chúng ta đáng ra không nên...”

“Không!” Cô ôm chặt lấy anh. “Đừng đi.” “Nhưng em...”

“Tất cả mọi người đều bảo em rằng lần đầu tiên đều đau cả”, cô trấn an.

“Tất cả mọi người sao?” Anh run run cười. “Em đã nói chuyện với ai vậy?”

Một nụ cười lo lắng xuất hiện thoáng qua trên môi cô. “Em có nhiều anh chị họ lắm. Không phải Honoria nhé”, cô nói vội vì có thể nhận ra anh đang nghĩ gì. “Mấy người lớn tuổi hơn thích khoác lác lắm.”

Anh chống người phía trên cô bằng hai tay để không đè nặng lên cô. Nhưng anh không nói gì. Từ vẻ tập trung cao độ trên mặt anh, cô không dám chắc anh có thể.

“Nhưng rồi sẽ khá hơn”, cô thủ thỉ. “Họ nói vậy đấy. Nếu chồng em tử tế thì còn tốt hơn nữa.”

“Anh không phải là chồng em”, anh nói bằng giọng khàn khàn.

Cô lồng tay vào mái tóc dày của anh và kéo môi anh xuống chạm vào cô, thì thầm. “Rồi sẽ là như thế.”

Điều này làm anh mất kiểm soát. Mọi ý nghĩ về việc dừng lại đều bị quét sạch khi anh hôn cô cháy bỏng. Anh di chuyển chậm rãi nhưng hết sức thận trọng, cho tới khi bằng cách nào đó - cô không rõ họ làm thế nào - hông họ chạm vào nhau, và anh được bao bọc trọn vẹn trong cô.

“Em yêu anh”, cô nói trước khi anh kịp hỏi cô có ổn không. Cô không muốn hỏi han gì nữa mà chỉ cần có đam mê. Và họ lại hòa vào một nhịp điệu đưa họ tới sát bờ vực.

Và rồi, trong một khoảnh khắc đẹp để đến choáng váng, cô rùng mình và siết chặt lấy anh. Anh chôn mặt vào trong cổ cô để bịt kín tiếng hét của mình rồi thỏa mãn trong cô.

Họ hít thở. Đó là tất cả những gì mà hai người họ có thể làm trước khi chìm vào giấc ngủ.

Hugh tỉnh giấc trước, và khi đã an tâm rằng vẫn còn vài tiếng nữa mới tới bình minh, anh cho phép bản thân tận hưởng sự xa hoa giản đơn là nằm nghiêng và ngắm Sarah ngủ. Tuy nhiên, chỉ sau vài phút anh không thể lờ đi cảm giác chuột rút ở chân được nữa. Cũng lâu rồi anh mới vận động cơ bắp của mình nhiều như thế, dù nỗ lực đó rất tuyệt vời nhưng hậu quả sau đó thì không.

Di chuyển thật chậm rãi để không đánh thức Sarah, anh ngồi dậy rồi duỗi cái chân không lành lặn ra. Nhấn nhó, anh xoa bóp các múi cơ căng cứng. Anh đã làm việc này vô số lần, biết chính xác cách tìm chỗ bị cứng lại và ấn ngón tay vào đó thật mạnh cho tới khi cơ bắp run lên rồi thả lỏng. Nó đau đến phát điên, nhưng cảm giác đó tốt đẹp một cách kỳ cục.

Khi các ngón tay anh mỏi nhừ, anh chuyển sang dùng cổ tay, ấn những vòng tròn nhỏ trên chân. Sau đó là xoa một cách mạnh mẽ, rồi...

“Hugh?”

Anh quay lại khi nghe thấy giọng nói ngái ngủ của Sarah. “Mọi chuyện ổn cả”, anh cười nói. “Em có thể ngủ lại.” “Nhưng...” Cô ngáp.

“Còn vài tiếng nữa mới đến sáng cơ.” Anh cúi xuống và hôn lên đỉnh đầu cô, rồi quay lại với các cơ bắp đang dần thả lỏng của mình, tiếp tục dùng ngón cái xoa chỗ đau.

“Anh đang làm gì đấy?” Cô lại ngáp, hơi nhòe mắt. “Không có gì.”

“Chân anh đau à?”

“Hơi đau thôi”, anh nói dối. “Nhưng giờ khá lên rồi.” Điều đó thì không phải là lời nói dối. Bây giờ nó lại khỏe đến mức anh gần như đã tính đến việc tập luyện lại động tác đã đưa anh vào tình trạng này.

“Em có thể thử không?”, cô nhỏ nhẹ hỏi.

Anh ngạc nhiên quay người lại. Anh chẳng bao giờ nhận ra rằng cô có thể muốn chăm sóc anh như vậy. Chân anh chẳng đẹp để gì, giữa chỗ gãy xương và viên đạn (và vết chọc chẳng khéo léo lắm của bác sĩ để gắp đạn ra), da anh nhăn nheo và kết sẹo, kéo căng trên một múi cơ không còn vẻ mượt mà thuở ban đầu nữa.

“Em có thể giúp anh được mà”, cô nói bằng giọng dịu dàng. Môi anh hé ra, nhưng không có từ nào được thốt lên.

Tay anh đang che trên vết sẹo xấu xí nhất, và dường như anh không sao nhắc nổi chúng khỏi chân. Phòng tối om, và anh biết cô không thể nhìn vào chỗ sưng dữ tợn, nhăn nhúm đó, ít nhất không thể nhìn rõ.

Nhưng nó xấu xí. Và nó là bằng chứng xấu xí nhắc nhở anh về sai lầm ích kỷ nhất cuộc đời mình.

“Hãy dạy em phải làm sao”, cô nói, đặt tay gần tay anh. Anh gật đầu một cách giật cục và phủ tay lên tay cô.

“Đây”, anh nói, dẫn tay cô tới chỗ cơ đau nhất.

Cô ấn ngón tay xuống nhưng gần như không đủ mạnh. “Ổn chứ?”

Anh dùng tay mình để ấn tay cô xuống mạnh hơn. “Như thế này này.”

Cô cắn môi dưới và thử lại, lần này tìm được chỗ đau khủng khiếp ở sâu trong nơi từng là cơ bắp của anh. Anh rên rỉ và ngay lập tức cô bỏ ra. “Em có...”

“Không”, anh nói, “tốt lắm”.

“Được rồi.” Cô nhìn anh do dự và quay lại với công việc, dừng lại sau vài giây để duỗi ngón tay.

“Thỉnh thoảng anh dùng khuỷu tay”, anh bảo cô, vẫn cảm thấy có phần bồn chồn.

Cô nhìn anh một cách tò mò, rồi khẽ nhún vai và thử làm theo gợi ý của anh.

“Ôi, Chúa ơi”, anh rên rỉ, nằm phịch xuống gối. Vì sao cảm giác khi có người khác làm hộ lại tuyệt hơn nhiều thế này?

“Em có ý này”, cô nói. “Nằm nghiêng đi.”

Thật lòng mà nói, anh không nghĩ mình có thể cử động nổi. Anh cố gắng nhấc lên được một bàn tay, nhưng chỉ trong có một giây mà thôi. Anh như người không xương vậy. Không thể có lời giải thích nào khác nữa.

Cô cười khẽ và giúp anh nằm nghiêng, để anh nhích ra xa cô và cái chân bị thương của anh ở trên. “Anh nên đuổi nó ra”, cô nói và cố định đầu gối của anh khi gập chân anh lại.

Nhưng chỉ được nửa đường. “Anh ổn chứ?”, cô hỏi.

Anh gật đầu, run rẩy vì đau. Nhưng cảm giác - à, thì có thể không phải là một cảm giác tốt đẹp, nhưng hữu dụng. Anh có thể cảm thấy da thịt mình giãn dần ra, và khi nằm thẳng xuống, được cô dịu dàng xoa bóp các cơ bắp nhức mỏi, anh cảm thấy như thể thứ gì đó xấu xí đã rời bỏ khỏi linh hồn của anh. Chân anh đau nhức, nhưng tim anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn, và lần đầu tiên sau nhiều năm trời, thế giới dường như chứa chan hứa hẹn.

“Anh yêu em”, anh nói. Và thầm nghĩ. Thế là năm lần rồi đấy. Anh đã nói ra điều đó năm lần rồi. Chẳng thể đủ được.

“Và em cũng yêu anh.” Cô cúi xuống và hôn chân anh. Anh chạm vào khuôn mặt mình và cảm nhận được những giọt nước mắt ở đó. Anh không nhận ra mình đang khóc nữa. “Anh yêu em”, anh nhắc lại.

Sáu.

“Anh yêu em.” Bảy.

Cô ngẩng lên với một nụ cười bối rối. Anh chạm vào mũi cô. “Anh yêu em.” “Anh đang làm gì thế?”

“Tám”, anh nói to. “Gì cơ?”

“Thế là anh đã nói điều đó được tám lần rồi. Anh yêu em.” “Anh đang đếm à?”

“Giờ là chín rồi, và” - anh nhún vai - “lúc nào anh chả đếm. Đến giờ em phải biết điều đó rồi chứ”.

“Anh không nghĩ là mình nên kết thúc đêm nay bằng một số mười tròn trĩnh à?”

“Lúc em tới thì đã là buổi sáng rồi, nhưng phải, em nói đúng. Và anh yêu em.”

“Anh đã nói mười lần rồi”, cô nói, nhích lại gần để dịu dàng, chậm rãi hôn anh. “Nhưng điều mà em muốn biết là - anh đã nghĩ đến điều đó bao nhiêu lần rồi?”

“Không thể đếm nổi”, anh nói bên môi cô. “Kể cả với anh sao?”

“Vô tận”, anh thì thầm, đẩy cô xuống đệm. “Hoặc có thể là...” Vô tận cộng một.

ĐOẠN KẾT

Dinh thự Pleinsworth, Luân Đôn

Mùa xuân năm sau

Cũng tối hôm đó nhưng muộn hơn Gần như đã rạng sáng hôm sau Nhưng chỉ gần như thôi ăn nhà hết sức im ắng khi Sarah nhón chân đi trong hành lang tối om. Cô không lớn lên ở Whipple Hill, nhưng nếu cộng tất cả các chuyến thăm của cô lại thì chắc chắn phải nhiều hơn một năm.

Chẳng có là gì là nói quá khi bảo cô biết rõ ngôi nhà như lòng bàn tay vậy.

Bạn sẽ chẳng bao giờ có thể biết rõ một ngôi nhà nào bằng những ngôi nhà mà bạn nô đùa hồi nhỏ. Trò trốn tìm giúp cô biết mọi cửa nôi và cầu thang hậu của ngôi nhà. Nhưng quan trọng nhất, điều đó có nghĩa là khi vài ngày trước có người nhắc với cô rằng ngài Hugh Prentice được sắp xếp nghỉ tại căn phòng xanh lục phía bắc, cô biết chính xác điều đó có nghĩa là gì.

Cũng như cách tốt nhất để đi tới đó.

Khi Hugh rời khỏi phòng cô tối hôm đó, chỉ năm phút trước khi Honoria trở lại, Sarah cứ nghĩ mình sẽ chìm vào một giấc ngủ biếng nhác, xa hoa. Cô không chắc mình hiểu chính xác những gì anh đã tác động tới cơ thể cô, nhưng cô cảm thấy còn chẳng thể nhắc nổi một ngón tay trong một thời gian dài sau khi anh đi. Cô cảm thấy thật... thỏa mãn.

Nhưng bất chấp cảm giác mãn nguyện tuyệt đối về thể xác, cô không ngủ được. Có lẽ là do giấc ngủ ngắn lúc trước, cũng có thể là hậu quả của một tâm trí quá hăng hái (sau rốt thì cô cũng có cả khối chuyện phải nghĩ đến), nhưng đến khi đồng hồ trên lò sưởi của cô báo một giờ sáng thì cô buộc phải chấp nhận rằng tối hôm đó cô sẽ không thể chợp mắt.

Điều này nên làm cô bực bội mới phải - cô không phải là người dễ chịu gì nếu quá mệt - và cô không muốn cúi kính ở bữa sáng. Nhưng thay vào

đó, tất cả những gì cô có thể nghĩ là thời gian tĩnh táo có thêm này là một món quà, hay ít nhất thì cô cũng nên xem là vậy.

Và món quà thì không nên bị lãng phí chút nào hết.

Đó là lý do mà, lúc một giờ chín phút sáng, cô nằm lấy tay nắm cửa của phòng ngủ màu xanh lục phía bắc, cẩn thận vặn nhẹ cho tới khi cảm thấy ổ khóa đã xoay rồi để cửa khẽ mở ra từ bản lề im phăng phắc, tạ ơn trời.

Với những chuyển động hết sức cẩn thận, cô đóng cửa, khóa lại, và nhón chân đi về phía giường. Một vệt sáng mờ từ ánh trăng vắt ngang trên thảm, mang lại vừa đủ ánh sáng để cô nhận ra dáng ngủ của Hugh.

Cô mỉm cười. Nó không phải là một cái giường lớn, nhưng thế là đủ rồi.

Anh nằm nghiêng về phía bên phải giường, nên cô rón rén đi sang trái, hít sâu để lấy can đảm rồi trèo vào. Chậm rãi, cẩn thận, cô nhích về phía anh cho tới khi ở đủ gần để cảm nhận được hơi ấm thoát ra từ cơ thể anh. Cô nhích lại càng gần hơn, nhẹ nhàng đặt tay lên lưng anh, sung sướng khám phá ra rằng nó không có gì che chắn...

Anh giật mình tỉnh giấc, phát ra một âm thanh khụt khịt hài hước đến mức cô không thể không cười khúc khích.

“Sarah à?”

Cô mỉm cười lả lơi, dù có lẽ anh cũng chẳng thể nhìn rõ cô trong bóng tối đâu. “Chúc buổi tối tốt lành.”

“Em đang làm gì ở đây?”, anh hỏi bằng giọng ngái ngủ. “Anh đang than phiền đấy à?”

Một giây im lặng trôi qua. Và rồi, bằng giọng trầm khàn mà cô đã nghe trước đó, anh nói, “Không”.

“Em nhớ anh”, cô thủ thỉ. “Rõ ràng là thế rồi.”

Cô chọc vào ngực anh dù cho đã nghe thấy giọng cười của anh. “Anh phải nói cũng nhớ em chứ.”

Tay anh ôm lấy cô, và trước khi cô kịp nói lời nào, anh kéo cô lại gần, tay nhẹ nhàng ôm lấy hông cô qua lớp áo ngủ. “Anh cũng nhớ em”, anh nói.

Cô dịu dàng hôn lên môi anh. “Em sẽ cưới anh”, cô cười ngơ ngẩn.

Anh cũng mang vể mặt ấy, rồi lăn người lại để cả hai cùng nằm nghiêng trên giường, đối mặt với nhau.

“Em sẽ cưới anh”, cô nhắc lại. “Em thật sự thích nói điều đó, anh biết không.”

“Anh có thể nghe cả ngày không chán.”

“Nhưng vấn đề là...” Cô ngả đầu lên tay mình và chậm rãi duỗi bàn chân ra, để các ngón chân rê nhẹ dọc chân anh, phấn khích nhận ra nó cũng không có gì che chắn. “Em dường như không biết đường mà hành xử đúng đắn như một người phụ nữ ở địa vị của em phải làm.”

“Một lựa chọn từ ngữ thú vị đấy, cân nhắc đến việc em đang ở trên giường anh.”

“Như đã nói, em sẽ cưới anh.”

Tay anh tìm được đường cong ở hông cô, và gấu váy ngủ của cô bắt đầu được kéo lên dọc chân cô khi các ngón tay của anh chậm rãi túm lấy lớp vải.

“Thời gian đính hôn sẽ ngắn lắm.”

“Rất ngắn”, anh tán đồng.

“Trên thực tế, ngắn đến mức mà...” Cô thở dốc, anh đã tìm cách vén váy ngủ của cô lên tận eo, và giờ tay anh đang siết nhẹ hông cô trong một động tác thật mê mẩn siết bao.

“Em vừa nói gì nhỉ?”, anh thì thầm, một ngón tay hư hỏng dịch về nơi mà nó vừa mới thỏa mãn hồi tối.

“Chỉ là... có thể...” Cô cố hít thở, nhưng với tất cả những gì anh đang làm, cô không chắc mình nhớ phải thở thế nào nữa. “Cũng chẳng hư hỏng lắm nếu chúng ta đi xa hơn việc thề nguyện đâu.”

Anh kéo cô lại sát hơn. “Ôi, hư hỏng. Cực kỳ hư hỏng.” Cô mỉm cười. “Anh thật kinh khủng.”

“Anh có thể nhắc cho em nhớ rằng em là người đã lên vào giường anh không?”

“Em có thể nhắc anh nhớ rằng em là con quái vật do anh tạo ra không?”

“Quái vật hả?”

“Một cách nói thôi.” Cô nhẹ nhàng hôn anh ở khóe miệng. “Em không biết làm sao mình có thể cảm thấy như thế này nữa.”

“Cả anh cũng không”, anh thừa nhận.

Cô cứng đờ. Chắc chắn không phải anh đang nói mình chưa bao giờ làm chuyện đó đâu nhỉ. “Hugh? Đây không phải... Đây là lần đầu tiên của anh à?”

Anh mỉm cười khi kéo cô vào vòng tay và ngửa cô ra. “Không”, anh nói nhỏ, “nhưng cũng có thể xem là vậy. Với em thì tất cả đều mới mẻ hết”. Và rồi, trong khi cô vẫn đang quay cuồng trong lời phát biểu ngọt ngào đó, anh hôn cô thật sâu.

“Anh yêu em”, anh nói, câu nói gần như lạc đi trong miệng cô. “Anh yêu em rất nhiều.”

Cô muốn đáp trả tình cảm đó, muốn thủ thỉ tình yêu của mình trên da anh, nhưng dường như váy ngủ của cô đã biến mất, và khoảnh khắc cơ thể anh chạm vào cô, da thịt tiếp xúc da thịt, cô đã trở nên đờ đẫn.

“Em có thể cảm thấy anh muốn em đến mức nào không?”, anh nói, môi rê dọc từ má lên thái dương của cô. Anh đẩy hông ép vào cô, chiều dài cứng nhắc của anh không ngừng nghỉ ép vào bụng cô. “Hằng đêm”, anh rên lên. “Hằng đêm anh đều mơ về em, và hằng đêm anh đều như thế này, không được giải thoát. Nhưng tối nay” - miệng anh chậm rãi, tinh quái rê dọc cổ cô - “thì sẽ khác”.

“Phải”, cô thờ dài, uốn cong người bên dưới anh. Anh đang ôm lấy ngực cô, giữ chúng trong tay. Rồi anh liếm môi...

Cô gần như nhảy bật khỏi giường khi anh ngậm nụ hoa của cô vào miệng. “Ôi trời, ôi trời, ôi trời”, cô thờ dốc, túm chặt ga giường bên dưới. Trước đây cô chẳng mấy khi nghĩ đến bộ phận này. Trông chúng cũng đẹp khi mặc váy, và cô đã được cảnh báo là đàn ông thích nhìn chúng, nhưng trời cao chứng giám, chưa một ai bảo cô rằng nơi này cũng có thể khiến cô cảm thấy thỏa mãn nhường này.

“Anh có cảm giác là em sẽ thích mà”, anh cười thỏa mãn. “Vì sao em lại có cảm giác... ở khắp mọi nơi?”

“Khắp mọi nơi sao?”, anh lầm bầm. Các ngón tay di chuyển giữa hai chân cô. “Hay ở đây?”

“Khắp mọi nơi”, cô hồn hển nói, “nhưng nơi đó là nhiều nhất”.

“Thật sự thì anh không dám chắc đâu”, anh trêu chọc. “Chúng ta sẽ phải điều tra về vấn đề đó, em không nghĩ thế sao?”

“Chờ đã”, cô nói, đặt một tay lên cánh tay anh. Anh nhìn xuống, lông mày nhướn lên dò hỏi. “Em muốn chạm vào anh”, cô e thẹn nói.

Cô nhìn thấy khoảnh khắc anh hiểu ra lời cô nói. “Sarah”, anh khàn giọng, “đó có thể không phải là một ý hay đâu”.

“Xin anh đấy.”

Anh thở ra thô ráp khi cầm lấy tay cô và chậm rãi rê nó dọc xuống cơ thể mình. Cô quan sát gương mặt anh khi tay cô lướt qua xương sườn, bụng... Trông anh cứ như đang bị đau vậy. Mắt anh nhắm nghiền, và khi các ngón tay cô chạm tới làn da mềm mại ở nơi riêng tư của anh, anh rên thành tiếng, hơi thở ngắn hơn và nóng rực.

“Em có làm anh đau không?”, cô thì thầm hỏi. Đó không phải là điều mà cô mong đợi. Cô biết chuyện gì xảy ra giữa đàn ông và phụ nữ, cô có nhiều anh chị họ đến mức không đếm nổi, vài người không kín đáo cho lắm. Nhưng cô không nghĩ anh lại... cứng rắn đến thế. Da anh mềm mại và mượt như nhung, nhưng bên dưới...

Cô nắm lấy anh, mãi mê thám hiểm đến mức thậm chí còn không nhận ra việc anh vừa hít mạnh một hơi và run rẩy.

“Quá sức chịu đựng rồi”, anh hồn hển nói. “Anh không thể kiềm chế...”

“Vậy đừng kiềm chế”, cô thủ thỉ.

Anh rùng mình khi môi anh hòa vào môi cô, gặm cắn và trêu chọc. Các chuyển động của anh, từ tổn và đầy dục vọng, trở nên nóng bỏng đói khát, và cô thở dốc khi tay anh đặt trên đùi cô và tách chúng ra.

“Anh không thể chờ thêm được nữa”, anh gầm lên, và cô cảm nhận được anh ở lối vào của mình. “Xin hãy nói với anh là em đã sẵn sàng đi.”

“Em... em nghĩ vậy”, cô thì thầm.

“Anh sẽ cố dịu dàng”, anh hứa hẹn, rồi chậm rãi đẩy về phía trước.

Hơi thở của Sarah nghẹn lại, rồi cô căng cứng khi ma sát tăng dần lên. Đau thật. Không quá đau nhưng đủ để dập tắt ngọn lửa đã cháy rực lên bên trong cô.

“Em ổn chứ?”, anh lo lắng hỏi. Cô gật đầu.

“Đừng nói dối.”

“Em khá ổn.” Cô mỉm cười yếu ớt với anh. “Thật đấy.” “Chúng ta đáng ra không nên...”

“Không!” Cô ôm chặt lấy anh. “Đừng đi.” “Nhưng em...”

“Tất cả mọi người đều bảo em rằng lần đầu tiên đều đau cả”, cô trấn an.

“Tất cả mọi người sao?” Anh run run cười. “Em đã nói chuyện với ai vậy?”

Một nụ cười lo lắng xuất hiện thoáng qua trên môi cô. “Em có nhiều anh chị họ lắm. Không phải Honoria nhé”, cô nói vội vì có thể nhận ra anh đang nghĩ gì. “Mấy người lớn tuổi hơn thích khoác lác lắm.”

Anh chống người phía trên cô bằng hai tay để không đè nặng lên cô. Nhưng anh không nói gì. Từ vẻ tập trung cao độ trên mặt anh, cô không dám chắc anh có thể.

“Nhưng rồi sẽ khá hơn”, cô thủ thỉ. “Họ nói vậy đấy. Nếu chồng em tử tế thì còn tốt hơn nữa.”

“Anh không phải là chồng em”, anh nói bằng giọng khàn khàn.

Cô lồng tay vào mái tóc dày của anh và kéo môi anh xuống chạm vào cô, thì thầm. “Rồi sẽ là như thế.”

Điều này làm anh mất kiểm soát. Mọi ý nghĩ về việc dừng lại đều bị quét sạch khi anh hôn cô cháy bỏng. Anh di chuyển chậm rãi nhưng hết sức thận trọng, cho tới khi bằng cách nào đó - cô không rõ họ làm thế nào - hông họ chạm vào nhau, và anh được bao bọc trọn vẹn trong cô.

“Em yêu anh”, cô nói trước khi anh kịp hỏi cô có ổn không. Cô không muốn hỏi han gì nữa mà chỉ cần có đam mê. Và họ lại hòa vào một nhịp điệu đưa họ tới sát bờ vực.

Và rồi, trong một khoảnh khắc đẹp để đến choáng váng, cô rùng mình và siết chặt lấy anh. Anh chôn mặt vào trong cổ cô để bịt kín tiếng hét của mình rồi thỏa mãn trong cô.

Họ hít thở. Đó là tất cả những gì mà hai người họ có thể làm trước khi chìm vào giấc ngủ.

Hugh tỉnh giấc trước, và khi đã an tâm rằng vẫn còn vài tiếng nữa mới tới bình minh, anh cho phép bản thân tận hưởng sự xa hoa giản đơn là nằm nghiêng và ngắm Sarah ngủ. Tuy nhiên, chỉ sau vài phút anh không thể lờ đi cảm giác chuột rút ở chân được nữa. Cũng lâu rồi anh mới vận động cơ bắp của mình nhiều như thế, dù nỗ lực đó rất tuyệt vời nhưng hậu quả sau đó thì không.

Di chuyển thật chậm rãi để không đánh thức Sarah, anh ngồi dậy rồi duỗi cái chân không lành lặn ra. Nhấn nhó, anh xoa bóp các múi cơ căng cứng. Anh đã làm việc này vô số lần, biết chính xác cách tìm chỗ bị cứng lại và ấn ngón tay vào đó thật mạnh cho tới khi cơ bắp run lên rồi thả lỏng. Nó đau đến phát điên, nhưng cảm giác đó tốt đẹp một cách kỳ cục.

Khi các ngón tay anh mỏi nhừ, anh chuyển sang dùng cổ tay, ấn những vòng tròn nhỏ trên chân. Sau đó là xoa một cách mạnh mẽ, rồi...

“Hugh?”

Anh quay lại khi nghe thấy giọng nói ngái ngủ của Sarah. “Mọi chuyện ổn cả”, anh cười nói. “Em có thể ngủ lại.” “Nhưng...” Cô ngáp.

“Còn vài tiếng nữa mới đến sáng cơ.” Anh cúi xuống và hôn lên đỉnh đầu cô, rồi quay lại với các cơ bắp đang dần thả lỏng của mình, tiếp tục dùng ngón cái xoa chỗ đau.

“Anh đang làm gì đấy?” Cô lại ngáp, hơi nhòe mắt. “Không có gì.”

“Chân anh đau à?”

“Hơi đau thôi”, anh nói dối. “Nhưng giờ khá lên rồi.” Điều đó thì không phải là lời nói dối. Bây giờ nó lại khỏe đến mức anh gần như đã tính đến việc tập luyện lại động tác đã đưa anh vào tình trạng này.

“Em có thể thử không?”, cô nhỏ nhẹ hỏi.

Anh ngạc nhiên quay người lại. Anh chẳng bao giờ nhận ra rằng cô có thể muốn chăm sóc anh như vậy. Chân anh chẳng đẹp đẽ gì, giữa chỗ gãy xương và viên đạn (và vết chọc chẳng khéo léo lắm của bác sĩ để gắp đạn ra), da anh nhăn nheo và kết sẹo, kéo căng trên một múi cơ không còn vẻ mượt mà thuở ban đầu nữa.

“Em có thể giúp anh được mà”, cô nói bằng giọng dịu dàng. Môi anh hé ra, nhưng không có từ nào được thốt lên.

Tay anh đang che trên vết sẹo xấu xí nhất, và dường như anh không sao nhắc nổi chúng khỏi chân. Phòng tối om, và anh biết cô không thể nhìn vào chỗ sưng dữ tợn, nhăn nhúm đó, ít nhất không thể nhìn rõ.

Nhưng nó xấu xí. Và nó là bằng chứng xấu xí nhắc nhở anh về sai lầm ích kỷ nhất cuộc đời mình.

“Hãy dạy em phải làm sao”, cô nói, đặt tay gần tay anh. Anh gật đầu một cách giật cục và phủ tay lên tay cô.

“Đây”, anh nói, dẫn tay cô tới chỗ cơ đau nhất.

Cô ấn ngón tay xuống nhưng gần như không đủ mạnh. “Ổn chứ?”

Anh dùng tay mình để ấn tay cô xuống mạnh hơn. “Như thế này này.”

Cô cắn môi dưới và thử lại, lần này tìm được chỗ đau khủng khiếp ở sâu trong nơi từng là cơ bắp của anh. Anh rên rỉ và ngay lập tức cô bỏ ra. “Em có...”

“Không”, anh nói, “tốt lắm”.

“Được rồi.” Cô nhìn anh do dự và quay lại với công việc, dừng lại sau vài giây để duỗi ngón tay.

“Thỉnh thoảng anh dùng khuỷu tay”, anh bảo cô, vẫn cảm thấy có phần bồn chồn.

Cô nhìn anh một cách tò mò, rồi khẽ nhún vai và thử làm theo gợi ý của anh.

“Ôi, Chúa ơi”, anh rên rỉ, nằm phịch xuống gối. Vì sao cảm giác khi có người khác làm hộ lại tuyệt hơn nhiều thế này?

“Em có ý này”, cô nói. “Nằm nghiêng đi.”

Thật lòng mà nói, anh không nghĩ mình có thể cử động nổi. Anh cố gắng nhấc lên được một bàn tay, nhưng chỉ trong có một giây mà thôi. Anh như người không xương vậy. Không thể có lời giải thích nào khác nữa.

Cô cười khẽ và giúp anh nằm nghiêng, để anh nhích ra xa cô và cái chân bị thương của anh ở trên. “Anh nên đuổi nó ra”, cô nói và cố định đầu gối của anh khi gập chân anh lại.

Nhưng chỉ được nửa đường. “Anh ổn chứ?”, cô hỏi.

Anh gật đầu, run rẩy vì đau. Nhưng cảm giác - à, thì có thể không phải là một cảm giác tốt đẹp, nhưng hữu dụng. Anh có thể cảm thấy da thịt mình giãn dần ra, và khi nằm thẳng xuống, được cô dịu dàng xoa bóp các cơ bắp nhức mỏi, anh cảm thấy như thể thứ gì đó xấu xí đã rời bỏ khỏi linh hồn của anh. Chân anh đau nhức, nhưng tim anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn, và lần đầu tiên sau nhiều năm trời, thế giới dường như chứa chan hứa hẹn.

“Anh yêu em”, anh nói. Và thầm nghĩ. Thế là năm lần rồi đấy. Anh đã nói ra điều đó năm lần rồi. Chẳng thể đủ được.

“Và em cũng yêu anh.” Cô cúi xuống và hôn chân anh. Anh chạm vào khuôn mặt mình và cảm nhận được những giọt nước mắt ở đó. Anh không nhận ra mình đang khóc nữa. “Anh yêu em”, anh nhắc lại.

Sáu.

“Anh yêu em.” Bảy.

Cô ngẩng lên với một nụ cười bối rối. Anh chạm vào mũi cô. “Anh yêu em.” “Anh đang làm gì thế?”

“Tám”, anh nói to. “Gì cơ?”

“Thế là anh đã nói điều đó được tám lần rồi. Anh yêu em.” “Anh đang đếm à?”

“Giờ là chín rồi, và” - anh nhún vai - “lúc nào anh chả đếm. Đến giờ em phải biết điều đó rồi chứ”.

“Anh không nghĩ là mình nên kết thúc đêm nay bằng một số mười tròn trĩnh à?”

“Lúc em tới thì đã là buổi sáng rồi, nhưng phải, em nói đúng. Và anh yêu em.”

“Anh đã nói mười lần rồi”, cô nói, nhích lại gần để dịu dàng, chậm rãi hôn anh. “Nhưng điều mà em muốn biết là - anh đã nghĩ đến điều đó bao nhiêu lần rồi?”

“Không thể đếm nổi”, anh nói bên môi cô. “Kể cả với anh sao?”

“Vô tận”, anh thì thầm, đẩy cô xuống đệm. “Hoặc có thể là...” Vô tận cộng một.

Chú Thích

[1] “Trào phúng” (satire) và “thần rùng” (satyr) phát âm gần giống nhau trong tiếng Anh.

[2] Nguyên văn là “Bloody”: vừa có nghĩa là “đổ máu” và cũng thường được dùng trong câu chửi thề.

[3] Câu đầy đủ sẽ là “The lady doth protest too much, methinks”: Một câu thoại nổi tiếng trong vở Hamlet của Shakespeare, có nghĩa “Tôi nghĩ tiểu thư đã tranh luận quá nhiều”, được dùng trong những trường hợp khi một người đưa ra quá nhiều lập luận để bày tỏ một ý kiến, khiến cho việc đó phản tác dụng, gần như “giấu đầu hở đuôi” trong tiếng Việt.

[4] Được mở vào năm 1765, một trong những câu lạc bộ hiếm hoi chấp nhận cả nam lẫn nữ thời đấy. Các nhà bảo trợ của Almack thường bao gồm sáu đến bảy quý bà, họ sẽ quyết định xem ai được phép gia nhập Almack.

[5] Tầm xuân.

[6] Hoa nghệ tây.

[7] Các tờ báo buổi sáng thường được là để tránh việc mực mới dây vào tay.

[8] Thuốc tê.

Table of Contents

[LỜI GIỚI THIỆU](#)

[ĐỀ TẶNG](#)

[MỞ ĐẦU](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[HỌ ĐÃ GẶP NHAU NHƯ THẾ NÀO \(THEO CÔ NHỚ\)](#)

[Chương 3](#)

[HỌ ĐÃ GẶP NHAU NHƯ THẾ NÀO \(THEO ANH NHỚ\)](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[ĐOẠN KẾT](#)